2226

2226

Campo de Santa Anna.

Braga

A 19 de Junho de 1674 (a) comecei Arte do canto Ant.º da Rocha com o mestre da capela de Bartellos a dous testoes e [illegible]

Fr. Ant.º de S. Bento

Acuerdo [illegible] | No sume [illegible]

breues.

Angelus	Angelus	pcs	partes		Xpus	Christus	
Anie	Antifona	ꝑ	pre		Antus	Antonius	
añs	antecedens	ꝑt	per		accens	accidens	
Anxpus	antechristus.	ꝑt,			accialr	accidentaliter	
aõ	actio	ꝑr	prr.		Arg.	Argues	
Botas	bonitas	ꝓ			Aiã	anima	anzaliter
beus	beatus	ꝓt	ptes	plures.	aiõ	animo.	
CC	Conimbricenses	quõ	questio		aĩ	anima	
cõsequtiam	consequentia	q	qui		Rabsõ	absolute	
Ca	causa	q,	qua		Bum	bonum	
cõis	communis	q;	qua		bõ	bono.	
cõi	communi	q;	qua.		cõiĩr	communiter	
Dia	Dialetica	d			Cõt.	Diuges	
dat	datur				ꝺfirat	confirmatur.	
dist.	distinguendum	rugnia	repugnantia		dix	dicitur	
dõ	dico	ruis	respectus				
duñ	dicendum.	ruta	regula		disuncta	distinguntur	
Enim	n.	raõ	ratio		ꝺ	De.	
essia	Essentia.	ꝛ	respondetur		ꝺria	Diferentia	
fialr	formaliter	℞	resentiones		diersa	diuersa	
figa	figura	℞ℛ	resultico		Et	etiam	
fialr	formaliter	raliquo	realis		eẽ	esse.	
fus	falsus	rets	sententia		effus	effectus	
gõ	ergo	sta.	Sat		Excão	excomunicatio	
gã	erga	sat	saltem		Ecta	Ecclesia	
hõ	homo	sot	solum		fia	forma	
hij	horum	sit	simul				
Logia	logica	stus	Sanctus				
ille	intellectus	sigd	siquidem				
Mia	Misericordia	suj	sensus				
Mi	mihi	ſt	sed		gus	genus	
matr	materialiter	ruj	uerum		gia	genera	
metha	methaphisica	uerite	ueritate		geraliter	generaliter	
n	non	uõ	uero				
nihl	nihil	uiraliter	uirtualiter				
nia	natura						

hoibus	hominibus	prentum	predicamentum	Adtm	aduertendu
hiis	habitus	priis	petrus	3a	contra
habituals	habituatr	Pb.	Probatur.	ner	noster
i		pot	potest	aut	autem
illus	intellectus	qndo	quando	sara	censura
illuatr	intellectualiter	quaeo	quaestio	Coitas	comunitas
infiora	inferiora.	sm	secundum	scia	consiencia
Inst	instabis	scat	significat	sitr	similiter
		Spes	species	affre	affirmatiue
Lt Lt	Licet	subia	substancia	nege	negatiue
li	loci	sardos	sacerdos	Dtrando	determinando
la	Loca	st	sunt	A.A.	autores
		subtum	subiectum	Dina	deuina
		spualis	speritualis		
		spiis	speritus		
ma	materia	sc.	scilicet		
mus	modus	sacrum	sacramentu		
		seqtr	sequitur		
		tent	tenent		
		tet	tenet		
ni	nissi	tiis	tantus		
no	numero	talr	taliter		
		truis	terminus		
Oraõ	oratio	Vlis	uniuersalis		
oppa	oppossita	ulr	uniuersaliter.		
		V.g.	uerbi gracia		
		ubum	uerbum.		
prando	predicando	Vrg.	urgebis		
practa	practica				

Acuerdo pa. viuir bien.

No iures, habla poco di verdades.
y acorta lo possible de razones,
y hablaras poquitas necedades.
no quieras admitir mormuraciones:
numqua te metas em defeculdades.
ni del bien q̃ hiseres desualdones.
se cuidadoso humilde, y tén respecto.
se quieres q̃ te tengan por discreto.
se Liberal sequieres ser bien quisto
se apacible sequieres ser amado:
se humilde imitaras a Jessu Christo:
andaras solo ò bien acompañado
al bien obrar procura ser muy listo:
no iusges otro sino tu peccado,
y procura tener toda tu uida.
Cuenta, razon uerdad, peso, y medida.
Tendras en los trabajos sofrimento.
amando a Dios, q̃ com su amor combida
guarda su Lei, e y uiuiras contento
ganando temporal, e eterna uida.
y se te toma Dios por instromento
de alguna obra suya esclarisida.
no la iusgues por tuia ni la nombres
ni el premio della pidas á los hombres.
Continuo uiuiras detreminado
guardar la Lei de Dios eternamente:
com Dios y com los hombres aiustado.
por si a caso morieres d̃ repente
y lo q̃ tomaras com mas cuidado
es confessar y comulgar frequentem.te
q̃ com esto en el mundo te aseguras
pa. gosar de Dios em las alturas.

No lume de hum branco Cirio
queimada hũa borboleta
com aletra q̃ disia.
nãõ no obrigas se te queimas
gritouhe como he posiuel
q̃ em teus olhos nãõ me acendas
E q̃ quando em ti me abraso
neges a gloria a esta pena.

Antonio Antonio Gomes

Antonio

Antonio Daroche de Cam

Distinos

Antonio de

dobradices pa. guardar o pa
outo. como de gaueses
4. pugadores. E ~~fechadores~~
E fechadura.

ANTELO-QVM.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

AD PHÕS BRACHAREN-SES.

Laboriosum Phiæ cursum auspicaturus, à ꝯpendio Logæ CC placuit exordire: ne inuiolatam mayorum ꝯsuetudinem in ipso limine, nouitatis reus uidear temerare. Ꝯpendiario Stylo utar, & ꝓspecuitatem Dõæ ꝯ breuitate amicè ꝯsiliabo. Luxuriatem CC elegantiam castigare, & laconismo studere ꝯsilium mihi ē. Non ideo tñ oēs Logæ opiōēs iuratus ꝓpugnabo; ne Phōs meos postea ꝯpelar dedocere: at mayori ex pē CC uestigia sequar, & ꝓnus adorabo. Oīa ceriatim dirigeram, et suis lis ꝯsine attexam; ne rerum ordo irr̃turbetr̃, & quaeūm multitudine importunè ꝯgesta studentium ingenia obruantr̃, n̄ plausui, sd Bracharentium alūnorum, qs vnicè diligo, utilitate ꝯsulam. Vt uō res ex uoto fluat ꝓrēntissimum Inteminate deipere numen ꝓsto aberit, q̄ irr̃ geminas Furres ꝓ Bracharensi stemate, Furris Dauidica altius imminet; ut ē Furribus, ac in gruenti

belorum

belorum tempestate Diuinior Pallas nostras tuetur opioës
& arguentium tella mile Clypeis è turri pendentibus re-
tundat. Hoc igitur qualecumque è Logiæ Ꝯpendium
deipere Sanctissimæ, tanqm meliori Turri
efficiosus apendo, in uetoriarum
tropheum in sempiternum
obsequum in monu-
mentum. Vt
Sub pedibusque Deæ, & turris sub mole tegatur.

Laus Deo, Virginique Matri, ac
Sanctimo Petro, nec non öibus
Sanctis.

ÔPENDIVM LOGÃ CC.

TADITVM Â SAPIENTISSIMO MAGISTRO MEO ANDREA CARDOSO, QVOD SCRIPSI EGO EMANVEL DA ROCHA ANNO DNI M. D. LXIII.

UNIVERSIDADE LIBRARIA DA

In octo tractatus diuisum.
I.º é Proæmialis de Logã, ejusque atributis.
II.º de vlibus in grë.
III.º de vlibus in specie.
IV.º de Prentis.
V.º de Signis.
VI.º de priori resoloe.

VII.º de posteriori.
VIII.º & ultimus. de Topicis.

TRÂTVS PRIM.º

Proœmialis de Logâ ejusq̃ atributis.

DISPVTÂÔ I.ª

De nã Logæ.

SECTIO I.ª

Qd sit Loga.

Logã, siue Diã, qd id ẽ, dfinitr ars Disserendi, ꝯ uõ logã sit ars, artis ẽt dfioẽm subiicimus, q sic hẽt ars ẽ — Collectio multarũ d una re ꝯphentioum ad finem aliquem utilem uitæ, p partam, multarum ꝯphentioum, illiguntr plẽs hũs, parta d una re, denotat unitatẽ in obto, qd dẽt ẽẽ unũ adæqte, p partam uõ utilem, accipitr tam obtum honestum, qm dilectabilem. ꝯ hanc defioẽm

Arg. 1º. in Deo dar ars, et tñ n danr plẽs

huis, siqd Deus e ens simplicissimu: gō male pcedit definio: Rx 1o neg. Cons, qa hic n agimus nisi d arte huna n uō d arte dina, imo neq d Anglica. Rx 2. adhuc in arte dina poe reperiri multiplicitate uiralem sm multoru opioem, q sat e ad salvandam dfioem.

Arg. 2. artes malefica st ua artes, et tn n st ad fine utilem, siqd st malæ: gō n bē stat defio. Rx dist. min. n st ad fine utilem scientis cd. n st ad finem utilem sciæ. neg. min. neq illa speculaō sciæ malefica d se inutilis, sd roe malle aplicois, qa sciente drigitr ad fine inutilem, ut pet in scia hæreticoru q d se bā e lt praue ordetr ad fine inutilem scientis. Adte hic obiter Arlem egisse d syllo fallax pt oponitr syllo uo, qd n e cō roem sciæ, sicut Thia agit d peccō pt ctrariatr uertuti.

Arg. 3. loga uersatr circa nariu, ars uō circa cgens: gō loga n e ars. Rx 1o. dist. min, ars q n e sil sciā uersatr circa cgens, cond. ars, quæ e sil sciā, neg. min, at loga e ars scientifica. Rx 2o. dist. mai. loga uersatr circa nariu, qad aum 1riu cond. qad aum 2riu neg. mai, sat uō e, qd loga heat aum 1rium nariu, nimirū demonstrare pprietes, et nam mi sciendi, qmuis aus 2rius sit congens, si mus sciendi, hic et nunc factus.

Adte exercitiu artis logæ n concistere in factioe externa sylli, sd in directioe, et aoe interna, q e maxe nariā, et scientifica, et pt sic logā difinit, diuidit, et argumentatr, et oium artium

magistra merito numcupatr.

Sectio 2ª

Vloga sit sciä, & ab aliis dista?

Quar. 1º. an logä sit uä sciä? Rx affrë d logä Dontë d hac n. pcedit qstio. P. qa iusta phum scire ē cognoscere p cais, nempe p denstroem, sd hoc ē ppriu munus logë Dontis, nam logä dot Defioem oportere ēē clariore re dfinita; dind dot syllum Denstriuu generare sciam, syllum uo pbalem gignere opioem: gö logä Docens ē uä sciä.

Hinc dduces logam Dontem, tam uam sciam ēē in mä nariä, qm in mä thopica, siue pbali; nā in utraq æqliter dot, et dmonstrat. n n. minus uä ē hac Denstrao (ois argao) dstans ex priis euidentibus generat sciam, sd syllus Denstriuus dstat ex priis euidentibus: gö generat sciam. utraq n. Denstrao ē scientifica. aliud ē uersari circa re pbalē, aliud tendere circa ram pbalr, hoc n dtradicit sciæ, n uo illud, nam et d opioë imo d errore dar sciä. Deus n. pfectissima sciä cognoscit opioem, et errore.

Arg. 1. logä Docens hēt ptes cloës pbales: gö n ē sciä Rx neg. Cons, nā ēt Methä, et Thiä hent ptes cloës pbales et tn st uä sciæ, qa denuminao sciæ sumitr a principaliori pē, nempe a cloibus scientificis, q st ptes.

Arg. 2. logä dot regulas Denstrois: gö antecedit ipsam Denstroem, ac p Cons n cognoscit p illam. Rx dist. Cons gö logä nalis antecedit 1ª Denstroe arteficialē Cond. logä arteficialis antecedit 1ª Denstroe arteficiale neg. Cons qa alr daretr pcessus in infenitu: nam Cognio Diæ nalis

pducit

ꝺucit huiꝰ sciæ ꝺ Denstroë, ꝙ ꝺuxit ad Lm̃ auiꝰ artificiale ipsiꝰ denstroij. Denstroë

Arg. 3. Logä ẽ instruiꝰ ad alia sciaꝰ ꝺparanda: ꝺ ipsa nõ ẽ sciä: nã instruiꝰ nõ ẽ eiusꝺ roiꝰ ꝺ read ꝺ ẽ instruꝰ. Rx 1º neg. aꝰ, ꝙ logä nõ ẽ instruiꝰ, ꝺ ꝙ gerat instria ad reliquas sciaꝰ adquirendas. Rx 2. neg. coꝰ, et illius ꝙboꝝ. 3º ꝙ malleus fertur: ficit aliꝰ malleꝰ iaꝰ ꝺ instruiꝰ ꝺ ꝙ ẽ eiusꝺ roiꝰ ꝺ ficiẽ. 2º ꝙ sat ẽ ꝙ sit eiusꝺ roiꝰ gricẽ, nã illius agens ẽ instrũ vũ ꝺ spei diligiꝰ, ꝺ ꝙ ducit, et ii eiusꝺ roiꝰ gricẽ, ꝙ ueniunt in ꝺfitẽ.

Arg. 4. sciä respicit suũ obtũ, ut scibile: logä uõ ut dirigibile: ꝺ nõ ẽ sciä. Rx neg. coꝰ, nã dirigibile ẽ ẽ scibile ꝺ actu, et logä ꝙ ut respicit obtũ ut dirigibile, et tendit in illud ut scibile, ipsa n. derigibilitas ẽ scibilitas, ꝺ nõ cuiꝰ in aliꝰ artibuꝰ, ꝺ nõ gerunt ꝙ caꝰ sciticaꝰ ut logä ꝙ cedit.

Vt alia argä soluaꝰ Adẽ 1º ꝺ ꝺ ꝺndo huiꝰ dixit absurdum ẽ ꝙ rere sit sciaꝰ, et mũ sciendi, sit uelle absurdũ ẽ ꝙ rere sit logä ꝙ sit mũ sciendi, et sit aliaꝰ sciaꝰ, ꝺ quiuꝰ addiscendã ẽ logä, ꝙ sit mũ sciendi ad aliaꝰ sciaꝰ addiscendaꝰ, sꝺ ꝙ hoc nõ tollit, ꝺ logä scientifice doceat mũ sciendi, sc. Definitiõe Diuisiõe. et argãte.

Adẽ 2. mũ sciendi includi in ipsa sciä logä, und ꝙ addiscit logä sit addiscit mũ sciendi in ipsa inbibitu, ido sat esset absonum si ꝙs addisceret sit logä, et mũ sciendi in illa nõ inbibitu, ꝺ antea ꝙ requisitu, ꝙ tunc daretur processus in infinitu.

Adẽ 3. oꝝ ꝙe logä Dontiꝰ ẽ sufficaꝰ, ꝺ ꝺ huiꝰ aliꝰndo aliud inuit, iligendus ẽ ꝺ logä Venti, nã usus in mã ꝙbali nõ disquirit a stylo ꝙbali, et tunc usus ipse nõ ẽ naturaliꝰ, ꝺ ꝙbatiꝰ. Adẽ 4. ꝺ ꝺndo ꝺ ꝺ huiꝰ docuit nõ ꝙe ẽ Denstroë Denstroiꝰ sat usuit, ꝺ rigute ab una Denstroe ꝙcedere tra ꝺ aliã, nõ tñ ꝺ naturaliꝰ oꝝ Denstroõ supponeret aliã anteã, ne iretur in infinitu. Adẽ 5. ꝺ ꝺndo ipse Aristeꝰ dixit Logicã speculatiuã ẽ ꝙbabi

speculiari) n̄ negauit speculaōe logiæ scificam, sd docuit dari ēt specu-
laōe pbale sat rōe mā, qd nemo negabit.

V Logā sit una sciā in specie?

Quær. 2. an logā sit una sciā in spē. Rx affrē ita PP. CC. in log. q. 4. art. 3. Hurt. d. 2. nō 24., Ouied. ɔtrou. 2. Arrē. d. 3 nō 38. et alii. P. 1º. qa eād dirigilitas in spē ē in ordē ad syllu pfum, l in ordē ad Venstrōe argaōem, et Vefiōe. P. 2. qa logā ɔtinet ples hūs q sit sciā partiales in ordē ad ɔponendū unū agregatū totale sciæ, sicut ples lapides ɔstituunt unū ag asseruū in spē, et ples Ciues una rempublica.

Arg. 1. p ɔtraria snā qm tenet. P. Ioar. L. mag. meus in Thiā tr. 1. in log. d. 2. nō 116, q p se alegat D. Thom. apud P. Alemā 1ª pē sumæ phiæ q. 1. art. 3. Arg. inqua, 1º. Verigilitas in ordē ad syllum in ordē ad syllum Venstriuū, et Dialecticū ē dirsā spēs: gō ēt logā ē dirsā spē. Rx dist. ans ē dirsā malr Cond. fralr, neg. ans, sicut dirigilitas in ordē ad potū, et cibum ē dirsā malr p dirsitē mæ, fralr tn ɔstituit una uertutē spē, nempe temperiam: gō silr in loga.

Arg. 2. logā includit ples hūs: gō sit ples sciæ. Rx dist. Cons sit ples sciæ partiales Cond. ples sciæ totales neg. Cons. Col. hinc hūs logæ n̄ uniri unioē rigurosa, sd unitate ordis; und sicut ex plubus dignitatibus et Canonicis unū Cap. resultat in spē, ita ex plubus habitibus una logā in spē.

logā

V Logā sit ab aliis scientiis distā?

Quær. 3. an logā sit sciā ab aliis dista? Rx affrē ita Arri. d. 2. s. 6. Ioar. L. tr. 1. d. 2. nō 113. ubi ples citat. P. qa sciæ disguntr p sua obta, sd logā hēt obtum ab aliis distū, sc. 3.es operōes illus p ut derigiles: gō ē ab aliis distā. ɔfrar. qa uirtus temperiæ, q ē ad frenandos appetitus uoltis

é dirsa ab aliis vertutibus molibus: gō ēt logā, q̄ é ad regendū operoēs illus erit ab aliis distā.

Oppossam snam sequntr C.C. q. 4. art. 1. p qbus Arg. 1. Logā é bonitas ɔquiæ in materiis aliarū sciarum, sd bonitas ɔquiæ n̄ disguitur a sciis, q̄rū é mā: gō neq logā é sciā distā. Rx dist. mai, logā Dōis é bonitas ɔquiæ, neg logā Utens, Cond. mai. nos uō hic loqmur d logā Dontē.

Arg. 2. logā n̄ hēt mām certā, et dirsam ab aliis sciis: gō n̄ é distā ab aliis. Rx dist. ans logā Utens transeat, logā Dōis neg. ans nā q̄muis logā Utens transendat p mās oium sciarū, tn̄ logā Dōis hēt suā peculiare mām pxām ab aliis dirsa, sc. aūs illus. q̄ndo Plato dixit logā eē oium sublimiū rerū ɔtemplatioē, accipiendus é d logā late sumpta, p ut scāt q̄mlibet sciam. aliis sciis

V Logā sit pars phiæ?

Quær. 4. an logā sit pars phiæ. Rx afrē ita Arre. et Soar. l. et é cōis. P. qa phiā é cogniō rerū p suas cās, sd logā ēt cognoscit res p cās: gō é pars phiæ. firm. qa sciā molis q̄ drigit aūs voltis é pars phiæ: gō ēt logā q̄ drigit aūs illus.

Arg. 1. p ɔtraria snā. Artes disguit logā a phiā: gō logā n̄ é pars illius. Rx phum accipisse ibi phiam p sola Methā, q̄ é distā a logā. Arg. 2. logā é distā ab aliis sciis, ut pxē docuimus 1: gō ēt a phiā. Rx eē distā a phiā stricte sumpta, n̄ uō late sumpta, nā phiā stricte coincidit cum sola phicā, l Methā.

Arg. 3. phiā adquitur ppter se, logā uō ppter alias sciās: gō é distā a phiā. Rx dist. ans phiā adquitr ppter se, q̄ speculiūa é Cond. q̄ practa é, neg ans, et ad hanc pem phiæ practicā ptinet logā. adtē logam n̄ eē purū instrū. sd pparare instrā ad alias sciās adpicendas, ut supra notabimus.

Sectio. 3ª

V Logica sit scia practica, an speculiua?

Notitia practa é illa, q̃ dirigit ad opus. Speculiua é, q̃ sistit in mera ꝛtem plaõe obti. ꝓles ꝓõis hoc ti. agitari solent ab AA. circa hanc materiam practica et speculiua, ḡ ut alibi Comodius exactiemus, nunc ea, q̃ it peculiaria instituti nri ex ꝓfesso uentilabimus.

Quer. igit. 1º V logica sit scia practa an speculiua. Resol. 1. logica hẽt ꝓles aũs practos. P. qa dirigit ad ꝓles aũs faciendos, nimirũ ad definiendũ locutionẽ, et argumẽtũ, atq; scia practa é q̃ dirigit ad opus: ḡ logica é scia practa quod ꝓles aũs. Nec dicas oẽm aũm illius eẽ speculatiõe. Ex n. eẽ speculaõe rũ sui obti, ꝓẽ ilo eẽ praxim rũ alteriusve aũs, quæ dirigit faciendũ. ut ꝓẽt in hac ꝓõe / ois hõ é al roale, ꝛo Pluis é hõ: ḡ é al roale. q̃ inordẽ ad suũ obtum ẽ speculatiõ, ḡ ut tñ é mira ꝛcludendi in varii directus a logica é praxis.

Resol. 2. logica et hẽt alios aũs speculiuos. P. qa logica sat reflexe considerat ꝓles aũs illius, ut iam faltos, sistit q̃ eorũ ꝛtemplaõe. Inst. hæc contemplatio aũa é inordẽ, ut eos dirigat, t emendet logica. Rx dist. instia aũ semp neg. aliqñ Cond. ꝓt n. logica sol speculiari aũs a se iam directos, et ꝓtẽ emendatos sistendo in hac speculaõe.

P. 2. qa hic aũs logicæ / venstiõ generat sciam / é speculiuus, q̃ ꝓbo, na venstiõ nemine dirigente, imo nos cogitante de se generat sciam. nec sat é, q̃ alios sciat ḡmo venstiõ genera sciam, ut hæc notia sit practa ait dicamus nos hanc sciam practam d creatiõe aiẽ roalis, t Anglicorũ. qa scimus ḡmo q̃ fieri ꝓtuit.

Resol. 3. logica obsẽ loquendo é scia mere practa. P. qa t hẽat alios aũs speculiuos, tñ finis practis logicæ é praxis, nimirũ dirigere operes illius ad efficiendũ ipsos tam in mathesi, q̃m alibi. Confirm. qa Metho-

et.

si Theologica, imo ipsa logā dicunt abse scīa, si hēāt aliqs (loes) ḡbales: gō sibi logā absē erit scīa practā, si hēāt aliqs (loes) aūs speculatiūs, qa praxis é munus priatis logīe.

Arg.1. logā ꝺsiderat ettiam, et ꝓprietes rerū: gō, qd hanc pem é speculatiā. P. ꝺgā qa ꝓprietes n sūt operabiles, sicut ettiā operabilis n é: gō scīa q ꝺmonstrat ꝓprietes, q n sūt operabiles n é practā. Ꝓ dist. aūs ꝺsiderat ettiam, et ꝓprietes, directiue, et in ordē ad praxim cond. sistendo in sola templatōe, neg aūs. Explico solutōem logā ꝺsiderat ettiam, et ꝓprietes sui obti in ordē ad ꝟficiendū sylla, et sic dirigit ꝟficiem, deuitiōe, et Argōem docendo imō ꝺducant ad sylla ꝟficiendū, et sīm hoc é scīa practā, qa drigit ad opus, si uō q auīm reflexū speculatr has operōes iam factas erit speculatiua, sd tot q auīm reflexū, ut iam notaui.

Arg.2. alīe artes hēnt cognōes speculatiuas: gō et logā. P. aūs qa Architectura V.g. hēt hanc cognōe, hoc domus ita, sic ita fundata stabit, cōrruet. Ꝓ 1o. cond. totū. si logīmur d aū reflexo, iam n. supra ꝺsit logā pōe hetē aliqs aūs speculatiuos. Ꝓ 2. neg. aūs, et illius ꝓbōem, nam illa cognīō assignata in architectura é practā, dirigit n. ad opus, et dōt imō sit ædificanda domus ad standū, et cōrruendū.

Arg.3. logā uersatr circa operōes illtus: gō é speculatiua. Ꝓ neg. cōns, nam circa operōes illtus et dār praxis n gd externa, sd trīm interna, dōt n. logā imō illi aūs illtuales dirigantr ad ꝟficiendū, et diuidendū, et tand ad sylla ꝟfuī ꝺstituendū.

Adē hic 1o. logam eē agentē, qa drigit aūs, q manent in ead pōa, nimirū in illo, alias uō artes eē efficientes, qa dirigunt ad opus externū, sd hoc uidetr quoꝺ ad solo nomine. Adē. 2. logam efficere sua ꝓpriam mam, et aūs illtus, n uō alias artes n efficere suam.

V logä sit sciä practä rü assensus Nessessarii?

Quaer. V. an logä sit sciä practä rü assensus narii? Assensus narius é ille q̃ndo possis p̃missis euidentibus illus nario illis, et cl̃oi assentitr. Rx igitr logam adhuc ee sciam practam rü assensus närii. P. qa sciä practä é illa q̃ repsentat rem operabilem, ut operabile, lt alioqn sit libera, l naria, et incapax erroris, ut pet in sciä practa Dei, q̃ ɔn poit errare é tn practa Creati: gö silr dum in logä rü assensus närii.

Arg. 1. ex eo notiä, q̃m hemus d Nutritioe n é practa, qa é nariä gö d obto nario n dar sciä practa. Rx neg. ans, qa ex eo notiä d nutrioe n é practa, qa n fit p ullā Cognoem liberā, l nariam. Infer: gö notiä q̃ dar in brutis, vg. in Volucre ad fabricandu Nidum erit practa. Rx neg. illat qa bruta n operantr ppter fine, q̃d é nariu ad sciam practam, l dic ee praxim imperfectam, et Malem.

Arg. 2. seqtr ex hoc Cognoe in Patre aeterno d generoe Dini Vbi, et Cognoe Patris, et filii d Pcessioe spus Santi ee practas. ɔseditur sequela a P. Arro d sciä Dei d. 8. no 14. adhuc tn a nobis negatr ɔ P. soar L. qa tales pcessioes n dirigunt a Volte Dina neq libere, neq nario, n generaö Dini Vbi, qa pcedit p illu n pcessio spus Santi, qa pcedit p 1um aum Voltis Dinae, qn pcedat aliud imperiu, alioqn n pcederet p 1um aum.

Arg. 3. aus illus n st capases directiois. et P. qa ɔsint närii n st capasses erroris. Rx neg. ans. et ad pboem dico et aus narios poe dirigi pertim, q̃ndo subiiciuntr imperio voltis sal indirecte. dind Amor beus é narius, et tn drigitr ab illu p uitioe beam.

Col. hinc logam et ee practam rü aum supnalicu. qd P. nam et aus supnales euadunt drigibiles, et imperantr a logä, lt ɔeleuatioe quemadmum n. aus supnales Vissiois, et Amoris beatifici dicuntr pferi-

ni. ab illa, et Volte, q in se sit qd Nale. ita aiis Logi supnales dicuntur dirigi a logä nali, li sub eleuaoe. sd d hoc alio in lo.

Disputao 2ª
De obiecto Logicæ.

Sectio 1ª
De obiecto Mali Logicæ.

Obtum alicuius sciæ. l é male, l frale. frale é, qd attingitr p se 1º. Male é, qd attingitr roë fralis, qd pet in obto oculi V.g. nam lux, et color é obtum frale oculi, qa p se attingitr, paries uo é obtu male, qa uidetr roë coloris, et lucis. rursus obtum diditur in adæqtu, siue totale, et inadæqtu, siue partiale. adæqtu é Deus V.g. rii thiæ, inadæqtu é Atributu Dinu rii eiusd thiæ.

Iteru obtu subdiditr in obtum atribuois, et obtu Atributi. obtum atribuois é id ad cuius pfam cognoe ultimate ordantr oes aliæ cognoes eiusd sciæ. obtum Atributi é illud cuius cognio adhuc ulterius ordatr ad cognoe obti atribuois, id d his duitiobus obti alibi, Deo auspicante, ussius agemus. hic sol d obto logæ disputabimus.

V Comptiis frales sint obtu male Logæ?

Quar. 1º. an Cptiis frales nri illus sint obtu male logæ? Rx affre ita P. fonseq. 2º. meth. q. 1. s. 1ª. M. Soar. in meth. d. 1. s. 4. Hurt. d. 1. s. 1ª. Arri. d. 2. nö 34. Ouied. Ctrou. 2. pun. 1. qs citat, et seqtr Soar. l. in Logatr. 1. d. 2. nö 21. P. qa totu munus logæ é Cficere syllos, et argaoes, et ido diuidit, ac dfinit, sd hæc oia sit aiis illus: go Cptiis frales sit obtu male logæ. firm. qa Arles, qndo tradit regulas argumentandi utitr uocibus n.

ratiuis: gō ē ntil logām ꝺ agere ꝺ uarios internos, ꝛc. compt̄ bāt.

Quar. 2. Vgis 3.ꝰ operois illus, ꝛc. aphentio, iuditiū, et discursus sint obtū male logē. Rx affie. ꝫ M. Soar. Arri, Murcia, Rub. Ouied et alios apud Soar. l. ꝺ. 2. nō 14. l. gad iuditiū, et discursū, ga logā ꝺēt ꝺfinire, ꝺcere, et argari, ꝺ ꝺfō, et diuitio ꝺ aliis iudicatiuis; et argāo ē aliis discursiuis: gō ta iuditiū, ḡm discursus ꝺ obtū male logē.

l. gad aphentioē. ga ad ꝺfiniendū ꝺbeo aphendere gratū gricūm, et ꝺriale illius rei, ḡm uolo ꝺfinire: gō aphentio subiicit regulis logē, et ē capax directiois, sicut iuditiū, et hoc ꝺcedit tam ꝺ aphentiē simplici, ḡm complexa.

Arg. 1º ꝑ stratia sna, ḡm tuentr C.C. et Hurt. ꝺ. l. nō 16. si inplex aphentio nō ē mūs sciendi: gō nō ē obtū logē. Rx neg. cons. ga ēt iuditiū ꝑ se nō ē mūs sciendi, ꝺ sāt ē ḡ ꝺrigratt ad fiām logām, et ꝺducat ꝑē ad defioē ḡ ꝺtinet mūm sciendi; ita ꝺ tz aphentio ad mūm sciendi ordātr, et hoc ꝺficit, ut sit obtū logē male.

Arg. 2. aphentio nō certificat illū: gō nō ē mūs sciendi. Rx dist. ans nō certificat illū iudicatiue, et ꝑ mūm sna cond. nō certificat illū repsentatiue, neg. ans, imo in opioē uulgari sāt ē aphentio ad inferendum clorem, sicut recordāo ꝺmissarū. Adde ꝺ Compton. aphentioē ꝑē dici mūm sciendi inchoatiuū, ḡndo ab aphentioe ḡcedo ad iuditiū, et tand ad discursū, tamḡm ad mūm sciendi ꝑfum.

Inst. in aphentioē nō ꝺri falsitas: gō nō ꝑōt ꝺrigia logē. Rx neg. ans sal ꝺ aphentioē ꝛplexa. Rx 2. ḡmino ante: ꝺ ḡ alibi neg. cois ga ēt in aphentioē ꝛplexa nō ꝺr falsitas ꝓpie, ꝑōt ꝑ accens ꝺri error aphendendo Vg. ꝺriatū bruti ꝺ ꝺbere aphendere gratiā hoīs: gō ꝺ ꝑōt ḡs male aphendere ꝑōt corrigi, et ꝺrigia logē, et sic 1ª aphentio nō sit capax directiois, sāl 2ª et 3ª ēnt, poterit ḡs emendari ab alia aphentioē.

Infer: gō ēt apprehentio phantastica erit obtūs male logicē. Rx neg. ī hac rā phantasia n̄ subiicitr directioi ītellus, ut clare ꝓcēt in brutis, neq; n. ē in potestē ītellus dirigere aliis phantasia, ut pote q; it alteriusordis malis neq; n. hēnt inīr se cōnexioē. Adde n̄ cēt noxiū, gō apprehensio sit parus scatis iudicii, ut sit obtūs logicē. sufficit gō sit parus ꝓpositiua.

Vtrum voces sint obtusæ male logicæ?

Suis goīs ē an voces, q̄ Rxent ꝓpbiis, et scanit rēs sint obtūs male logicē? Rx negē ꝫ Ouied. in log. stroū. 2. qun. 1. nō 10, et ē cōis apud Soar. 1. d. 2. nō 36. ℔. 1º. qa in uocibus tria tum reperiuntr. 1º. earū entitas q̄ ē q̄litas, et ꝓtinet ad phicam. 2º. ē staō q̄ spectat ad gramaticā. 3º. ē ornatus q̄ atinet ad Rethoricā: gōnēt ē in uocibus gō sit obtūs male logicē.

℔. 2. qa logica sōt utilis uocibus, ut stros cōptūs explicet: gō antequā uoces ꝓferantr ia datū ē obtūs logicē. firm. qa dagli utuntr logicā, qn ex formenī uoces: gō uoces n̄ it illius obtūs id dum ē d Deo, und si hoēs possent se explare q̄ cōptūs, et n̄ q̄ uoces q̄se disturrerent q̄ logicā, imo q; negabit hoem muti q̄ accens poē cē ꝓprium logū.

Arg. 1. q̄ Gibri. et aliis. Logica ē scia sermocinalis: gō uoces it illius obtūs. Rx dist. anis ē scia ītrinsece sermocinalis cōd. sermocinalis uocalis, neg. anis. hinc ē q̄ndo Aristoteles q̄ instituit tractū d aquin q̄ uocibus intelligendus ē d se uocibus mentalibus, et n̄ uocalibus.

Arg. 2. q̄ uoces efficiuntr syllogismi instituti in figis, et miis ꝫ cludendi: gō uoces it obtūs logicē. Rx dist. anis q̄ uoces efficiuntr syllogismi gramaticalis cōd. mentalis neg. anis, und si ponemus explarie q̄ ptis syllogismos, n̄ uteremur uocibus, id hoc intellectibili nrē tribuendū ē, q̄ subrogamus uoces to ꝓprium ad nos dclarandū.

Arg. 3. aliis externus prudicē Vg. ꝓtinet ad prudentiā

interná: gō et voces externæ spectabunt ad obtū internū logīæ nemge
ad ꝑfuūs fratres. Ex neg. cōis diuſa raō é, ga aūs externus ꝓudiō
á eſſuūs ꝓudiō interna, neq; n. dāt alia uirtus ad ḡm ille aūs externus
ſtineat, atuō voces ñ it eſſuūs logīæ, id gramaticæ ad ḡm ſpectant.

Arg. voces manifestant mūm ſciendi, et aperiunt ignotū ex
notis: gō it obtū ſal partiale logīæ. Ex dist. aūs manifestant gramaticale
Cond. manifestant logīæ, neg aūs: nā ꝑ acceūs é, ḡd hoēs te ñ ꝓeānt explī-
care, nisi ꝑ voces externas; ga tota ethiā logīæ iam data fuit in ꝑtū in-
terno, antequm ꝓiret in voces externas.

Vtrū roūs sit obtū male logīæ?

Ens roūs ut uno loco uidebimus, é ḡd totū ſuū eē pēt obtinuē ab illo. Quæri
igiū 3. an ens roūs ſit obtum male logīæ? Ex negē. ꝺ Soncg, Hurt, Arre.
Ruied. gs segtr. Soar S. d. 2. nō 43. P. ga logīa ſbt agit ꝺ actibus ſtitus in
ordē ad ſyllū ſpiciendū, id aūs ſtitus ſit entia rectia, et ñ roūs ſictæ: gō ens
roūs ñ é obtum male logīæ. firm. 1o. ga logīa ñ é aūs fingendi: gō n hēt ꝑ obto ens
ſictū. fir. 2. ga ſi ñ daretr ens roūs, ut ꝑs existimant, adhuc daretr ead logīa.

Oppoſtū tnam tenēt alig Scotiſtæ ꝺ Scoto, Egid. Rub. in log.
q. 6. ſoē. 2. et gallego Throu. 6. ꝑ gbus Arg. 1. logīa agit ꝺ ꝓpoſtioē
inū grātū, et ſubtū, id hæc ꝓpoſtio de ens roūs: gō logīa hēt ꝑ obtō ens roūs.
Ex dist. mai. agit ꝺ ꝓpoſtioē ſuntatiſ cond. ꝺ ꝓpoſtioē fratē neg. mai, ga lo-
gīa ñ agit ꝺ illa relatioē roūs, ꝑ é inū grātū, et ſubtū. id ꝺ connexi oē
ſuntati, ꝑ dāt inū gratū et ſubtū.

Arg. 2. logīa agit ꝺ abſtractioē Vtūs, et ꝺ relatioē adæquatio, imo ꝺ ipſo
ente roūs tractat: gō é illius obtū. Ex dist. aūs agit 1mo et directe neg.
agit 2do, et indirecte Cond. oūs ita ſ logīa 1mo et ꝑ se agit ꝺ ꝓpbus et ꝺ entia
roūs ſitt obtā ꝓpriū ꝑ acceūs ꝺ, et 2do agit ꝺ illis logīa ſtinus ſit obtā ꝓpriū
in ḡbus

in gbus xr̃o occupatr.

Arg 3. logä ñ agit d̃ comptibus malr gut it ḡsitates, ḡ pec-cant ad phicam: gō. agit d̃ illis fratr subordē roiis. R̃ dist cons.: gō agit sub ordē roiis frali neg: sub ordē malr. cons. coiis ḡmuis n. logä ñ agat d̃ ꝺptibus, ḡ ut it merē ḡsitates; d̃ illis tñ agit ḡ ut ꝺ conen-tuntr malr, nempe ḡ ut conentr mäi, et min. ꝺ cōe malr, et ñ fratr ḡ relae roiis.

Arg 4. logä dr̃ sciä roiis: gō illius obtuñ ẽ ens roiis. R̃ expla-ōe ainis. dr̃ sciä roiis, i. fingit ḡ vorm neg. dr̃ sciä roiis, ḡ ut ẽ ars doc-trinalis, ḡ gradit ḡ vorm relem. cons. anis; aliud ẽ fingere ḡ rē, aliud ẽ gredere ḡ aiis ittus, ḡñ it fegimeta roiis; sd it ḡ rete factu ḡ vorm ittuale m.

Arg. 5. ens roiis ad aligm sciam dei ḡtinere, sd ñ apparet a lig nisi logä: gō ẽ illius obtuñ. R̃ ens roiis ḡtinere ad metha, ḡ tinus hoc sciä agit d̃ ente in cōi, gd ꝺphendit tā entia realia, qm ficta. dnd ēt ens roiis pōt dici ꝑtare ad logā, sd xr̃o et indirecte, ḡ ut ẽ obtū comptuuñ, et resultat ex eorū pōnitiōe. ut iā aduerti.

¶ Res sint obtuñ Male Logē?

Quæst. 4. ¶ res, ḡ exprimuntr a uocibus, et scientr ḡ comptus sint ob-tuñ male logē? gō id ẽ alṫ ḡrere, ¶ comptus obtuñ sint obtū male logē? R̃ negē ꝺ Arri. et Ouied. qs segr Soar. ℓ. tr. 1. d. 2. nō 40. ℓ. 1. ga logä ẽ ars disserendi: gō hēt gobtō muñ disserendi; sd mus disserendi ñ dicit in rebus, sd in ꝺptibus, ḡ gs disserimus: gō res ñ it obtū logē. ℓ. 2. ga logä ñ attendit an sytus sit in hac, t illa mä, hoc n. ẽ ḡ accens, sd gō bē xclu-dat in hac, t in illa fig, gō n. ꝑtat ad res, sd ad ꝺptus frates.

ℓ. 3. ga logä ñ inducit sua frain in res obtuäs, sed gō id ẽ in ꝺ-ptibus obtuis, sd cum in ꝺptus frates, alr ars subtoria hēret ḡ obto mali gdes, ḡ it res, qbus ꝑferat falsiū. ℓ. 4. ga logä curat tollere

errores, q̃ n̄ dantr in rebus, sd in ꝯptibus. P. ulto qa Artes in explis
scatis logæ utitr uocibus n̄ scatiuis, ut doceat logā n̄ curare d rebus scatis p uo-
ces, sd tum d ꝯptibus.

Arg. 1º. p ꝯtraria snā, q̃m ꝯ plubus RR nouissime ppugnat Lin-
tius tr. 1. cap. 4. Arg. inquam, 1º. logā agit d syllo Denstriuo, et pbali
sd hi sylli disgūntr p solam mām: gō mā siue res ipsæ st obtū mate logæ. Rx
1º. dist. min. sylli disgūntr p solā mām fratr neg. matr Cond. min, nā iusta
pbatem opioem syllus denstriuus, et thopicus n̄ diferunt in ꝯsideraoē
logā, ꝯfrā utriusq sit ead.

Rx 2º. pbalitē n̄ ineē rebus, sd tum ꝯptibus: res n. d se n̄ st pbales, sd
i. illus tota pbalitas pcuinit ex pē opinantis. Rx 3. dato, qd hi sylli diferant roē
mæ, n̄ ido seq logā herē p obtō res, siqd res p ut st entia spectant ad me-
thām, at uō logā iuuatr ab ipsa methā aliq̃ndo roē mæ, ut q̃ndo ēt ꝯside-
rat aliq̃ axioma coiā, vg. q st ead uni 3º. st id inr se, et dici d oi, dici d nu-
llo tta. et sicut methā possit opem a logā roē frā, ita ēt logā a methā roē
mæ, sd q̃libet hēt suū obtū 1rio, logā ꝯptus, Methā uō res.

Arg. 2. ꝯptus frales pendent essialr ab obtiuis: gō n̄ pount atti-
ngi ꝯptus frales, qn ēt attingantr obtiui, siue res ipsæ. Rx dist. cons: gō
n̄ pount attingi ꝯptus frales, qn attingantr obtiui, si ꝯsiderentr sm su-
am essiam adæq̃te Cond. si n̄ ꝯsiderentr sm suā essiam, neg. cons, at uō
logā n̄ ꝯsiderat Comptus sm essiam, sic n. ptinent ad phicā: sd eos ꝯside-
rat sm q̃ntē, et q̃litatē logām, i.. p ut st ules, aut partes affiui, l negiui.
und nec semp logā attingit obtū ipsum.

Arg. 3. multa, q tractantr a logā n̄ ꝯueniunt ꝯpti-
bus, fralibus, sd obtiuis: gō hi st obtā logæ. P. ans, qa logā docet
d fioem derē recurrere ꝯ definito: gus prari d spebus, spem d
indiuiduis, et sic d aliis: sd hæc ꝯpetunt solis ꝯptibus obtiuis.

ut

ut pēt: gō isti sī obtum̄ logæ. Ex neg. aūs, et ad pboem̄ illius, neg. māi. qd hæc pcepta q ut traduntr a logā respiciunt solos cptūs frales, et efficiunt hunc sum̄. Comptūs dfiōis, et dfiniti, ita se dēnt herē, ut recurrant defiō, et definitū. Comptus grīs, ita se dēt herē, ut grīs pdicetr d spebūs, et sic d cæteris.

Sectio 2ª.

De obiecto formali logicæ.

Resoluimus iā cptūs frales eē obtū male logæ, i. eē totā mām, circa qm uersatur logā; nunc explandū ē illius obtū frale. supra diximus obtū frale alicuius sciæ eē illud roē cuius attingitr, seu dnominatr obtū male. ut v.g. obtū frale oculi ē lux, et color roē cuius lapis attingitr, seu dnominatr uissus. Quærimus igitr qnā sit raō fralis ppter qm cptūs frales, q sī obtū male logæ dnominentr directi ab ipsa logā. hoc obtū uocant aliq roē frale, sub q, alii uō obtū frale, sub q.

Ante resoluōe pōis: pnotandū ē dari duplicē directiōe alterā actiuā, alterā passiuā. Directio actiua ē ipsū pceptū seu dictamē logæ dirigens aūs illus, v.g. hoc dictamē, defiō dēt eē clarior re definita, dir hæc directio actiua, qa aū dirigit dfiōe, et regit, ut bā euadat.

Directio passiua ē illa, q correspondet actiuæ, i. p cstituit aūs cformes Dictamini directiōis actiuæ. v.g. in hac dfiōe, hō ē al roale, ut sciamus an ista dfiō sit bā debemus atendere ad directiōe actiuā. i. ad illud dictamē logum̄, qd psipit defiōe oportere eē clariorē re definita: qd si inuenierimus ita eē clariorē cognoscemus dfiōem eē directā, et cformē passiue directiōi actiuæ: hæc cformitas dir directio passiua intrincā. alia ē directio passiua extrincā, q cstituitr p dictamē actiuū extrincum̄ dictū in obliq. hoc posso.

1ª. Resultio sit. Directio actiua n ē obtū frale logæ. i. qa ut diximus obtū dēt disgui a sciā; cuius obtū ē, id directio actiua ē ipsa

logiä aultr dirigens: gō directio actiua n disguitr abilla, aī gerīt n é illius obtū.

2ª resol. Directio passiua extrinca ēt n é obtú fratr logiæ. P. ga ut diximus supra, Directio extrinca é denominatio resultans ab ipsa logiä, ga ex eo alijs dirī directus extrinca, ga é extrincē ḡformis dictamini logiæ: gō iam supponit ipsa logiain ḡsm, ac ḡind n pōt ēē illius obtū. si gō logiä n pōt dari sine obtō suo.

3ª resul. directio passiua intrinca é obtū fratr logiæ, seu é rāo subj tendit logiä in ḡptis fratres. ita Scotus D. 3d exposius. Guid. dist. 2. quæst. nō 60. et, barr l. tr. 2. d. 2. nō 61. P. ga illud é obtú fratr roē cuius attingit obtū male; 3d aliis ritus, g ił obtū male logiæ trastantr ab illa roē directionis passiue intrinceæ cuius ił capaces: gō hæc é obtú fratr, seu rāo fratris sub g rū logiæ.

Quær. hic 4 hæc directio passiua intrinca, g é obtū fratr logiæ, disguatr ab obtō male, nempe a ḡptibus fratribus? R eō 3distinctē. et Dō 2º. si hæc ḡrigibilitas sumaī radicalr n disguitr ab obto mali: gō ostenditr, na ḡptis fratres in se sūt entitē suam ił derigibiles. Inferī: gō obtū fratr, et male logiæ n disguntr, siōd g nos radicalr ił id. R. dist. illat n disguntr matr, et identicē, cond. fratr. neg. illat, na dirigibilitas fratris ultra obtū ultra obtū male importat ēt n repugniam fratem, ḡm ḡptis hēt, ut drigantr, et g hoc iat disguitr obtū male a tali. Unde

Dō 2. si ḡrigibilitas sumaīr fratr g hæc n repugnia, ḡm ḡptis hent, ut derigantr a logiä, tunc hæc obtā ił gō dictum a ḡē rei, gō facile ostenditr, ga obtum male é gō gonitiuū, et rale, at cō n repugniä fratis é gō negiuū, 3d gonitiuū, et negiuū longe disguntr: gō hæc obta ił rale dictū. Non nego ḡōe adhuc in ḡptū gonitiuō disguitr 2as fralitēs in opiōe Scoti, alteram entitē ḡptiuas Complus, alteram derigibilitatē gonitiuæ, cuius é capax, 3d hæc dictiō n é a ḡē rei, 3d tum roīs, sive gonitiua d g Scoto late agemus.

Sectio. 2ª
De obtõ Atributiois Logiæ.

Vltra obtũ fratẽ, et matẽ dar̃ ẽt obtũ Atributoiis Logiæ i. illud ad cuius cognitam cognitõe cẽis alii aũs ipsius logiæ ultimate referuntr. Quær. 1 gir̃ Vlto. sn̄ g̃na sistat hoc obtũ atributoiis logiæ circa hanc resolue varia ẽt dict sn̄ia.

1ª. Dẽt sola Demstriõe ẽe obtũ atributoiis logiæ. ita dixt. et dixi. d. 2. 1. 5ª. g hac sn̄ia Arg. 1º. illud é obtũ atributoiis, gõ é finis ultiis alicuius scię, sd sola Demstraõ é finis ultiis logiæ: ga sola hæc generat scian̄: gõ Demstraõ é obtũ atributoiis Logiæ. Rx neg. min. na ẽt ꝑfectus gbalis é finis logiæ, ga ẽt agit d gbalibus: gõ sola Demstraõ n é finis ultiis logiæ, neq; ẽt illius obtũ atributoiis.

Arg. 2. illius in sola demstriõe gesit: gõ hæc é finis ultius ad q̃ cois obtuin atributoiis logiæ. Rx neg. an̄ia ga ad Demstraõ sit g effectiue, n̄ ido tñ illius in ea sistit, sd adhuc appitit scire obtũ ꝑfectum gbalem, ymuis minus ꝑfectũ, sicut ẽt ille illius Creatus cognoscat Deũ g fidẽ Diuinã, n̄ ido tñ in ea sistit, sd adhuc ulterius Deũ agnoscit g thiaim et methaim, g ẽt scię nãles, et minus ꝑfecte.

2ª. sn̄ia tẽt obtuin atributoiis logiæ ẽe muin differendi, g ut é cois ad ꝑfectiõe, Demitiõe, argaoẽm. ita Soar. fonseq. &c et alii. hæc sn̄ia reiicitur 1º. ga cognitio ꝑtium n ordatr ad cognoẽm gñis bis, neq; n. cognitio vocalis ex + cois
irrationalis ordatr ad cognõe + alteri alicuius, imo e xx: gõ neq; cognoscis ꝑfectis, Demi- + alius
tiois, et argaois possit ordari ulto ad cognõe mii differendi, tanqm ad obtuin atributoiis, sd multo n fido huic impugnare. ꝑre

Reiicitr 2. ab Arxi. ga logiæ é scię practa: gõ det herẽ obtuin operabile: sd muis differendi g ut abstrahit a ꝑfectiõe et Demitiõe n é operabilis nisi ad sua operabile indirecte: gõ n é obtuin atributoiis logiæ. cui hæc impugnaõ ẽt n plene cuincit. ido melius impugnatr hæc sn̄ia iuxta nostro

ꝑtendit

ꝓria: ga mūs differendi gra ꝑtialit. Defiōem, diuitiōe, et argōēm ad hui ordāntr ad ꝓpoēm, et hæc ad demōstrōēm, et tand ad syllā ꝓfum: gō mūs differendi ñ gōt cē obtū atribuōis logīe, sig obtūm atribuōis ad nullū aliud dēt ordīri ulterius, q dīa ad ipsum referri.

Ex hoc ꝓiō imgbatr 3ª. ínā asserens argōēm cē obtū atribuōis logīe. imgbatr, ingam, ga enthimema cīt é argō, et tñ adhuc ordātr ad syllum gō ñ gōt cē obtū atribuōis logīe. ex 2od cap. ñ placent alia duæ ínæ, altera q asserit ꝓmissas cē obtūm atribuōis logīe. altera, q dēt cloēm cē hoc obtū, ga ꝓmissa ordāntr ad cloēm. clo uō et ꝓmissa ad syllā ꝓfum. q obtū atribuōis ad nullum aliud dēt ordīri, ut sæpe dixi: gānec ꝓmissa, nec clo ꝓsunt cē obtū atribuōis logīe.

Tand ñ ad hoc nouā opiōem, q dēt habilitatē habilitate ad sciās adgrēdum cē obtū atribuōis logīe. ga hæc habilitas dēt cē artificialis: gō t illius dēt reddi habilis q demōstrōe, t q mīa differēt, q q syllā ꝓfum ad adigrendas scias, et sīc relabitr hæc opiō in alia ꝓdicta, nā habilitas indtratē ñ gōt cē obtūm artificiale logīe. ga ñ é capax artificii.

Nostra sñia ꝓponitur, & defenditr.

Reiectis aliis sñiis ꝓbabiore iudico q asserit syllā ꝓfum cē obtū atribuōis logīe. hanc tenēt Ouied. in log. Ptrou. 2. qun. 1. et Soar. 2. tr. 1. d. 2 sīō 67. vāō é ga obtūm atribuōis é illud, q ad nullū aliud ordātr, et oīa q a sciā trahantur ad nullū aliud ordatr i illud ultimate referuntr, id ita se hēt syllus q ꝓfis, et q hoc nā in primis syllus ꝓfis ad nullū aliud obtū ulterius tendit, ut q se pēt, dr assignetur.

Vīm Dcuitio ꝓfis argīt, et ꝓpō ad syllā ꝓfum ꝓstituendū ordātr, nam logīa ido diuidit, et dfinit obtūm ac ꝓpōes facit, ut tand q syllā ꝓfum exacte cognoscat, et inferat etiam, ac ꝓprietes cuiuslibet subti, q ꝓsunt negarri: gō syllus ꝓfis é illius obtū atribuōis.

Huic Doīa ꝓponitr Arri. q q Arg. demōstrāō ñ ordatr ad syllum

ꝑsuim, neq ad ullū aliud obiū: gō sola Denstraō ē obiū atribuoiꝫ logīe. Rx dist. aīs. n ordatr ad syllā ꝑsuim Denstraō, ḡ ꝑfitta Denstraōē neq. ḡ syllus ꝑsuꝫ ē, Cond aīs, nā denstraō duo includit, et eē mātr scientificam; et eē syllum ꝑsuim. ḡ syllus ꝑsuꝫ ē obiū atribuoiꝫ logīe, et n ꝑfitte ḡ, Denstraō ga ad huc datur syllus ḡbalis, q ē syllus ꝑsuꝫ, gn sit Denstraō. et tri ē obiū logīe. ga iusta Artem logīe agit ꝺ topicis, seu ordinatis ē ḡbabilibus.

Infer: gō eī syllus sophisticus, et Pseudographus erunt obiū atribuoiꝫ logīe. P. Soar. C. negat illat, ga ut inqt, syllus sofisticus n ē syllus ꝑsuꝫ, ga ꝺ roē syllīe, ḡ recta inferatr ex ꝑmissis, ḡ n dāt in sylo sofistico, q sit aparenter ꝺclusit, et id a fortiori dīm ꝺ sylo Pseudographe, siue erronee, ꝺ quo logīa nō agit. 2ᵈᵒ

Sic Reī Soar. Id ego habita pace tanti M., melius, ut arbitror, et facilius Reīem hute argō. Cond. illat. i. syllus sophisticus, et Pseudographus eē obiū atribuoiꝫ logīe roē frē, ꝺ ijs nō hic agit logīa, ga roē frē agit. Obiciat syllus sophisticus, et Pseudographus, atq denstriuiꝫ, alr neq syllus ḡbalis esset ꝑsuꝫ, ga eī inuallat et recte n infert roē vīe.

Soluuntr alia argā.

Nra eī sna aduersatr ḡdā Magistr. ōtinus ostendit ꝑsuē eē obiū atribuoiꝫ logīe ḡ hac opiōe Arg. 1. cogniō partis ordatr ad cognōē totius. Vg cogniō alīs ordatr ad cognoēm hoiꝫ, ꝺ syllus ꝑsuꝫ ē pars viū syllī Denstriui, et syllī ḡbalis: gō n ē totiū atribuoiꝫ logīe. ligd adhuc ordatr ad cognōē Denstroiꝫ, et ḡbaliꝫ.

Rx dist. mai cogniō partis ordatī ad cognōē totius, si sumatr ut pars ē Cond. si sumatr ut totū neg. mai. nā cogniō alīs ḡ ut abstrahit a rōne, et iratē nō ducit ad cognōē hoiꝫ, ꝺ bruti, ligd sumitr ut totū indiciēs ad utrumꝫ, si uō sumatr in ꝑtē hoiꝫ ut ḡ ē illius pars, tunc ordabitr ad cognōē ipsius hoiꝫ. Sīc syllus ꝑsuꝫ est ḡ Denstriuiꝫ, neq est ḡ ḡbaliꝫ, ꝺ ut indiciens ad utrumꝫ, ind ē

gd̄n ordēte ad cognōē alicuius partiū, ꝺ ut ꝺprehendat oēs systos ꝑticꝰ, et ad nihil ulteriꝰ tendat. sicut cognitio aliis ad nihil ordāt ulteriꝰ, nisi ad cognōē hoīs t bruti, gndo sumitr, ut ꝺprehendit utrumq;.

Arg. 2. Duitio, et ꝺfiō n ordāt ad ꝺfiōem, ꝺ e ꝺ gpōō ad ꝺfiōem ordāt, ga gnus ꝺbeo scire gd sit gpōō, et postea gpōem ꝺfinire: gō obtū Logīe ꝑticꝰ ꝺfiō, ḡm systus, ḡm systus ꝑticꝰ. Ex ꝺmisso ante. neg. cōns. ga ḡ gpōō ordet ad ꝺfiōem, tī ꝺfiō adhuc ordāt ad systa ꝑticū, et n systus ꝑticꝰ ad ꝺfiōem, nam postḡm ego ꝺfinio hoc, ut al rate, et cruū, ut hoc, ꝺficio systa, et infero cruū eē ad voate. et in hoc systo ꝑticō sistit Logīa, et in oī alio, g sit ꝑticꝰ noē frā.

Instt: gō denstrāō erit obtū atribuoīs, et n systus ꝑticꝰ, ga n assignabit diuīa raō. Ex diuīa noē eē, ga nō denstrāō ordāt ad systa gbale, nec hic ad denstrōem, ꝺ utrumq; ad systa ꝑticū. Vrg. noēs gbales ordāt ad certudem fidei: gō eē noēs gbales ad certudē sciē. Ex hoc. anīs ordāt ut manuductiones transeat, ut noēs motiua neg. anīs. et in hoc sū eē ꝑtōs dicū ordāri hi duo systi ꝺ inꝑrie, at uō tam denstriuūs, ḡm topicus ꝑrie, et g se ordāt ad systa ꝑticū ꝺstituendum.

Arg. 3. systus segte solā fraīm: gō n segte maīm gbale, ac gnd systus ꝑticꝰ n ꝺprehendit systa gbale. Ex neg. ultimū cem ꝺtiē, ga ta systa hic attedat ad solam fraīm, n ꝺ tī reiicit maīm gbale, imo nec erroniam, ꝺ in oībus ponit eē systus ꝑticꝰ, et in fra ꝑticā ꝺstituit, ut inseratr loc: gō n sol denstrāō erit systus ꝑticꝰ noē nāe nariē, ꝺ eē topicus et Pseudographus, ga heīnt eand fraīm inferendi nariaīm, et scientica.

Vt oīa arga dissoluas illud ubi oīō ultīm é obtū atribuoīs Logīe eē illud ad quius exactam cognoēm oēs alie ultimate ordāntr, ipsū uō ad nullū aliud ulteriꝰ ordāt, et hoc sol dāt in systa ꝑticō ad quē ꝺficiendū ta definiō, ḡm duitio ordāntr, et denstrāō sol é obtū atribuoīs Logīe, ḡtinuꝰ é systus ꝑticꝰ, ꝺ n é sola denstrāō obtū atribuoīs, ga eē systus gbalis é ꝑticꝰ

imo ēt syllus sophisticus, et Pseudographus rōē formæ.

Disputaō. 3ª

Dē deuitiōē logæ. eiusq̄ nessēte ad alias sciās ɔparandas.

Sectio. 1ª

diditur logā in Docentē, & Utentē.

Selibris ē Deuitio logæ in Dontem, et Utentē. Logā Dōnis ē illa, q̄ p̄scribit regulas, et dōt ɔficere syllos in q̄libet figā. Vg. in Barbara. Darii tta logā Utens ē ille ussus possitus in praxi, q̄ fuit p̄scriptus a logā Dōnte. p̄scribit

Logā Utens ē Instrum̄ sciendi oium̄ sciarū, qa oēs utuntr logā ut poīnt eficere suas dfioēs, et Denstroēs, et q̄muis q̄libet sciā heāt suas ꝓprias dfioēs, et duitioes, ɔ tn̄ oiā ꝓcedant iusta regulas logæ, et ussū illius, oēs sciæ dicuntr logæ utentes, sicut aūs externi prudiæ, et temperiæ dicuntr prudiā, et temperiā, qa driuantr, et diriguntr ab actibus internis, q̄ sūt fratr prudiā, et temperiā.

Neq̄ inferas: gō danr̄ ꝑles logæ. Rx n. dist. illat danr̄ ꝑles logæ partiales Cond ꝑles logæ totales neg. illat, q̄madmum̄ n̄ danr̄ ꝑles prudiæ, et temperiæ totales, sd ucā tum̄, lt denr̄ ꝑles aūs externi prudiæ, et temperiæ directi ac imperati a prudiā, et temperiā interna. ita silr in logā phandū ē.

V logā sit Utens n̄ sol in Mā thopica, sd ēt in nariā propria?

Quær 1º an logā sit utens n̄ sol in mā tophica, siue ꝓbali, sd ēt in mā nariā ꝓpria. Rx affrē ɔ Hurt. Ouied. Arri. cit. a P. Ioar. l. tr. 1. d. 2. nō 74. P. 1º qa logā Utens nil aliud ē, nisi ille ussus ɔformis p̄septis logæ Dontij, atq̄ logā n̄ sol dōt ɔficere syllos in mā thopica, sd ēt in nariā: gō ille nariā

syllus ꝺ ſectus in mā naviā ꝓpria é ei logā Vtens. P. x°. ga logā Doris n é tot Doris in mā naviā ſtēt in thopica roē frē: gō sitr logā Vtens n tot erit utens in mā thopica, ꝺ ei in naviā roē ipsius frē.

Oppoñ snañ tenēt (C. in log.) P. ſonseq. ꝑ gbus Arg. talis ⁊ us in mā naviā é scientificus: gō n é logā Vtens, ꝺ Doris. Rx neg. Doris. ga ei ꝺaī ⁊ us sificus, g n tot R ei frē, g é logā Doris, ꝺ ei mē naviē applicate, g é logā Vtens, aliqn numq̄m ꝺabitr exercitiū sificum logē Dontis, ꝑ ei mhoc explo logo Deutio é cnāo distribuans rem in suas ꝑtes, en logā Doris, et é sit utens ga é ⁊us alterius ꝓpti logi, q ꝺot ꝺficere in dere ⁊tare gē, et Duiā ut illa ꝺfio supra posita ⁊tat: gō in mā naviā ipsius logā ꝺaī Doā, et ⁊us sat rū diversorū.

Quid dum in materiis aliarū sciarū:

ita Quar. 2. v logā sit utens in mā aliena Vg. in mā phicē l. methē: Rx affir ꝺ aliis Hurt. et Ouied. ꝺs ſecte Soar. l. tr. 1. nō 7 ꝺ. P. ga logā eod mō utitr suis ꝓpti-tis, tam in mā ꝓpria, q̄m aliena, ꝺ q̄ndo utitr suis ꝓceptis in ꝓpriā mā é logā Vtens: gō ei q̄ndo utitr eisꝺ ꝓceptis in materiis aliarū sciarū erit logā Vtens. firm. ga ex eo D. Augst. apellat l. Dium dialectica, ga in mā Thiē utebati ꝓceptis logē ad ꝺficiendū syllos: gō sciā q utitr logā ei diī logā, sive diā Vtens.

Contraria snā a crite⁊ pugnat Arri. in log. d. 3. a nō 2. ꝑ q Arg. syllus in mā methē Vg. n é logā, ꝺ methā: gō logā n é Vtens in materiis aliarū sciarū. Rx dist. an is n é logā intrinsecē cond. n é logā extrinsecē, et directiue, neg an is é logā extrinsecē, ga dirigitr a ꝓcepto extrinsecō logē. sicut aūs temperiē imperatus, et di-rectus a caritate pōt dici caritas extrinsecē ab eā caritatis dirigente.

Arg. 2. Vtens malleo et cerra n diī malleus et cerra: gō ei sciā utens logā n erit logā utens. Rx neg. cons. diuīa vāo é ga q utitr malleo, et cerra n di-rigitr ab his intrinsecē, imō e ꝺa. at ita sciā q utitr logā ab eo dirigitr illius ꝓcep-ta observat: gō ꝺt ei dici logā sal extrinsecē, sicut aūs externus temperiē q diri-

gitr a prudia interna dir prudiõ sal extrince, et sic d aliis exps.

Arg. 3. essus n hẽt id nome d sua cã. Vg. Calor n dr ignis, sd logã Vtens
essus logæ Dontis: gõ logã Vtens n dr dcã logã. Px dist. mai. essus n hẽt id
nomẽ d sua cã, gndo ab ea n imperatr, et drigitr, Cond. gndo drigitr neg mai. at
cõ utrus drigitr a logã Dontẽ: sicut aũs externus prudiã dr prudio, ga ab aũ
inrno prudiæ drigitr: aũs imperatrus a musica dr musico, et sic d cæteris.

Adẽ hic oiõ i illũ Vsum fratr sumptũ in mã dr sarũ sciarũ cẽ distũm
abipsa mã: n n dicimus utru logæ in phicã ee ipsã phicã matem, sd illã praxim
preptorũ logæ cẽ logã utentẽ in qcum g mã sit, sive narlã, sive gbali, sive phicã,
t metho, gtinẽ d formatr regulis logæ Dontis, sd hoc illigitr fratr, n malr identice g.

Sectio 2ª

De ocursu logæ Docentis, ad logam Vtentem.

Logã alia dr habitualis, nimirũ hũs, sive facilitas, g adquitr g multiplicãe auum
alia dr aũs, g sistit in ipsis actibus. Quær 3. Vd hũs logæ Dontis ocurrat ad
logam Vtentẽ. Px affre: L. ga t utrus é in mã gria, t in mã aliena, sié in mã g
gria talis utrus drigitr ab hũ logæ Dontis, g n. hẽt facilitate in dcã efficiendi Sy-
llum in Barbara Vg. ét eam hẽt ad utendũ hac dcã in gria mã logæ. g in dcã
id hũs facilitat ad dcam, et utrũ logæ in gria mã.

Si utrus é in mã aliena, Vg. in mã phicæ, t methæ, aut difãs quinit ex
pẽ mæ et tunc dr superaxi g hum ipsius mæ, nempe g hum phicæ, t Methum,
aut difãs quinit ex pẽ frãe, et tunc vinci dr g hum logæ Dontis, miantẽ aũ g dr
efficere Sylos in Barbara Darii tã: gõ hũs logæ Dontis semg ocurrit ad Vte-
tem roẽ frãe, tam in gria, qm in mã aliena.

Da hanc Sna. dfendũt CC. ginus admittunt peculiarẽ hum dicæ Vtentis ad
vicendã difatem, g dr in utru preptorũ logæ. g his Arg. 1. aũs logæ Dontis, et
Vtentis dis gũtr valr: gõ n gouint quinire ab eod hũ. Px dist. Cons n gouint

quinire ab eod hũ illicitiue, cond. ñ ꝓint quinire ab eod hũ alter illicitiue, alter directiue. neg cons, qa aũs logꝯ Dontiꝰ quinit illicitiue a suo hũ, at uꝰ aũs logꝯ Vtentiꝰ quinit directiue ab eod hũ Dontꝯ ꝙtinus dirigitr ab illo mentẽ aũ, dicꝯ Vtentiꝰ, sicut cognio et uolitio, q̃ spẽ diferunt ꝙcedunt ab eod hũ ñ gd ꝓhicẽ, id cognio illicitiue, uolitio tñ directiue.

Arg. 2. in ustu ꝓceptoꝝ logꝯ dr̃ spialis difꝰ uincenda: gõ dr̃ dari ꝑculariꝰ hũs logꝯ utentiꝰ ad superanda hanc difatem. Rx neg cons qa tota difꝰ, q̃ dr̃ in ustu logꝯ optime ꝑsit uinci q̃ hanc logꝯ Dontiꝰ, q facilitat ad usum nam id illius habit doam, et usum q ucum aum ad utrum q facilitatẽ, q̃ ñ euenit in aliꝯ artibus, in qbus ꝓsit diuꝯ, Vg in arte pulsandi lyram, in q̃ nõ ꝓsit illius, id et manus citharœdi dẽt hꝫ ꝑculiarẽ dexteritem, q sint ꝓsꝯ diuꝯ: et ido in istu habit unũ hum ad doctrinã, in manu alia q̃litatẽ ad facilitatẽ pulsandi lyram ꝓb diuꝯitatẽ ꝓsarum.

Comparantr aũs logꝯ Dontiꝰ & Vtentiꝰ.

Quãr 4. q̃nio disquantr inir se aũs logꝯ Dontiꝰ, et Vtentiꝰ. Resl. hoc nõ ꝓcedere in mã logꝯ ꝓpria, q̃ in materiis aliarũ sciarum. Resl. igr. 1º aũs Dicꝯ Dontiꝰ cẽ semꝑ diuꝯum ab aũ Vtentiꝰ in materiis aliarũ sciarũ, q̃ ꝓbenstrãõ Vg. in mã ꝓhicꝯ ꝓcedit sõl directiue a logã Dontꝯ, id illicitiue ab hũ ꝓhicã: gõ dr̃, et ustus inir se rectr disquintr, sicꝫ a diuꝯis gribꝰ rectr ꝓcedunt, hoc ita intelligitur si ustus sumatr uolut matr; si n. sumatr fratr q̃ formitẽ ꝫ regulis logꝯ Dontiꝰ, sõl disquintr hi aũs fratr ꝓpter diuꝯos ꝛus Vtentiꝰ, et Dontiꝰ.

Resl. 2. aũs logꝯ Vtentiꝰ in mã nariã ipsius logꝯ, cẽt aũs logꝯ docentiꝰ. q̃ qa aũs scientifici sõl diuꝯantr q̃ mam diuꝯam, id mã hicẽ eod gõ cẽt aũs logꝯ Dontiꝰ, et Vtentiꝰ cẽ id in mã ꝓpria, et nariã. Neq dicas ñ ꝓsse eund aum aum cẽ sit doam, et usum. Rx n. bẽ ꝓsse cẽ eund tũ diuꝯoꝝ, Vg. in hac ꝓpõe truẽ cẽ in que ulto resoluitr ꝓpõ ꝓhicaũ cẽ ustus tũ hoꝝ ꝛfioꝝ, et cẽ sit

doctrina viij tri. Resol. 3. si logica vtens sit semp doctis in propria mia, q̃ tñ aliis aliis logicae doctis é semp vtens. P. ga si aliis aliis doctis esset semp vtens, supponet aliu actu ante in q̃ a q̃ doceretur, et cuius foret actus iste et hic alius, et alius alium tc. et sic daretur processus in infinitu.

Quar. 5. q̃mo procedant aliis logicae vtentis in mia aliena vg. phicae? Pr procedere illicitue ab hu ipsius logicae phicae, directiue uo ab hu logicae doctis. P. ga demstrao in mia phicae, q̃ é logica vtens ue, et recti é aliis phicis, et id dum é in materiis aliarus scia rum: go illicitue sit ab hu phicae. procedit tri directiue ab hu logicae. ga euadit p formis regulis logicae, a q̃ dirigitr.

Quar. 6. q̃mo procedant aliis logicae doctis, et vtentis ab eod hu in mia propria? Pr aliis logicae vtentis in propria mia procedere tam illicitue, q̃m directiue ab hu logicae doctis. P. in alia logicae 1 trius é in quem ultro resoluitr p̃cedis hoc p̃dio procedit illicitue ab hu p̃dicis tri, p̃ directiue ab hu donte facere p̃dicm, ga hus partiales institutae totale logicae. et si sint diversi nio faciunt tri una spem.

Sectio 3ª.

De Neisete logicae ad alias scias Comparandum.

Quar. Vlogica sit simplr naria ad reliqs scias adgrendu. suppono. 3 cis duplicem dari neisete. alteram adeq̃ q̃ ad simplr operandu: sic oculus é naria adeq̃ ad simplr uidendum. altera neisetatis é ad melius eq̃, et sim q̃ sic equus é naria ad melius eq̃, et sim q̃ aditer p̃ficiendu.

Supp. 2. dupliciter ei dari logicam, aliam naturalem q̃ é ipse illius naturis, et aliam artificialem, q̃ tradit regulariter, et artificiu ad aperiendu aliq̃ ignotu ex notis. Quae ista procedit p hac logicae artificiali, nam clarum é neminem posse addiscere aut p se qui scias sine logicae natali. i. sine illa. sicut non posse dari hominem sine rationali, et albu sine albedine. tc.

Pro igitr. 1. logica artificialis. n é simplr naria ad operandu q̃libet aliam scia partialem. P. primi aliis artificiales ipsius logicae sit scificii, et tñ fuere adgitti q̃ logicam

artificialem antein; aliogn iretr in infinitu: gō nes aūs particales sciarū egent logā simplr, ut adquatr fiam. ga rusticus logā ignarus hēt ptes aūs scificōs in diūsis materiis sciarum. Deūs p intūō. siue ē cognoscere eam ob ōm rem &c gō nullus aūs sciā pōt adqri sine logā, p cognoscit eam ob ōm inferri &c. R. id fieri p sciam reflexam n uiō directam, aliogn nunqm daretr ūus aūs logā artificialis scibilis, ga nariūs ēēt aūs aūs, p cognoscere ret eam ob ōm ille ūus aūs erat scificūs, et sic d alio, et alio in infinitum.

Dō 2. logā habitualis n ē simplr nariā ad alias sciās partialr, nec totalr parandas. P. ga huūs agnitus (ēlesit oēs) huūs natēs n nāe logā n sat pfē, et operari simplr, id cum facilitate ad operandu: gō logā habitualis n ē simplr nariā ad sciās parandas, ga sufficit aūtis.

Dō 3. logā aūtis artificialis ē simplr nariā sat mōlr ad alias sciās pfē adquirendas. ita ffers R. Bē Ouied. tract. 2. pun. 6. § 10. ga aūs analiticus, siue resolutorius p cloes cognoscunt, eas resolūendo ad sua prima pūa ē apriūs aūs logā: gō sal hic aūs indiget logā. et n pōt aba alia sciā p fieri: gō sat p ad hanc aūm n potūt sciā parari sine ope logā.

P. 2. ga tē possimus elicere aligm cloem in mā scificā, sat n possumus elicere ees mōs syllogizandi in spē, ga hæc cognō spectat ad logā: gō ad hanc exactam cognōē mōrum syllogizandi nariā ē simplr logā. § 3. ga mūs syllogizandi in gñbet logā Vg. Barbara Ffarii ptinet ad logicā, et n ad ghicā, f methuin: sō n possū fieri demonstroem in ōigum mā, nisi sciamus hos syllogizandi mōs ee bōs: gō ad sciā spē, et totalr parandū nariā ē ipse logā aūtis.

Dsulto dixi nariam ee simplr logam sat mōlr. 1°. ga ad eliciendu cloes scificās aligs dispōs dēt apparere, f ex pte mā, f ex pte fōe. sd aligndo tē possimus uincere hanc difficūtatem mōlr tñ n possumus eam semp superare: gō sat mōlr ē nariā logā simplr ad inferendu certo, et infallibilr oēs cloes. 2°. ga tē possimus deducere hanc, f illā n cloem scificam distinctim, n possumus eas elicere simul tim sine ope fōe. gō pōt explo thri ō VV. ōmnipotēs n. sine spiali auxilio dīnā gratiā possimus euitare hoc, et illud Veniale distinctim, n possumus euitare sim cōletim: gō sitr tē possimus inferre hanc, et illa cloem scificam singlatim, n possumus eliciere oēs cōletim sine spiali auxilio logā aūtis.

UNIVERSIDADE LIBRARIA

Hac distioe, meo iudicio, utraq snã facile ɔsiliatr. AA. n. qatterunt logam ee simplr nariam ad reliqs sciãs ɔparandas d hac nessete moli illigendi it, quo ɔtendunt logam n ee simplr nariam d nessete methã it interptandi, et sic argis utriusq snoe facilime satisfacies. Sollent hic ples RR dicere d subtis logã capassibus. an in Deo repiriatr logã uiralis? et in Anglis fralis tã circa ineuidentia, qm euidentia? et Vp Vissioe beam sciam p se infusa, et fide Dina possit dirigi a logã. sd ɔbã uenia tantorũ DD. n erat his lus ne incipientium ingenia obrruantur.

Cum ex instituto egerimus de Discursu has qoes Deo auspice plene tractabimus.

Finis laus Deo.

TRATVS. 2.

DE Vlibus in grẽ.

DISPVTAO. 1ª

Quid sit Vniuersale?

Sectio 1ª

Variae acceptioes Vlis. & V Denr?

Vle latissẽ sumptũ dfiniri solet — unũ qd ad multa ptinens — diditr 1º. in ɔplexũ, et simplex. ɔplexũ e coie aliqd prium ut ioe bum e amandũ, sd hoc Vle n ptinet ad logos. Vle simplex e qd het simplice scandimum. Diditr. 2. hoc Vle simplex in causando et scando in essendo, et prando. Vle in cando e cois rerũ cã, ut Deus, q ples effus cat. Vle in scando e qd multa scat, ut uox, ho, p ut scat ples hoes. hoc duo n it pprie Vlia d qbus hic agimus, qa it res singulares, na Deus, et uox, ho, it qd singulare.

Sed hic agimus d Vli in essendo, et grando, q̄ it gnria Vlia. Vle in essendo é res cōis, q̄ stibus ineſt, vg. nā huniā q̄ut é apta ut sit in Prō et Llō tpe. hoc Vle rigurosse dum̄ é melius, qa é d re q̄ ineſt. Vle in grandō é cad nā huniā cōis q̄ut é apta ut d stibus ſoicet, et hoc Vle gnrie dr logim̄, qa ſ dicoēs ad logōs maxē spectant.

Vdenr Res Vles?

Alig relatiā Ll. g. 1. Vlia art. 2. asseruerut n dari res cōes, id tum̄ uores, et nomina Vlia, et ideo N.N. uulgo apellantr, id imerito hae tnā nomine indigna tribuitur sapientissis ſhis immortali nomine dignis, q n dixerunt nomina ee Vlia, id res nominibus scatas, qs postea ab hac iniuria uendicabimus, id suum q̄ illa sna sit. facile.

Impugnatr. 1. qa Vle é apta ee in stibus d q̄bus q̄riāte. id hoc ꝛ̄ nomine nominibus, id tum̄ rebus. qd qa uox ho, n iné intrinsece Prō et Llō, id tum̄ extrinsece dnd n q̄riatr d illis tanqm̄ q̄riate. tum̄ n. est dare (Pruū é uox hō, qō res et n uores ist Vles. Impug. 2. qa uox ho, é qd accens, et dnominao extrinsecā xū in ſioxū, nā uō huniā q̄ iné Prō, et Llō é subiā intrinsecā: qō n uox id res é Vlis. Impug. 3 qa uox é qd singulorue: qō n pōt ee in se qd Vle. Impug. 4. qa Deus factus é hō et n uox: qō n é id hō at uox ho.

Arg. 1. qqd in mundo é sit Deus existia q̄ é in certo lo, et tempore: id res ules n̄ sit in lo certo, et tempore: qō n dam̄. D. dist. mai. qqd é in mundo é in certo lo et tempore, l q̄ se, l q̄ sua insioxia cond. q̄ se xens neg. mai. una 3a Vle existat d reatu q̄ sua insioxia é in certo lo, et tempore q̄ ipsa insioxia.

Arg. 2. cad res n pōt ee sit Vlis, et parlis id res cōis eet Vlis, ut supponimus) dnd eet parlis sig̃ existeret in lo, et tempore d riate q̄ducta: qō implicant res Vles. D. dist. mai. cad res n pōt ee sit Vlis, et parlis si sumatur sub cad realitate, cond. sub diversis realitatibus, neg. mai. Vnd res é Vlis q̄ illum, et parlis a q̄ uei, q̄ n implicat, qa d reditio é rū eiusd omnino realitatis.

Arg. 3. Si ho Vg. eret Vlis d Pruū, et Llum isti essent id inū se justa illud q̄ogum, q̄ it cad uno 3o it id inū se. D. neg. assumptū, et dist. q̄logū, q̄ it cad in uno 3o cōi et cono-

et comonicabili sit id inr se neg. in uno 3º. singulari, et incomonicabili cond. ploqu, at uo nã Vlis é coiis, et comonicabilis p illu Pro, et Plo. pet explonæ Dinæ, q adhuc sit singularis, qa tn é comonicabilis tribus Dinis Psonis, istæ n sit eæd inr se, imo relr inr se distæ.

Arg. 4. si darentr res Vles identificatæ ꝯ infioribus essent in dirsis lis roe infiorum, imo inciperent in uno lo, et perirent in alio, sd hoc é absonũ: go n dant res Vles. Rx neg. min, qa hoc n rugnat nis Vlibus, q n existunt p se, et apẽ rei, sd tum p illum, et signate, et subeunt hæc prata dirsa roe dirsorum infiorum.

Arg. 5. et eficaciter, si darentr res Vles essent ppter sciãs, sd point dari sciæ sine rebus Vlibus. et Pbo na d Deo dar Thiã, q é uã sciã, et tn Deus é maxẽ singularis, dind saluantr optime pdicaoes, ut pet in hac subiã é ens Deus é ens, accens é ens. tta. qndẽr illa Vlitãs uuoiã ex pẽ entis: go Vlia n sit nariã. Rx dist. min pount dari sciæ adẽ et simplr sine rebus Vlibus cond. ad melius eẽ neg. min, n nego poẽ absẽ saluari scias sine Vlibus uuocis. dico tn melius disgui, et didi sciãs p obtã uuoiã coiã p lubus.

Sectio. 2ª

Refutantr duæ snæ circa res Vles. nil decet

Somniauit Plato, si fides exhibenda é eius desipulo Arti.

duxemos isto ponhamos estoutro.

perguntando hum grego a Diogenes como se uingaria de seus contrarios lhe respondeo.

Si te ipsum, honestũ, ac bonũ uirum præstiteris.

Perguntas de conuerça çad humana quæ cousa he amar. Resp. Fenisso. He hua postada dos rios, hua mina donde mtos se fasem poderosos hum semẽterio de mtos corpos. hũ refugio de mtos perdidos, e hum asombro de mtos cuerdos

que cousa he o Sol.

he hũ olho do Ceo, hũ adorno illustre do dia, e hũ distribuidor das horas. que he a Lua.

He hua Consolosaõ dos caminhantes, hũ inimigo dos Ladrões, e malfeitores, hũ persagio, ou anumcio das tempestades.

Que he a terra?

hua medula do mundo, hua guarda dos frutos, hua mai de quantos nacem, hũ alimento de quantos viuem; hua caiia e deposito da vida. que he mulher.

Em Sna de Secundo philosopho: he hua insaciabel fera, hua solisitacaõ Continua; hua indefetiuel peleia, e hũ naufragio dos homes. porem em minha opiniam. he hũ animal fermosso hua solicitacaõ de nosso regalo, hua Companheira Em as penas hũ consolo em os perigos, hũ augmento da felicidade humana hũ peço de mto ouro. hũ ministro de tirriueis cuidados

que he pobresa.

he hũ bem aborresido, hua mai da saude, hua falta de desuelos hũ negocio sem dano, hua posse sem Calumnia, hua felicidade sem solisitacaõ da parte de quem atem.

que cousa he aq̃ uence deixandose uenser.

Respondo he a Cortesia

quem he mais sabio.

he quem sabe iuntar maior humildade a mais sabidoria

quem he mais ignorante.

he oq̃ naõ duuida; porq̃ ~~[illegible]~~ ou sabe tudo, ou naõ sabe nada, E tudo e imposiuel.

que cousa he q̃ todos a louuá, mtos adeseiam, E poucos alcancaõ

he a uerdade, e a nobresa.

que genero de penas he, q̃ se estima, se negocea e se procura sam os uestidos, E galas, q̃ sam penas do peccado de nosso primeiro pai [illegible] procuramos, pa adorno do Corpo.

Vle latissime sumptum definiri solet — unum qd ad multa pertinens — diditr 1º in Complexum, et simplex. Complexu ē Coiē aliqd prium, ut — oē bum ē amandum — sd hoc ule n ptinet ad logos. Vle simplex ē qd hēt simplicem scandi mum.

Diditr 2. hoc ule simplex in Causando, scando; in essendo et in pdicando. Vle in Causando ē Coij rerum Cā, ut Deus, q ples effus causat. Vle in scando ē qd multa scat ut uox ho, p ut scat ples hoes. haec duo n st pprie ulia, d qbus hic agimus, qa st res singulares, nam Deus et uox ho, st qd singulare.

Sol hic agimus d uli in essendo et prando, q st ppria ulia. Vle in essendo ē res Coij, q plubus inest V.g. nā huna, p ut ē apta ut sit in socrate, Platone etc. hoc ule rigurosse dum ē Methum qa ē d re q inē. Vle in prando ē ead nā huna Coij p ut ē apta ut d plubus pdicetr, et hoc ule pprie dir logum, qa pdicaoes ad logos maxe spectant.

Vtrum dentur Res Vniuersales?

Aliq rellati a C.C. q. 1ª. ulium art. 2. assiruerunt n dari res Coies, sd tantu uosses, et nomina ulia, et ideo Nominales uulgo apellantur, sd immerito haec snā nomine indigna tribuitr sapientissimis phis imortali nomine dignis, q n dixerunt nomina ēe ulia, sd res nominibus scatas, qs postea ab hac iniuria uendicabimus, sd cuius q illa snā sit. facile.

Inpugnatr 1º qa Vle ē aptum ēe in plubus d qbus affrar. sd hoc n Conuenit nominibus, sd tantu rebus, qd pbo. qa uox ho n inē intrince in Prō et plo, sd tantu extrince, d ind n praxitr

d illis tamqm qd essiale. fum enim esset dire | Prius e uox ho |: go Res et n uosses st ules.

Impugnar 2. qa uox ho, e qdam accens et dnominaõ extrica rũ infiorum, nã uõ hunã, q inest Prõ, et Plõ e subiã intrinca: go n uox, sd res e ulis. Impugnar 3. qa uox e qd simgulare: go n pot ee in se qd ule. Impugnar 4. qa Deus factus e ho et n uox: go n e id ho, ac uox ho.

Arg. 1. qdqd in mundo e si Deum excipias, e in certo lo, et tempore sd res ules n st in lo certo, et tempore: go n dare. Rx dist. mai qdqd e in mundo e in certo lo et tempore, l p se, l p sua infiorã, Cond. p se semp neg. mai, und ule existat ɔtractum p sua infiorã, e in certo lo, et tempore p ipsa infiorã.

Arg. 2. ead res n pot ee sil ulis, et partis: sd res Cois esset ulis (ut supponimus) d ind esset partis siqd existeret in lo, et tempore detrate Conducta: go implicant res ules. Rx dist mai, ead res n pot ee sil ulis, et partis, si sumatr sub ead fralite Cond. sub diversis fralitatibus neg. mai. Und res e ulis p illum, et partis a pe rei, qd n implicat, qa Contraditio e rũ eiusd omnino fralitatis.

Arg. 3. si ho V.g. esset ulis ad Prum et plum isti essent id inter se, iusta illud ploqum, q st ead uno 3°. st id inter se. Rx neg. assumptum, et dist. ploqum, q st ead in uno 3°. Coi, et Comonicabili st id inter se neg. in uno 3°. simgulari et incomonicabili, Cond. ploqum. uõ nã ulis e Cois et Comonicabilis p illum Prõ, et Plõ. Pet explo nae dinae q ɔ adhuc sit simgularis, qa tñ e Comonicabilis tribus dinis psonis, ista n st ead inter se, imo relr inter se distae.

Arg. 4. si darentr res utes identificatæ ꝯ infioribus, essent in dirsis lis roë infiorum; imo inciperent in uno lo, et perirent in alio: sd hoc ē absonum: gō n̄ dar̄r res utes. Rx neg. min. qa hoc ripugnat nij utibus, q̄ n̄ existunt p se, et a pë rei, sd tantū p illum et signata: et subeunt hæc predicata dirsa roë dirsorum infiorum.

Arg. 5. et eficaciter: si darentr res utes essent ppter sciās, sd possunt dari sciæ sine rebus utibus: et pbo, nam d Deo dar̄ thia, q̄ ē uā sciā, et tn̄ Deus ē maxë singularis, ꝯind saluantr optime pdicaoës, ut pēt in hac, subia ē ens, Deus ē ens, accens ē ens tta quin dēr illa utitas uniuoca ex pë entis: gō utia n̄ st̄ nariā. Rx dist min, possunt dari sciæ adeë, et simpliciter sine rebus utibus Cond. ad melius eë, neg. min. n̄ nego posse absë saluari sciās sine utibus uniuocis; dico tn̄ melius disgui, et diuidi sciās p obtā uniuoca Coiā plubus.

Sect. 2a

Refutantr duæ snæ circa res utes.

Somniauit Plato (si fides adhibenda ē eius dissipulo Arti) nās utes eë q̄sdam Ideas ab infioribus separatas, docuit ppteria hoem V.g. Coiem pducere hoës singulares, ideoq̄ uocauit rem utem Ideam Coiem, qa Comonicabatr infioribus singularibus, et ab eis partissipabatr.

Displicet hæc snā 1o. qa si daretr talis Idea esset, et n̄ esset Coīs; esset Coīs qa ita supponitr a Platone, n̄ esset Coīs, qa heret certum lum, in q̄ phicē existeret, et esset pducta p aoem singularem, q̄m traret, pindq̄ esset singularis; nil n. Coiē pōt pduci phicē, et existe

re, nisi singularissatum. Displicet 2. hæc opiō, qa nā hunā Vg. ē intrincā Prō, et Plō; gō implicat existere tamqm Idea ab eis separata, siqd esset et n̄ esset intrincā, qd inuoluit manifestam ɔtraditioēm.

Displicet 3. qa talis nā ulis, qndo ɔtraheretr, l esset ead indiuissa, l diuissa in infiorā: Si indiuissa, sequeretr qd duo infiorā relia essent id inter se, nam in creatis, q st ead a pe rē in uno 3°, st id inter se, si talis nā esset diuissa, esset et n̄ esset una, esset, qa ita supponitr, n̄ esset una, qa diuideretr, res n. q ē diuissa a pē rei n̄ ē una sd multiplex a pē rei. Displicet tand, qa hæc ppoō ē uā, Prius ē hō, hæc uō ē fā, Prius ē Idea, l hō separatus.

Aliq RR ɔ Soar. L. ut benignius interptentr Platonis hoc somnium asserunt illas Ideas derē accipi p nis coibus repsentatis in dinis Ideis practis. sd adhuc hæc opiō sic explanata n̄ pōt sustinere: 1°. qa fum ē dirē hāc ppoēm, Prius ē hō, id ualere, atq, Prius ē hō repsentatus in Ideis dinis, nam q pfert hanc ppoēm Prius ē hō, nil atendit ad Ideas dinas, sd sol curat dirē nam hunam ēē in Prō. 2°. qa ut docent ples Theologi ɔ M. Soar. in Deo n̄ dant Idiæ rerū coium, et huius rāō ē, qa Ideæ dinæ st praticæ circa pducioēs rerū: at uō res coiēs n̄ st pducibiles, ut coiēs.

Inst. ad Ideam practam n̄ requirit obtum singulare, et pducibile p se; qa in nobis dant notiæ practæ rerum coium, q dictant Vg. uitium in coi ēē fugiendum, et uertutem amplectendam, Rx nos n̄ herē Ideas practas rerum coium, nam in exptō aducto semper nos ɔtramus ad aliquem amorem partem uertutis, et oium ēt parte uitii n̄ qd qad hunc, l illud amorem nō, sd qad aliquem semp parte.

Reiicitr 2ª snä circa vle.

Aliam snam̄ refert P. Hurt., q̄ adstruit nam̄ ulem nil aliud eē, q̄m q̄dam Idollum mente fabricatum in q̄ concipiuntr p̄dactā silia illis, q̄ intrinsece st in infioribus singulibus, vg. Prio et Plō, additq̄ hæc opiō illud Idollum eē tantū p̄ silitudinem extrinsecē in partibus.

hæc snā facile exploditr 1º q̄a q̄ndo ego p̄fero hanc p̄poem̄ Prius ē ho, n̄ prati d̄ Prō Idollum, siue imago hoīs; sd ipsa nā hunā, q̄ inē intrinsecē Prō, alr illa p̄poō esset fā, q̄a Prius n̄ imago hoīs, siue Idollum, sd ho ē relr; 2º q̄a essiā Prī ē illi intrinsecā, at uō illud Idollum fictum ē extrinsecum, ut asserit hæc opiō. 3º q̄a illud Idollum aut ē q̄d rele; aut q̄d fictum; si ē q̄d rele ē maxē singulare, et n̄ ule; si ē q̄d fictum n̄ pōt relr eē id et prāri d̄ infioribus relibus: gō fā omnino ē hæc snā, et sol ab indolatris amplectenda.

Inst. illud Idollum ē q̄d conceptum p̄ illum: gō n̄ ē q̄d singulare, sd ule, siq̄d n̄ existit p̄ductum a p̄e rei p̄ aoem̄ detratam̄ R. illud Idollum eē q̄d fictitium, et Chimæricum, q̄a fingo p̄ illum illud q̄d neq̄ ope rei dar, neq̄ ē possibile p̄ illum ⁊ fundamento, ut p̄ se pēt, nam implicat tale Idollum ule ob roēs supra aductas.

Statuitr snā Coīs circa res ules.

Impugnatis aliis opiobus restat stabilire snam̄ Coiem̄, q̄ autoritate mag., q̄m roē nititr, ut in meis enudita enussidatiobus ad Logam̄ (Deo fauente demonstraam) ne tn̄ meos auditores fradate uide at doctriā Coīs; et receptissima, hanc seleberrimam opi relium opioem̄ inculcabo, ut illius funtum̄ expendant, et p̄ uirili, sal hoc añō tuemur.

Statuit igiũ hæc sñia naïm utem V.g. hoem nil aliud ẽ
ẽ naïm humanam ꝑfectã obtinẽ ab oibꝫ dñijs, et intuinẽ unam
ꝑ uerstutem illay eam a dñijs ꝓindentem. subiunitꝫ ꝙ ubi ꝓ
mum ab uno indiũ V.g. a ꝓ nã abstrahitr, illico ab oibꝫ aliꝫ indi-
uduijs, tam exijstentibꝫ, ẽ ꝓteritijs, et futurijs, ita hæc ꝓfectibꝫ
manere abstractam consequenter; hæc fabrica sãt ingeniosa
sd Dꝫ miraculosa mihi uidetr.

P. tri hæc opiõ hoc uiõ fuñto, ꝙa sublata fratis cã tõ Petr
ejꝫ fratꝫ, sd cõ fratꝫ dicendi sit dñiã: ẽ hꝫ sublatijs ꝓ illum
manet nã obtinẽ una, et indiuiꝫ pontentiatr ad oiã sua infiniã.
ꝙ possimꝰ ꝓcindere dñiaꝫ ꝓ illum, ostenditr, ꝙa nã ꝓii V.g. ẽ ꝙ
dixerum fratr a dñiã ꝓii: ẽ possumꝰ fratrẽ compterim ꝺ nã humã
relitijs dñijs, ꝙa ad id hemijs fuñtuñ, nam dixiã ẽ essiã et defiõ
nẽ humã a difiõe, et dñiãrum essiã. sãt interea sit hoc fuñtuñ
nam ex ꝓfesso agemꝰ alibi ꝺ ꝓcibꝫ obtinijs, ubi lentius hæc exa-
minabimꝰ.

Disputatio 1ª.

De statibꝫ naturæ vlij.

Sect. 1ª

✠ in 1º nẽ statu dei vlitaꝫ.

Ante resolvoem quæstionꝫ. Obtñ ẽ 1º stum nẽ nil aliud ẽ, ẽ
multiplicem acceptionem ipsiꝫ nẽ, ꝓ ut ei competunt dñiã ꝓrtẽ
sat actis accialia: nam a ꝓ rei ñ dari nisi uniꝫ stiꝫ matiꝫ con-
iunctionꝫ, siue ꝺtionꝫ, in ꝙ nã ẽ ꝰ dñijs coniuncta. Obtñ 2. dari
triplicem stum: 1º dñe solitudꝫ in ꝙ nã conciderat sñi se cum
suijs ꝓdicatijs essialibꝫ et narijs, sine ordẽ ad contractionem, ꝓ abs-

traoem.

Adtm. 3. dari 2um. stum Contratioij, et hic, l. e matis i. ille in q dar nä ɔtracta matr, qn prius fuerit abstrata. Alter e stus ɔtraoij fratis, i. ille in q nä Concideratr ɔtracta fratr p illum post abstraoem ipsius nä. Tand 3a stus e abstraoij, siue existentiæ obtiuæ p illum in q nä ɔssideratr pssissa, et libera a driij, aptaq ut ad illas ɔtrahatr.

Adtm 4. dari duas opioes circa grus methos, nimirum circa nam Coiem et driaj. altera e Scoti, q disguit grus methos ex nä rei; altera e D. Thom. q eos tantu uiratr disguit, et in utraq opioe.

Quær. 1o. V nä sit utis in 1o. illo stu solitudij, siue antecedentiæ. Rx. negè ɔCoi. P. 1o. qa in hoc stu, nil dar Coie: go nil dar ute. P. ans, qa nä in eo stu e singularis, qa adhuc n interuenit in ea pssissio illus, p qm fit Coij. P. 2. qa n dar ute, nissi ubi danr partia, in q deuidatr. ute n. e unum Coie multis, ut diximus sd in hoc stu adhuc n danr partia: et P. hoc qa hic stus antecedit driaj, et n dicit rum ad illas: sd p driaj Constituuntr partia go in hoc stu n danr partia, et p Coiis neq ute.

P. 3. qa n pot dari ute sine frij, illud Constituentibus: sd nä in 1o. stu n het unitem pssissioij et aptudem p qs Constituitur utis qd ostenditr, qa nä in 1o. stu sol Concideratr sm sua pdicata essialia, et nariä, nimirum sm essiam, et pprietes; atq unitas pssissioij et aptudo, neq st d essia nä, neq eius pprietes, imo st illa qd acciale: go in hoc stu n danr frie Constituentes ute, neq et p Coiis dar utitas, neq

Arg. 1º. sat ē distiō uiratis ut aliqd a pē rei Conueniat uni qn Conueniat alii, uiratr distā, sd inter nam et drias dar distio uiratis. gō bē pōt ulitas Conuenire nā, qn Competat driis. Pbo mai qa illus et uoltas dinā sol disguntr uiratr, et tn pductio Vbi dini Competiti illui fratr, et n uolti dinæ, et pcessio spus Santi Conuenit uolti, et n illui dinō fratr.

Rx 1º. neg. mai, et ad pbaoem illius Reo id ēē spiatr in dinis ppter infinitem, et æqpolentiam, ubi duo uiratr tantu distā st capacia ɔtraditoriorū, qd nos Cogit fides asserere, nam paternitas sol uiratr distā a nā dinā pducit filiaoem, nā uō n pducit. filliatio dinā pducitr, nā dinā retr indistā n pducitr, qd exptum n trahendū ē ad res Creatas, et limitatas et multo minꝰ ad fabricam illus. adde qd ptes admitunt distinoem uiratr intrincam, et æqpolente reti ad saluandū illas ppoēs Contraditorias in dinis, q distiō n dar in Creatis iusta uulgaro opioem.

Rx 2. et facilius data mai, et min. neg. Cons qa nā n dessinit ēē utis in 1º. stū ob dessum distintioīs a driis; sd qa ibi n dant infiora in ordē ad q deāt ēē utis, neq dant frē Constituentes ute, nimirū unitas pssissioīs, et aptudō, q st pdicata Congentia nā, q in in 1º. stū sol Consideratr in ordē ad sua pdicata essialia, et nariā.

Arg. 2. duo postrema utia, si pprium, et accens retr disguntur a subtis: gō sat his dabitr ute a pē rei; et si in his ēt in 1º. nāe stū

*in

Rx 1º. dist ans: duo postrema utia retr disguntr a subtis matr Cond. fratr neg. ans, explico solutioem. Priis pōt sumi matr p ut ē subtum albedinis; et tunc clarū ē disgui retr ab albē, tamqm subiā ab accidentē. pōt ēt sumi fratr p subtō hentē albem, et tunc

uixate tantu dyguiti ab albo, gd pratuit a subtō hentē albe.m
nam oē ute dei sōt uixate dyguī a suo infiorī xoe identitatij
qm ? illo hēt sumptum in recto, gdg sit ? oblig.i. ? albē, g' dīr
in oblig. sd hoc explicatiue apperiem? in ꝓdicabīj 5i. utj.

Rx 2. adhuc dato, et n̄ concesso antē. neg. ultam pēm ? tiā
g' inferebat ind seq dari ubitē. a pē rei in 1o. nāe stii. nam 1o
stij n̄ dat a pē rei, ga a pē rei sōt dati 2? stij ? trahoj matij.
1o stij ē illa nā ꝓ uti antecedit driaj, et ꝯsiderata ꝓ illum sm̄ ꝓdicata
ꝓdicata ellatiua et noīa tantū: at iō utetur, g' fratr ꝯcipit in aptūe
et unitē ꝓtitioij ē ꝓdicatū ꝯgens, gd illud n̄ tribuit nāe in hoc 1o
stii, sigd eam n̄ abstrahit, nec ꝯgnoscit aptam ad ēsendū in plubus,
imo ab hoc ꝓcindit, hendo sē mere negē, et sōt atendendo ad ꝓce=
dicata ellatiua, et noīa ipsius nāe.

Arg.3. nā in 1o. stii sm̄ se n̄ ē multiplex: gō ē una ꝓunite
ꝓtitioij. Rx neg. ꝯ, ga nā in 1o stii sōt ē una ꝓunite fratem, g'
ē ꝯpietas nāe, g' eam ꝯmitatē in oi stii, n̄ tri ē una ꝓtitia ꝓunitem
ꝓtitioij, ga adhuc in 1o stii n̄ danē infiora a gbus nā ꝓcindat.

Arg.4. nā in 1o stii antecedit driaj in ꝓioritē nāe: gd hoc pri=
oritas sufficit, ut dei negāo driarum: gō nā in 1o stii ē utj, sigd hēt
negoem singulij i. driarum. Rx neg. min: neg n. nā hēt negoem
driarum, ꝺndo ꝯsiderate sm̄ se in 1o stii, quemadmum Pria g' ē
albus, ꝺndo ꝯsiderate sm̄ se, n̄ ꝯsiderate ut albus, et tri n̄ hēt ne=
goem albedinij: neg sufficit ꝓioritas nāe, ut dei negāo fiāt ꝺbita:
nam sōl antecedit lucem in ꝓioritē nāe, et tri n̄ hēt negoem lucis.

Arg. 5. nã sumpta sm̃ se n̄ é deuisa in infinita, et contracta: gõ é indiuisa, et una cõis, ac utilis. Pr neg. cõis, qa nã spectata sm̃ se, neq; attendit ad utilem, neq; ad contractionem, sõ tantũ ad p̃dicata essentialia, et naturã. sicut Prius sm̃ se sumptus, neq; é albus, neq; n̄ albus sõ hẽt sua p̃dicata essentialia: ita sīlr nã in 1º stũ, neq; concipitr ut abstracta, neq; ut contracta, sõ ut nã huiã i.. at rate cum suis ꝓprietatibus.

Inst. acutior dria st essentialr nãe: gõ in 1º stũ natura conciderari dẽt ꝺ driis. Pr dist ans; st essentialr nãe stricta Cond. st essentialr nãe sm̃ se neg. ans. nam hõ sm̃ se neq; é Prius, neq; Plus, nec driæ illorũ includit & excludit. unum qd é, qd a pẽ rei semp hõ dẽt contractus ad hãc driam, at nõ 1º nãe stus n̄ dãt a pẽ rei [illegible] fratr. adde qd si instantia ꝓbat aliqd utiq; ꝑ nostra sntia facit, qa ꝓbat nam semp eẽ singularem, utpote indiuisam a driis, et ꝓbat n̄ eẽ ute in 1º stũ ꝺ q é quæstio.

Arg. 6. si nã sm̃ se neq; includit, neq; excludit driæ, segtr qd sit indiuisum tam ad illas, qm̃ ad negotia illarum, ꝓinꝺ sit utis ut pote indiuisus. Pr neg. sequellam, qa nã in 1º stũ hẽt se mere negãtiue ad driarum, et negotiorum earum: ut esset indiuisus tamqm̃ utis ꝺebat excludere driæ positive ꝑ aliqm̃ ꝓsitionem illius fratem: et affirmativam, habitualem, et actualem: atq; nã in 1º stũ n̄ ita conciderata ꝓsitiue a driis, qa conciderata ac si numqm̃ foret diuisa ꝺ driis: gõ n̄ sumitr ut ꝓsitiue ad illas, qd omnino é naturam ad utilem, et hoc semp ꝑ actus hẽt; nam in 1º stũ conciderari omnino antecedenter ad driæ, neq; ꝺ illis curare, ac si numqm̃ eas esset habitura.

Hæc st ꝓsipua argta ꝺ nostram opinionem ex qbus facile de-

duæ soluoñ ad oiã alia, q̃ passim occurrunt, ad q̃ soluenda illud tibi semp diligenter Adñ ẽ, noñ in 2° stũ neq̃ hereã fruj utilitatj q̃ sẽ unitas ꝓssionj, et aptudõ; q̃ ꝺ sint ꝓdicata ꝺgentia n̄ competunt nãe stũ se spectata: neq̃ ẽt herẽ infioia in gbus sit, et ꝺ gbus ꝓdicetur utpote q̃ n̄ accedit adhuc ad diuj, ꝺ gbus componeret infioia. Adte tame hoc ꝓcedere tam in opioe Scoti, q̃ dixit eã nã rei gnij Methoj. ẽm in opioe D. thom. q̃ eos sẽ uirtute dixit, ut supra adnotaui.

Sectio. 2ª

V in 2° nã stũ deꝛ uniuersale?

Quæꝛ. 2. V in 2° nãe stũ, i.. Contractioj deꝛ ute? Pr negẽ ꝺcoi. ꝓ. 1° ga ute deꝛ ee unum indiuiduj ut sit in plubus, et ꝺ illis ꝓdicetr: sẽ nã tractata n̄ ẽ una indiuiduj ad pla. imo iam dicta in multis, i.. in Prõ, Tho 1ª. gõ n̄ ẽ utj in 2° stũ tractatioj.

ꝓ. 2°. ga in 2° nãe stũ n̄ dat unitas ꝓssionj, et aptudõ, q̃ constituunt ute: q̃ sic ostendo; nam unitas ꝓsitionj, et aptudõ, t ẽ eã in glibet indiuo, t dicta: n̄ eã, ga unum accidj intrinsecum n̄ pot natꝛe ee in plubus: n̄ ẽ dicta in glibet indiuo; ga tunc tot essent utia, qt sẽ indiuo, qõ ẽ aparte fuit. ꝓ. 3. ga nã tractata hꝛt cam fratem singularitatj, sẽ diciam indiuantem: gõ in hoc stũ n̄ pot ee coj; alꝛ daretr cã fratj in subto apto; qn efficeret suum ꝺfuit fratem.

Oppoꝛtan noñ tribuunt alig Scoto (sẽ immerito) et dicunt duplex ute; alterum poate, q̃ ẽ ꝓssitum ab infiorib; alterum auctꝛ, q̃ ẽ a ꝑe rei tractum in multis, et hoc dicunt dari

in 2°. stii. ꝙ hij

Arg. 2°. nulla poā dyſtruitr ꝙ ſuos aiij: sd aptudo vtij ē poā. gō n dyſtruitr ꝙ aiiā contractj, ꝙ indē conſeruatr vtilitas in 2°. stii Contractioj. R. dyt maī. nulla poā phica dyſtruitr ꝙ ſuos aiij Cond. nulla poā logā, et negiuā dyſtruitr ꝙ ſuos aiij, neg. maī. poā phica vg. illuſ, ꝙ oculos n dyſtruuntr, imo pficiuntr ꝙ aiij illigendi, et uidendi ac uio poā et logā, et negiuā dyſtruitr ꝙ aiiā aduenientem. et ꝓēt expto poā logæ, ijm hēt tabula, ut deuidatr, nam aduenientr aiij diuitioj deperditr illa poā, siue n repugnantia, ut diuidatr. ɔ uio aptudō vtij sit poā logā et negiuā, id ē n repugnia, ut deuidatr in pta aduenientr hoc aiij seu deuitioē in pta, ꝙ contrahoem dep̄ditr hoc aptudo, ꝙ inde ꝙ corruit vtilitas in 2°. stii.

Arg. 2. in stii contractj dariī partia, sd partia constituentr vte: gō in hoc 2°. stii dariī vte. R. dyt maī dariī partia fratr, ut partia vtij neg. dariī partia ut meria induā matia Cond. maī, nam ad hoc ut deriī partia fratr; necessm ē ut interueniat operatō illius, ut prius constituat vte, et deinde illud contrahat ad partia fratr. n nego dariī indūa in 2°. stii, ꝙ sit partia matr, sd tunc n sit in ordē, et ɔ uio ad vte fratr, ꝙ tē adhuc admitteremus eē partia fratr, nō segte in hoc 2°. stii dariī vte imo e contrario, ꝙa iam vte dissum ē fratr in partia ꝙ indē hēt cām fratem singularitatj, nempe driaj, ꝙ repugnant vtij ꝙ eod stii.

Arg. 3. aiij ꝙ dariī apē rei supponit suam poaīm a pē rei; sd aiij aptudj dariī a pē rei, nimirū contrahāt ad infiora. gō et aptudo dariī a pē rei, ꝙ indē vte. R. neg. miñ. nam contrahāt matij ḡmatij, ꝙ dariī a pē rei n ē ꝓpriuj aiij aptudj ad ellendum, sd sōl contrahāt fratij

q̄ fit post abstroem̄ aplicando unū multis p̄ illum.

Arg. 4. uoltās in eod̄ insti, q̄ hēt amorem, hēt poam̄ ad odium l ad negoem̄ amoris: gō ēt nā ulis in eod̄ insti q̄ hēt unam dr̄iam̄ hebit aptudem̄ ad alias, ac p̄ Cons erit ulis. R̄ neg. Cons. dirsa raō ē, qa uoltas ut pote libera in eod̄ insti, q̄ elicit unum aum̄ hēt poam̄ ad oppossum̄; in hoc n. consistit libertas: at uō aptudo, ut poā negiuā distruitr p̄ possissioem̄ aūs, qa dtratr intrinsē p̄ illum. imo retorquetr argum̄, qa uoltās in insti q̄ elicit aum̄ amoris n̄ pōt herē negoem̄ illius: gō silr aptudo in insti q̄ contrahitr ad drias n̄ pōt herē negoem̄ illarum; ac p̄ind nequit herē unitem̄ p̄ssissiois, et aptudem̄, q̄ constituunt ulitem.

Arg. 5. a pē rei ho et leo st eiusd̄ generis; Prius et Plus eiusd̄ spei: gō tam gūs, q̄m spēs q̄ st ulia danr a pē rei. R̄ dist. aūs st eiusd̄ grīs, l spei matr, et fundamentalr, Cond. fratr, et p̄ssissiue neg. aūs, nam ho et leo sol p̄bent funtum̄ ut abstrahantr p̄ illum p̄pter similitudem̄ aoum̄ censitiuarum, q̄s a pē rei hēnt, at ulitas n̄ consistit in hoc, sd in illa silitudē, siue conuenientia obtiuā, q̄m illus p̄ abstrahoem̄ agnoscit.

Adtē q̄d q̄ndo Arles dixit ule eē unū in multis sol uoluit q̄d esset unum in multis poalr p̄ illum, et n̄ auatr. et q̄ndo Pfirius asseruit ples hoēs partissipaōe spei eē unū hoem̄, illexit id eē fundamentalr n̄ uō fratr.

Sectio 3ª

∀ in hoc 2º. stu der aptudo rota ulis.

Quer. 3º ∀ sal der aptudō rota ulis in hoc 2º. stu contraois?

~~in 2°. nä stü~~ R. negē ɔ Cōi. P. 1°. qa n̄ pōt dari sil negāo et frā negata; sd si daretr aptudo rotā in stü Contraoij daretr sil negāo et frā negata: et Pbo hoc, qa aptudō ulis ē qdam negāo, sive n̄ repugniā, ut ɔtrahatr ule ad pla; atq qndo in stü Contraoij ē, iam dari repugniā, ut sit in plubiis siqd iam ē nā ɔtratā: gō daretr sil n̄ repugniā, et repugniā, q ē negāo, et frā negata.

P. 2. qa singularia n̄ aptudēm ulis hent, siqd illa aptudō sol reperitr in nā Cōi, ut Contrahatr ad parlia; alr essent, et n̄ essent parlia; essent qa ita supponitr; n̄ essent, qa herent frām Constituentem ulia. P. 3. qa nā ita ē ɔtratā ad unum in stü Contrahoij, ut nec diuinitus possit ēe in alio: gō n̄ hēt aptudēm ut sit in aliis post Contraoēm.

Nota hic deligenter me n̄ negare nām Contractam herē aptudēm ut abstrahatr, et fiat ulis, sd dico hanc aptudēm nullactinus ēe ulis, neq rotē: nam aliud ē herē aptudēm, ut fiat ulis aliud ē herē aptudēm ulis; in q pōt latere aequoāo, qd si uellis uocare illam aptudēm ut abstrahatr nā aptudem rotām ulis, erit quattio d uocabulo. et tunc n̄ multum repugnabo, ut eam admitam.

Opposā snā tribuitr Scoto, et eius certatoribus. p qbus Arg. 1°. sicut mā 1a. phicē ɔtratr p frās, ita nā ulis methē ɔtratr p driās: sd mā 1a. adhuc ɔtratā sub una frā hēt aptudēm ut sit sub aliis: gō sitr nā ulis Contracta ad unam driām, hebit aptudēm sal rotām ut sit sub aliis. R. neg. mai, qa mā 1a. ita Coniungitr ɔ una frā ut illam possit relinquere, et induere aliam, ut pēt d facto in morte hōis, at uō nā ulis nullactinus pōt exuere unam driām,

et Contrahi ad aliam.

Arg. 2. sat in 5o. uti qd pratr Congenter et separabiliter dabitr aptudo retä utis in stu ɔtrahois. Rx neg. assumptum; qa 5m ute n pratr separabilr d infiori, nam inferius si utis n e sol subtum, neq solla fra; sd utrumq rü albi in Coi, V.g. qd sol uiratr disguitur ab infiori, alioqn n heret identitem methäm, et indistam. fateor albem disgui retr, et posse separari a subto, at d hoc n e quaestio, sd d 5o predicabili, nimirum albo, rü sui infioris, nempe subti hentis albem.

Arg. 3. ab aü bene Colligitr poä, sd nä utis e aü Contracta in plubus: go adhuc Contracta het aptudem, ut sit in plubus, q e aptudo utis. Rx dist. min e aü in plubus deuissa, et multiplicata, Cond. indeuissa et una neg. min. ad hoc üo, ut heret aptudem ad essendum in plubus debebat ee una indissa, et indriens ad pla; at qndo nä e Contracta ad unu n het aliam aptudem, nissi ut sit in illo.

Arg. 4. Et illa nä Contracta reduplicatiue sumpta n heat aptudem utis, sat eam hebit spesificatiue. Rx neg. asumptum; qa illa nä qmocumq sumätr in stu Contrahois semp e singularis: go numqm pot here fra illam Constituentem utem. Des hanc aptudem ee impeditam roe stus. Rx illud impedimentu esse distructiuum utitatis, qa singularitas destruit utitem. itaq uno ubo, haec aptudo nullo mo diei pot aptudo utis; sd ut abstrahatr nä, et fiat utis, qd iam adverti me n negare.

Sectio 4.

U in 3o. nae stu der ute?

Quaer. 4. V in 3°. nõe stũ q̃ ẽ abstraoĩs deĩ ute? Rx affrẽ ∋ snã Cõi. P. qa nã in hoc stũ ẽ p̃ssissa ab infioribus, aptaq̃ ut sit in illis, et p̃dicetr d̃ plubiis: gõ hẽt oĩa reqssita ad utitem.

Arg. 1°. ute ẽ obtũm illus: gõ n̄ fit p̃ illum. P. Conquiã, qa obtũm dẽt eẽ prius, q̃m põa; Rx 1°. neg. absẽ Cons; qa ẽt Creurẽ st obtũm diuiẽ Omnipõẽ, et tñ ab ipsa fiunt. Rx 2. dist. ãns, ute ẽ obtũm illus in grẽ cõe fratis, siue spificantis, Cond.: in grẽ cõe efficientis neg. ãns. et in hoc sũ n̄ rugnãt aliqd eẽ prius, et posterius in dirso grẽ. nam oĩs effiis cõe effectiue ẽ prior sua cã in grẽ suae cõe spificantis, et ẽ posterior in gre afficientis.

Arg. 2. Comptiis sumit suam unitem ab obtõ: gõ n̄ põt eam dare obto, ac p̃ind efficere ute unum. Rx dist ãns: sumit unitem fratem siue spificam ab obtõ, Cond. sumit unitem p̃ssissioĩs neg. ãns. itaq̃ obtum p̃stat Comptui unitem spificaoĩs, siqd p̃ illud Comptiis spificatr, at uõ Comptiis dãt obto effiuẽ unitem p̃ssissioĩs, q̃tinus a multis p̃ssindit illud ute: nullum gõ inconueniens ẽ, qd dẽt obtũm unitem speficam Comptui, et sumat ab eo unitem p̃ssissioĩs, q̃ ẽ longe dirsã.

Infer: gõ tot dabuntr utia, qt fuerint Comptiis. Rx dist illat tot dabuntr utia subietiue neg. tot dabuntr utia effectiue, Cond. illat. explicõ solutioem; ute l põt sumi p̃ nã substrata, q̃tinus ẽ subtũm unitatis p̃ssissioĩs, et aptudis: l põt sumi p̃ ipsa unitẽ p̃ssissioĩs, et aptudẽ q̃ fratr Constituunt ute. si sumatr p̃ na substrata, n̄ multiplicantur utia ad multiplicaoem Comptuum: qa id lapis n̄ multiplicatr

p multiplicem uissioem, l Comptuum d ea fratum, nam cum ute sit qdam Concretum, n multiplicatr ad multiplicaoem unius tantum partis. si uo ute sumatr p ipsis tantu fris, dico facilius multiplicari, qa ipsa frae resultent ex Comptibus praitis qt fuerint Comptis, tot erunt frae utis, p p indq. tot erunt uti a effiue, imo et fratr.

Arg. 3. ut der ute, det intercedere identitas superioris cum infiori: sd in stu abstraois n dar identitas, sd potius abstrao ab infioribus: go in hoc stu n dar ute. Rx dist min, in stu abstrahois n dar identas p eod stu, Cond. p dirso stu neg. min. qa ut na sit utis n e nessessarium, qd heat identitem p eod stu abstrahois, sufficit qd illam heat in alio stu Contraois. sicut ut oculus sit poa uissibilis n e narium qd semp uideat, sd suficit, qd possit uidere, sic ad ute sat e, ut possit Contrahi p alio stu: l dic suficere identitem matem qm ute semp het p 2o. stu Contraois.

Vi in hoc stu abstraois der ute a pe rei an per illum.

Quaer. 5. V in hoc stu abstraois der ute a pe rei, an p illum? Rx n dari a pe rei. P. qa ad ute requirit, qd na sit una, et indissa + potens sd pot didi in pla, atq na a pe rei e dissa aii in pla, et n una, et n indissa, qd het in stu abstraois p solam oporoem illus: go in stu abstraois n dar ute a pe rei. und dducit l. Soar. l. mag. repugnare ute a pe rei, qm misterium Santissimae Trinitis, qa ad misteriu Trinitatis sat sat e qd na sit una in plubus, sd indissa: at uo

ad ute a pe rei requirit qd nã sit indissã, et sit dissã a pe rei, qd maxe implicat

Arg. 1º tt nullus der illus, adhuc uum e dire Prum et Plum conuenire in ead spe, Equum, et Leonem conuenire in eod gre: go ute n e p illum, sd a pe rei. Rx dist ans, uum e dire conuinire fundamentalr, Cond. conuenire fratr neg. ans, nam ante operaoem illus dar funtum, ut hoes dicantr eiusd spei, et alia eiusd gris, sd post operoem illus cognoscuntr hac predicata fratia tamqm utia, et coia multis.

Arg. 2 sciæ st d rebus q danr a pe rei, sd sciæ st d rebus utibus: go res utes danr a pe rei. Rx dist min, sciæ st d rebus utibus sumptis fratr, Cond. sumptis fratr neg. min, qa sciæ, sol st d nis substratis, q alioqn st utes, ut melius cognoscatr conueniã qm hent infiora. adde qd utia sol requruntr ad sciãs ad melius ee, et n adee, qa d Deo maxe singulari dar scia i. thiã.

fundamentalr

Arg. 3. nœ hunæ v.g. a pe rei competit una defio; go a pe rei e una, et utis. Rx dist ans nœ hunæ a pe rei competit una definio funtalr, Cond. fratr neg. ans. nam tt a pe rei defio hois conueniat Pro, et Plo, tn n sumuntr, ut mera singlia matr, sd p ut fratr conueniunt in hoe coi.

Desputão 3ª
De Difinitione et frã vlis.
Sect. 1ª
Explicatr definitio Vlis.

expendimus iam qd esset ute latissime sumptum, superat nunc ut ptius agmamus d uti metho, et logo. Ute igitr methum, siue in essendo definir — id qd aptum e, ut in plubus insit — ute logum, siue in prando definir — id qd aptum e ut d plubus pdicetr — dir ute logum qa ad logam ptinent potissimu pdicaoes, sicut ute in essendo dir methum, qa essiae ad metham spectat.

Hinc dduces 3es reqri Condioes ad ute. 1a e qd sit unum, 2a qd sit aptum. 3a qd heat pla infiora. 1a Condio exprimitr in illa parta (id qd) nam ut aliq res sit utis det ee una, tam nomine, qm in re, i. in essia, et uosse, q scatr p hanc Condioem reiiciuntr Composta p accens, aequoca, et analoga, q n hent eand essiam, et id nomen.

2a Condio e ut sit aptum, und n e narium, qd ute aut r pdicetr, sd sat e, qd heat aptudem, et poam ad prandum. ut hoc melius pcipias: adte duplicem dari pdicaoem, alteram natem, alteram n natem, pdicao natis e illa, q Conuenit nae rei. pdicao n natis e ea q n Conuenit rei nae.

pdicao natis adhuc ulterius diditr in identicam, et directam. pdicao identica e illa, in q id d se ipso pdicatr, ut (Prius e Prius) nil n. e mag. natis, qm id sibi ipsi. pdicao directa e illa, in q id qd e fia, l qssi fia pdicatr d eo qd e ma, l qssi ma, ut hoc (Prius e ho) si qd ho e qssi fia ru Pri.

Inst. in Compossissioe metha hois at e ma, et rate e fia: go at n pratr directe, et tamqm fia d hoe in hac pdicaoe v.g. ho e at (Rx neg. Cons, qa be pot at ee ma ru ratis, et tn ee fia ru hois, d q pratr tamqm superius d infiori. sicut in Compoe phica ma pratur p mum fiae ru Pri in hac pdicaoe (Prius e matus) et tn e ma phica

rū frīe Pri: gō sitr in Compōe metha.

Pdicaō n̄ natis ē illa, q̄ opponitr nati; et subdiditr in Contrana-
tem, et ppter natem, ɔtranatis ē illa in q̄ id q̄d hēt roem mōe, l q̄ssi mōe
pdicatr d eo, q̄d hēt roem frīe, l q̄ssi frīe, v.g. hæc / al ē ho / in q̄ ho, q hēt roem
mōe pratr d ali, q̄d hēt roem frīe. pdicaō ppternatis ē illa, in q̄ duæ frīe
possitæ in eod subtō pdicantr ad inuicem, ut pēt in hac pdicaōe / album ē dul-
se, dulse ē album / in q̄ neq dulsedo ē frīa albedinis, neq albō ē frīa dul-
sedinis, sd tam albō, q̄m dulsedo st frīe unius rū unius 3i, nempe lactis
l sacchari, v.g. pdicaō igitr utis dēt ēē natis uā, et directa rū suorū
infiorum.

Vlta parta defiois / ē d plubus / qa ut dēr ute, dēnt ēē pta in-
fiorā sm̄ eand etiam et nomen, ut æqlr partissipent nam utem et in
eis multiplicetr: deffū huius Condiois / Deus n̄ ē utis rū trium dinarum
personarum, qa in eis n̄ multiplicatr Deitas. Dicd ē nariā æqlis
partissipaō in infioribus: ido album in Cōi, n̄ ē ute rū huius albedinis
*æqlis et Pri albi, qa n̄ dar æqlis partissipaō in infioribus, siqd hæc albedo
partissipat essiatr, Priis uō acciatr.

Vtrum pdicabilitas sit pprietas Vniuersalis?

Diximus iam ute in essendo ēē methūm, et ute in prandō ēē logūm.
Quærimus nunc vtrum hoc ute logūm sit uelut pprietas utis methi?
R. affrē ɔ plubus. P. qa illa ē pprietas alicuius rei, q̄ eam inseparabilr
et nariō Comitatr; sd ute logūm siue pdicabile semp Comitatur
ute in essendo siue methūm: gō ē illius pprietas. Pbo min, qa ex eo
q̄d ute ē abstratum et aptum, ut sit in plubus nariūm ē aptum, ut d
plubus pdissetr: gō pdicabilitas ē pprietas utis in essendo.

– Replicabis ute in essendo, et in prandō st id: gō unū n̄ ē
pprietas alterius. P. ans, qa ead nā hunā v.g. ē utis in essendo,

et in grando. R̄ dist aīa, st id radicatr, sive fundamentaliter, Cond. st id frater, neg. aīa. sicut rate, et rubite st idē radicaliter et tū frater rubibile ē ꝓprietas rati.

Adtē tū 2º eē ꝓxē ꝑdicabile, esse d essiā utij logi. gō ostenditr, qa ute loquīm definitr — id qd aptum ē ꝑdicari d plubus — gō ꝑdicabilitas ē d illius essiā. qd ulteriꝰ Confrāir; qa ute post abstractōem inservit ad ꝑdicatōēs logas, nempe ad diffrōēs, argōēs, et destructōēs: gō hæc ꝑdicabilitas ē d essiā utij logi.

Vrg. eadē res n̄ pōt eē sit ꝓprietas, et essiā: gō ꝑdicabilitas n̄ pōt eē essiā, et ꝓprietas. R̄ dist aīa tū eiusd, Cond. tū diversōrum, neg. aīa, qd pōt excpto rubibilitatis, q ē d essiā ipsius ꝓprietatis, et ē ꝓprietas tū hoīs. id rubitr in oībus ꝓprietatibus q̄ hēnt suam essiam, et st ꝓprietatis tū alterius.

Adtē 2. eē ꝓxē ꝑdicabile, n̄ eē d essiā utij methi, sive in essendo. P. qa ute methim ē id qd aptum ē eē in plubus, sd in hac diffrōē n̄ fit mentio ꝑdicabilitatis: gō ꝑdicabilitas n̄ ē d essiā utij methi. Confrāir qa eē ꝓxē rubibile n̄ ē d essiā hoīs, sd eius ꝓprietas: gō sltr eē ꝓxē ꝑdicabile, ē ꝓprietas, et n̄ d essiā utij methi in essendo.

Sectio. 2ª

Quænam sit fria Utij?

Vt quæstiōem plane illigas; adte 4ª regri adute. 1ª ē res q̄ denumenetr, et fiat utij, ut hō, Color, tta. 2ª ē unitas propria ipsius utij q̄ Coīeri dīr unitas positiōis. 3ª ē aptudo, sive poā, ut ute sit in plubus. 4ª ē relatō q̄ ute referatr ad infora. Vle in 1ª Conciderratōe dīr ute matr, sive nō substrata: in reliqs tribus Conciderratoibus unitis aptudi et relatōi, dīr ute frater. hīj positis.

Resolvo 1º utitem n̄ consistere in nia substrata. S. facile ga nä V.g. ha dse n̄ é utij, sd roë alicuiꝰ fiä, ꝙ illi ꝓstet utitem. gö declarata exꝑto subtꝛ frigidi, & albi; nam aquꝑ n̄ é frigida ex sua essia, sd roë frigoꝛij, et ꝓtius n̄ é albꝰ roë nä huniꝰ essiatꝛ, sd ꝓpter albedine ꝙ eum afficit, tamꝝ frä acciatij. gö sitꝛ nä n̄ é utij ex sua essia, sd ꝓpter aliꝝ fiaïn acciatem.

Resol. 2. utitem fiatꝛ consistere partiatꝛ in unitë ꝓssibiꝰ ita M. Soar. in metha d. 6. s. 2. nö 9. et n̄ ignobiles RR. S. 1º a priori, ga in diſioë utij aꝛte exprimitꝛ unitas, ac aptudö, nam ute definitꝛ unu aptum, gö sat partiatꝛ conciſtit essiä utij in unitë ꝓssibiꝰ. sigꝰ definö explicat essiaïn rei definitæ. S. 2. ga ex eo ute (cuius (sic) consistit in aptude, ga sine ea n̄ ꝓt illigi fiatꝛ ute, sd ea n̄ ꝓt fiatꝛ illigi sine unitate ꝓssibiꝰ; ga n̄ assignabitꝛ maior raïo d aptudë ac d unitë, & utraꝝ aꝛte exprimatꝛ in diſioë: gö ute partiatꝛ conciſtit in unitë ꝓssibiꝰ.

S. 3. ga ex eo signum conciſtit fiatꝛ in utroꝝ riï ad rem, et ꝓaïn ga uterꝝ aꝛte in diſioë signi, sd ea aꝛte exprimitꝛ unitas, et aptudo in definitë utij: gö utilitas conciſtit adaꝛte tam in unitë ꝓssibiꝰ ꝙm in aptudë. firmäs, ꝙa essiä hoꝰ adaꝛte conciſtit in ati et rati: gö sitꝛ essiä utij in unitë et aptudë.

Oppoꝛtam snaïn tuetꝛ S. Soar. S. tr. 3. d 1ª s. 5ª nö 67 & seq. Ch. et alij Coïer. & qbꝰ arg. 1º unitas n̄ constituit partë: gö neꝝ ute constituit. S. priꝰ ga dnus exercitus, et aꝛtium lapidum sit partia riï cogniti; et in hac partia n̄ heïnt unitaïn essiæ: gö neꝝ sitꝛ ute. in primis & bä uenia tanti Doctoꝛij hoc argum nit ꝓbat, ga ꝓcedit d unitë essiæ, nos uö logmur d unitë ꝓssibiꝰ, ꝙ é longe diꝛsa; et hunc argö tenetꝛ respondere ipsemet Soar. S. ꝙnus contendit tam ute, ꝙm partë dere eë una unitë essiæ.

Rx tii 1°. in opioe Nominaliū (ḡm ego postea amplete ar:) n̄ herie uim arguū, ḡa n̄ regrimur semp ute neq̄ parte unius essiē. Rx 2°. et in opioe Retium n̄ colligere arguū, ḡa et ipsi admittunt parte, ḡd n̄ sit uniuꝫ essiē, ut pōt in exphi aserui lapidū exercituꝫ tm̄ et tii numḡm admittunt ute, ḡd n̄ sit uniuꝫ essiē: gō ab unitate partium n̄ bē arganti ad unitem uty. bē pōt igitr unitaꝫ ꝓtitionij ee constitutiua inadeqte uty, et parte heat unitem ꝓ accenꝫ: ḡd n. gualibo, coie hēt unitaꝫ ꝓtitionij uty ꝫ unite essiē, et ꝓ accenꝫ partiꝫ.

Arg. 2. n̄ minuꝫ regitr unitaꝫ fratiꝫ ad ute, ḡm unitaꝫ ꝓtitionij; et tii essiē uty neq̄ inadeqte consistit in unite fratis: gō nec in unitē ꝓtitionij. Rx neg. mai, ḡa unitaꝫ fratiꝫ n̄ regitr ad ute ḡ ute ē, sd ḡtinuꝫ ē uniuꝫ essiē, et ido hac eab unitaꝫ fratiꝫ descendit ad infioia, q̄ sit et unio essiē; et ido unitaꝫ fratiꝫ ē ꝓprietaꝫ nā ḡ nā ē, et n̄ ḡ uty; ꝓ accenꝫ n. ē ḡd et reperiatr in stū utitatiꝫ, at nō unitaꝫ ꝓtitionij ē constitutiua illiuꝫ stūs ꝓtitis, neq̄ descendit ad infioia, ḡa sōs competit fratr uti ḡ ute ē.

Arg. 3. posā ꝫ sublata aptudē tollitr ꝫ ponitr ute: gō ute consistit in sola aptudē, et n̄ in unitē ꝓtitionij. Rx ḡtt aiꝫ: tollitr ute adeqte neg. inadeqte cons aiꝫ. nam id arguū pōt fieri ꝫ unitē ꝓtitionij, ḡ posā ꝫ sublata, illigitr ute possum ꝫ sublatū. Vle igitr colligit frater ex utraq̄ fia partiali, nimirū aptudē et unitē ꝓtitionij; quem admodum Signū ex utroq̄ riū.

Hinc resolue 3. ute et partiale consistere frate in aptudē. ꝫ. ga ute definitr id ḡd aptum ē: gō aptudō et ingreditr rocem fratem utitatiꝫ. Resol. 4. ute n̄ conciscere fratr in reloe. nam ꝓpterḡm ego n̄ admitam relaꝫ dictaꝫ, ut alibi ostendam Deo duce, cum sola unitē ꝓtitionij et aptudē illigitr adeqta raō uty: gō sufficia ē re-

lão ad Constituoem ulis: firmar. qa lt ego nullum rum Conciderem superadditum uli, sel qd illud illigam unum aptum dar tota ulis essia.

Arg. 1º p aliqbus RR q Contendunt ule et fratr Consistere in reloe. Arg. inquam 1º. qndo definitr ule, difinitr fialissime: sd fialissime Consistit in reloe: gö relao e pars Constitutiua ulis. P. mai ex Arte q docuit ule, et parte ee oposa: sd n opununtr nissi p reloem: gö ule fialissime Consistit in reloe.

Rx neg. mai ad pbaoem illius dico ule et partia ee oposa transsendentalr, ut Cä et effiis, poä, et aiis. und sicut Cä n Constituitr p reloem, sd p uertutem causandi, lt oponatr effui, sic ule n Constituitr p reloem lt opponatr parti, et rão e, qa ut Constat ex defioe ule ubiprimum illigitr unum aptum pssissa qcumq reloe het totam suam essiam: si tn deficiat unitas pssissioiis, et aptudo, deficit essiam ulis, sicut efficit essia Cä dficiente uertute Causandi lt nulla der, nec Concideretr relao.

Arg. 2. pfirius asserit definiuisse nario gis p spem: et spem p gis, sd hoc n fecit nissi qa erant relata mutua: gö fratr ulitas Consistit in reloe. Rx Pfirium dfiniuisse gis p spem, et spem p gis tamqm relata transendentalia, et n pdicamentalia, quemadmum poä, sæpe dfiniuntr p ordem ad suos aiis, qs respiciunt transendentalia: et tn n Consistunt in reloe pntali.

Arg. 3. silitudo, et dsilitudo Consistunt fratr in reloe: gö et ule, et parte. Rx pmisso ante neg. Cons, qa ule respicit transendentalr, qa e uelut poä ad Constituendum sua infiora: at uo silitudo, et dsilitudo, Cum n sint poä, respiciuntr sub roe puri tri ptalis. Inst, aptudo e funtum reloiis: gö relao e fia ulis. Rx neg Cons. qa et albo e funtum reloiis silitudis, et tn albo e fia, q facit album. ita silr aptudo e fia faciens

aptum ute, tt sit funtum relois.

Sectio 3ª

Soluuntr quæstioës a Pfirio excitatæ.

1ª Quæst. petit V grä, l spës substratæ, hoc ē, utia matia subiarum censibilium, V.g. at, ho, Color, tta. denr a pē rei an sol in Comptibus, in qbus repsentantr? Rx dari a pē rei, n p se, sd p sua infiriora P. qa tam at qm ho V.g. st entia relia, et indistä a Singularibus, q a pē rei dari, d ind ho pratur d Pro, at d equo, gö st in rerum nä p sua infiorä, et n existunt in solis Comptibus tamqm entia roïs ficta.

2º. quæst. inqrit V huiusmi grä, l spës Constent mä. Rx ea grä et spës, q n abstrahunt a mä censibili, Constare mä, illa uo q abstrahunt a censibili mä, n illa Constare. P. 1ª pars, qa grä. et spës st id relr Cum suis infioribus: sd infiorä Constant mä. gö ēt grä superiora.

2ª pars ēt P. qa subiä V.g. p ut ē gus sumura abstrahi a subiä Corporea, et spuali: gö n includit mam P. Conquiä, qa illa subiä superior abstrahit ab ipsa mä, nempe a subiä mali: gö eam n includit. Adtē obiter utia matia ēt herē qntem, tamqm pprietem mä, n qd fratr sd identice roë suorū infiorum.

3ª. quæst. disquirit V grä, et spës existant separata a sensibus? Rx absē negē. P. qa grä et spës n possunt relr disgui ab infioribus: gö n possunt existere separata a sensibus. Col hinc aliq grä et spës ēē subtä sensibus roë suorū infiorum, sd hæc st grä matia, et Corporea; qa spuatia ēt roë infiorum st abstrata a sensibus. eo qd nil spuale pot cadere sub obtum sus matis.

Desputatio 4ª

De Unitate naturæ Universalis.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

Sectio. 1ª

Explatur multiplex Unitatum gus.

Quaer. 1º qd sit unitas? R unitem id ee, atq indiuitioem, seu negoem deuitiois. und unum id ualet atq indiuitio. diditr unitas in unitatem p se, et p accens: unitas p se q et dir unitas essiae e ea q reperitr in ente unius essiae, siue sit compossum, siue simplex. ido haec unas reperitr in Deo, Anglo, et hoe etc.

Unas p accens e ea, q dar in composso p accens; nam ens p accens e id, qd n het unam sd multiplicem essiam, siue coalescat ex partibus ad dirsum prentum spectantibus. ut ho albus! siue ex partibus q ad id prentum ptinent n tn phice uniunti, ut asserbus lapidum, l tand ens p accens componitur ex duobus entibus complectis inter se unitis, ut e poa, et eius aus.

numeralem Subdiditr unitas essiae in unitem fralem, et fralem. unitas fralis difinitr — indiuissio nae cois in se ipsam — haec unitas comitatur nam in oi stu. p indq in na grica dir unitas grica; in spefica dir unitas spefica. unitas numeralis difinitr — indissio rei singularis in se ipsam — haec unitas competit solis indiuis, et p eam Prius dir unus indissus in seipso, et dissus a quis alio.

Ultra has unites dar alia, q e unitas pssissois, q sol reperitr in na pssissa ab infioribus, et difinitr — indissio nae cois in sua infiora — haec unas constituit nam unam ulem. qd talis unas der facile pbatr. qa na qndo e cois, e una indissa in sua infiora: sd ois indissio e unas: go in na uli dar unas, q eam facit indissam in infiora, qm uocamus unitem pssissois.

Viferet haec unas pssissois in primis ab unite frali; qa unas fralis cum sit pprietas nae, eam seqtr in oi stu: unas uo pssissionis

sol comitatr nam utem; ind difert ab unitē numerali, qa unas numeralis redit nam omnino incomonicabilem ab infioribus et sol dar in stu contraoij: at uo unas pssissioij redit nam utem comonicabilem infioribus sol reperitr in stu abstraoij.

Sectio 2a

De unitate fromali.

Ut exacta cognoscamus unitates d illaru frij negiuis agendum nobis e, qa ɔ oij unitas sit negao; et negoes spesificentr pfras negatas, narium e prius inuestigare fram negam, ut negoes nam aprime attiniamus.

Quar igir. 2. qnam sit fra nega unitatis fratis? R ee diuissioem na in se hoc e n ee dissam in alias nas sites. qre unitas fratis na huna v.g. negat deuitioem in alias nas hunas sites huic. ita centit M. Soar. in metha. d. 4. s. 5a no 13. ɔ Arte et aliis, qs seqtur P. Arri in metha d. 1 no 42. P. 1o qa unitas fratis e unitas essiae, go het p effu unam essiam constituere, sd ista essia tunc disserere ee una, si diderete in alias essias sites: go unitas fratis negat diuissioem in alias essias sites.

P. 2. qa ea dicuntr pprie pta, q st eiusd roij: v.g. duae liniae dicuntr pprie ptes, n uo una linea, et una albo n dicuntr ptes, d duo hoes dicuntr pprie ptes, et n unus ho, et unus lapis, sd unitas fratis negat pluralitatem. go negat pluralitatem in nas sites, q st eiusd roij.

P. 3. qa unas fratis e uca negao: go det here ucam fram negam, nempe alias nas sites, nam si negaret pes compone[illegible] p accens

~~nempe alias nõs siles~~ heret p̃les frãs negatas sd hoc funtum n̄ videtr mihi sãt firmum qa facile pot responderi, pes componentes p accens ee unam frãm negam adeqtam p mum unius, neq n. atenditr ad hanc, l illam pem componente p accens, sd adoes sil p mum unius frae negae adeqtae.

Arg. 1o. p contraria snã, qm tenent ptes R. Rx. 2 L. Soar L tra 3. nõ 10 D. qtinus contendunt frãm negatam unitatis fratis ee pes componentes unum p accens. Arg. inquam 1o: unas fratis e unitas unius essiae: go det negare illud qd destruit unam essiam nimirum pes componentes unum p accens.

Rx 1o. dist cons det negare illud, qd destruit unam essiam consitutiue, et 2.rio neg. qd destruit unam essiam 1rio et fratr, cond. cons. qa qd 1rio distruere istam nam esset possitio alterius nae silis, 2 q nullatinus compatitr. uum qd e qd et distrueretr p pes componentes p accens, sd hoc n esset fratr, qa illae pes p accens n st eiusd raois cum hac nã, ido n facerent multiplicitatem ppriam, p qm illa nã 1rio et fratr distrueretr.

Rx 2o. et clarius, dist. ultam eiusd conquiae, pes p accens destruunt unam essiam in roe unitatis, neg. in roe unionis cond. cons. qd sic explico, unitas e pprietas ois entis, tam p se, qm p accens: go oe ens tam p se qm p accens het suam unitem fratem tamqm pprietem: ens p se het unitem fratem compossam p se: ens p accens het unitem fratem compossam p accens. compossitio p se l p accens n pvenit fratr ab unitate

sd ab unione, si unio unit pës, ꝯ qbus facit unum ꝑ se, resultat compossum ꝑ se, si unit pës ꝯ qbus facit unum ꝑ accens resultat compossum ꝑ accens.

Infer: gö unas fratis n̄ ē unitas essiä; siqd compitit ēt compossis ꝑ accens. Rx dist. illat unitas fratis rigurossa neg. minus rigurossa cond. illat, nam ēt compossum ꝑ accens dir unum, lt minus rigurosse, et compossum ꝑ se dir unum mag. rigurosse: gö sitr unitas fratis nä ꝑ se erit mag. rigurossa, unitas uö fratis compossi ꝑ accens erit minus rigurossa, et in hoc sü diximus supra unitem fratem ēē unitate essiä.

Arg. 2. unitas ꝑ accens negat pës componentes unam essiam ꝑ se: gö ēt unitas ꝑ se negabit pës componentes unum ꝑ accens. Rx neg. ans qa talis unas compossi ꝑ accens negat diuitioem in alia compossa ꝑ accens eiusd omnino ~~rōis~~ rōis ut iam notaui.

Arg. 3. nä ē indissä in pës componentes unu ꝑ accens: sd hæc inditio dēt ꝓuinire ab aliq unitē, et n̄ aparet alia, nissi unitas fratis: gö unitas fratis negat diuitioem in pës componentes ꝑ accens. Rx dist mai, ē indissa in pës componentes ꝑ accens ꝓprie ꝑ unitem fratem, neg. inꝓprie ꝑ aliam negoem funtam in unioē ꝑ se cond. mai. nam ēē unu ꝑ se ꝓuinit ab unioē partium componentiu ꝑ se, et ēē unu ꝑ accens ꝓuenit ab unioē partium componentium unum ꝑ accens. et in his unionibꝰ fundatr. 1.rio negad diuitiois in pës ꝑ se, l ꝑ accens.

Col hinc in rebus unius essiä q n̄ st compossa phicē, v.g. Deus Anglus tt.a ēt dari hanc unitem fratem, et illam indiuioem in pës ꝑ accens l ꝓuinire a negoē fundata in unioē methä siue uirali qm ptes AA. in his rebus admitunt, l ꝓuinire a negoē fundata in

sum.a identificaõe, q̃ tt ñ sit frater unio ẽ tñ unio æquolenter, nil n.
ẽ mag. unitum sibi ẽm q̃ ẽ in se secum.

Alia arga soluta.

Arg. adhuc 1o p alia sñ.a q̃ asserit fratẽm negaïn unitatiꝑ fratꝑ eë de multi-
ocẽm in näꝑ dirsä roïꝑ. Neg. inquam, 1o nä ꝑdit unitem fratem, si p impo-
ꝑibile sit dicta in aliaꝑ näs dirsä roïꝑ: gõ hoc ẽ illiusꝑ friä negä. Rx dist, aïꝑ,
perdit unitem fratem imiẽ, et 2rio neg. Consequtiue, et 2rio ẽns. aïꝑ. q.a nä
sol poeret imiẽ et fratꝑ unitem, si daretꝑ multitudo ñarum eiusd roïꝑ.
sol n. ꝑprie dit multiplex, gõ ẽ eiusd roïꝑ. ñ tñ nego, gõ si adueniꝛent
näe dirsä roïꝑ, hoc nä poeret unitem, sd impꝑie, ad 2rio
Arg. 2. dictio in aliaꝑ näꝑ sile ẽ impossibiliꝑ, sd nulla friä negä ẽ
omnino impossibiliꝑ: gõ dictio in aliaꝑ näs sile ñ ẽ friä negä unitatiꝑ fratꝑ. Rx
neg. ma. ga negaïo ẽm Deiꝑ hët d chimera hët fratẽm negaïn impossibile,
et sic negaïo ẽm Deꝑ hët alteriꝑ Dei impossibiliꝑ.
Arg. 3. dictio in näꝑ dirsä roïꝑ sat 2rio negatꝛ ab unite frati.
gõ ẽ illiusꝑ friä negä. Rx 1o. Cond. aïꝑ, nostra n. quastio sol q̃ cedit d fria ne-
gä 1rio et ñ 2rio. Rx 2. neg. aïꝑ ga tt in nä p se deï una negaïo q̃ negat
näꝑ dirsä roïꝑ, hoc ñ ẽ unäꝑ fratꝑ, q̃ 1rio sol negat id gõ facit multi-
plicitatem ꝑpriam, nempe näꝑ eiusd roïꝑ. Ab hac unitẽ frati pullula-
bit 2rio altera negaïo, q̃ neget eë näꝑ dirsä roïꝑ.
Cõt. 1o negoẽm q̃ negat näꝑ dirsaꝑ roïꝑ, n eë unam sd multi-
plicem, ga hët fraꝑ negaïꝑ dirsaïꝑ adæqte, et ualde ꝺiꝑparatꝑ: at iis unäꝑ
q̃ negat diuisoẽm in aliaꝑ näꝑ sile, ẽ ucä, ga hët eand fratẽm negaïn, et val-
de sitem nimirum näꝑ eiusd roïꝑ. Gadmiïn tñ hët unam negoẽm lapi-
ꝺiꝑ, alteram ligni, q̃ fria negä sit maxe dirsä sum tñ q̃ ucaïn negoẽ
neget oïꝑ lapideꝑ singulareꝑ, ga fria negä sit eiusd nä et roïꝑ ꝑpria.

Col 2. unitem ee negoem, et negare diuisionem, q̃ est fratre
ẽ negão; q̃ndo non admittere negoem negoij, q̃ nullum é absurdum, neq;
Concedere processum in infinitum in negatibus, q̃ st nullius entitatis. Sũ tñ uelij
Stanii & Coi doctrina, dic unitem fratem negare definitionem matem,
q̃ é q̃ positiuam; ac q̃ Coij ñ admittij negoem negoij, neq; processum infinitũ.

Vnitas fratij in nã Coi, sit et Coij?

Rx affie, P. 1o qa oij ppria Comitate naim in oi Stã: ut pet ex diuisibi
li, illuo tta; gõ fit Coij ordonã é in stã Coi; sd unitas fratij ẽ ppria nãe:
gõ fit Coij in nã Coi. P. 2. qa unitas fratij hẽt infinita, a quibus abstrahatur, nemge unitij partes: gõ ab illis é Coij unitas fratij.

Arg. 1o unitas ptitionij in nã Coi é singularij: gõ et unitas
fratij in nã Coi erit singularij. Rx neg Coij qa unitas ptitionij ñ é
ppria nãe, sd tantũ illius stij abstractij: dind ñ hẽt infinita, qa unitas pti-
tionij ñ dat in partibus, sigo sed competit utrisq; at nõ unitas fratij é
ppria nãe, ppteria hẽt infinita: gõ hẽt oia requisita, ut sit Coij in nã Coi. q̃
diximus d unitẽ ptitionis, et intelligendum é d aptudẽ utij.

Arg. 2. si unitas fratij in nã Coi é Coij, potuit alias abstrahere
naim, quin abstrahat unitem, q̃ é ppria, ac q̃ind dabitur nã utij, sine
unitẽ frati. Rx neg. assumptum, qa unitas fratij é talis ppria, q̃ semper
Comitatur naim, qa eo ipso, q̃ qs abstrahit naim dẽt eam abstrahere unam,
ac q̃ Coij cum unitẽ frati.

Hinc Col. unitem fratem in nã Coi hẽre peculiarem unitem
ptitionij, et aptudẽm, q̃ qm fit utij dixsam ab unitẽ, et aptudẽ ipsius nãe
raõe é qa unitas Coij é dixsim ute ac q̃ind petit dictã fratij utij, qa nã
huiusmõi v.g. abstrahitur a Pro, et Plõ, et in eos dicitur: at nõ unitas fratij

abstrahitur ab unitatibus partibus Pri, et Pti et in illas dividitur, et has dirsas divisiones in dirsa infiora negant dirsae unitates possessionis, id dum est de aptude.

Inst. una negatio non potest in alia fundari: sed unitas possessionis et aptudo sunt negationes privativae: ergo non possunt fundari in unitate fratri, quae est negatio. Rx 1o neg. maior, quia una negatio bene potest in alia fundari ut iam diximus, Rx 2. dist. eand. maior. una negatio relis non potest fundari in alia reli, tranceat; una negatio rationis non potest fundari in alia reli, neg. maior. ratio est quia in primis non sequitur processus in infenitum; potest n. illus cistere in negatione rationis. dicendum unitas possessionis, quae est negatio rationis, habet dirsam fratrem negatam ab unitate fratri, quae est negatio relis; ideo unitas possessionis potest praestare suum effectum in unitate fratri, quam facit unam indivisam in sua infiora.

Sectio 3a

De Unitate Numerali.

Quaer. 3. quid sit unitas numeralis? Rx esse indivisionem rei singularis in se ipsam. hoc est unitas numeralis Pri v.g. negat devisionem in alios Pros sites omnino huic. quod P. eisd rationibus, quibus supra stabilibimus, unitatem fratrem habere pro fratria negat divisionem in alias naturas omnino sites. Cum vero unitas fratris, et numeralis viratur tantum disguantur, dent habere eundem modum negandi.

Hinc Col unitatem numeralem fundari in natura singulari tracta in suo ultimo esse individuali, et non in sola dratia individuante. quod P. quia unitas numeralis est propria rei singularis; et vero non sol. dratia induans, sed et gratiis nostrae sit singularis, inde est quod unitas numeralis tam in dratia individuante, quam in gratia singulari fundetur.

Quaer. 4. Immo disguantur inter se unitas fratris, et numeralis? non procedit quaestio de unitate fratri, et numerali, quae reperiuntur in subtis

rete dicit; clarum nam ſ̄ eo ſ̄ dicit rete, sicut subtā rete dicitur. Sol igit̄ quia ē d̄ unitō frati, et numerali in eod subto. R̄ Sol dicit virtute. P. 1°. qa negat̄, ſ̄ diſſificante ꝑ subtā, ſ̄ꝑ ſuā negatōm: atq subtā ē id, dicit ſuā negā sol virtute dicitur: gō et unitas numerali et frati sol erunt virtute distē. P. minor, qa aliqs ho ꝙlis ē iſta et aliqs Petrus, ꝙlis ē hic nō Petrus sol virtute dicerentē si ſolant possibile: gō ſuā negā sī virtute tantū dicē.

P. 2. qa unitas frati nā Coī ē Coī, qa cum sit ꝓprietas nā ſue Coī, ia nā Coī, sicut oēs alie ꝓprietat̄, Vg. risibile, illius, etc. sd oēs res Coī hēt partia, a ḡbus virtute tantū dicunt: gō unitas frati sol virtute dicunt a suis partibus, q̄ sī unitē numerate.

Oppoſm̄ snām tenent alīq ḡbus Arg. 1°. unitas frati, et numerali dicunt ex nā rei a subto, tamq̄m negatiuū a possitiō: gō et dicunt inter se extrā rei. R̄ neg. Coī qa ex diſtinctē ſuā a subto nō bē inferte diſtiō ſrarum inter se; ut pet in asē, et passiōe Vbi et Situ, q̄ ex nā rei dicunt a Subto, et sol virtute dicunt inter se iuxta Coiē.

Arg. 2. ea, q̄ dicunt spē, et rete dicunt: sd unitas frati et numerali spē dicunt: gō et rete. R̄ neg. mai. qa aō, et pāō, Vbi, et Situ, in opiōe Coī dicunt pluſq̄m spē; et tn̄ sol virtute inter se dicuntur. Dind ea, q̄ dicunt tamq̄m superius, et inferius, ut dicunt spēs, et individuum n̄ dicunt ꝓprie dicte spē; nemo n. dicit hoem, et Petrum dicunt spē. gō neq̄ sic unitē frater, et numeratem.

Arg. 3. ido unitas frati, et numerali virtute tantū dicuntur, qa tam subtā, q̄m suā negā sol virtute dicunt: sd in eod subto dare negatiū rete dicte, nimirū in eod suo dare negatō lapidi, et negatō ligni, q̄ inter se rete diferunt. Dind suā negā unitati frati, et numerali a pē rei dicuntur; sicē suā negā unitati frati hoi Vg. ē alterū ho impossibili sibi huic,

et frã negã unitatis numeralis Pri V.g. ẽ alius Prius impossibilis omnino silis huic: et hæ frãe negãe diferunt ex nã rei: gõ silr diferunt unitas fratis, et numeralis q̃ st illarũ negões.

Rx neg. 2am pem minoris, nempe frãs negãs unitatis fratis, et numeralis disgũi inter se ex nã rei. rão ẽ qa sicut ho et Prius sol uiratr disguntr d facto; dind hõ impossibilis, et Prius silr impossibilis essent uiratr intẽr se disti, si p impossibile darentr: gõ frãe negãe unitatis fratis, et unitatis numeralis sol uiratr disguntr.

De Compossissiõe methã harũ Unitatũ.

Pri* Quær. 3. Ut sicut petreitas V.g in Prõ ẽ driã induans Componens hõe in Prõ, ita ẽt unitas fratis* sit driã induans Contrahens unitem fratem hois? Rx affrẽ. P. 1o qa istæ unitates inuisem ordantr; dind sol uiratr disguntr: gõ Componuntr methẽ inter se. P. 2. qa grũs hois, et driã Pri inter se Componunt methẽ: gõ ẽt unitas hois, et unitas Pri, q̃ fundantr in eisd gradibus. firmãr qa tam uã ẽ hæc ppõo, Prius ẽ ho (atq hæc unitas Pri ẽ unitas hois): gõ eod mõ abstrahuntr, et Componuntr unitẽs atq grũs ipsi, in qbus fundantr.

Col. 1o tot dari unitẽs fratres, qt dantr grũs methi, et unitates Componi eod mõ inter se, atq ipsos grũs. Col 2. unitates fratres disgũi spẽ, q̃ndo subtã spẽ disguntr, et dirrẽ nõ, q̃ndo subta solo nõ diferũt V.g. unitas fratis hõis et leonis spẽ diferunt: et unitas numeralis Pri, et Pli nõ tantũ discriminantr. rão ẽ, qa pprietates sequntr subta in qbus st atq subta diferunt spẽ, l nõ: gõ silr unitates, q̃ st proprietẽs.

Arg. 2o pprietas hois V.g. ribile n Componitr methe ex pprietate atis, et ratis, q st grũs superiores: sd tantũ resultat ex Coniuntiõe atis ⊃ rati: gõ ẽt unitas fratis hois V.g. n Componitr ex unitate frati atis, et ratis. Rx neg. Cons. dirsã rão ẽ, qa ribile et aliæ sites pprietẽs, Cum n

sint passiões entis n̄ sequntr illius Compossitioem: at uo unitas fratis, cum sit ꝓprietas totius entis, seqtr illius Compossitioem. ꝓpteria fa esset hæc ꝓpoo, ressibile ē censitiuum, at uo hæc ē uo, hæc unitas inferior hēt eand roem ꝯ illa ~~inferiori~~ superiori: gō ex utraq resultat unū Compossum methē.

Et raō huius ulterius ē, qa frā negā unitatis atis, et frā negā unitatis ratis ē ead, cum sola distioē uirati. nam unitas fratis grus atis, negat aliud grum atis, omnino silem huic; et unitas ratis negat alium grum ratis et omnino silem huic: sd sip impossibile daretr alius grus atis, et alius grus ratis, sol uiratr disguerentr et efficerent unum Compossum methum: gō silr unitates sequerentr hanc Compossitioem suarum frarum qs negant. d ind subta st ead uiratr tantum distā, nimirum at, et rate, qd d facto dar, et Componunt inter se methe; gō silr unitates Component inter se methe, cum deant seq l subta, l frās negās.

Arg. 2. ex duobus entibus Completis n̄ efficitr unū totum methum: sd tam unitas grus atis, qm unitas grus ratis st entia Completa: gō n̄ Componunt unū totum methum. P. minor qa qlibet ex his unitatibus ē in ord ad suam fram negam Comple, sine ordē ad aliam. R. neg. min et ad ꝓbaoem illius dico, quamlibet ex his unitibus negare suam fram Comple in suo grē parti, logo n̄ ido tn ēē Complam in oi grē, ac pind dicere ordem ad Compossotioem ꝯ alia. Sicut ipsæ frā negæ, lt in se sint Complæ in suo grē, tn una dicit ordem ad Compossitioem ꝯ alia: qmuis n. at in suo grē essiati sit Complum, tn dicit ordem ad Compossitioem cum rati: gō eod mo ꝓhandum ē d unitatibus funtis in his gradibus.

Sectio 4ª

Explicatæ Vnitas ꝑtitiois.

Iam ꝯsiderandum ꝙ negaꝯ Vnitꝭ ſtratꝭ, et numeralꝭ, nunc reſtat explanare ſtram negaꝯ unitatꝭ ꝑtitiois, q̃ ē ꝑpria Vtꝭ. Quær. igit. 1º ꝙnam ſit ſtia negæ unitatꝭ ꝑtitiois. Rx ēē demitionem matem nīæ Coiꝭ in ſua infiora. P. ꝙ oiꝭ negaꝯ hēt ꝑtia negæ illam rem, q̃m remouet a ſubto, in q̃ē. ſ. rē q̃m unitas ꝑtitiois remouet a nīa Coi ē diſſiō matis in infiora; ſig̃ definitꝭ — indiſſio rei Coiꝭ in infiora — gō ſtia negæ Vnitatꝭ ꝑtitiois ē diſſiō matis nīæ Coiꝭ in ſua infiora.

Quær. 2. q̃mō diſtinguat unaꝭ ꝑtitiois a unitē ſtrati, et numerali? Rx diſtingui rette negē. P. 1º ꝙ unitas ſtratꝭ et numeralꝭ dānt a ꝑte rei negē in ſtrīō; et unaꝭ ꝑtitiois ſōl dāt ꝑ illum: gō rette diſtinguntur. P. 2. ꝙ unaꝭ ꝑtitiois ē ſōl unaꝭ ſtiꝭ abſtractiois. unaꝭ iīo ſtratꝭ et numeralꝭ ſt unitēꝭ nīa ꝑ ſe: gō rette inter ſe ſeparantꝭ. P. 3. ꝙ iſtæ unitēꝭ hēnt diſtinctiōꝭ ſtias negaꝯ rette diſtaꝭ, ut conſtat ex dictis: gō ēt unitas rette inter ſe diſtinctæ

Inſt. Vnitas ꝑtitiois nō pōt ſeparari ab unitate ſtrati Coi: gō ſat ab hac uiratē tantū diſtinctē. Rx neg. Coiꝭ; ꝙ ab inſeperabilitē ꝑtitiue nō ꝯſligitur indiſtio; nam ēt unaꝭ ꝑtitiois nō pōt ſeparari ab ipſa nīa Coi, et tñ rette ab ea diſtinctē tamē negiuum, a ꝑtitiō. Vnitas iīo ꝑtitiois ſat ſeparata ab unitē ſtrati parti in ſtiꝭ contractiois.

Quær 3. q̃mō diſtinguantur unitēꝭ ꝑtitiois inter ſe in quinq; ſpebus Vtꝭ? Dō 1º Vnitēꝭ ꝑtitiois (uiſlibet ſpei Vtꝭ diferant ſōl nō: Vg. unitas ꝑtitiois alꝭ et alꝭ, et Coloriꝭ ſolo nō ſt diferentes. P. ꝙ hēnt eand ſtram negam in ſpē, nimirum demitionem in infiora ingō inſomple: gō ſt eiuſd ſpei. id aplicandū ē ad alias Vnitēꝭ 4or ſpērū

Vlis.

Replicabis Vnitas frates alis, et Coloris st dirsa spei: gō et Vnitates pssissioij. Rx neg. Coij dirsa raō e qa unites frates hent dirsam fram negam spe, sc. deuitioem matem in aliud al sile. et in alium Colorem silem; q si forent possibilia diferent plusquam spe, sicut al et Color d facto diferunt. at uō fra nega unitatum pssissioij in ali et Colore e ead loge, nempe diuisio in qd incompte. sicut negao ligni in lapide et in hoe st eiusd spei iusta Coie, qa hent eand fram nega, lt alioqn subta diferant spe.

Dō 2. Vnites pssissioij q dant in s.o spebus Vlis, diferunt spe inter se, sicut ipsae spes vlis diferunt. P. qa hae unitates hent fras negas dirsae spei, nam unitas pssissioij 1.ae spei negat deuitioem in infiora in qd incompte: Vnitas pssissioij 2.ae spei negat deuitioem in infiora in qd Compte. et sic d reliqs: atq iste fae negae diferunt loge spe: gō sile unites pssissioij diferent, qa speficante p suas fras negas.

Quaer. 4. V unitas pssissioij in na Coi sit Coij, an singularis?

Resolue 1.o Vnitas pssissioij in na Coi spefica V.g. in hoe Coi n e Coij sd singularis. P. euidenter, qa talis unitas pssissioij n het infiora, qbus sit Coij, qa in Prō et pto n dant unites pssissioij: gō unitas pssissioij in na Coi spefica n e Coij.

Resol. 2. unitas pssissioij q dat in na grica V.g. in ali coi n e coij, sd partis. P. qa si esset Coij foret V.g. rū unitatum pssissioij, q dant in hoe, et leone Coi: sd n pot ee Coij rū harum Vnitatum; qa unitas pssissioij alis n pot includi in unite pssissioij hoij, l leonis: qd sic ostendo: unitas pssissioij alis negat deuissioem in infiora in qd incompte: Vnitas uō pssissioij hoij, et leonis negant deuitioem in infiora

in qd Compte: gō illa unitas pssissioīs atis nullactinus includitr in uni=
te pssissoīs hoīs, t leonis; qa essiā superioris utis dēt ēē ead ɔ infiori.

Arg. ɔa tt ho, et leo pdicentr in qd Compte d suis infi=
oribus; tn partissipant roēm atis in qd incompte: gō ēt tt unitas pssi=
ssioīs atis neget frām in qd incompte tamen partissipabitr ab unitē
hoīs et leonis, tt sint Compte. Rx nēg. Coīs dirsā rāo ē: qa ho et leo
partissipant roēm atis in qd incompte, p driās ēt incomptas, nempe
p rate, et irrate. q faciunt unum p se. at uō unites pssissioīs hoīs
et leonis n hent driās incomptas, p qs partissipent unitates atis;
qa driā unitatis hoīs, et leonis st negoēs in qd Compte, q n possunt
facere unum p se.

Quaer. ulto V unās pssissioīs in aliq priori sit negaō,
an semp sit priuāo? Rx semp ēē priuaoēm, qndo nā abstrahitr
p Comptum. P. qa unitas pssissioīs semp ē coniunta ɔ aptudē, t frate
t prē; qd sāt ē, ut dēr semp in subto apto, ut danr oēs priuaoēs
et si dar aliq prioritas in unitate pssissioīs ē uelut prioritas, aq
tn. q semp dfert aptudēm: nā n. pssissa semp ē una apta ad pla.

Sectio 5a

De Unitate ppria Utis.

Superest ut resoluamus, qnam sit ppria unitas utis. qd p sequentes
Cloes fiet manifestum. 1a Clo Unitas numeralis n ē ppria utis.
P. clare, qa unitas numeralis ē unitas partium: gō n ē ppria utis.
nam unitas numeralis sol reperitr in Prō, et pto, q st singulares:
qa essiis Unitatis numeralis ē reddere subtum omnino incomo=
nicabilem.]

2a Clo Unās fratis ē reqssita ad Ute, n tn suficit ad
illud. Clo hēt duas pēs. P. qad 1am qa unitas fratis ē pprietas oīs

entis maxie unius essiae, sd ute det ee unum in essia: go omnino requirit unitem fratem; p qm fiat unu in essia. P. qad 2am pem; qa unas fratis et decendit ad partia, q coier et st unius essiae: go n sufficit ad ute; nam ead unitas n pot constituere stum vlis, et partis; qa in hoc dar manifesta contraditio.

3a. cto unitas fratis coij, q coij adhuc n e ppria vlis. P. qa lt unitas fratis q coij sol reperiatr in na vli, tn si sumatr unitas fratis spefficative, et sm se et competit infioribus, ad eaq decendit: go n e absie ppria illius stus vlitatis, qa n competit vli q ute e, sd q unius essiae e sicut reliq pprietes.

4a cto Vnitas pssissioij e sol ppria vlis. P. 1o ab exclutione aliarum Vnitatum. P. 2o a priori, qa haec unitas competit oi soli, ac semp vli, ut ute e: go e illius pprietas. imo in nostra opioe unitas pssissioij e pars constitutiva vlis. firmar. qa ute e unum pssissum: go hic effus pssissioij det puinire ab unites pssissioij; siqd n aparet alia fra a q pueniat.

Oppossam snam tenant Scotistae, et alii; p qbus Arg. 1o possa l sublata unite frati coi ponitr, l tollitr vle: go haec unitas suficit ad vle. Rx dist. ans ponitr, l tollitr vle frate et 1rio neg. 2rio et consequtive cond. ans. qa possa l sublata unite frati consequenter et ponitr, l tollitr unitas pssissioij, et aptudo, q st frae vlis, sicut posso, l sublato ressibili, tollitr l ponitr ho 2rio et consequer n uo 1rio et frate.

Arg. 2. unitas fratis coij negat deuitioem in infiora: go suficit ad vle. P. ans: qa Vnitas fratis negat deuitioem nae in se; sd negando deuitioem nae in se et illam negat in infiora, qa sina coij didatur in se, iam erit dissa in infiora: go unitas fratis, q negat

ditionem nõe in se: et illam negat in infioria; q indq̃ sufficit ad
ute. Rx neg. 1m aiy, ad q̃barem illius neg. min.: qa nã coïy, q̃ndo
contrahitr ad infiorã, sd diditr qd ee poate; ñ uiõ qd ee ctiate;
Vñ semp manet insitã in se et in sua ctia q̃ unitem fratem.

Arg. 3. unitas fratis negat in nã coï q̃ ñ é ipsa nã:
sd duã infiorum et ñ si nãe: gõ negantr ab unitẽ frati. pindeq̃
sufficit ad Vte. Rx neg. mai, qa unitas fratis in nã coï nit aliud negat
nisi aliam nam omino silem huic: ñ uiõ negat alias nãs diuisy.
Replicab. Vnitas fratis coïy ñ descendit ad infiorã: gõ negat duãs
constituentes infiorã. Rx dist aiy: unitas fratis coïy: q coïy reduplicative ñ descendit ad infiorã. Cond. q̃ unitas fratis spificative; neg.
aiy. qa et ho coïy ñ descendit ad Petrum et plum, q̃ coïy reduplicative, sd spificative, q̃ ho.

Arg. 4. in defiõe utiy exprimitr unitas fratis: gõ
hoc sufficit ad ute. Rx dy aiy exprimitr tamẽ conditio, Cond. tamen
ctia ctiatis neg. aiy. qa et in definitiõe exprimitr nã ipsa natis, q̃
dat ee utis; et tñ ipsa nã ñ é ctia, sd tantũ subtrim utitatis.

Arg. 5. Vte ita dat ee unum, ut sit comunicabile, sd sola
Vnitas fratis redit Vte comunicabile, ñ uiõ Vnitas pprietatis, qa ipsa
opponitr comunicaõi: gõ sola Vnitas fratis é ppria Vtis. Rx neg.
min. qa unitas pprietatis et redit Vte comunicabile, ñ qd p stã ab-
stractiy, reduplicative, sd pprie contraiy. imo ꝺ sola Vnitẽ pprietatis é ute
aptum, ut comunicetr inferioribus, qa Vnitas pprietatis semp hãt annexam
aptudem.

Arg. 6. Vnitas fratis coïy, semp hãt adiunctam aptudem: gõ e
Vnitas ppria Vtis. Rx dist aiy: Vnitas fratis semp hãt adiunctam aptudem rõe sui, neg. q̃ alterius et rõe stis. Cond. aiy. imo unitas fratis

aliqndo repugnat ꝯ aptudē vlis; qa pdita aptude adhuc conservatur vnitas fralis in Prō, et Plō: gō sola vnitas pssitiuis hēt pse et rōē sui semp adiunctam aptudem vlis.

Disputaō 5a
De Aptudē Vniuersalis
Sect. 1a
Quid sit aptudō, et vtrum detur in naturaliō?

Quaer 1o. qd sit aptudō nōē vlis fralr. Rx ēē qmdam poām negiuam, seu n̄ repugniam ad essendum in pluribus, l d illis prandum. ita Coīs snā ꝯ M. Soar. in metha. d. 6. s. 4. CC. in logā q. 3. art. 2. Scoto, Chaetano. P. Telles, et aliis qs seqr Soar. l. tra 3. d. 3a. nō 171, sd ante pbaoem nostrae Cloīs. adtē alias poās ēē phicās, et possitiuas, ut occellus illus etta. Alias ēē logās, seu negiuās, ut n̄ repugniā q hēt tabula ad deuitioem.

P. igir. Clo 1o. qa eiusd ad seipsum n̄ dār poā relis, et phicā distā: sd aptudō vlis ē eiusd ad seipsum, nempe nōē coīs ad infiora sua, indistā ab ipsa nā: gō poā vlis ē phicā. P. 2. qa poā relis possitiua n̄ dependet ab operaōē illus; sd aptudō vlis resultat ex operaōē illus: gō n̄ ē poā possitiua relis. firmar. 1o. qa hae aptudo ē ad diuitioē vlis in sua infiorā; sd poā q ē ad deuitioem ē negiuā; ut pēt in poā tabula ad sui diuitioem, q ē negiuā: gō tta. firmar 2. qa qndo distruitur ute nil perit possitiuum: gō sol perit poā negiuā q ē aptudō.

Arg. 1o. p P. fonseq aptudō vlis ē qdam mūs possitiuus poalis, et separabilis a nā: gō n̄ ē qd negiuum. Rx neg. ans qa oīs mūs possitiuus, et singularis (ut uocat hunc mūm sd P. fonseq) pōt existere in

in rerum nā; sd vte fratr n̄ existit a pē rei: gō neq ille mūs
q illud fratr constituit. et si mūs ille numqm pōt existere n̄ ē poss
tiuus ac singularis, ac pind poā utis ē negā.

Arg. 2. aūs et poā st d eod grē, sd aūs aptudis adessen-
dum ē possiuus: gō ēt aptudo ipsa, q ē poā erit possitiua. Rx dist mai
aūs et poā st in eod grē 1. colocantr sub eod grē sumo. Transeat; aūs
et poā st in eod grē possitiuo semp neg. mai. qa ēt res futuro
anteqm existat hēt poām negiuām, 1. n̄ repugniām ad existendum
et tn aūs futuritionis, et existentiae st qd possiuum. sitr tabula
hēt n̄ repugniām ut deuidatr, et tn aūs diuitiois matis ē qd possiti
uum. illud plogum (aūs et poā st in eod grē) illigitr d poā poss
tiua, v.g. d illu, q ɔ suo aū possiuō colocatr sub eod grē sumo q l
tatis. Arg. 3. aptudo fundatr imiē in nā: gō ē illius pprietas
possitiua, sicut ipsa nā possiua ē. Rx neg. cons, qa ppterqm qd aptu
do n̄ sit pprietas nāe sm se, sd tantū illius stūs ulitatis: adhuc dato
qd esset pprietas, poterat ēē pprietas negiuā. nam ēt negāo lapi
dis fundatr imiē in nā Pri; et tn n̄ ē qd possiuum, sd negiuum. e
id pēt in unitē frati q ē pprietas negiuā.

Quaer 2. v in aliq conciderāoē possit dici aptudō utis po
possiuā? dupliciter pōt conciderari nā hunā utis v.g. 1º ut ē q
dam totum poate integratum ex pluribus humanitatibus. 2º. ut ē qdam
totum essiate constans ex ati, et rati. in 1º sū hēt nā utis aptudēm
negiuām, ut iam pbauimus. qa oīs poā ad diuitioēm ē negiuā; sd
hoc aptudō in illo toto poati ē ad deuitioēm in sua infiorā: gō ē n̄
repugniā siue poā negiuā.

Jn 2°. uõ sũ ẽtinuy nã vtj é totum esse, hẽt poãm methaĩ possiuaĩ. P. ga nã utj hẽt instãs mẽ rũ diarũ: sd mã phicã hẽt poãm phicaĩ possiuaĩ rũ suarũ fiarũ: gõ ẽt nã utj, q̃ é uelut mã metha hebit poãm methaĩ possiuaĩ rũ suarũ diarũ, q̃ st fiã metha, p̃ ḡs ꝓficit. Vnõ ẽt in hac poã positiua fundete alia negiuã, siue ñ repugniã, ut conuingate ɔ diij? Rx affiẽ si sumate fialissime eo mõ q̃ philosophamur in mã phicã rũ suarũ fiarũ ẽ ꝓportiõe.

Ex dictis aperte colligitur dari duplicem aptudẽm in nã uti, alteram ad essendum, alteram ad p̃dicandum. gõ ostenditur, ga nã ḡn do concipitur p̃ actum utj nostro concipitur cum ñ repugniã ad essendum in pluribus, et ɔ illis p̃dicandum: sd ñ repugniã ad essendum in pluribus é aptudõ ad essendum et ñ repugniã ad p̃dicandum, é aptudõ ad p̃dicandum: gõ utraq̃ aptudõ dari in nã uti

Sectio 2ª

De duplici aptudẽ natura Vtj.

Adtẽ me ñ loq ɔ apetitu illo metho, siue aptudẽ possitiua, ḡn hẽt ute q̃ totum esse é rũ diarũ. sd aptudẽ tantũ negiua, siue ɔ ñ repugniã, ḡn hẽt Vte q̃ totum poate ẽ ut sit in suis inferioribus, ɔ illis p̃dicature. Resol. igitr. duplicem aptudẽm dari in nã uti, aliam ad essendum, aliam ad p̃dicandum ɔ inferioribus.

P. 1°. ga poã logĩe dirrificante p̃ diriõj aũj; sd aũj essendi, et p̃dicandi st diriõi: gõ ẽt aptudõj st diriõa. P. 2. ga hæ aptudõj, ut pote negatiõj multiplicante p̃ fraj negaj diriõaj: sd diriõa é fiã nega aptudij ad essendum, q̃ consistit in repugniã ad essendum in pluribus, et diriõa é fiã nega aptudij ad p̃dicandum, q̃ é repugniã ad p̃dicandu ɔ pluribus: gõ diriõa st aptudõj; nam aptudõ ad essendum ẽ ñ repugniã

ut nã sit in plurib⁹, et aptudo ad ꝑdicandu ó nõ repugnia ut nã uti
d. pluribus ꝑdicate.

Arg. 1º in nã ute uciã dãr unitas ꝑtitiõis: gõ et uciã ag-
hendo. Rx neg. Con. g dissa: uãé ga unitas ꝑtitiõis ñ hẽt nisi uciam ſciam
negaiam, sc diuitiorem in inferiora: gõ ñ dãr nisi uciã unitas ꝑtitiõis, at uõ
aptudõ ad essendum hẽt suam partem ſciam negaiam, nempe repugniam
ad essendu in pluribus, et aptudo ad ꝑdicandum ẽt hẽt suam ſciam nega
dissam, sc repugniam ad ꝑdicandum d pluribus, ꝓꝑ dissas ſcias negas
ipsa aptudes, q̃ st negoes, multiplicante.

Replicab. ex eo dãr duplex aptudõ, ga dãr duplex ñ repugnõ
ad essendum, et ad ꝑdicandu: gõ et dabitr duplex unitas ꝑtitiõis; ga dãr
duplex indistio in inferiora ad essendum, et prandum. Rx neg. Con; dissa
uãé ga aptudes st poã et ideo dicsante ꝓ dissos aiij essendi, et pran-
di ꝓ qs specificante; at uõ unitas ꝑtitiõis, cum ñ sit poã, ñ hẽt dissos
aiij, sd eand ſciam negaiam nimirum diuitiorem matem in inferiora.
Adde gõ distiõ in inferiora ñ fit ꝓ aiim prandi, sd sol ꝓ aiam essendi.

Arg. 2. ſcia nega, nempe repugnõ é uciã tantum: gõ et aptudõ
erit uciã. Rx neg. aiij. ga duplex é repugnõ dissa, altera ad essendu,
ad ꝑdicandum altera; et ideo duplex et dãr ñ repugnõ una q̃ constitu-
it aptudem ad essendum, alia aptudem ad ꝑdicandum. Inf. subtta
aptudõ ad essendum ẽt tollitr aptudõ ad prandum: gõ é cad. Rx distin.
inftiam, tollitr aptudo ad ꝑdicandum 2ᵈᵒ et consequtiue Cond: 1ᵐᵒ
et ſcate neg. inftiam: ga ideo tollitr aptudõ ad ꝑdicandum, ga cessuit
ſcantum illius, nimirum aptudo ad essendum.

Arg. 3. aiij ꝑdicandi é subordatiij aãi essendi, sd ad aiij
subordatos sufficit uciã poã: gõ sufficit uciã aptudo in uti. Rx dist min. ad
aiij subordatos sufficit uciã poã rcti, et phiciã. Cond. sufficit uciã poã

negiua et logä neg. min. et dirsä räo ē qa pöe phicæ n̄ multiplicantr sol p aüs: at uö pöe logæ ꝯ sint negæ facilime multiplicantr p dirsös aüs, et p dirsäs frās negäs.

De distintioē aptudij ad essendū, et prandūm.

Quær 1º qmö inter se disguantr aptudö ad essendū, et prandūm? Rx disgui ex nä rei. ita ples RR. P. 1º qa frāe negæ harum aptudinum st dirsæ ex nä rei; nam dirsä ē repugniä ad essendum, et repugniä ad pdicandum: sd negöes dirsantr p frās negatas dirsäs: gö aptudö ad essendum, et prandūm ex nä rei dirsantr. P. 2 qa aüs essendi et prandi ex nä rei disguntr. qa pöt dari aüs prandi, qn deir aüs essendi fratis. suficit n. aüs essendi matis ad uirificaoem ppoij, sd pöe logæ dirsantur p aüs dirsös: gö dirsä ē aptudö ad essendum ab aptudē ad prandū ex nä rei.

p ꝯtraria snä stat P. Soar. l. tra 3. d. 3. nö 206, et alii: p qbus Arg. subtūm harū aptudūm ē id: dind frā negata ē tantū uiratr dista: gö nullum dar principium disguendi ex nä rei aptudem ad essendū et prandūm. Rx neg. 2am pem antis, nempe frās negäs ēē tantū uiratr distäs: qa dirsä retr ē repugniä ad essendi, et prandūm; qa aüs essendi et prandi st retr disti.

Qd P. euidenter ex doctrina eiusd Soar. l. ꝯtinus admitit qd in auti pdicaoē conseruetr adhuc ulitas, in q euentu dar aüs prandi separatus ab aü essendi frati; qa p aüm essendi fratem distruitr ulitas n̄ uö p aüm prandi: gö euidens signū ē, qd prandi, et essendi inter se sint retr disti, siqd unus inuenitr sine alio in auti pdicaoē: sd p eund Soar. Pöe logæ multiplicantr et dirsantr p suos aüs: gö aptudö ad essendum et prandūm n̄ sol hēt dirsäs frās negatas, sd ēt aüs retr distäs

ꝑ ḡs rete diſguantē.

Inſt. Unitas numeralis et realis iuxta noſtram doctri-
nam, vix atē tantū diſguntē: gō ſibi aptudō ad eſſendū et prandū
R. neg. Cōſ diſsa rāo ē; ga unitas numeralis, et realis hēnt id ſubtum vix atē
tantū diſtum, ſed hēnt eand ſpām negām et vix atē diſtām. ut ſupra
ꝓbauimus, ꝛ. 4. S. 3. at nō aptudēs cum ſint poſſe Logicē hēnt aīs rete diſtos
et ſeperabiles, ꝛ gs multiplicante et diſguntē rete iuxta doctrinam Scoti.
L. q debebat eē memor ſui ⁊ hanc ſōlutionē adhibuit ad multiplicatōem
aptudinis ī nō unitatum ꝓſtitiōis.

Quar 2. q̄mō hæ aptudēs diſguantē ab unitē ꝓſtitiōis? R. et diſ-
guī rete negē. L. ga hēnt ſpēs negatas ex nā reidiſtas, nam unitas ꝓſtitiōis ſō
negat deuitionem in inferiōia, at iſtō aptudēs negant repugniā ad eſſendū et pran-
dum, q̄ ſt ſpēs omnino diſsa a ſola deuitiōe in inferiōia, ḡm negat unitas ꝓſtiti-
ōis. firmar. ga aptudēs ſt poſſe Logicē, q̄ diſsantē ꝑ ſuos aīs, gd nō hāt unitas
ꝓſtitiōis.

Quar 3 V ꝓpter aptudēm ad eſſendum deāt admitti et aptudō ad inex-
iſtendum? R. sub diſtiōe, et dō 1ō ſi ꝑ eam inexiſtendi illigatē identitas
ī inferioribus, nō dāt aptudō ad inexiſtendū, diſsa ab aptudē ad eſſendum. L.
ga hic aīs identitatis ē ꝓpria aptudēs ad eſſendū, ut ꝑ ſe pēt. ſi nō ꝑ eam in-
exiſtendi illigatē riguroſa exiſtentia congēns extra cās, tunc

Dō 2. dāt in ſti aptudō ad inexiſtendū diſsa ex nā rei ab aptu-
dē ad eſſendum. L. ga hæ aptudēs hēnt aīs rete diſtos et inter ſe ſeparā-
biles: ga aīs exiſtentiæ in aibus creatis ē congēns, aīs nō identitatis ē eſſ-
atis, et ab æterno ſat in 4ōr priorib⁹ utibus: gō ī poſſe logicē multiplicentur,
et diſsentē ꝑ ſuos aīs, diſsa ē aptudō ad inexiſtendum ab aptudē ad eſſen-
dum, ſic hēnt diſtos aīs actuales, et rete inter ſe diſtos.

Qd dum d aptude Rota Vlis?

Quaer 4. V in nã Contracta deãt admitti aliq̃ aptudo rotã Vlis? in duplici sũ pot exisitari hec quaeo. 1º ẽ V in nã Contracta deẽ aptudo, siue n̄ repugniã, ut abstrahatr, et fiat ulis. 2º sũ ẽ V hec aptudo sit ꝓpria nõe ulis, et sol ꝑ accens sit impedita roe stus Contracis? Resol. igi ñ 1º. si quaeo ꝓcedat in 1º sũ admitenda ẽ aptudo in nã Contracta: qd euidenter P. qa nã Contracta hẽt n̄ repugniam ut abstrahatr ꝑ illum, et fiat ulis. si n. herẽt repugniam, numq̃m abstraheretr nec fieret ulis.

Resol. 2. si quaeo ꝓcedat in 2º sũ n̄ ẽ admitenda illa aptudo rotã Vlis in nã Contracta. ita CC. q. 3. art. 3. Cahetanus, Sonsinas et alii, quos seqtr. Soar. l. tra. 3. d. 3. nõ 197. P. 1º qa aptudo Vlis ẽ n̄ repugnia, ut sit in pluribus, sd nã Contracta ad unum neq̃ dinitus pot ee in pluribus: go in nã Contracta n̄ ẽ aptudo ulis, neq̃ rotã. Des hanc aptudem ee impeditam ꝑ accens roe singularitatis. Rx hoc impedimentũ ꝑ se tollere aptude ulis. qa et ipsa nã Contracta hẽt impedimentũ ꝑ accens nimirũ eand singulitem: et tñ nemo dicit ipsam nam ee ulem sal rote. n̄ nego posse abstrahi nam et fieri ulem; sd hoc ẽ lõge dirsum a sũ nostrae ~~Clis~~ quaens.

P. 2. qa l illa aptudo rotã ẽ una tantũ in oibus induis, l danr tot aptudes, qt induã: n̄ pot ee una in oibus qa unum accens intrinsecum n̄ pot aficere pla subta: n̄ pot ee qlibet in suo induo, qa alr tot darentr ulia, qt st induã, qa oiã herent fram ulitatis, nimirũ aptudem; qd ẽ absonum et a nullo conceditr: go n̄ ẽ admitenda talis aptudo rota. firmar. qa impossibilis ẽ aptudo rotã, q n̄ possit fieri ꝓxa sd illa aptudo numq̃m pot fieri ꝓxã in nã Contracta: go implicat talis aptudo.

Contrariam snam tenet Scotus 1º. methaeq. 6. et eius

seq̃sses e Alberto magno, et Caphelo, in 1º dist. D. q. 2. et alii
+ sub una ꝑ q̃bus Arg. 1º mã 1ª + 2ª frã adhuc hẽt appetitum, et aptudem ad alias
frãs: gõ ẽt nã hunã sub una driã adhuc hebit apetitum, et aptudem
ad alias driãs. Rx neg. Cons dirsã rãõ ẽ qa mã 1ª manendo ead
põt ꝑdere hanc frãm et aliam recipere. at uõ nã sub una driã num-
q̃m põt illam exuere, et aliam recipere neq̃ dinitiis.

Urg. sat hoc nã hunã põt abstrahi, et solui ab hac driã; et post
abstractoem coniungi ꝯ aliis driis: gõ hẽt aptudem ad alias. Rx dist. ans.
põt abstrahi manendo ead singularis, neg. põt abstrahi et fieri Cois.
Cond. sd tunc n̄ ẽ eadmat nã numericẽ, d q̃ ẽ quaeõ, sd fit abstrata, et
ponitr in alio stũ dirsõ. et ad hoc n̄ nego dari aptudem in nã singulari,
ut fiat abstrata, et Cois ꝑ illum; sd iam n̄ ẽ hoc nõ nã, in q̃ aduersarii ad-
mitunt illam aptudem rotam Vlis.

Arg. 2. in nã Contracta dar aũs aptudis; sd ubi dar aũs bẽ argu-
itur põa, q̃ ẽ aptudõ: gõ in nã Contracta dar aptudõ rota. Rx dist. min.
ubi dar aũs bẽ arguitr põa phica, Cond. bẽ arguitr põa logã, ubi dar aũs,
q̃ ẽ ad distructioem neg. min. cum uõ aptudõ adessendum distruatr ꝑ suu
aum intrincum identitatis. ind ẽ, qd possõ aũs perit ipsa põa q̃ ẽ aptudõ.
sicut diuisso tabula periit illa põa, q̃m hebat tabula ut diuidretur,
et ꝑn ponitr aũs deuitiois, q̃ ẽ distructiuus ipsius põae logae.

Arg. 3. nã Contracta hẽt unitem fratem: gõ ẽt hebit aptudem sat
rotam. Rx neg. Cons, qa unitas fratis ẽ ꝓprietas nae sm se, sicut ribile:
gõ dẽt descendere cum ipsa nã ad stum contraois: at uõ aptudõ n̄ ẽ ꝓprietas nae,
sd stus: gõ distructo illo stũ ulitatis, ẽt distruitr aptudõ. et hinc retroquatr
argum ꝯa aduersarios: qa unitas ꝑssissiois q̃ ẽ Constitutiua stus abstraois,
n̄ dar in nã Contracta. gõ silr aptudõ, q̃ ẽt Constituit illum stum, n̄ dabitur

in ead nã Contrata, sd tantum dãt aptudo, ut p̃rindatt nã, et fiat apta aiꝰ utj p̃ illum.

Sect. 3ª

De actibus aptudinum ad essendu, et p̃randum.

Quær. 1º. q̃nam sit aiꝰ aptudj ad essendum? Rx eẽ identitatem fratẽ, q̃ dãi in nã Cõi tiũ suorum inferiorum. Ꝓ. ga ille é aiꝰ ꝑpriꝰ aptudj ad essendum, q̃ possõ, possumꝰ frater affratre nom̃ d suis inferioribus: sd posita identitate frat̃ possumꝰ frater affratre nom̃ d suis inferioribus: gõ identitas fratj é ꝑpriꝰ aiꝰ aptudj ad essendum. Ratiẽ hic omnino, eẽ posse affrari eẽ nom̃ d inferioribus, sclla identitate matis ex pẽ subti: sd Legmus hic d aũfrati, q̃ nã tam ex pẽ p̃dicati, q̃m ex pẽ subti frater Contrahitꝰ et frater uerificatt.

Arg. 1º ute é aptum ad essendum: sd 4or priora utia n̄ sũt apta ad essendum, sigd ab æterno iam sũt in inferioribus: gõ identas n̄ é ꝑpriꝰ aiꝰ utj. Rx dist min. 4or priora utia n̄ sũt apta ad essendum q̃ identitẽ matem, Cond. q̃ identitem fratem neg. min. utiñ gd é gõ identitas matj in illj 4or prioribus utibus sit ab æterno: atiñ hic n̄ é ꝑpriꝰ aiꝰ utis, sd identas fratj, q̃ sit q̃ ardeñ utj ad sua inferia, post abstroẽm ipsius utj p̃ illum, q̃ abstrãs fit in tempore, ẽt hæc identas n̄ dãi a pẽ rei nisi fundamentatt.

Arg. 2. Priꝰ a pẽ rei é ho: gõ a pe rei dãi identas utj cum inferioribus. Rx dist Cõi. dãi a pẽ rei identaj matj, Cond. identaj fratj neg. Cõi.

Arg. 3. quando existit aiꝰ ẽt existit ꝓa; sd aiꝰ identitatj destruit existiam aptudj, q̃ é ꝓa: gõ hic aiꝰ n̄ é ꝑpriꝰ utj. Rx dist. mai. q̃ndo existit aiꝰ, existit ꝓa si sit ꝓa phica, Cond. si sit ꝓa logã et negiũa, neg mai. q̃ a ꝓa logã negiũa destruitꝰ p̃ suum auim; ut pẽt in ꝓa, q̃m hẽt tabula ut dicãtt, q̃ destruitꝰ p̃ ipsum auim diuisiuj.

Ex dictis Cõl. identitatem ꝑpriam utj eẽ partim p̃ illum,

et partim dari a pē rei, ga illa unio fratis, q̄ dāt inter p̄dicatu et subtum, dependet sol obtiue ab illu, et in hoc sū é ens rōis: ḡtus tñ uisficati d̄ inferioribus é a pē rei, ga uē et a pē rei é tho in hō et lō. sd tunc sumit tho in suppositione abia, et sūm se, et ñ in suppositione simplici sine in sñi abstractōis.

De aīi aptudie ad prandum.

Quest. 2. ḡnam sit aīi aptudie ad prandum? Rx eē autem p̄dicationem sine affirmationem utis d̄ suis inferioribus. P. 1º ga posīo auti p̄dicatōe illigitu aīi aptudie ad prandum; sicut posīo auti identitate illigitu aīi aptudie ad edendum. P. 2. ga posīo auti. illectiōe dāt aīi poīe illigendi et posīo auti uisione dāt aīi poīa uidendi: gō et posīo auti p̄dicatōe illigitu aīi aptudie ad prandum. Obiē hunc aūm p̄dicandi eē extrinsecum uti; ga aīi p̄dicandi é q̄dam iuditium extrinsecum obto ut sic oēs aīi illud extrinsecu suorū obtorum in roīe affirmatōis, t negatōis.

Arg. 1º aīi p̄dicandi sat in tribus prioribus utibus é affirmatis: gō é intrinsecu: Rx dist. aīi é affirmatis obtiue hoc ó d obto affirmati, conc. é affirmatis fratis ex pē aīi neg. aīi, ga aliud é p̄dicatō d re intrinsecā, et affirmati aliud é p̄dicatō intrinsecā, et affirmatis in se; p̄dicatō in tribus prioribus utibus é q̄d re intrinsecā, et affirmati ipsius obtis, sd ipsa p̄dicatō in se é extrinsecā rei p̄dicatōe, ga é q̄dam iuditium extrinsecum obto.

Arg. 2 aīi identitatis é intrinsecū: gō et aīi prandi. Rx neg. Cōia diversitatis é, ga identitas é q̄dam coniunctio, et unio intrinseca rōe utis cum suis inferioribus, q̄ identitas ñ pōt eē extrinsecā, ga dāt inter res indistinctas, et intrinsecas, at uē aīi p̄dicandi é q̄dam iuditium extrinsecum obto, et ab eo rectē dicitur; ga oīs cognitio é extrinsecā obto in roīe obti.

Arg. 3. aīi p̄dicandi é unio inter p̄dicatum et subtum: gō é intrinsecū. Rx dist. aīi: é unio intentionalis, et extrinsecā. Cond. é unio physica, et intrinsecā, neg. aīi: ga ille aīi p̄dicandi ñ unit intrinsece p̄dicatum subto, sd illo supponit unita sat mathe p aūm intendi: sicut oīs cognitio é sol unio

intentionalis rū sui obti. Adde hic diligenter identitem fratem, q̄tinus pendet tantum obtiue ab illu n̄ eē intrinsecam; qa ens roīs n̄ é intrinsecum enti, possiuo, et reli: sicut relao roīs ēt é extrinsecā uli q̄tinus é qd possiuum rele; erit qd intrinsecā stui fratissime; sd n̄ nē coī sm̄ se.

Sect. 4ª

V aptitudes distruantur per suos aūs?

Quaer 1º. V aptudo ad essendum depdatr p suum aūm, i.. p identem cum infioribus? identas ꝑ é adeq̄ta, ꝑ inadeq̄ta, identas adequata é q̄ndo ule concipitr identificatum ꝯ oibus suis infioribus: inadeq̄ta é q̄ndo sol identificatr cum ule cum uno ꝑ altero infiori singilatim. hoc posso.

Resol. 1º. aptudo ad essendum distruitr p suum aūm identitatis adeq̄tum. é coīs apud C.C. q. 3. ulium art. 2. D. Thom. Cahet. et alios, qs seqtr P. Soar. L. tra. 3. d. 3. nō. 221. P. 1º qa sublato fūnto, corruit frā in eo fundata, sd p aūm identitatis adeq̄tum distruitr nā ulis q̄ad stum: gō ēt pditr aptudo, q̄ in ipsa nā nitebatr, et constituebat stum ulitatis.

P. 2. qa adueniente frā negata, periit negāo, sd p aūm identitatis aduenit frā negata aptudis, nempe repugnia ad essendu in plubus. gō ipsa aptudo q̄ é negāo distruitr p aūm identitatis. firmar, qa p aūm deuitioīs distruitr aptudo, q̄m hēt tabula, ut didātr: gō ēt p aūm diuitioīs in infiora pditr aptudo ad essendum.

Arg. 1º identas ulis cum infioribus é unio; sd extrema n̄ distruuntr, imo pficiuntr p unioem: gō p aūm identitatis n̄ perit ulitas. R. dist. mai identas é unio ulis sumpti in supositioē simplici, et q̄ad stum, neg. é unio ulis sumpti in supositioe absā, cond. mai. explico solutioē ule q̄ndo identificatr cum infioribus n̄ sumitr q̄ad stum, qa sic id esset dire (Prius é ho) atq.

dixe ꝙ ꝓij é illa nā coij cum suij ꝓij ꝙ dō é omino fuīn, ꝙ illa ultās nō é in ꝓiō. igitr identas illa destruit ultatem, ꝙ cum idente singulari nō compatit ultas; n tri destruit extrema sīm se, et abiē sumpta, ꝙ adhuc ꝑseuerat eadē nā huīa et oriā ꝓij, ꝙ uniunt, et identificant.

Arg. 2. nā huīa ꝑ ut é in ꝓiō n ꝑdit suam aptudēm ut sit in illo. gō et nā utij ꝑ ut identificati ɔ oibꝫ inferioribꝫ n ꝑdit aptudēm, ut sit in illis. Rx neg. coij, ꝙ nā singularitate in ꝓiō n aduenit repugnia ut sit in illo nec tollit tantūm huius aptudij, at uō nā oibꝫ in inferioꝝ aduenit repugnia, ut ꝑdit in illa diuidi, ꝙ é ꝓia negata aptudij utij. dīno corruit tantūm huius aptudij, ꝙ é ipsa nā coij: gō et perit aptudo utij.

Arg. 3. cum idente fratis conseruate utij. gō aptudō n perit ꝑ suum aum identitatij. Rx dist. aij: cum idente fratis ex pē ꝓdicati conseruate utitas trancat, cum idente ex pē subti neg. aij. ꝙ ad hoc ut ꝓiō sit utij dei repsentare ex pē ꝓdicati, nā utij et libera a oibꝫ, sō dēt ee identificata ex pē subti adueresimacōem eiusd ꝓij. ubi nota aduertenter, illam idente fratem ex pē ꝓdicati sotiari ꝑ illum in nacōe ꝓij ꝓij. at ex pē subtis suppni identem matem adueresimacōem ꝓij, et ex utraq idente resultare una mixtam, ꝙ é ꝓprium aij utij.

illam

illam

aptudō ꝓis distruatur et per suum aum inadequatum?

Resol. 2. aptudēm utij et ꝑdi ꝑ quemlibet aum inadequatum. Vg. ꝑ contractionem adunum tantū inferius. P. ꝙ ꝑ quemcumq aum identitatij dīstruitur ꝓij utilitatij: gō et dīstruit ꝓā i. aptudō ꝙ constituit ipsum ste in, ꝙ sublato fundō narrō corruit frā, ꝙ in eo nititr. P. aij ꝙ tota nā huīa descendit ad ꝓia Vg. gō totus ste corruit, fateor. ꝙ ꝑ abstractionem ab uno parti consequtiue fit abstractō ab oibꝫ eiusd nā: gō sitr ꝑ identem ɔ uno, fit identas ɔ oibꝫ consequenter, et dīstruit machina utij. Notē hoc percipere in opōne coij ɔ totō ꝑti ꝑ.

quam mõ sequimur.

Arg. 1º ute ẽ ad pla infinita: gõ p̃ identeñ ɔ uno sõlo, n̄ dependitur ultia. Px dist. Cons. n̄ dependit 1ºio et imie, Cond. n̄ dependit 2ºio et consequtiue neg. Cõy. dependit aptudõ 2ºio p̃ contrabeñ ad unum, ga illa nã intrinsice tota descendit ad q̃libet inferiu: Et n̄ totalr, ga ẽt p̃t contrahi sit cum alio. uerum ɔ illa nã iam sit aligata ad unam oriam̃ featr sit singulariy. et p̃ cõy p̃dit fraiñ, q̃ illam constituebat utem, q̃ erat aptudõ

Arg. 2. nã ɔtracta ad unum adhuc manet abstracta ab aliis: gõ tam diu identitatiy inadæquato adhuc conseruat utitatem. Px neg. aiy. ga nã ubi primum identificatr ɔ uno infinito consequtiue contrahit ad oia, ga p̃ q̃mlibet oriam̃ fit singulariy, et tollit ẽa utitatiy, q̃ ẽ aptudõ; aliogn ead nã esset, et n̄ esset utiy.

Arg. 3. aiã ratiy, abstiso pede, Vg. adhuc infinitat alioy p̃s corpoiy: ga ẽ indiuisibiliy: gõ ẽt nã utiy ita erit in uno infinito, ut adhuc maneat tota indiuisibiliy riũ aliorum. Px neg. Cons. diuisã rãõ ẽ, ga abstiso pede adhuc oiã ratiy manet unita aliis partibus corpoiy, ga cum sit spualy n̄ hẽt p̃s phice diuisibiles, at uõ tota aptudõ utiy perit p̃ quemlibet auiñ identitatiy ga dyuiturtur suntuiñ utitatiy, nempe nã ipsa, q̃ tota contrahit ad q̃libet inferius.

aptudõ ad prandũm distruitr p̃ suũ auiñ.

Quæst. 2. Vp autem p̃dicatoem dyuiuatr aptudõ ad prandũm. Px negẽ. ita ff. q. 6. utium, P. Soar. P. tr. 3. nõ 242, P. 1º ga põa q̃ n̄ ẽ ad decitiorem p̃seuerat ɔ suo aũ. ut p̃t in põa ad uidendum, q̃ n̄ p̃dit p̃ auiñ uidendi: sd aptudõ ad prandũm, n̄ ẽ ad decitiorem: dind n̄ aduenit fria negata, ga n̄ repugnat nõe ulteriuy p̃dicari: gõ aptudõ ad p̃diconũ conseruatr in actu p̃dicatoe. P. 2. ga p̃dicatõ e extrinseca nõe uti: gõ illam n̄ destruit p̃ indf n̄ corruit suntũ aptudiy ad prandũm.

L. 3. ga tunc sit actiu ꝑdicão, ḡndo illiꝰ frat duoꝝ Comptiu, alterum rep̄sentatiuum nõe utiꝰ, alterum rep̄sentatiuum indui, et adiungit ubium ẽ, affirandõ Priu ẽ ho, sd Comptus hoiꝰ ꝛg. accedente ubo ẽ, adhuc rep̄sentat id obtum ute ḡ antea rep̄sentabat, ga ubium ẽ, n̄ defecit rep̄sentacõ essiatem illiꝰ Comptiu: gõ in actu ꝑdicaõe rep̄sentatꝰ nã utiꝰ ex pte ꝑdicati, ac ꝑ Coiu conservat suam utilem, et applicabilem ad prandium.

Oppositum tenet Scotꝰ ℓ. Quies. in Logã Controu. 4. par. 10. nõ ẽ, at alii ꝑ quos ꝛg. 2º tunc dãt actiu ꝑdicaõ, ḡndo ꝑ unum simplex iuditiu affirmatiu homi ꝑpõsitum (Priu ẽ ho) sd in hoc simplici iuditio rep̄sentatur ho coniunctꝰ ℞ Prõ: gã ho n̄ pot manere utiꝰ in actu ꝑdicaõe. ℞ dico min. hõ rep̄sentatꝰ coniunctꝰ ℞ Prõ ex pte ꝑdicati neg. ex pte subti Cond. min. raõ huiu ẽ, ga ℓt iuditium sit una simplex ḡlitꝰ ſtate, tñ uertute ẽ gõ complexum, potens iudicare res diuſas uel diuſarum uiualitatum, ac pinde ho rep̄sentatꝰ in ipso iuditio utiꝰ ex pte ꝑdicati, et contractuꝰ ex pte subti.

Arg2. actꝰ rep̄sentatꝰ ho liber a druiꝰ ex pte ꝑdicati in actu identificõe, actꝰ in actu ꝑdicõe, et tñ iuxta nostram doctrinam in actu identificõe perfit utilitatꝰ: gõ ẽt in actu ꝑdicaõe distruetꝰ utilitatꝰ. ℞ neg. mai. ga ℓt utrumq; iuditiu tam identificatiuum, qm ꝑdicatiuum sit extrinsecum suo obto, tñ diuſo mõ rep̄sentat obtum; ga iuditium identificatiuum rep̄sentat naim utilem omnino coniunctam druiꝰ tam ex pte ꝑdicati, qm ex pte subti: at iuditium ꝑdicatiuum rep̄sentat naim utilem ex pte praedicati, ut ꝑdicaõ sit utiꝰ, et eam rep̄sentat contractam ex pte subti, ut ꝑdicaõ sit uã. +utiꝰ

Arg. 3. ut nã sit utiꝰ dãt eẽ indrieiꝰ ad plã, sd in actu ꝑdicaõe n̄ rep̄sentatꝰ nã indrieiꝰ ad plã, sigd ordinatꝰ ad unum: gõ n̄ ẽ utiꝰ in actu ꝑdicaõe. ℞ dist. min. n̄ rep̄sentatꝰ nã indrieiꝰ ad plã, sd ordinatꝰ ad unum intrinsecõ ex pte ꝑdicati, neg. ex pte subti Cond. min. Cum uõ sola ordinatio intrinseca ex pte ꝑdicati ꝑ identiam intrinsecam destruat utilitatem, ind ẽ gõ actꝰ ꝑdicaõ utpote extrinsecꝰ,

et ex pte ꝓdicati ñ destruat ultitem.

Caplatr solutio: gꝫ cum dari dtrio intrinia, ondo rei utij ex pte ꝓ- cum
dicati concipiti coniuncta ꝑ identeiñ cum sobo ꝑ muñ uniuj. tunc dari sol destruo
trio extrinca, ondo rei utij repsentate diuisi et libera a oniij, affiri d infio-
ribiij: v.g. in hac ꝓdicaoe Triij é ho, in ꝙ si ho affectuiñ ñ eo adhuc tñ ex
pte ꝓdicati repsentate utij, ut ꝓpio sit Coij, si ex pte subti dei dtrio intrinia maij
ut ꝓpio sit uia.

Arg. 1. nia sol é utij in suppositioe simplici: sd in aiti ꝓdicaoe
sumitr nia in suppositioe absa: gio ñ é utij in aiti ꝓdicaoe. ut respondeay
huic argio priij debey scire, gd sit suppositio simplex, gd absa. Suppositio igit
simplex illa é, in ꝙ nia sumitr ut abstracta, et utij: suppio absa illa é in ꝙ nia
sumitr sm se, i. sm sua ꝓdicata essiatia, et natia, ñ reflectendo supra stum
utitatij. nia gio in aiti ꝓdicaoe sumitr in suppioe absa, ut ꝓpio sit uia; ga si
sumeretr in suppioe simplici esset ꝓdicatiua, ga efficeret hunc suiñ / Triij é
ho abstractij siue utij igit é aperte fuiñ.

Ad igit ad arguiñ in fia neg. mai; ga nia é utij et in suppositi-
one absa, ꝙtino repsentatr libera a oniij, ga cum aiti ꝓdicatio sit extrinca
ipsi nie, ñ illi tollit ultitem; neq; et suppositio obstat ultiti: suppositio n. é gdam
acceptio rei, q̃ ñ uariat inditiu repsentatiuu rei utij; cum igit in aiti ꝓdicaoe
pseueret inditium repsentatiuu rem utem, et pseuerat rem utem. Ad te hanc ipsu ute
dam in suppoe absa procedere in 3.o stu, in ꝙ nia iam fuit abstracta ab inferioribꝰ
ñ uio illigi in 1.o stu, in ꝙ nia et sumitr in suppoe absa, sd anteq; omnino ad
oniij, et infioria.

Ad ne Col. 1.o post auiñ ꝓdicatij adhuc pseuerare aptudem ad alios
actus prandi; ga adhuc pseuerat eadem nia utij cu aptudie ad essendum, ac ꝓdicatij
cum aptudie ad prandum. Col. 2. nam utem ondo affiri d uno inferiori ñ affiri
d alij conseqr; ga talis nia adhuc manet utij, nam cum illud inditiu ꝓdicati-

uum sit extrinsecum, sol illam dtriat extrinsece ex pe pdicati ad unum induum p pdicoem, n uo ad alia.

Disputaõ VI.ª
De abstratione Uniuersali.
Sectio 1.ª
Quomõ fiat. abstraõ, &. qualis sit. Ppria Uniuersalis.

Abstraõ e — seperaõ unius ab alio — hæc duplex e 1.ª relis. 2.ª intentionalis. abstraõ relis tunc dar, qndo unu ab alio relr separatr. V.g. aia a corpore ramus ab arbore tta. abstraõ intentionalis tunc fit, qndo p illum tantu separatr ab alio, sd a pe rei manent ɔiuncta. hæc abstraõ intentionalis diditr in negiuam, et possiuam, siue pssiuam.

Abstraõ negiua tunc dar qndo d alio negatr, siue ue siue fo: V.g. qndo dico (Prius n e lapis) l (Prius n e hõ) abstraõ intensionalis pssiua tunc fit, qndo ex plubus unitis a pe rei psindimus unum relictis aliis, nil tn negando: V.g. qndo illus relicto odore, et sapore pomi tantu illius colorem conciderat. d hac abstroe e illud selebre Plogum (abstrahentiu n e mendatium) hæc abstraõ l pot fieri p aphentioem, l p iuditium.

Rursus abstraõ pssiua diditr in fratem, et obtiuam. fratis e illa q se het tantu ex pe illus, q lt aphendat hoem totum, eum tantu exprimit in ordẽ ad aoem censiendi V.g. et n in ordẽ ad operoes rassiossinandi. abstraõ obtiua illa e, in q ex pe obti correspondet una tantu fialitas ipsius obti, nullo mõ alia inclusa, nec cognita ab ipso aii illus: ut qndo cognoscitr at in hoe nullatinus cognito rali, neq confuse, neq diste.

Quær. igitr 1.º qnam ex his sit ppria abstraõ nostri ulis.c Re-

solico 2º abstrão utij n̄ é retij. P. 1º ga gñj spēj et oria sī id a pē rei cum suij subtij: gō n̄ possunt, ab eij rete separarī. dīno ppriū et tacein ſt a pē rei diguantz a subtij, tn̄ ḡtinuj sī utia sī id a pē rei cum suij inferibus: neq n. sella subta sī inferia 4ī et 5ī utij, sd subta sūt cum fūj: gō neq hæc duo utia possunt rete separarī. P. 2, ga utia n̄ possunt pouī separata rete ab inferibus, nī n. Coïē pōt rete pouī ꝑ aceīm ꝓpriam detractam: gō neq separarī rete. Resol. 2. abstrão utij n̄ pōt ee negiuā. P. ga ḡndo abstrahimꝰ hoem P. g. a Pro, n̄ negamꝰ, imo affīamuꝰ hoem d Pro. fīmaī, ga ute é jō cum suij inferibus: gō n̄ pōt d illis negarī. Resol. 3. ppria abstrão utij é ꝑsitiua. P. ga n̄ é retij, n̄ é negiua: gō é ꝑsitiua obtiue. hæc abstrão ꝑsitiua ſt é autij, et tunc fit, ḡndo autr cognoscit ho P. g. sine oriij partibus ſt é habituatij, et tunc dī ḡndo ho Coïj repsentatur in spē illigibili relictij oriij, n̄ tn̄ cognoscit autr. hæc abstrão habituatij fit ꝑ speīm illigilem iusta opinionem D. Thom.

Quomō fiat abstratio Vtis.

Supponendū 1º é iusta Coem doam PP. CC. in hoc ultio 5º sūj exīrnos dari et duos inīrnos: ḡs ſbatiuj alīq n̄ diguūt, alter dīt sūj Coïj, n̄ ga cognoscat res Coïes, sd ga ꝓcipit obta oium sensuum exīrnorū. Alter dīt phantastia ga Coiungit spēs, et fingit chimoras. dīt et Astimatiua, ga attingit res mag. abstratas a sensibꝰ exīrnij, et aliqm conuenientiam, ꝑ disconueniam sal mate Conideratam.

Supponū 2. in aīa dari et duplicem illum: alīj dīt Agens, cuius munus é ꝓducere spēs illigibiles: Alīj Passiens, cuius officium é recipere spēs illigibiles ꝓductas ab illo agente: ꝑ gs intellatiuj elicit cognoīm obiectiuam. hic illius Passiens cognoscit n̄ solas res singulares, sd et Coïes, et abstratas a mā sensibili ꝑ conueniam fratem. hij possij.

Abstrão utij fit in hanc manīm, offert se oculis aliqd inuuim cen

cibile: Vg. Prius. tunc Prius hic mihi sui speciem, q̃ inficiati oculi eliciunt
visionem cuius Pri. ex hac visione oritur alia spes obtiam visui, q̃ transit
p̃ nervos opticos usq̃ ad sensum Communem. tunc sui Communis elicit suam cognitionem
de Prio. unde ex sui Communis dimanat alia spes, q̃ imprimit in phantasia et dic̃ pha-
tasma impressum. Phantasia uo inficiata hac spe attingit Priu̇m, et hac cognitio mat̃
phantice dic̃ phasma expressum.

Ex hoc phantice expresso metenda erunt alia spes in ipsum patiente
sc̃d̃ q̃ phasma é corporeum, illud uo spuatij n̄ pot̃ intingere p̃ phasma mate; et ido
dicit illud agens et spuatij, q̃ elevat hoc phasma expressum sibi, illo producit speciem
spuatem, q̃ inservit ut illud Patiens q̃ illam intigat. et ido dicit spes intigibilis.

Disputant Thistæ, et Scotistæ V hæc spes intigibilis repsentet adhuc
rem singularem Vg. Petrum. Petrum utem, V.g. hoc̃m Communem? Scotus et eius dis-
cipuli docent speciem intigibilem repsentare rem singulem. D. Thom. ? sua
Scola contendit in spe intigibilem repsentari rem Communem et sic iusta opiones
Scotistarum abstrao uti fit nullus operationem illius patientis, at uo iusta Sanctum
Thistarum 1a. abstrao uti fit p̃ speciem intigibilem, q̃ ibi repsentatur nā iam Co-
nis, ac quod libera a dic̃is. sed stim hanc opionem examinabimus, q̃m sol mo ap-
proximus.

Sectio 2ª

Qs frās heat ute in spe intigibili. iusta opionem D. thomæ.

Suppono opionem D. thom. q̃ doceat repsentari in spe intigibili rem utem. q̃ est q̃-
nam frēs heat ute in hac spe intigibili? 3es frēs concurrunt ad ute unitas
pssionis, aptudo, et relatio filialissima. duæ priores si frēs absit 3ª é respectiva

Do igitur 1o frēs abse i. unitas pssionis, et aptudo dant̃ alij et fratri
in nā repsentata in spe intigibili; eo mo q̃ negatio et privatio vere sit in rebus.
ita Ch. q. 5ª. utium art. 3. et é Communis. 2o nā in spe intigibili repsentata libera
a dic̃is, et apta ad essendū in pluribus: q̃ ibi hēt unitem pssionis, et aptudem.

Relatio tñ unitem pssionis, et aptudem dant̃ in nā repsentata

in spē illigibili eo mō q negoīs et priuatoīs rebus sīt in rebus. ad illigentiam huius dicē sciendū ē duplicit ēē negoīs et priuatoīs in rebus: 1º pure negē ḡtinus sīt mera carentia ſiarum sic ē cecitas in oculis v.g. q ſtate nil ē nisi mera carentia uisionis. 2º negoīs sīt in rebus uelut possitiue ḡtinus illus concipit negoem p mām entis possiui capacitis ſtam a subto: v.g. ḡdo concipio eam cecitatem p mām uelitis nigri remouentis uisum ab oculis.

Unitas ḡris ſtitionis, et aptudō ñ reperiuntr in nā rei rēpsentata in spē illigibili p hunc mām possiuum siue ḡtinus sīt entia rois conicerata p illum; ḡa adhuc ibi ñ dāri aliq illus patientis q concipiat unitem ſtitionis et aptudis instar entis possiui, sd tantū dārī in hac spē illigili pure negē; ḡtinus ibi ñ sīt ſtia negē nimirū diuē repugnia ad extendū in subis.

Dō 2. relatō uīs dārī ḡad conuenientiam in nā rēpsentata in spē illigibili. ita P. forsē 5º metha. cap. 20. q. 4. Cabet. cap. 4. C.C. et Sonsinas sum alis P. ḡa nā rēpsentata libere a deis conuenit referri ad sua infōia: go ēt illi conuenit alīq ſtia p ḡm referata et hoc ē relatō. Nota hanc relationem competere nō uti in spē illigibili congenter absē, ḡa absē congeris ē, ḡd nā abstrahatr p illum et referatr ad partia, ḡmuis ex suppositiōe hac conuenia sit naria: ḡa ex ēō ḡd nā fuit abstria, naria dēt resultare relatō ad infōia, sicut abstrio absē ē congeris P. rō, sd ex suppositiōe dispositionum, naria illi competit absō.

Dō 3. ſt relatō uīs conueniat nā rēpsentata in spē illigili, tri ſtatr ibi ñ existit aīa. P. ḡa relatō rois tunc existit aīa, ḡdo dārī aīs illus p quem fit: sd in spē illigibili adhuc ñ dārī aīs illus: gō neq relatō rois, q ē effis obtinis ipsius aīs illus. firmatr ḡa relatō uīs et partium dārī melius, sd in spē illigili ñ dārī relatō partium: ḡa ibi partia ñ rēpsentantr p comparatōem ad tē: gō neq ibi dārī relatō uīs.

Oppositam suam tuetr Scotus in P. dicabilia q. 3. P. Soleto q. 2ª Herueus. et alii. qs refert et segtr Soar. P. tra 3. d. 3. nō 315 p ḡbus Arg

1º nã (cõj) rẽpsentata in spẽ illigili hẽt rum ad partia, q̃ cognoscit phantia: gõ ibi hẽt relorem roij. Rx dixt: aiq. hẽt ruim funtalem cond. fratem neg. aiq. riij
in funtalij é ipsamet entaj rei, q̃ rẽpsentatr in spẽ illigili, gã ad ruim fratem nari-
a é operiaõ illuj passientij, q̃ dair post spem illigilem.

Arg. 2. ut resultet relaõ vlij sufficit comptij matr comparatiuj, sd hic dair in spẽ illigili: gõ et dair relaõ roij. Rx 1º neg. mãi, q̃a ad exigtiam relaj ulij é nariã comparaõ fratij ɔ infioribus; hæc aiũt ñ fit nisi p comptum fratem illus. Rx 2º neg. min. q̃a in spẽ illigili ad hut ñ dair ullus comptij illuj neq̃ matij neq̃ fratij: gõ neq̃ ulla relaõ roij.

Arg. 3. posso funto pxõ stim resultat relaõ; sd in spẽ illigili dair funtuim pxuim relaj ulij, nempe unitas pssibilis, et aptudo: gõ et dair relaõ. Rx dixt. mai posso funto pxõ stim resultat relaõ relij, cond. stim resultat relaõ roij neg. mai. et dixsa raõ é, q̃a relaõ relij ut resultet sat pendet ab exigtia funti pxi, at uõ relaõ roij ultra funtuim pxuim requit auim illuj, p̃ quem fit, et resultat ipsa relaõ, q̃a ideo é roij, eo q̃ pendeat ab aiã illuj, q̃ ñ dair in spẽ illigili.

Arg. 4. in spẽ illigili dair unitas pssibilis, et aptudo: gõ et relaõ roij Rx neg. (cõj) dixsa raõ é, q̃a ɔ unitas et aptudo sint negãs, ad hoc ut dair in ña, sat é, gõ ñ dair ibi fia negata: at uõ relaõ (cum sit eny roij nariõ requit aiũ illuj, a q̃ fiat. imo hinc ɔsumimɔ arguim; q̃a et unitas pssibilis, et aptudo ñ dair in spẽ illigili, ut entia roij, q̃a ad hoc requirr aiij illuj. sd dair ut pura negãs: gõ sit relaõ roij, q̃ ñ é gõ negatium, ñ dabit in spẽ illigili, q̃a (cum semp sit eny roij nariõ exgetat auim illuj patientij, p̃ quem resultet.

Sectio. 3ª

V spẽs illigibilis rẽpsentet rem utlem, an singularem?

Restat ut examinemuj. Vtre uiã spẽs illigilj rẽpsentet rem utlem an singulare? Rx rẽpsentare rem singularem. ita Scotɔ in 4º dixt 45 q. 3. Mag. Soar.

Daiä lib. 4. cap. 3. Rubio 3. Daiä cap. 5. q. 3. P. Soto 9. P. Valentia. P. Vasq. P. Tolet. et plus alii, relati a P. Soar. t. 1. 3. nio 31 6. P. 1. ga illud, ga Cognoscit rem singularem p 1um aum: gō spēs illigibiliy illi repsentat ipsam rem singularem. ga illud n Cognoscit nisi eo mio, q spēs repsentat.

Replic. phasma exptum é gō trait extrinsece illum ad Cognoscendum rem singularem: gō bē pōt spēs illigibiliy repsentare illui rem Coiem. Rx neg. aiy, ga phasma exptum n é aptum, ut trāi illum ad Cognoscm rei singulariy. 1o ga phasma é Corporeum, illud nō spuale. 2o q a superflua esset spēs illigibiliy, ga si phasma pōt trahere illum ad Cognoscm singularitatiy, ei poterit illum trahere ad Cognoscm totius Spēi, quod n exit varia spēs illigibiliy, gō n admitunt ipsi adversarii.

P. 2. ga cā naty n impedita q̄uit nobiliorem effm, quem pōt, sō nobilior effy é repsentatiō rei singulariy, ga repsentat pla pōcata; Dīnd illud Agens & cā naty n impedita, gō q̄uit spēm repsentantem rem singularem, et n Coiem.

Oppositm suam tenet D. Thom. pe 1a q. 26 art. 1o et universa illa Scola, & hanc suam Arg. 1o spēs Angelica repsentant rem ulem: gō et spēs illigibiles humanæ. Rx neg. aiy; ga spēs Angelica repsentant et rem singularem, si nō aliqn dō dicunt ites é ga repsentant pla indita ipm spēs humanæ.

Arg. 2. Aristo ait, suum eē singularium, illum nō ultimum: gō rationat spēs illigibiles repsentare rem ulem. Rx neg. Cons ga Aristo in textu citato sōl uoluit illum eē capassem repsentandi rem singularem et Coiem, gō nos n negamus, et siy externos sōl eē capaces repsentandi singlia, n nō ultimo.

Arg. 3 res mag. immatiy, plus accommodate illui: sō res Coiy é mag immatiy: ipm res singulariy: gō plus accommodate illui, ac Dīnd, ac Dīnd spēs illigibiliy repsentat illui rem Coiem. Rx neg. absē mai ga res Coiy et singulariy aptior accommodate illui, dummō repsentetur p spēm spualem; q é immatiy, neq n. Obtum impri-

mitr in illu, sd tantu spes illius. Col 1º illum semp p 1am Cognoem attingere rem singulem: qd si aliqndo Cognoscens a longico, n pot discernere obtum, an V. g. sit ho, l fera? n ideo tn Cognoscit rem Coiem, sd singulem Confusse ppter spes remissas, l deffum poe.

Col. 2. d possibili n rugnare hanc spem illigilem, q repsentet 1rio rem Coiem illui. P. qa n implicat ex pe illus, q pot Cognoscere rem Coiem; dind et n rugnat ex pe obti, qd pot repsentari in ipsa spe, ut Coi: go hac spes e possibilis. Adte tn talem spem fore supnalem qad mum, qa n erat debita mo ordario, et nali Cognoscendi ipsius illus: sd in ente erat spes nalis.

DISP. VII.a
De entibus rationis.

Sectio. 1a
De essentia, &c. diuitioe entis rois.

Decreueram n agere hic d entibus, sd ad alium lum remitere hanc disputatioem, ut quaeoem plene discuterem. sd qa loga Conimb. in hoc lo d entibus rois dixirit ne doe Coi deee uidear, ido breuiter hic qoem uentilabo. alibi eam p diginitate explicaturus; Deo adiuuante.

Res igir 1º. V der ens rois. Rx affir. ita Arles. D. thom. M. Soar. in metha d. 54 s. 1º. Vasq. 1º. pe d 115 cap. 1º. Hurt. Telles, Rub. Gil. Arri. Ouied. et alii qs citat, et seqtr. P. Soar. l. tr. 2. no 16. P. 1º. qa danr pla entia q nullum hent ee, nisi illud qd fingitr p illum, ut e relao Creatoris ad Creuras. relao utis ad partia. Chimaera, et alia: go hac oia st entia rois. P. 2º. ex doctrina M. Soar. qa q negant ens rois, l illud qd negant mente Concipiunt, l n: si n Como illud uosse exprimunt, si illud ens rois Concipiunt? Como illud negare possunt! go dar tale ens rois.

Creatoris

Contrariam suam tenet Durand. in 1°. dist. 19. Mirandula, Valentia et alii apud P. Hurt. in media d. 19. q. 6 huj Arg. 2° rā relij potuit efficiē relem sō alij illud sit rele: gō n possunt poterre eny roij, gd é fictum. Rx dist. mai cā rel ꝑ potuit efficiē relem; si influat phicē et effective Cond. Si Conueruat tantū repsentatiue, neg mai, qa et Complij sit q̄litates acciales, et tñ repsentat obta subialia: dind sit gd possitiuum, et tñ Cognoscunt negoēs rele, q̄s aduersarij forte n negabunt. et rāo huius é qa potētia entij roij n é efficiē ppria, sō tantū obtiuē.

Arg. 2. eny roij n hēt ppriaꝫ spēs: gō n pōt Cognosci ab illu Rx neg. Coij, qa ei subia n hēt spēs ppriaꝫ, q̄s mittat ad illum, sō alienaꝫ i.. accidentium q̄bus ipsa subia uestitꝫ, et tñ p has spēs alienaꝫ Cognoscitꝫ subia ab illu: gō sit ꝛ eny roij pōt Cognosci ab illu sat p spēs alienaꝫ.

Arg. 3. obtuū dēt ēe priuꝫ aū q̄ Cognoscitꝫ, sigd obtuū é cā spificaūj ipsum auū: sō eny roij n pōt ēe priuꝫ ipso aū illuꝫ, a q̄ fit et Cognoscitꝫ: gō implicat tale eny roij. Rx dist. mai obtuū dēt ēe priuꝫ aū, si n fiat p illum Cond. si fiat p ipsum met aū neg mai. Cum iō eny roij fiat p ipsum aū illuꝫ n p narium, q̄d sit priuꝫ illo. Declaratꝫ optimo explo aoij ru sui tri, q̄ n supponit ipsum tuum, quem potuit, imo ad illum supponitꝫ prior, ut uia, et tñ tuj spificat ipsam aoem.

Quar. 2. gd sit eny roij. Rx ita Coiēr diffiniri — é id gd totum suum ēe hēt obtiuē ab illu — ut hanc diffoem clariꝫ illigaꝫ. Notabij tripliciter ꝓtte aliqd pendere ab illu. 1°. effiuē, sic dpendent Complij fratres ab ipso illu, q̄tinuꝫ illos effiuē p aoem potuit. 2°. subtiuē, q̄tinuꝫ aliq̄ frā subiectatē in ipso illu: sic nō Complij spēs illigiles, et hij illuales rcipiuntꝫ in ipso illu, tamq̄m frā in subto. 3°. nō pōt aliqd pendere obtiuē ab illu, ut pendent oia obta q̄ illuꝫ Cognouit. Q tho 1ª 2ªj tit. et hoc 3°. nō pendent ēt entia roij ab illu obtiuē tantū, q̄tinuꝫ illa Concipit, et repsentat qn heant ullum ēe apē rei.

Int. 1°. entia roij ꝓcuntꝫ effiuē ab illu: gō n pendent ab eo tantum obtiuē. R. aij qa entia roij dent hēre aliq̄m cām effiuam; sō nullam

aliam here possunt, nisi illum: gō ab illo pendent essiuē. Sx neg. āīa, ad pba-
cem illius. Sx dist. māi entia roīs dēr here aliqm tam essiuam ꝓpriam, neg.
impriam. Cond. māis, ga ens roīs cum n habeat exiām rem, et n hēt cōm essi-
uam ꝓpriam. nam illud ꝓprie ꝓduit suum complum, et in hoc repsentat ens
roīs: ac sīc imꝓprie hēt exiām essiuam abillo mediante suo complo.

Ad.2 et ultra esse ens roīs: gō ens roīs n sol fit obtiuē ab illo. P.
āīa, ga ultō ꝑ amorem, et ordinat ea, ꝙ inter se n st retr ordata. Vg ordat eum
ad creaturas, et medium inutilem ad finem; sō hoc ordō ē roīs: gō et ultra efficit
ens roīs. Sx neg. āīa, et ad pbacem illius dico ultem n ordarē talia obta inter se
sō illa amore, et supponerē iam ordatō ab illo, ꝙ sol ꝓprie ordat.

Col. 1o ens roīs n ē ens rōe fictum ubi n ē. rō ē, ga ens roīs nul-
lum hēt ē apē rei, at ens rōe fictum, ubi n ē sat alicubi hēt ē apē rei: gō n pōt
ē ens roīs. Col 2. ens roīs n ē sol denominatiuē extrinsecam, ga ē cognitum,
uisum amatum tc. st denominatiuē extrinsecē; et tm n st entia roīs, sd ꝙueniunt
ab entibus relibus, nempe a uisiōe cognitiōe, et amore.

Col. 3. ens roīs n ē ens fictum repsentans entem tam, inistar
tragedi, ꝙ repsentat in tragedia Regem, et sol ē rex fictus. P. ga illud gndo ne-
gat hoem d Pio, l gndo pscindit aut refert ipsum hoem ad infimā facit nega-
tiuem, priuatiuem, et relatiuem roīs: et tm hic nullam repsentat tragediam, neq pōt
in teatrum ad instar tragedi

Diuiditur Ens Roīs.

Quer. 3. in ꝙnam membra dīdatr ens roīs? Sx ens roīs cognm ꝓprie diuidi
in tria membra, i. in negatiuum, priuatiuum, et relatiuum roīs. P. 1o ga ens roīs gd ē
narium logē, l ē absum, l respectiuum: si ē absum, l remouet fram a subto
remouet inepto et ē negatiō, l remouet fram a subto apto et ē priuatiō; si ē respectiuum,
ē relatiō: gō tria tanta st entia roīs. P. 2. ga illud ꝓprie negat pscindit, et ordat

nam utem ad infiora: go pprie facit hæc tria entia roij, q inseruiunt ad munꝰ logæ.

Arg. 1º illus pot deficere subiam roij, qntem, qlitem, et oia alia prenta roiis: go dari pta entia roij, qm tria. Rx dist. ans pot eficere subiam, et oia alia prenta roij impprie, Cond. pprie, neg. ans, neq n. e pprium oficium illus fabricare subiam, t qntem roij; qa hæ entes n spectant ad illum. Rx 2. prenta roiis ee pprie metha, n uo loga: et ideo ptinere ad metham, et n ad logam: nos uo hic sol agimus d entibus roiis spectantibus ad logam, qlia st illa tria, scilicet, negao, priuao, et relao.

Arg. 2. identas roiis et e ens roiis pprium logæ: go dari qtuor entia roij. P. ans qa et e pprium illus identificare fratr nam utem ꝯ infioribus: go hoc ens roiis et ptinet ad logam, et e distum ab alijs. Rx neg. ans ad pbaoem illius interim dico, illam identem posse redussi ad reloem roiis, qtinus e Comparatio inter ute, et infiora, qa si loqmur d indente mati, hæc n e ens roiis, siqd dar a pe rei: at uo identas fratis, qtinus e ens roij, n e nissi qdam Comparao næ Coiis ꝯ infioribus, pindq reducitr ad reloem.

Arg. 3. cæcitas Conciderata in oculis p mum uelliris nigri expellentis uissum e nouum ens roij: go n dari tantum tria. Rx neg. ans; qa ens roij n det here ullum ee rete. at uo illud uelus nigrum het ee rete, t illud n heat in oculis cæci; sd hoc e p accens, qa absæ het aliqd ee a pe rei. at uo ens roij nullibi det here ee rete, sd tantu obtiue ab illu.

Sectio. 2ª

De causis entium roiis &c. qmo inr se diferat?

Do 1º ens roij het p ca effiua illum. P. qa iusta defioem het totum suum ee dependens ab illu, at hæc ca effiua n e ppria, sd impppria, qtinus scilt ipse illus pducit pprie suum Comptum, in q obtiue repsentatr ens roij; neq mirum e, qd n heat

cam efficiam ꝓpriam, cum n̄ heat et existiam retem. dic et illud ca rota entis
rois, ga complitis, cum q̄ fingitur ens rois sit e cā ꝓpria.

Nō 2. de illud é et cā materiā entis rois. rō é ga ens rois recipit in
cod illud sat impꝓrie, mānte complu, q̄ ꝓprie, at rete in illo subiectate. ꝓpria ens
ens rois hēt et cam fratem spificantem ga negoe, et ꝓpria rois spificante q̄ suas fias negas
retas ūo rois q̄ funtā fria. post et assignari entis rois suam cā finalis, nempe illige-
tia, et fabrica ullum.

Quare. tri 2o. V entia rois multiplicante ad multiplicatiōm complum practico-
rum? Rō complum practim entis rois ee illum, q̄ dat ee obiectum ipsi enti rois complum
ūo speculatiuum ee illum, q̄ supponit iam ipsum ens rois factum, et sistit in illius contempla-
tiōe, n̄ p̄cedit igit quāo d hij complibus spicaliuij, neq et d pratici rū diuersorum natu-
rarum, vg rū nāe humāe, et equinae: clarum n̄ entia rois, q̄ dant in hij diuersij nij, et
ee diuia q̄ diuersate subtorum, et fraeum negotiorum.

Tota igit diffi é d entibus rois fundatis in ead nā spificā ut. vg,
grado. Petrij abstrahit nam leoninam; et in ea fingit retorem rois ad insoria; et Pluj
abstrahit et eand nam leoninam, in q̄ sit conuerterat retorem rois ad portia; V
isti diuersi complus Petri et plc multiplicent diuersum ens rois, et tot sint entia rois, q̄t
si diuersi complus pratici nō! Rx affre d Plubus R.R.

P 1o ga gubet complus é cā ad regta entis rois, sō dantr diuersi comp-
tus: gō et dantr diuersa entia rois: neq n assignabitr maior rāo, utr complus Petri
efficiat ens rois pratice, n̄ ūo complus Petri, cum uterq̄ regta ꝑstet existiam ipsi enti
rois. P. 2. ga si ead retas rois fieret a complu Petri, et a complu Petri, ead retas periret
disiuncto complu Petri, et sit conseruaretr stante complu Petri, sō implicat, q̄ ead retas sit
periret, et conseruaretr: gō n̄ pōt ee ead, sō det ee diuia q̄ diuersitate complum. fiman
ga diuersi complus diuso mō efformant entia rois: gō hae multiplicante ad multiplicatiōm
complum practicorum.

Oppositam suam tenent CC et alii gs segtr. P. Soar. l. tra 2. nō 67

ꝙ gbuy Arg. 1º ñ ſt multiplicandꝫ entis sine neſſe, ſd nulla dr̃ neſſitas multiplicandi entia roij ad multiplicem Comptum praeteritum: gō n multiplicatur. Rñ neg. min. ga cum glibet aij ſit cū adꝫcta entis roij, cur ñ illud multiplicabit. maxīe cum exiſtia entis roij ſit ſol obtinia, ꝙ facilime multiplicatꝫ ad poſſeſſionem Comptum. et gnđo multiplicante cū gre ñ dent multiplicare aſſij.

Arg. ens roij ẽ illud ꝙ obiicitr illi: ſd semꝫ obiicitr id: gō semꝫ ẽ id. Et Comptij ſint diuſi. Rñ dist min. semꝫ obiicitr id nō, neg: semꝫ obiicitr id in ſpē cond. min. ga gnđo Pruij Vg. Concipit in Leone cōi rotorem ad partia, et gnđo Sluj et Conſiderat rotorem in eod nō Leonino uti, faciunt dictꝫ entia roij ſol nō ga in ſpē st id, et raō huius ẽ, ga cum Comptij ſint cū totale entis roij, ñ post illos gmio multiplicentur cū aequatꝫ, gn et multiplicante aſſij, i. entia roij.

De diſtinctione Entium Roij.

Quer. 2 gmio inter ſe diferant entia roij? Reſolu 1º negoēs et rotoes inter ſe diferunt eſſiatr. P. ga ens abſuim, et reſpectiuum eſſiatr dicuntr, ſd negoēs ſt entia abſoluta, rotoes rō ſt entia reſpectiua: gō inter ſe eſſiatr diferunt. Confirmr, ga negoēs rotes eſſiatr dicuntr a rotoibus rotibus: gō et negoēs roij a rotoibus roij.

Reſol. 2. negaō, et priuaō eiuſd fiē sm id qđ dicunt d featr ñ diferunt eſſiatr. P. 1º ga inter id, et ſemetipſum ñ dr̃ diſtinctio eſſiatij, ſd ead ẽ negaō uiſus in Catulo ante ſeptimum diem, atꝫ priuaō, si ñ uideat poſt ſeptimum diem: gō negaō, et priuaō eiuſdmet fiē ñ diferunt eſſiatr.

P. 2 ga negoēs ñ ſpificantꝫ ſubta, ſd affia negata S: gō ſt mutentur ſubta, si pseueret eadfia negata, ead erit negatio. P. aij ga si negoēs diſſificarentꝫ p ſola ſubta, qties ſubta eſſent eſſiatr diuſa, et negoēs eſſent diuſa eſſiatr, at ꝙ eōrij negaō uiſus in lapide et ligno eſſet eſſiatr diuſa, qđ ñ admittitr. Confirmr, ga accia realia ſiue ſint in ſubto apto, ſiue inapto, semꝫ ſt eiuſd ſpēi: gō albō in Anglo

et,

et in Pro st eiusd omnino spei: go sitr negao, et priuao eiusd frae, lt subta diuersificentr.

Sup. Deett.

Notanter dixi supra (si sumantr sm id, qd dicunt d frali) qa si negoes, et priuaoes sumantr sm id, qd dicunt d Conotato, i.. sm subta, tunc essiatr erunt dirsae, qa negoes essiatr Conotant subtum ineptum, priuaoes uo subtum aptum, qd inducit discrimen essiale. qa et albo in abstrato essiatr disguitr ab albe in Concreto, si sumatr ɔ rii ad subtum. at uo negoes, et priuaoes sumptae sol sm fras negas n diferunt essiatr, nisi qndo ipsemet frae negatae essiatr diferunt.

Arg. 1o. p aliqbus RR. negao negat fram impossibilem, et priuao fram possibilem; sd possibilitas, et impossibilitas arguunt discrime essiale: go negao, et priuao eiusd frae essiatr diferunt. Rx dist. mai, negao negat fram impossibilem, et priuao possibilem, ex pe ipsius frae neg. ex pe subti apti, l inepti, Cond. mai, et tunc si negao sumatr cum hoc rii subti inepti apti, tunc dico disgui essiatr a priuaoe: at si sumatr sm fram negatam pssisse, tunc n diferunt: eo qd possibilitas, l impossibilitas n puinit a fra, sd tantu ab aptude, l ineptude subti, qd e paccens rii frae negatae, q semp e ead.

Arg. 2. ao Criatiua disguitr essiatr ab aoe eductiua, qa haec Conotat subtum, a q dpendet n uo illa: go sitr negao diferet essiatr a priuaoe, qa haec respicit subtum aptum, negao uo ineptum. Rx 1o. Cond. totum, si sumatr negao ɔ hac Conotaoe subti apti, et priuao cum rii subti inepti.

Rx 2. neg. Conj dirsa rao e; qa ao eductiua nario sumi debet cum Conotaoe ad subtum a q essiatr pendet in raoe eductiois: et ao Creatiua nario Considerari det independenter a subto eductiois, qa e

essiatr ab eo independerj. at nõ negaõ pẽt sol atendere ad fram negatam
ꝑ ḡm essiatr ꝑficatr, et n ꝑ subtum. Et cum frã negata negerj, et privarj ꝓdit
ee eod, ino e gd eẽ negaõ, et privaõ n exigunte essiatr. Note omnino, gd si
sumay negarj, et privarj in concreto cum subto apto, ꝑ inepto, tunc exigit essiatr.

Sectio 3ª.

De primis, et secundis intentionibus.

Agimus hic d intensionibus ꝑ ut rigurose spectant ad logos. 1ª intentio sic
definitr — id gd convenit rebus vij ꝑ mente n concipiantr, nec alio mõ ab ea tractẽ-
tur — 2ª. intentio definitr — id gd convenit rebus vij, ga mente apprehendantr, ꝑ ali-
o mõ ab ea tractantr. Quar. igit. 3. Vtrj 1ª intentio sit ens rele positivum?
Rx negẽ. ga negarj, et privarj, q a pẽ rei dant, conveniunt rebus vij ante operõe
ĩtus, et tñ n sẽt entia relia positiua, sd negatiua, ut pẽt: gõ n ntrj 1ª intentio e ens
rele positivum.

Quar. 4. Vtrj 2ª. intentio sit ens rationis? Rx et negẽ. ga unitas
positionis, et aptudo, antegm effingantr ut entia rationis, nõ sẽt entia rationis, et tñ convenie-
niunt nõe uti, ga mente concipitr et ab tractãtr: gõ n ntrj 2ª intentio e ens
rationis. Pbatr. ga cecitas v.g. concepta ab illa ꝑmanentis nigri expellen-
tis visum n e ens rationis, et tñ e 2ª intentio, ga mente concipitr et ab ea tractat
tractatr. Note ad rationem 1ª intentionis, n ee necessarium, gd alteri semp convenie-
at: ga Petrus v.g. e 1ª intentio, et tñ n convenit alteri: sd ad 1am intentionem
requirr sat, gd si alteri deat convenire, conveniat ante operationem illius.

Hinc denominationes visus, auditus, amatus 2ª ee 1ae intentiones,
ga competunt obtis ante eam operationem illius: ea gd pote visiua, et auditiua, n de-
pendent ab illa, ut ꝓstent denominationes suis obtis. et si visus, utpote pote cecita de-
pendeat a cognitione illius, ut denominet suum obtum amatum, tñ ipsa visus in se
n e pote cognoscitiua, et ideo n tractat obtum feratr ꝓpe operationem illius, neq conjs e 1ª in-

et in Prō st eiusd omnino spei: gō silr negāo, et priuāo eiusd frāe, lt subta diuersificentr.

Vi Deett.

Notanter dixi supra (si sumantr sm id, qd dicunt d frali) qa si negoēs, et priuaoēs sumantr sm id, qd dicunt d cōnotato, i.. sm subta, tunc essialr erunt dirsæ, qa negoēs essialr cōnotant subtum ineptum, priuaoēs uō subtum aptum, qd inducit discrimen essiale. qa ēt albō in abstrato essialr disguitr ab albē in concreto, si sumatr ɔ rū ad subtum. at uō negoēs, et priuaoēs sumptæ sol sm frās negās n diferunt essialr, nissi qndo ipsæmet frāe negatæ essialr diferunt.

Arg. 1º. p aliqbus RR. negāo negat fram impossibilem, et priuāo fram possibilem; sd possibilitas, et impossibilitas arguunt discrime essiale: gō negāo, et priuāo eiusd frāe essialr diferunt. Rx dist. mai, negāo negat fram impossibilem, et priuāo possibilem, ex pē ipsius frāe neg. ex pē subti apti, l inepti, cond. mai, et tunc si negāo sumatr cum hoc rū subti apti, tunc dico disgui essialr a priuaōe: at si sumatr sm fram negatam pssisse, tunc n diferunt: eo qd possibilitas, l impossibilitas n puinit a frā, sd tantū ab aptudē, l ineptudē subti, qd ē p accens rū frāe negatæ, q semp ē ead.

inepti

Arg. 2. āo creatiua disguitr essialr ab aōe eductiua, qa hæc cōnotat subtum, a q dependet n uō illa: gō silr negāo diferet essialr a priuaōe, qa hæc respicit subtum aptum, negāo uō ineptum. Rx 1º. cond. totum, si sumatr negāo ɔ hac cōnotaōe subti apti, et priuāo cum rū subti inepti.

Rx 2. neg. conj dirsā rāo ē; qa āo eductiua nariō sumi debet cum cōnotaōe ad subtum a q essialr pendet in raōe eductiōis: et āo creatiua nariō considerari dēt independenter a subtō eductiōis, qa ē

essiatr ab eo independerj. at uio negaõ pot̃ sol atendere ad fram negatam
ꝑ ḡm essiatr ꝓficatr, et n̄ ꝑ subtum. Et cum fiõ negata negoïj, et ꝓriuatioïj ꝓdit
ee eand, ino é gõ ei negaõ, et ꝓriuaõ n̄ eÿguanti essiatr. Note omnino, gõ si
sumaj negatioïj, et ꝓriuatioïj in Concreto cum subto apto, ꝑ inepto, tam eÿgui essiatr.

Sectio. 3ª.

De primis, et secundis intentionibus.

Agimj hic d̄ intensionibꝰ ꝑ ut rigurose spectant ad logos. 1ª intentio sic
definitr — id gõ conuenit rebꝰ uij l̄t mente n̄ concipianti, nec alio mõ ab ea tracte-
tur — 2ª intentio definitr — id gõ conuenit rebꝰ uij, ꝙa mente apprehendanti, ꝑ ali-
o mõ ab ea tractanti. Quar. igit. 3. V oïj 1ª intentio sit ens rele possitiuum?
Rx negõ. ꝙa negoïj, et priuatioïj, ꝙ a pte rei dant, conueniunt rebꝰ uij ante operatõ
illuj, et tñ n̄ sit entia relia possitiua, 2d negatiua, ut pet: gõ n̄ oïj 1ª intentio é ens
rele possitiuum.

Quar. 4. V oïj 2ª intentio sit ens roïj? Rx et negõ. ꝙa unitas
possitioïj, et aptudõ, antequm effingantr, ut entia roïj, sũt entia roïj, et tñ conue-
niunt nõ ut, ꝙa mente concipitr, et ab tractãtr: gõ n̄ oïj 2ª intentio é ens
roïs. Simiar. ꝙa cecitas V.g. Concepta ab illu ꝑ mum uellitij nigri expellen-
tij uirtum n̄ é ens roïj, et tñ é 2ª intentio, ꝙa mente concipitr, et ab ea tractãt
tractatr. Note ad rosim 1ª intentioïj, n̄ dãr rarium, gõ alteri semꝑ conueni-
at: ꝙa ꝓriuj V.g. é 1ª intentio, et tñ n̄ conuenit alteri: 2d ad 1am intentionem
requirit sol, gõ si alteri deat conuenire, conueniat ante operatõem illuj.

Hinc dicuj denominatioïj uisti, auditi, amati 2ª dãr 1ª intentiões,
ꝙa competunt obtj ante oem operatõem illuj: ea gõ pot̃ uisiua, et auditiua, n̄ d̄e-
pendent ab illu, ut ꝓstent denominatioïj sunj obtj. et ſt uolita utpote pot̃ cecia d̄e-
pendent a cognitõe illuj, ut denominet suum obtum amatum, tñ ipsa uolita in se
n̄ é pot̃ cognoscitiua, et ido n̄ tractat obtum ſtate ꝓpriõem illuj, at ꝑ cognj é 2ª in-

tentio. sō hę quæ⁹ videnti multum hęre d nomine, ideo illi supsedeo

Disputaõ 6ª

De diuitione vtis in suas spẽs.

Sectio. 1ª

Vtdiuitio vtis in sᵉ spẽs sit adequata?

Rx affir ꝺ sria cõi. et sic 1ª spẽs apellatur Gij, 2ª, dix spẽs 3ª dria. 4. spriũ, 5ª tanꝺ é Aucrij. P. ꝺgix. ꝺa ri sol hoy sᵉ spẽs uti tam ad essendum, ḡm ad pranꝺiũ. ẽẽ sᵉ ad essendum, sic ostenditr. tot sĩt spẽs uti in essendo, ḡt sĩt identes dixsã inter naĩm cuiem et sua infiria, sō identes sĩt sᵉ: gõ et sᵉ sĩt spes uti. P. min gª ḡgo é id ꝺ alio, f é id elliatr, f occiatr, si é id elliatr f é tota nã cõi, f sol pars. si é tota nã cõi constituit spem, si é pars f é ꝑ miñ ma, et constituit gij, f é ꝑ mum frẽ, et aij, et constituit driam: Si é id ꝺ alio acciatr, f é id narió, et facit 6prium f é id congentẽr, et resultat aucrij

Qo sint sᵉ spes in prando, sic P. ga ggo ꝺ alio prãtr, f pratiꝛ in quæc (qꝺe, f in quæc, qle é) si pratr in quæc, gõ é, f pratr compte, dõ totam naĩm cuiem infiorij excepta dria individuante, et é spẽs. f. pratr in (gõ incompte, dõ pem nã cõi et é Gij. Si pratr in quæc, qle é f pratiꝛ elliatr, et é dria, f pratr acciatr narió, et constituit 6prium, f tanꝺ pratiꝛ acciatr congentẽr, et é Aucrij. ex ḡbus collectionibus euidenter pet ẽẽ tantum sᵉ spes uti tam in essendo, ḡm in prandõ.

Oppositaĩm sriam tenent Alig ꝙ contendunt augere miñ spem uti. & ḡbus Arg. 1º tot sĩt utia, ḡt sĩt mi pranꝺi ꝺ 1ª subia, sō miñ pranꝺi sĩt 10, ꝙ constituunt 10 prenta: gõ et 10 erunt spes uti. Rx neg mãi ga prenta Coligunter ex diuersij denominationibus, ꝙ dantur dantur in 1ª subia, ad diiguendum essij rerum: Cum iõ decem sint mi diiguendi essij rerum, ideo

dairi so prienta. at iiō spēs utis coliguntr ex dirsij identitatibus aī p̄dicationibus: et cum identes, et p̄dicoes sint tantū 5ᵖ dirsæ, ido 5ᵉ sol sit spēs utij in essendo, et prandō Lōgé.

Arg. 2. p̄dicari nariō, et Cogenter constituunt duas spēs utij, 1. ppriu et accēj: gō et prāxi extrinē et intrinē constituent alias duas spēs dirsāj. Rx neg. cōs dirsa xaō é, prāxi n. intrinē et extrinee ñ uariat identem; ga frā intrinā et extrinā possunt herie eand identem cum subto: ut pet in albe, q̄ é intrinā Prō et hēt identem Cogentem ⊃ illo; et in Cognōe ḡm Plij hēt ∃ eod Prō, q̄ é illi extrinā, et prati et Congenter ∃ Prō. at iiō identāj nariā et Cogenj omnino st dirsæ, ga altera prati inseparabilr p̄ muīm pprietj, altera iiō sepezabilr instar accidentj.

Arg. 3. hæ p̄dicaō Prij é gdam ho, constituit dirsam spem utij: gō ñ st tantū 5ᵖ Rx neg. aīj, qª illa p̄dicaō ñ é utij, sigō ex pē predicati ñ rep̄sentatr nia libera a driij, imo hēt aliqm driam magam, et incertam, q̄ impedit utilem, et Compassitiōem uniuš p̄ se regstitam ad utē.

Arg. 4. p̄dicari in q̄ō, ō pluribus spē drientibus, et prāxi inḡ ō plubij drientibus nō, facit dirsāj spēs utij, nimirum Gij et Spem: gō et prāxi in ḡle ō plubij spē dirsij, et prāxi in ḡle ∃ plubij solo nō dirsij efficiet alias duas spēs utij. Rx Cōj neg. dirsa xaō é, qª Gij et spēs idea faciunt dirsam utia, ga gij semp prati inḡ incomple, dō sol pem nia Cōj: et spēs semp prati Comple, dō totam naīm Coiem sui infiorij. at iiō, oia q̄ prantr in quale ethatr semp prantr incomple, ido ñ uariant spēs utij, et p̄dicentr ō drientibus spē, sol nō.

Arg. 5ᵒ portia utium st ñ tot, qn pta: gō et spēs utij erunt ñ tot qn plures: ga oppositoria xaō é xaō. Rx dist. aīj, portia utium st ñ tot qn pta matr sumpta, Cons. fratr neg. aīj, qª portia si fratr spectentr p̄ut correspondent 5ᵉ spebij utium, et Constituunt 5ᵉ spēs partium, ut infra dicemus, sitr utia

natr sumpta, st n tot, qn pla, at fratr faciunt s.e spes tantu.

Sectio. 2a

Alia argā soluta

Alia uia incendunt aliq, sd intendunt iminuere spes ulis, qbus adheret P. Arri. in log. d. 8. nō 29. p qbus Arg. 1. ex eo gus n prati comple, qa n dicit tota nam infioris, sd et spes n dicit driam induantem: gō n prati comple, ac p ind constituit unam tantu spem ɔ grē. Rx dist mai ex eo gus n prati comple, qa n dicit totam nam coiem infiorum, cond. qa n dicit driam induantem parte neg. mai.

Explati solutio ideo spes prati comple qa dicit totam nam coiem infiorij et parum refert, qd n dicat driam induantem, q n e na. at gus sol dicit d frati pem nae coij, relicta alia pe coi, q e dria spifica: v.g. at, qd e gus, qndo pratur d hoe, n dicit d frati rate, qd e pars cois ipsius hoij. et p hoc sat disguiti ab spe q semp dicit d frati totam nam coiem; v.g. ho, q e spes, qndo prati d Prō dicit at rate, q e tota na coij Pri.

Arg. 2. 4a et 5a spes ulis n diferunt essiatr: gō n constituunt dirsa ulia. P. ans, qa tam Pprium, qm accens prantr acciatr. ppterea sol diferunt roe mae, nariae, et congentis, d q n agit loga: gō ɔ heant eund mum prandi acciate n facient dirsas spes ulis logici, lt alioqn mae sint dirsae phice. Rx neg. ans et ad pbaoem illius Rxeo, qmuis duo ulta ulia pdicentr acciatr, be posse dirre inter se essiatr, sicut duo accidentia dirsa inter se diferunt essiatr; et quemadmum et tria priora ulia prantr essiatr, et tn inter se st dirsa

Replicab. ee dirsa illa tria priora, qa gus pdicatr in qd incomple spes uo in qd comple, et dria in qle essiatr: cum uo duo ulta ulia prentr in qle acciatr, n here und sumant dirsitem in spe. Rx adhuc hoec ulta ulia here und sumant dirsitem speficam, qa pprium prati acciatr nario, et inseparabiltr;

Accens uō pratī auiatr congentes, et separabilr, ḡ sāt ē ad dyctrimē essiatr inter hāȳ duas spēs.

Et xaō huius ē, ḡa logiū in suis p̄dicatibus attendit ad identēs, ḡs hēnt riē utes ⁊ inferioribus; cum uō Spirium hēat identē naturam pratī naturō ⁊ subto, et Cum accens hēat identē congentē, pratī congentēr ⁊ subto, ḡs identēs dēt logiū Considerare, ga st radices p̄dicatum ut euadant uōs. Nec n. possunt fieri p̄dicatē, nisi Considerentr identēs mates, ut uideatr earū diuersitā, et cum naturis et congenī essiatr diferant, inde ē, ḡ et p̄dicatō rei naturē, et congentiū essiatr et spēs diuersant.

Sectio 3ª

Expeditr Laborinthus machinæ Vniuersalis.

Statuimus sē dari spēs utiū, et hāc spēs ñ sumuntr mater p̄nis substratis, ḡ denominantr utes, ḡ ipsa st ppe infinita; sē tantū p̄ fortē Constitutiuā utilratis, ḡ les fortē st unitas possibilis, et aptus, et fiabilissime relatō. ac p̄ retro architectabimus ingeniosissimam, sē laboriosissimam uticum machinam, et ordabimus has sē spēs, nimirum, giū Speū, Deiam Spirium, et Accens, ñ ḡ p̄ naturis matibus, sē p̄ ipsis relationibus, ḡ fiabilissime constituunt nās ipsas utes.

Incipiamus a 1ª spē utiū, ḡ dii giū. ut fiat hāc 1ª spēs, debeo Considerare duas nās, gricā mates Vg. at, et Colorem, ḡlibet ex hīs duabus entitatibus (et id dūm ē ⁊ oibus aliis nīs gricis) hāt suam partem relationem, p̄ qua referrr ad sua inferiora. ex his duabus relatibus, ḡ dānr in ati et Colore abstrahitr una relatō, ḡ ē giū essiatr, et dii 1ª spēs utiū fiatr. ut Constituatr 2ª spēs debeo Considerare duas identēs spificas mates, Vg. hominem, et leonem (et id aplicando ē ad oēs alios nās spēficas) et ex duabus relatibus ḡ referunt has duas nās spificas ad sua inferiora abstrahitr una relatō ḡ dīr spēs essiatr, et ē 2ª spēs utiū fiatr.

3ª spēs sibi Constituitr, Considero duas ouiās spēficas, ⁊

gricas mates in Coi V.g. rate, irrate (et id dum d oibus aliis driis Coibus) et ex duabus reloibus qbus ha duae driae fialissime Constituuntur utes, et referuntur ad sua infioria abstrao unam reloem, q dir fratr, et essiatr dria, et e 3a spes utis.

Ut fiat 4a spes accipio duo ppria matia, V.g. ribile hois et Rogibile Leonis, et ex duabus reloibus qbus respiciunt sua infioria abstraho unam reloem in Coi, q e Pprium essiatr, et fit 4. spes Vlis. Sa tand spes sic Constituiti: Concidero duo accia matia in Coi, V.g. album et nigrum, et ex duplici reloe, qbus referunt ad infioria abstrahitr una relao in Coi, q e 5a spes utis, et dir accens essiatr. his ita Constitutis restat sciendum, qd heat unaqq spes essiatr, et qd heat acciatr.

Quaer. igitr. 1o. V 1a spes utis, q dir gus, sit essiatr gus, et acciatr spes? Rx affie. P. qd sit essiatr gus: qa essia gris sumpti p Reloe Concistit in reloe Capassis referendi nas gricas ad sua infioria, sd illa relao, q e 1a spes e Capax essiatr referre nas gricas ad sua infioria: go e gus essiatr. Adte tn omnino illam reloem abstratam a duabus reloibus n referre p se exercite nas mates gricas ad sua infioria, sd tantu signate miantibus ipsis reloibus, a qbus abstrahitr, q exercite, et p se referunt nas gricas mates ad sua infioria.

P. dind qd illa relao, q e 1a spes et dir gus sit acciatr spes: qa illa relao Congenter fuit abstrata p illum a duabus reloibus d qbus pratr Comple in qd: go e acciatr spes, q doa d claratr explo hois, q e essiatr at rate, et acciatr spes, qa acciatr fit utis p illum: go sitr illa relao e essiatr gus, qa refert nas gricas ad sua essia, et e acciatr spes, qa Congenter fuit abstrata p illum, et pratr Comple d duabus reloibus infioribus.

Replicabo relao, q e essiatr gus semp det referre aliqm nam gricam, sd illa 1a spes, q e gus essiatr n refert nas gricas mates, siqdem

illas

illa ñ affixit: gō hoc 1ª spēs ñ ē giu. R. dist. mai, retio q ē giu semp
dēt referre aliqm naīm gricam p se sua infiora, Cond. p se neg. mai
sāt ñ. ē, gō illa relāo signet duas relões infiores in gbus ethiatr includit
et miantibus his referat nās gricas mates. ga si hō in cōi ē intellectus, et dis-
cursus signate et tri exercite sōl illigit, et dixerit miantes Prō et Plō, in
gbus ethiatr includit.

C. De 2ª spē Plis.

Quar 2.ª 2ª spēs utij sit ethiatr spēs, et sit Congenter spēs. R. affir. P.
gō sit ethiatr spēs, ga ethiā spei sumpte p relōe consistit in eo, gō illa relāo
sit capax referendi nās spificas mates ad sua infiora: sō illa relāo ethiatr
ē capax referendi nās spificas, ga fuit abstrata a relonbus, q referunt nās
spificas ad sua infiora: gō ē ethiatr spēs. P. et gō sit sit Congenus spēs, ga illa
relāo Congeni fuit abstrata p illum ab illis duabus relonbus, et d illis Congeis prātr
exercite in gō Comple: gō ē Congeni spēs: sicut hō abstratus a Prō et Plō ē Congeni + spēs

Inst. gō ē frātr, et ethiatr tale ñ pōt fieri acciatr tale p aliud; sed
illa 2ª spēs ē ethiatr spēs: gō ñ pōt fieri acciatr spēs p relōem superaditam
R. dist. mai gō ē ethiatr tale ñ pōt fieri acciatr tale, si sumatr in eōd grū,
et eōd mō, q ē tale, Cond. si sumatr diversē mō ñ pōt fieri acciatr tale, neg.
mai. explico hanc solutionem.

Illa 2ª spēs ē ethiatr spēs in aū signato, ga signat nās spificas
i. relões, q referunt nās spificas mates: et ideo in aū signato sōl ē ethialiter
spēs. at ideo in aū exercito ē Congenter spēs, ga Congeni fuit abstrata ab illis dua-
bus relonbus, et d illis Congeis frātr in gō Comple tamqm spēs. ita q ñ repugnat gō
sit ethiatr spēs in aū signato, et sit Congeni spēs in aū exercito p aliam relo-
em superaditam, p qm referrtr Congeni ad sua infiora, i. ad relões. sicut ñ re-
pugnat gō illus sit ethiatr q̄lis, p suam ethiam, et fiat acciatr q̄lis p suos aūs, qs
recipit acciatr.

Quær. 3. Vtrũ 2ª spēs utij ẽt abstrahat abilla relõe, ꝙ ḡn fit acciãtr, et exercite spēs et referti ad infioria? R. affiē. P. ga 2ª spēs utij abstrahit ab oibꝫ relõibꝫ indiuidualibꝫ, ꝙ heñt ꝙ munere facere nãy spificas utes, et illas referre ad infioria Congēr, et exercite: sō illa relõe supaddita ẽt facẽt Congēr, et exercite spem illam 2am spem utij: gō et utij ab hac relõe abstrahitur, ga in ea etiãtr includit.

Ad 1. hoc relõe supaddita 2ª spēi ẽ posterior illa, ga supponit hanc 2am spem iam abstractam, et Coiem, ut illam tamḡm fiã a ficiat, et referat ad sua infioria: gō 2ª spēs ñ pōt abstrahi ab illa relõe supaddita. R. dist. ans illa relõe supaddita 2ª spei ẽ posterior illa, ḡad existiam roij Cond. ga etiam neg. ans: ga anteḡm abstraheretr Congenter 2ª spēs utij, iam illa relõe supaddita hebãt suam etiam referendi nãy spificay: gō ab hac etiã potibili potuit abstrahi 2ª spēs utij, ꝙ ñ atendit ad existiam: sicut ho pōt abstrahi ab Antex. ꝙ adhuc ñ existit.

Quær 4. Vtrũ relõe, ꝙ signat 2am spem, et eam facit Congēr, et exercite spem Conueniat uniuoce in 2ª spē ɔ aliꝫ relõibꝫ, ꝙ ẽt faciunt alias nãy Congēr spēs, Vg. Cum relõe, ꝙ facit hoem Congēr spem, et ɔ relõe, ꝙ facit leonem spem ɔgenter? R. affiē. P. ga illa relõe hẽt eandem nam, et munus ɔ oibꝫ relõibꝫ, ꝙ faciunt spēs Congēr: gō ɔ illis oibꝫ Conuenit uniuoce, ga nulla dar dixitay in referendo.

Replic. illa relõe supaddita 2ª spei supponit alias relões infioꝛes ut suos trãs: gō ñ pōt ɔ illis Conuenire uniuoce. R. dist. ans. supponit alios relões infioꝛes natr, et in existendo Cond. fratr, et in referendo neg. ans, ga sicut illa relões infioꝛes referunt hoem ad Petrum, et Petrum, et equm ad Sylanu, et ad Bucefalum, ita et illa relõe superior refert relões sibi infioꝛes ad hoem, et equm in Coi.

Infir: gō taliꝫ relõe refert illam 2am spem adipsam

met relōem supadditam. et Probas illat, qa illa 2a. spēs ulis refertur, ad oēs relōēs singulares nōe spificae; sd illa relao supaddita ēt ē relaō nōe spificae: gō refert ipsam 2am. spem ad istam relōem supadditam. Rx. Cond. totum. at pind asserimus illam relōem supadditam referre 2am. spē ad oīa sua infiora exercite, cum uō unum ex infioribus sit ipsamet relaō supaddita, consequēr refert istam 2am. spem ad ipsammet relōem supaddita.

Neq; hoc reputandum ē aliqd inconueniens, qa ɔ 2a. spēs ulis abstrahatr ab oī relōe, q exercite refert nās spificās, et illa relaō supaddita ipsi 2ae spēi referat ēt nam spificam, ind ē, qd ab ipsamet relōe abstrahatr 2a. spēs, et ad illam referatr n̄ p aliam relōem supadditam, ne der pseus in infinitum (sd p semet ipsam) qd declaratr optimo explo: qa cognio reflexa supsemet ipsam hēt se pobtō, ac pind ē cognita et cognoscens rū sui ipsius: gō ēt illa relao supaddita erit referens et relata.

Firmar alio explo qa comptus q abstrahimus comptum in coī, ē sil cognio et trius sui ipsius: ē cognio qtinus cognoscit comptum in coī; et ē trius, qtinus includitr in ipso comptu coī cognito, ac p cons ē cognio et cognitus rū sui ipsius. Additr, qd illa relao supaddita, qndo sumitr ut respicientia suorum infiorum sumitur se solā, qndo uō sumitr ut trius, sumitr ɔ aliis relōibus infioribus; q distintio sāt ē, sicut cognio d comptu in coī sumitr se sola, qtinus ē cognio et qtinus ē cognita, siue trius cognois, sumitr ɔ aliis cognoibus in coī, q distio dir includentis ab in incluso p roem

De Dria, Proprio, et Accidente.

Quer. 5. V dria q ē 3a. spēs ulis sit essiatr dria, et acciatr spes? Rx affie P. qd sit essiatr dria, qa dria sumpta p relōe consistit in relōe capaci referendi drias ad sua infiora, sd haec 3a. spēs ē essiatr relao driarum ad sua infiriora, gō ē essiatr dria signate. P. qd sit acciatr spēs, qa haec relao driae congenteri

fuit abstrata p illum ab illis duabus relōibus driōe d qbus prati in qd compte: gō ē acciatr spēs.

Id dum ē d 4ª spē q ē Pprium ē n. essiatr pprium, et acciatr spēs. et sic phandum ē d 5ª spē, q ē essiatr Accens, et acciatr, ac exercite spēs neq ē implicantia, qd sit essiatr Accens, et acciatr spēs; qa ē essiatr accens signate, et ex nā sua; et acciatr spēs exercite p operoēm illus, q congenter illud abstrahit.

Hinc Col. 1º oēs 5ª spēs ulēs ēē essiatr tales, et signate, qles nominantr, nempe 1ª spēs ē essiatr et signate, gūs; 2ª ē essiatr et signate spēs, 3ª ē essiatr Driā. 4ª essiatr Pprium, 5ª essiatr Accens. Col 2. oēs 5ª spēs Ulis ēē acciatr et exercite spēs, et oēs colocari sub 2ª spē, q includit sub se oēs relōēs, q faciunt spēs congēr, ac pind oēs relōes q congēr referunt nās spificās st in fiorā 2ª spēi, q tribuit has relōes oibus aliis spēbus ut eas congēr faciat Ulēs.

Inst. 3ª, et 4ª et 5ª spēs prantr in qle: gō n possunt accipere relōes a 2ª spē, ut pretr in qd tanqm spēs. Rx dist ans prantr in qle in aū signato, Cond: prantr in qle in aū exercito, neg. ans qa pprium driā, et Accens p relōibus in aū signato prantr sm suas nās essiates, eo qd signant relōes, q st essiatr Driā, Pprium, et Accens, q oia prantr in qle essiatr: at uo oēs hæ relōes supiores st spēs infimæ exercite, qa abstrahuntr a relōibus drientibus nō, d qbus prantr in qd compte, et hoc congenter p operoēm illus.

Sectio. 4ª

Abstrahitur Ule Coissum.

In fatalē Gordi Nodum, ad quem extricandum gladio Massedonico opus erat: sd illum ut ocumq disoluemus cæca regentes filo uestigia, n Dedalia ope, sd Magna Matre monstrante uiam, q ut tenebras in Comptu

interminato dispulit, sic amicta sole lucem impssiet ad caliginosas utis umbras discipandum.

Ex his igitur sᵉ spebus essialibus utis abstrahit illus fatidicum ute Coissum, in hunc mum, conciderat illus oës illas sᵉ spës inter se essiatr drientes, et ex his abstrahit unam roem coiem in röe utis, qd dir Vte Coissum, eoqd abstrahatr ab oibus spebus utis. hoc supposito.

Quaer. 6. V hoc ute Coissum sit essiatr vte. Rx afie. P. qa essia Vtis p retoe consistit in eo, qd referat qmcumq nam utem ad sua infiora; sd hoc hēt vte Coissum signate, i.. signat illas sᵉ retoes, seu spës Vtis, midiantibus qbus refers oës identes vtes ad sua infiora: go Vte Coissum e essialiter vte, declaratr amplius, qa Vte Coissum abstrahitr ab illis sᵉ reloibus, q si fratr, et essiatr retoes utis: go illud Vte Coissum abstratum ab his nis ulibus e essiatr ute. entitates

Quaer. 7. V hoc Vte Coissum sit acciatr gus, Rx afie. P. qa congenr fuit abstratum hoc ute Coissum ab illis sᵉ spebus: go acciatr, siue conger e gus. sicut at e acciatr gus, qtinus acciatr p operoem illus abstrahitr ab hoe, et leone. et quemadmum at e essiatr at, qndo abstrahitr a rati, et irrati, et e conger gus, qtinus conger fuit abstratu, ita et ute Coissum e essiatr ute, qa fuit abstratu a sᵉ spebus retiuis essialibus utis, et e conger gus. qa conger p illum fuit abstratum et d illis spebus exercite pratr.

Ex dictis Col 1º ute Coissum prari in qd incomple tamqm gus d sᵉ spebus vtis, a qbus abstrahitr. Col 2 hoc ute Coissum n sol prari in qd incomple essiatr d sᵉ spebus, siue reloibus vtis imidiatis, sd et d oibus aliis reloibus indiuidualibus, q signant, et referunt nas mates, Vg. d retoe, q refert at ad hoem, et leone, et retoe q refert hoem ad Prum, et plum, et sic d cœtiris. Rao e qa oës retoes par=

ticipante nam vlis cōiūi sat mediate, et ab hijs ribus et imiē abstra-
hitr illud vle coissuim. sic al in cōi n̄ sōle giis ad hoim, et equm, sō et ad
Petrum et Bucefalum, ga et ab hij indujj abstrahitr et partitipati miē.

Arg. 1º si vle coissuim prati essiatr d aliujj relatiujj spēficij
et indualiujj, sequereti, gō et pōnetr d illa relōe, jūi ipsum vle coissuim, et il-
lud sit gujj; sigō ista ēt relatō eiusd nūe d aliujj, sō n̄ pōt prārri d hac relōe supra-
dicta, qa segrr abssurdum: gō vle coissuim n prati d oibujj relatibus speciem vlis.

P. min. ga vle coissuim utpote gujj includitr essiatr in 1ª spē vlis
1ª spēs vlis ꝑ ē gujj: ga gujj prati congeri d vli coissō, jūtus ē gujj. eo mō ꝙ prati
d alig ē gujj, undē tam uā ē hac ꝓpō / vle coissuim ē gujj / atq hac al ē gujj, sō hinc
segrr vle coissuim prārri congeri d seipso; et sbo hanc sequellam, ga d ꝙ, cum ꝙ ꝑ-
dicati albedo congeri, et congeri prati coloratum, inclussum essiatr in albo: gō
ēt d ꝙ d ꝙ prati 1ª spēs, 1m gujj congeri et prati congeri vle coissuim inclussum
essiatr in ipsa 1ª spē, 1. 1ª grē: sō 1ª spēs, nempe gujj prati congeri d vli coissō
in hac ꝓpōe / vle coissuim ē gujj /: gō et ipsum vle coissuim inclussum essiatr in grē
d seipso prati congeri.

Rx cond niai, et neg. min, ad ꝓbationē illiuj atq adversō, vle coissuim
includi essiatr in 1ª spē, q ē gujj, et condō gujj prārri congeri d vli coissō in hac
ꝑdicatōe / vle coissuim ē gujj /, sō neg. hinc seq vle coissuim prati d seipso congeri
ga, ista ꝓpō / vle coissuim ē congeri vle / pōt herī duplicem sumi; 1º ē / vle
coissuim ē vle congeri. 2º congeri prati tam ēn gujj ꝙ spēbus, et indujj, et
in hoc sū ē vle coissuim, vle congeri exercite, sō tunc n prate d seipso con-
geri, ūtinuj ē vle essiatr in aū signato, sō ūtinuj ē vle tale in aū exercito
1m gujj ꝙ retorsm congeri supradictam.

In 2º sū pōt sumi illa ꝓpō / vle coissuim ē congeri vle, hoc ē
signate ē vle congeri / in q sūe fā ga vle coissuim essiatr ē vle signate d abstra-
hēt a relatibujj ꝙ fiunt nāj vles exercite, sicut albū in cōi ē essiatr albō

* acciatr

gª abstrahitur ab hac et illa albe, q̃ exercite faciunt subta alba acciatr
itaq̃ si illa ꝓdicão / Vte coitum é congeri Vte / sumatr vñ alius vtis coitꝰ, qñus
é q̃dam nã substrata, q̃ fuit abstrata a quib⁹ neq̃ spebus vtij, ñ e via, gª illud Vte
coitum esse acciatr é Vte, hoc é essiatr inclusitr in illis, q̃ neq̃ spebus utij et ab illis
essiatr partitipatr, sicut at essiatr partitipatr ab hoe et leone.

Si ñ sumatr illa ꝓdicão q̃ ruim ad illam relocm supaadditam,
q̃ congeri afficit Vte, et illud congeri refert ad sua infioria, tunc é ꝓpõoia, et sic
nulla dar implicão, in eogd illud Vte sit essiatr Vte signate, et in se, et sil sit
congeri Vte exercite q̃ relocm supaadditam, neq̃ hoc é parte dubium in uli coi-
são. gd ñ dar in alij q̃ neq̃ spebus, gª oes sit essiatr utes, eogd partitipant uli
coitꝰ. et tñ ha, q̃ neq̃ spes fiunt congeri spes Vtij exercite, qñus acci fiunt
congeri illis relois a 1ª spe q̃ qs acciatr constituunte Vtes exercite.

Arg. 2. si Vte coitum é giij acciatr, et congeri segtr ee locan-
dum sub spe Vtij, gª oes ꝓdicoes congeri ptinent ad suam spem Vtij, q̃ é accen-
sõ absurdum é dicẽ gd Vte coitum ponatr sub sua spe: gd Vte coitum ñ é
giij acciatr. Sx neg. min, nullum n. absurdum é, gd Vte coitum ponatr
sub sua 1ª spe, q̃ é giij acciatr, gª ñ ponitr qñus é Vte coitum essiatr, si-
cut q̃ iij ñ ponitr sub 1ª spe Vtij, ut hoe é essiatr, sõ qt é albus acciatr et congeri.

Qua doa et extenditr ad oes alias spes Vtij, cum oes sint
congeri spes, qñus congeri abstrahuntr ꝓ illum sub hac condioe, aes locante
sub 1ª spe, q̃ é accen: imo ipsa met, et sª spes sub se ponitr qñus congeri et ex-
ercite accen q̃ relocm supaadditam, et tñ oes iste spes signate si essiatr Vte,
itaq̃ contradictio tota tollitr ꝑ illam distioem signate, et exercite. Vte coitum
signate ñ ponitr sub sª spe, gª signate é essiatr. exercite tñ ponitr sub sª spe, gª
exercite é congeri giij ꝑ alij spebus, gª giij é essiatr giij, et acciatr spes, spej é
essiatr spes signate, et acciatr spes exercite, et sic ꝑ alij spebus.

Arg. 3. relocs q̃ referunt nãs gricas vg. at, et colorem si singule

gõ n possunt cẽ gria / gd arguin et extenditr ad oẽj alia spẽs g reloe / Rx dict exercite cont. Conj: gõ n possunt cẽ gria signate neg. Conj: und illæ reloe, q constituunt 1am spẽm nempe gij, in se n pmanẽt tamẽ gria exercite, ga n pmanẽt d plubij dicentibij spẽ, sd st gria signate, gtinu signant hõj gneraj, q pmanẽt d plubij spẽ dicentibus.

Exhij Col 1o Vle Coissuin gtinu é gij acciatr Cloqui sub sua 1a spẽ, i. gnẽ, q gij accipit reloem p gm fit acciatr, et exercite gij. Col 2. gij poni sub uti Cossõ gtinu é spẽs vtij Cossi, gd abstrahitr a 1a spẽ, q é gij, et abillij 4or spẽbus. vnd vte Coissuin Clocatr sub sua 1a spẽ gtinu é gij acciatr, et 1a spẽs q é gij Clocatr sub uti Cossõ gtinu é Vle exiatr. sicut ho subiicitr exiatr ati, et quemadmodũ at p̃dicatr exiatr a se hoẽ, et leone, ita et Vle Coissuin exiatr p̃dicatr d spẽbus vtij.

Col 3. Vle Coissuin et p̃dicari Congeri d nij substratij, i. dati, et hoc, tta ga uuim é dnẽ / at é Vle Congeri, ho é vtij Congeri, roatr é ute Congeri rebibile é Vle Congeri album é vte Congeri / sõ d oẽj ha p̃dicaj sint Congentes Clocantr sub 5a spẽ vtij, ga oẽj p̃dicaj Congentes spectant ad 5am spẽm vtij, qua é Accenij.

Sectio 5a

Vle Coissuin sit uuocuin n sol g reloe, sd vg unitate p̃sitionis et Aptudẽ?

Quar. 1o Vle Coissuin sit uniuocum n sol g reloe, sd et p aptudẽ, et unite p̃sitionij? dctr resoluoem qua oj sciendu é gd sit uuocuin? Rx sic definitur. Vuocuin é id cuius nomen Coiẽ é, et rõ nominis Comodata eõ — et sic ho é uuocuj ad Pruin, et Pluin, ga hẽnt nomen Coiẽ hõj, et suin eund nempe id at ẽtate. hoc posso.

Resol. 1o Vle Coissuin é uuocuin ad 5es spẽs vtij g reloe. ita d Coi snia. P. ga oẽs hæ 5es reloe participant roem vtij oẽtr signate: go hẽnt eaꝫ sciam. dnd hẽnt suas partes dcias, g gs dicuntr, ga reloe 1as spẽi

refert nãj gricãj in gõ in comple; relatõ 2ª spei refert nãj spificãj in gõ comple; relatõ 3ª refert in gle essiatr; relatõ 4ª refert in gle nariõ, et relatõ 5ª refert in gle congei: gõ oẽj hõ 5ª relatõ conueniunt uuoĉe rõe gricã Vlj.

Resol. 2. Vle Cõsiuim ẽt ẽ uuoĉuim ꝑ unitẽ ꝓsitiõj et aptudẽ. ita ꝑles RR P. 1º ga ciã illa ꝗ hẽnt eand sciaim, et parles driaj ꝑ ḡs dyguantr conueniunt uuoĉe, sd 5ª unitẽ ꝓsitiõj et aptudẽ 5ª speriũm hẽnt eand sciaim Coeim, et suaj parles driaj ꝑ ḡs dyguantr: gõ conueniunt uuoĉe. P. min. ga oẽj 5ª aptudẽj ẽt essiatr Vles signate, ga faciunt entitẽs capotes unitatj, dind oẽj 5ª Vnitẽ ꝓsitiõj ẽt essiatr inuitiõe in sua infiõia signate, ga oẽjr faciunt res Vles inditaj in sua infiõia: gõ inter se conueniunt uuoĉe tam Vnitẽ ꝓsitiõj qm aptudẽj.

Qd hẽant parles driaj ꝑ ḡs dyguantr ẽt P. ga aptudõ 2ª spei (reit naĩ aptam ut ꝓiceti õ infiõibus in gõ in comple. aptudõ 2ª spei facit naĩm aptam, ut greti in gõ comple, et sic õ aliij. ꝓteria unitatj ꝓsitiõj 1ª spei reit naĩm inditaĩm in infiõia in gõ in comple, et unitatj ꝓsitiõj 2ª spei facit naĩm inditaĩm in infiõia in gõ comple, et sic õ rehqs: gõ hẽnt parles driaj ꝑ ḡs inter se dyguantr.

P. 2. ga ideo Vnitẽ ꝓsitiõj, et aptudẽj ñ conuenirent uuoĉe, ga speĉiantr ꝑ friaj et aiij Analogos, sd hoc ñ tollit uniuocoem: gõ sic P. ga ꝯgnationes spificanti ꝑ dicta analoga, et aoẽj ꝑ hos, et priã analoga, relatoe ꝑ sunt à priã analoga, et tri oẽj hõ entitẽ conueniunt uuoĉe: gõ ẽt unitatẽ ꝓsitiõj et aptudẽj conuenient uuoĉe. le spiantr ꝑ friaj, et aiij analogos.

Opposaĩm Snaĩm dfendent CC. 9. 7. Vhum art 2 et alii ꝑ gbus Arg. 1º ad simpliciter, et Smĩg ñ daĩ uuoĉas, sd tres priores aptudẽj sl simpliciter, et duæ posteriores Smĩg, et ꝓbant, ga 3. priores aptudẽj hẽnt aiij identitatj essiatj simpliciter. duæ posteriores hẽnt aiij aiij identitatj alli dentatr et Smĩg: gõ ad hã 5ª aptudẽj ñ ꝓt daĩ rõs Coij uuoĉã.

Rx dist mai, ad simpliciter, et sm qd n dar uuocaõ, si raõ Coij n abstrahat, sd includat hoc simpliciter, et sm qd, Cond. si abstrahat ab hoc neg. mai. itaq n nego 3. priores aptudes here aiis identitatis simpliciter, et duas ultas here aiis sm qd, sd dico hoc simpliciter et sm qd pueni-re ad drias parlibus, et n a roe Coi, q n includit has drias partes, sd tantu atendit ad eund mum faciendi aptum, q mus e aeqlr Coij oibus his aptudibus.

Arg. 2. talis e aiis, qlis e poa: sd aiis 5e aptudum st analogi: go et aptudes ipsae erunt Analogae. Rx dist mai talis e aiis qlis e poa si sumatr a pe rei Cond. si sumatr abstriue, et p illum neg. mai, qa illae aptudes abstrahunt ab aiabus, et sol atendunt ad eund mum faciendi aptum, q aeqlr recipitr in oibus, lt alioqn identes, q st aiis, sint analogae, sicut funta pxa relaum st analoga, et tn ipsae relaes conueniunt uuoce, qa sol attendunt ad eund mum referendi, et abstrahunt a funtis pxis.

Sectio 6a

V 5e spes infimae sint, et imiae rii Vlis Coissi?

Quaer. 1o Voes 5e spes sint infimae. i. V pdicentr exercite d solo no drientibus in qd cple. Rx affie. P. qa 1a spes V.g. et id dum d aliis 4or, pratur in qd cple exercite d solo no drientibus, hoc e d illis duabus relaibus q signant al, et Colorem, q qd relaes solo no diferunt, qa hent eand essiam in spe, nempe referre nas gricas males: go 1a spes e infima, et ita phandum e a forsiori d aliis 4or spebus.

Quaer. 2. V hae 5e spes sint imiae rii Vlis Coissi, an mediat aliqd inter illas, et Vle Coissum. Rx cdistintioe, et Do 1o. Vle Coissum methum in essedo diditr imie in essiale, et acciale. essiale subdiditr in 3as 1as spes, nempe gus, spem, et driam. acciale subdiditr in 2as ultas spes, i. Pprium, et Accens. Do 2o. Vle Coissum logum, siue in prando, diuiditr prius in qd et in qle.

et Vle in gō partite in gūs, et Spēm. Vle in ēle subdicite in Vriam Ppri-
um, et dicens.

P. utra ꝙ resoluo. gō nullum sequtr inconueniens, gō ita dr Vle
methum, et loguim, gō Vle methum sc in essendo, cum sit dre attenoit ad essiate,
et acciate, gō ptinet ad rerū entitates, dnd Vle in Prando sc loguim sol curat
d pticoribus, q fiunt in gō, et in ēle, et gnuis utrum ꝙ Vle sit id matr, fratr
tr̄ e dr̄sum: gō sub hac distinctiōe melius dr Vle cōssum, q Methum in
essiate, et acciate, q loguim, sc in prando in gō, et in ēle.

Inst. 1ª oēs 5ª spēs partissipant Vle cōssum essiatr: gō n pōt dici in essi-
ate, et acciate; sigd nulla spēs partissipat acciatr. Pr dist. ans, oēs spēs partis-
sipant Vle cōssum essiatr exercite, cond. signate neg. ans, ga oēs 5ª spēs fratr
exercite st essiatr Vles: uuin 4ª spēs, et 5ª signant nās essiates, vg rissibile
et album, q praīntr d inferioribus acciatr, et 3. priores signant nās essiates,
hoc e at vg, hoem, et rate, q praīntr essiatr: gō signate 3 priores st essiales,
et duæ posteriores acciales.

Inst. 2. si Vle cōssū. dicrētr in essiate, et acciate in gō, et in ēle, seque-
retr dr̄iam, q e 3ª spēs, poni sub duobus generibus, n subalternatis, semper sub essi-
ale, et sub ēle, q n subalternantr. Pr 1º neg. sequelam, ga si sequerett, gō ea spēs
gūnus esset spēs Vlis in essendo, et locaretr sub Vli essiali, essiate et gūnus e spēs Vlis in
prando poneretr sub Vli in ēle, gō n e inconueniens rii dr̄sarium fialitatū, utpote pōt.

Pr 2. dist. cand sequelam, collocaretr sub duobus gribus subalternatis inadēqte
cond. adēqte neg. sequela. nullum iō inconueniens e, gō ea spēs inadēqte sub
subiā corporea, et spuali, q n subalternatr: gō sibi dr̄ia pōt poni inadēqte sub
Vli essiali et in ēle, tr̄ n subalternantr.

Disputaō. 9ª De Partibus Vlis.

Sectio. 1ª. De essia, et dicōe Partis.

Suppon e 1º Vle hic sumi Parte p gēre inferiori, q subiicitr Vli, sc res cois, ut ho,
et leo cōis, q subiiciuntr ali, siue res sit singularis, ut Petrus, et Leo q subiiciuntr hoi.

Supon. 2. Porte ꝑ pot̃ sumi mat̃ ꝑ nã ipsa mat̃ subiectat Vli. Et ꝑ hij ipsis constituentibus parte sic aptitudẽ ꝑ relatõe ut subiectate Vli.

Quæx. 1o qmõ dicat̃ Parte. Et Parte put subiacet Vli in essendo dicit̃ finiri. id gd aptum é subiici Vli. et hoc ꝓpe dix Parte, si iõ sumat̃ ꝑ ut subiicitur Vli in prando dicit̃ finiri, id gd aptũ é subiici ꝓicabili, et hoc Parte ꝓpe dix subiectibile.

Quær 2o. gt dentr spẽs parlij? Et dari 5e, eo mõ gd sit et 5e spẽs ultij? et hoc ostenditr sic, ho Vg et Leo in Coi (et id illige d'obij spẽbus alij) hent suas relões, ꝑ gs frater respiciunt et subiiciuntr ali in gd in comple. ex hij duabus relonbij abstrahitr una in Coi, gd é parle grei cum frater in gd in comple, et é 1a spẽs parlium. Exij et Sxij hent ẽt suas relões, gbus respiciunt, et subiiciuntr hõi in Coi in gd comple: ex hij relonbus abstrahit illas unam relõem gd é frater parle spificum in gd comple, et sic debet dici in alijs tribus spẽbus in gle ethiate in gle nariõ et in gle Congeri: gõ sit 5e spẽs parlij.

Quær. 3. Vtrũ hæc diuisio sit adeq̃ta? Et affir. P. 1o. Eligendo spẽs parlij in essendo hoi mo. tot sit spẽs parlij in essendo, gt sit mi, gbus parle subiicitr Vli: sd hi mi sit tantũ 5e gd sic ostenditr: gd gd subiacet Vli, ꝑ subiacet ethiate, ꝑ acciate: si ethiate, ꝑ subiacet sm totam naim, et é parle spei: ꝑ subiacet sm peim niã, et hoc ꝑ é ꝑ muim niã, et constituit parle grij: ꝑ ꝑ muim fiã, et resultat parle d'niã. Si subiacet acciate, aut subiicitr nariõ, et fit parle ꝓprii: aut subiicitr Congeri, et é parle accidentij.

P. 2. Eligendo spẽs parlij in prando, sic gd gd subiicitur Vli in prando, ꝑ subiicitr in gd ꝑ in gle. Si in gd, ꝑ subiicitr in comple, et constituit 1am spem subiicibilij, ꝑ subiicitr comple, et facit 2am spem. Si subiicitr in gle, ꝑ subiicitr ethiate, et resultat 3a spẽs subiicibilij: ꝑ subiicitur nariõ, et é 4a spẽs: ꝑ tand subiicitr Congeri, et constituit 5am spem subiicibilem.

Quod attinet ad alias quæões, ꝑ hinc subnas cunctur

Vhac diuitie partiu sit in spēs infimas, et imidiatas? Vsi uuoca
retoe et aptuōe? Rndum ē eōd mō q supra resoleimus hanq̄ quoēz
sc. spebus Vlis Coissi, et sicut constituimus p abstroem a sc. spebus Vle Coissuiñ
sic debem9 abstrahere parte Coisum a sc. spebus partium. gō parte Coisum
ē etiaz et signate parte acciaz uō et exercite giū: neq̄ n. in hoc dāz aliq̄
pecuiare dubium, gō n maneat resolutum in abstroe Vlis Coissi.

De retoe Partium ad Vle.

Quar. 4. Vōiā partia Vlis referanti ad illud p ucaiñ retoem an gō-
libet Parte mate suam heat spiatem retoem ad Vle? Rx tot dari reloz,
qt sit Partia riū Vlis. P. qa gōlibet Parte in sua roe ē ab alio distuiñ: gō fun-
dat distaiñ retoem. sicuiaz qa gōlibet Vle dicsuiñ heat suam cistaiñ relo-
gem ad Partia. Vq hō p dicsaiñ retoem refertur ad Petruiñ et Pleiñ, im
leo referati ad hunc, et illum uō Leone: gō et gōlibet Parte suam habit
dicsaiñ retoem ad Vle.

Arg. 1o Vle respicit oiā sua inficia p ucaiñ retoem: gō et
inficia referenti ad Vle p ucaiñ tantū retoem, sigō Vle, et partia st
relata mutua. Rx neg: Coīs dicsā raō ē qa Vle ē unum tantū subtum
ai pīnt unum tantū oppositum Partibus: gō dēt fundare unicam tantū
retoem, et st heat plēs trōs i. pla inficia, ea tri respicit p mediū uniꝰ
tri adeqti. at uō partia st pla, et gōlibet ē distuiñ ab alio: gō hent capa-
citatem fundandi plēs retoes distas.

Arg. 2 Pater sit ueuiñ subtum, si heat plēs filios eoz re-
picit p dicsos retoes: gō et Vle sit ueuiñ subtum, cuiñ heat pla inficia
ad ea dēt referri p plēs retoes distas. Rx neg. Coīs dicsā raō ē qa Pater
respicit quemlibet filium, ut treiñ adeqtum, et a oēs filios p mediū uni-
uꝰ sicut respicit Vle inficia. dind in Patre multiplicante funta pcia

relois, i.. reloe aoes generativae dirsae filiorum, sd p funta pxia multiplicantr reloes: gō in Patre st ples, at Vle n hēt nisi ucam aptudem, q e funtum pxum relois, ido n hēt nisi ucam tantu reloem.

Arg. 3. Totum aule refertr ad oes suas pes sil sumptas p ucam reloem; et pes referuntr ad ipsum totum et p ucam reloem: gō silr erit in toto poali, qle e Vle. Rx neg. 2am pem antis, nempe pes referri ad totum aule p ucam tantu reloem; qa tot st reloes, qt st pes in toto auli; eo qd st dista subta et hent dista funta pxa: gō silr fandum e in infioribus, q st pes rū Vlis, ut totius poalis.

Arg. 4. aia ralis refertr ad Corps p ucam reloem, et Corps ad ipsam aiam et p ucam: gō silr Vle ad Parlia, et Parlia ad Vle referentr p ucam tantu reloem. Rx ad ans aiam ralem referri qd ad Corpus p ucam reloem indiuisibilem, sicut e ipsa aia indiuisibilis: at uo Corps respicire aiam p ucam reloem, sd deuisibilem, et Constantem partibus distis, ut Constat ipsum Corps: ~~Vle~~ vnd ⁊ Parlia sint dista, et referentr ad suum Vle p distas reloes.

Arg. 5. oes 3. dinae Psonae lt relr distae hent eand reloem Creoris: gō et oia infiora lt dista fundabunt eand reloem ad Vle. Rx neg. Cons. dirsa rao e, qa oes 3. Dinae Psonae hent eand indiuisibilem Oipoam q e funtum rotum Creandi: gō hēt eand reloem in ipsa Oipoa fundatam at uo funtum rotum in partibus e dirsum, et multiplex, nempe na dissa, et multiplicata in illis.

Sectio. 2a

De Vnite requisita ad Parlia.

Quaer. 5. V Parlia malia requrant unitem essiae, an suficiat unitas p accens?

Dō 1o. ad Parlia n requritr unitas p Accens, i.. qsissiois. P. qa sine unite

ptissioj dare pla partia, ut st indiu Singularia. Vg. Priij et Plurj
tr. gō unitas ptissioj p se n requirit ad partia. Vndt in aligbus lo-
libus Vg. in hoc Coī, Leone, et aliis spebus Corbij dr unitas ptissioj hoc ē
p accens, gtinus ha spes, q st partia riu alij generiu, st et ulia riusu-
orum infiorum, et sic in roe Vlium postulant unitem ptissioj n uō in
roe Parlium.

Sō 2. Partia, q partissipant Vle essatr regrunt unitem p se siue
uniu essiē. ita Sestus in 3°. dyt. 22. q. 1 Capolus in 3°. q. uia art. 2. Cr
et alij gs segtr Soar. l. tr. 3. d. 7. nō 42 6. P. ga hoc Parlia essiatr constitu-
untr ex nā Coī, et ppria driā, sō ex nā Coī, et ppria driā pportionata, na
uio resultat unum p se: gō Partia, q partissipant Vle essiatr naxiō deint
heriē unitem essiē. sirmatr ga Partia essialia ponuntr in eod prīento
suis vltbus essialibus: sō Vlia essialia hent unitem essiē: gō et partia
essialia.

Oppossum tenent alig RR. p gbus dlig. 1°. pla pdicata
gnica, et spifica uniu. prantr ut Vlia d inferioribus compossiij p accens,
et ostendunt hoc: ga at Vg. pratr essiatr d equo albo, et d Coruo nigro.
unum n. ē dire equs albus, g albus ē at, et Corvus niger g niger ē at, d
ind ho Coī pratr d Prio albo, g albo, et d Plio nigro g nigro: sō hoc partia
st compossiū p accens, ut pēt: gō Vlia essialia n regrunt Partia uniu essiē
R neg. absiē mai; ga at in tanta pratr d equo, et Corvo Vg.
in gntem equs et Corvus natr, et in recta serie ponuntr in eod prīento sub at
et uō equs et Corvus sōt spificative ponuntr sub at, et n reduplicative gtinus
niger, et albus, hoc n. ē illis p accens. id duim ē d hoc Coī riu Prio albi, et Plio ni-
gris, ga Prius g albus n Colocatr sub hoc, sō tantū g at ratr ē, imo si ita Clo-
Colocatr sub hoc sequeretr g Prius et Plius dicrent spe in roe hoij pter
albem, et nigredinem, gm reduplicative sumpti essiatr inclusum.

Arg. 2. Partia ꝺria n regrunt unitem essiã, ꝙ sic ꝓbant ga ysta ꝓdicões | Priy albys ẽ albus | Hiy albys ẽ albus | ꝑtinet ad ꝺriam ga fiunt in gle essiatr, et tñ infiniã n st unius essiã ut ꝑt: gͦ hoc partia n regrunt unitem essiã. Rx reg. mai ga illa ꝓdicões n st ꝓpria 3ᵉ Vlis ꝺriã: ga sicut Priy albus ꝙ albus n ponitr in recta serie sub hõe cõi; tamẽ spẽ, ita ẽt n collocatr sub albo in recta serie ꝑ mutũ ꝺriã; ga ꝺriã est aly Prie nẽ ẽe album.

Arg. 3. ut aliq sit Vle sol postulat, ꝙ sit una rão cõis in essia aglr partissipata ab infiorib⁹, gn atendat ad compossioẽm ꝑ se ꝑ accẽs infiorum: ꝺind in nulla ꝺifiõe regritr, ꝙ partia sint unum ꝑ se: gͦ n regritur unitas essiã in partib⁹. Rx illam rõem cõiem essialem n posse aglr partissipari ab infiorib⁹, nisi ponant in recte serie sub suo Vli; n possunt iõ ita poni in recta serie nisi partissipando Vle ꝑ uiãs, et rigurosas ꝺrias, ꝙ faciant unum ꝑ se ꝺ suo Vli. ꝓpterea sãt exprimitr, ꝙ partia ꝺeãnt ẽe uniꝰ essiãe, ꝺndo regritr ꝙ ponant in ead recta serie ꝺ Vli, ꝙ ꝺsit unius essiã ꝺet ẽt parte sub eo collocatum ẽe uniꝰ essiã.

Arg. 4. hæc ꝓdicão | hoc album ẽ album | ẽ ꝓdicão 2ª spei, et tñ neg Vle neg parte st uniꝰ essiã: gͦ Vle n regrit partia ꝺ unitẽ essiã. Rx neg. min. ga in illa ꝓdicõe album sumitr substantiue sñ id ꝙ dicit in recto, et ẽ fiã. et tunc id ualet ista ꝓdicão, alb | hoc albũ ẽ albũ | in ꝙ tam parte, ꝙm Vle ẽ uniꝰ essiã, et ysta ꝓdicão sumitr adiective, et sic dicit in recto subtum, et tunc, tam Vle, ꝙm parte hent unam essiam ga hoc subtum parte hẽt eam essiam ꝺ illo subto cõi.

Vtrum Partia Vtium acciatium regrant Unitem essiãe?

Quar. 6. ꝺ partia 4ᵉ et sᵗ Vtis postulent unitem essiã? Rx negẽ. P. ꝺ ꝓmo ga negão entis ꝑ se nariõ proti ꝺ asserto lapidum, ꝙ ẽ compossibilẽ

ꝑ

p accens. P. d Accidente qa ee Cognitum in Coi prati d eo d asseruo lapidum d exercitu tta firmar qa et album in Coi prati d Prio quanto, et d Plo qnto, q st Composa p accens.

Replic. sub Dria n Colocantr. partia Composa p accens: go neq sub Pprio, et Accidente. Rx neg. Cons. dirsa rao e, qa dria Constituit essialr spem, et ex na Coi, ac dria essialium n pot resultare unu p Accens. at uo Pprium, et Accens ⊃ heant se extra ~~subtum~~ essiam subti possint efficere ⊃ eo unum p accens, qa n Colocantr in recta serie prentali ⊃ suis subtis.

Quaer. 7. V frigidum Vg. sit Vle rii huius, et illius aserui lapidum. Rx affie. rao e, qa lt frigidum n denominet imie totum asseruum, sat e qd illum dnominet mie roe partium frigidarum, i. lapidum sicut ut album sit Vle rii Pri, sat e, qd albo immie inhaeriat in qnte, et mediate dnominet totum Prum album: go sitr, sat e, qd frigidum inhaeriat in partibus asserui, ut dnomenet illum abse, et sit Vle rii illius.

Sectio 3.a

V Partia Vlis deant ee pla?

Quaer. 8. V suficiat unum tantu induum ad Vle. Rx nege. P. ex difioe Vlis qd aptum e ee in plubus: go nario reqrit pla infiora. Vnd qlibet spes Anglorum n pot ee Vlis iusta opioem Phistarum, q docent qm libet Anglorum spem n posse here pla indua, auara qd sna, q l Anglos ita Cohartat, et dina oipoam limitat.

Inst. tn p Phistis, qlibet spes anglorum, unum tantu het induum, neq aliud pot here, cum principium indiuiduatiois sit ma affecta qnte, qn dar in Anglis: et tn na Anglica, Vg. D. Michaelis pot Concipi Vlis, et libera adriis. go Cum uno tantu induo pot dari Vle. Rx neg. mai, qa principium indiui=

duationis, n̄ ē mā afecta q̄ntis; q̄d euidenter P., q̄a ipse Anglus Michael ē indiuiduum, q̄d Thistæ n̄ negabunt, et tn̄ n̄ hēnt mām afectam q̄ntē: gō ex sola dria induantē p̄uenit principium indiuiduationis; p̄ inde q̄libet spēs Anglica pōt herē pla indiua subseq̄ ac p̄inde esset Vlis.

Vle deāt multiplicari in infioribus?

Quær. 9. V Vle deāt multiplicari in suis infioribus. Rx affrē. P. q̄a si nā cōis vg. hunā n̄ multiplicaretr in infioribus esset ead nō in illis, et consequēr l nā Vlis esset singularis, l q̄dlibet induum esset Vle, q̄d aperte implicat. firmār q̄a ideo nā dinā n̄ ē Vlis rū triam dinarum p̄sonarum, q̄a in illis n̄ multiplicatr. firmār ēt q̄a nā q̄ndo abstrahitr fit una p̄ unitem p̄ssissiōis: gō ēt q̄ndo ↄtrahitr dēt fieri multiplex p̄ ↄtrahoem, et identem

Arg. 1º. Vle sol petit comonicari plubiis, sd ut comonicetr plubiis n̄ reqrit multiplicoem in illis, ut pēt in nā dinā, q̄ cōicatr plubiis p̄sonis, q̄n in illis multiplicetr: gō ad Vle n̄ reqritr multiplicaō in infioribus. Rx neg. ans q̄a ↄ nā Vlis sit cōis dēt multiplicari in multis, et n̄ comonicari sol, q̄a hoc spiciale ē misterium trinatis ē, q̄d dinā nā comonicetr multis pluribus p̄sonis reatr distis, q̄a in illis multiplicatr, et manet omnino ead singularis, q̄d n̄ pōt fieri in nā creata

Arg. 2. si dinitus ponatr ead nō albō in tribus lapidibus, album in cōi erit Vle rū illorum trium lapidum, et tn̄ albō n̄ multiplicatr: gō n̄ reqritr multiplicaō Vlis in infioribus. Rx neg. ans, q̄a lt dēr multiplicaō adietiua, i. subietorum, n̄ tn̄ dār multiplicaō substantiua, i. frōe, q̄ ē albō, ↄ sit omnino ead, ut supponitr in argō.

Ut melius illigas hanc distintioem et solutioem argi. Adē dari duplicem multiplicoem, aliam substiuam, aliam adietiuam. Adietiua tn̄ dār

ĝndo multiplicatr sol subtuim Vg. ĝndo st ples lapides rii uniꝰ tantus albedinis multiplicaõ substiua, tunc fit, ĝndo multiplicantr fiã rii uniꝰ tantũ subieti Vg. tres albeis possũ in uciõ lapide. ad vle dgiã acciate ĝle é album regritr tam multiplicaõ fiã, ĝm subtiã neq̃ sola fiã, neq̃ sol subtuim ĝ inferiuꝰ Vtj, ĝ utrum ĝ in concreto. at uiõ ad vle essiate in ĝ, sat é multiplicaõ fiã, ĝa hæc sola é Vtj, et ñ subtuim; vnd 3 albeis in uciõ lapide sufficiunt, ut albõ in Coi ĝ illiꝰ ꝓdicatr in ĝ, ĝa uiim é dice, hæc albõ é albõ, illa albo é albõ ꝛc.

Hinc duo 1o. Agens in Coi ñ cõe vle rii Cõ 1ae et 2ae; ĝa istæ duæ Cõ agunt ĝ eand omnino aoeiam, et ĝa ñ multiplicatr aiõ ideõ ñ dãr ulltiꝰ agunt

Deducer 2. hoc concretum cognitum ẽt ñ cõe s.um vle rii plurimũ obtorum ĝ cognoscantr ꝑ cognoem dinam, ĝa ꝛ cognitiõ dinã sit omnino ead deficit multiplicaõ fiã ad vltem.

Arg. 3. ad vle in ĝ esiate sufficit multiplicaõ substantiua i. fiã: gõ ad vle in ĝle acciale sat erit multiplicaõ adiectiua i. subti. & neg. Cons Cinsa rãis é ĝa multiplicata fiã multiplicatr totum inferius vtj esiatj, ĝa sola albõ Vg. é totum inferiuꝰ rii albedinis in Coi; at uiõ multiplicato solo subiõ, ñ multiplicatr totu inferiuꝰ vtj acciatj; ĝa inferiuꝰ vtj acciatj coalescit ex subto et fiã; ĝa album utpote ꝺcretum ꝺicit tam fiam, ĝm subtum; parum refert ĝ unum dicatr in recto, alterum in oblig; ĝa se mp ꝺcit utrumq; ut rei. hoc inferiatj.

Arg. 4. si una tantũ aiã ratj infiet duas mas hõe in Coi erit spes rii horũ infiorum: gõ et si uciã albõ ponatr in duobꝰ subtij album in Coi erit s.m vte rii horum subtorum & neg. Cons. cinsa rãis ĝa in explo adueto simpliciter, et absq̃ dãr duæ humanitates: cum hõ ñ sit inchoat fiam, sõ et maim phicã. vnd multiplicata mia absq̃ multiplicante compotã hanã: at uiõ multiplicatꝰ subtij absq̃ ñ multiplicante infiora si. vtj, ĝa infiora constant ex subtij hentibꝰ fiaj multiplices. ꝛc

n̄ suficit sola multiplicaõ adietiua subtorum sd et ē nariā multiplicaõ substiua fractum.

TRACT. III.

De uniuersalibus in spe.

Disputatio. 1.

De genere.

Sectio. 1.

De essensia generis.

Egimus d̄ vlibus in grē, doce ordo postulat, ut q̄mlibet vlis spēm singilatim explicemus, et sic a grē, q̄ ē 1.a vlis spēs exordiemur. hoc nome gus, multipliciter pōt usurpari, t̄ p genealogia, ut Lussorū gūs diriuatum a Lusso 1.o Lussitaniae conditore, t̄ p grē d̄ducta a Patria, aut a Parentibus: sd istae acceptioes grij p̄prie n̄ spectant ad logōs.

Quaer igit. 1.o qd sit gūs logum? R̄ sic d̄finiri — id qd prāt d̄ plubus in quaeōe qd ē essiatr incompte — p partam d̄ plubus, q̄ ponitr lo grij, reiiciuntr ea q̄ n̄ st vlia, v.g. in dūa, q̄ d̄ uno tantū prantr, p partam in quaeōe qd ē, excluduntr dria p̄prium et accens, q̄ prantr in q̄le. tand parta incompte, reiicit spem q̄ prati in qd ipte.

Inst. si illa parta qd prati d̄ plubus, ponitr lo grīs, gūs p gūs d̄finitr, ac p cons p se ipsum, qd ē absonum. R̄ dist. asumptū: gūs p se ipsum d̄finitr p accens cond. p se neg. asumptū. raō ē, qa gūs d̄finitr p vle coissum oibus 5.e spebūs, cum uō vle coissum ēt conger sit gūs (ut suo lo diximus) ind ē qd p accens gūs definiatr p gūs, qd acciatr reperitr in vli coisso, p qd tamq̄m p vle essiatr definitr gūs q̄ ē 1.a spēs.

Quaer 2 v̄ der aliq̄ regula ad discernendum illa, quae

ꝓrantis ingꝺ abiectis hijs, q̃ ꝓrantis ingle. R̃ illa ꝓdicatio ingꝺ q̃ ꝓrantur ut ꝑs essentiæ, q̃ mim subsistentis; aptq̃ resultat ex hoc aliqs quærit qꝺ sit res; v.g. si iterrogꝺ qꝺ sit Petrus, apte respondebit ẽ homo, ẽ animal, illa uis ꝓrantis ingle, q̃ prantur p̃ mim adiacentis, et apte resultat, ergo qs interrogat qꝺ nam res sit? v.g. si qs roget, qꝺ est Petrus? recte respondebitur ẽ rationale risibile album.

Traditur et alia regula a P. Soar. l. illa ꝓdicantur ingꝺ q̃ mim subsistentis, q̃ substantiæ constituunt essentiam v.g. homo, Petrus, q̃ constituunt partem essentiæ ita ut hæc pars nõ adueniat alteri parti iam in suo ẽe constitutæ, v.g. at ꝓdicatur ingꝺ q̃ mim subsistentis Petrus, qa ẽ pars essentiæ, q̃ nõ adueniret valeti iam in suo ẽe constituto, at illa ratio ꝓdicati ingle q̃ mim adiacentis Petro, qa adueniret illi, iam in suo ẽe constituto. id a posteriori dum ẽ Petrus, et accidentia, q̃ adueniunt totiesuis iam constitutæ.

1ª Quæ. Definitio quis sit essentiæ? R̃ ẽe essentiam qui tamqm vtl in fiendo, non tamqm vtl in essendo. Rutrumq̃, qa quis definitl — id, qꝺ aptum ẽ poni in plubij in qꝺ qꝺ ẽ in comple — ꝺ hoc ẽ ad essentiæ qui in fiendo; qa ꝓdicabilitas ẽ ꝓprietas vtis in essendo, ut supra diximus: qꝺ hæc definitio ẽ essentiæ qui, tamqm vtl in fiendo, et nõ in essendo. qꝺ tñ sic aptari ut sit essentiæ qui in essendo, quis ẽ id, qꝺ aptum ẽ ee in plubij in qꝺ comple.

Adẽ nullam ex hijs definitionibus ẽe essentiam qui sumptam p̃ relatione: qa istæ definitiones solent tradunt essentiæ p̃ aptitudes tam ad essendum, qm ad fiendum in ordine ad suos suis ꝓprios, q̃ iõ hæc aptitudines sint sola fundamenta relationum, nõ possunt definitiones ẽe essentiales vtis p̃ relatione, qa explentur p̃ fundamenta relationum, et nõ p̃ ipsas formaliter relationes. Si tñ uelis definire quis p̃ relationem facile, ꝺ illud sic definire essentiæ formis quis ẽ id, qꝺ refertur ad inferiora in qꝺ in esse.

Arg. 1. Vle ẽ totum suorum inferiorum, ꝺ quis ꝓsentis in comple: qꝺ quis nõ ẽ totum suorum inferiorum. R̃ neg. Cons, qa quis ẽ totum metaphysicum suorum

infiorum, et lt n̄ dicat d̄ frati totam nam̄ Coiem̄ infiorum sal eam dicit in obliq et implicite: in eo n. disguitr gus ab spe, qa spes dicit totam nam̄ Coiem̄ infiorum d̄ frati, et ido pratr ꝯple: at uo gus dicit pem̄ d̄ frati, et expsse, et pem̄ in obliq ac implicite.

Arg. 2 gus ē fra ru infiorum, sd ois fra pratr in qle: go gus n̄ pratr in qd. Rx dist. min. ois fra pratr in qle, si pdicetr p mum adiacentis, Cond. si pdicetr p mum subsistentis neg. min, at uo gus pratr in qd p mum subsistentis. n̄ nego prari tamqm fra d̄ infioribus, sd ē fra subsistens, et poatr informans sua infiora, si n. gus sumatr ut pars aulis potius dum ē ma, qa Componit ꝯ dria spefiq, tamqm ꝯ sua fra metha.

Arg. 3. gus fratr ē spes infima: go n̄ pot prari d̄ plubus drientibus spe. Rx dist. ans: gus exercite ē spes infima Cond. signate neg. ans. et sitr dist. Cons: go n̄ pot prari d̄ plubus drientibus spe exercite, Cond, signate neg. Cons. und gus sumptum p aptude, l relae sol pratr d̄ plubus no drientibus, i. d̄ illis relaibus, l aptudibus gricis, q solo no diferunt: at uo illae relae signant nas substratas, i. al Colorem tta, q d̄ plubus drientibus spe pdicantr.

Arg 4. p Artem sub gre latent aequocaoes: go gus n̄ ē Vle uuocum ad infiora. Rx Artem sol uoluisse, qd in gribꝰ utpote Coioribꝰ, ee maiꝰ periculum offendendi aequocoes, et posse facile reperiri Analogum, qndo putamꝰ nos abstrahere gus uuocum.

Arg. 5. gus n̄ pratr d̄ plubus spe drientibus, qa sum ē dire hoē gus, leoē gus 1: go gus n̄ pratr d̄ drientibꝰ spe. Rx dist. ans: gus fratr n̄ pratr exercite d̄ plubꝰ spe drientibꝰ, Cond. signate neg. ans, qa illa aptudo l relao gris n̄ pratr exercite d̄ hoe, l leone: sd signat al, qd exercite pratur d̄ hoe, et leone spe drientibus.

Quaer. 4. q res definiatr in illa defioe gris? Rx definiri

illud concretum ex nõ quiã substrata, et hiã q̃ facit giũs acciatr, vnde
dehiõ competit exercite nõe substratæ, Vg. ati, gõ exercite prati in gõ in comple
õ plubũ spẽ dixis, signate iõ conuenit aptudi, l retoi; gª signant nam, q̃ exercite
prati, nam aptudo, l retao sõl exercite prãntl õ plubũ aptudibũ, l retoibũ
sdoriõ dixis, ut sæpe diximus.

Sectio 2ª.

Vtrũ giũs possit ɔseruari in unica tantum spẽ?

Quæri 5. Vsq; impoite ucã tantũ ɔsetr spẽs, Vg hõ, adhuc at esset uuiñ giũs? Rx
affiẽ õ P. Scoti I. te. 4. diſp. 1. nio 4. P. ga in facta suppositiõe at hetet oiã regis-
ta, ut esset giũs, ga p̃dicaretr in gõ in comple, eo gõ n diret totam naim coiem hois ex-
ẽsse, neq; n. dicebat rate, dino p̃dicaretr õ plubũ, sẽ õ Prio, et Plõ, gõ esset uuiñ
giũs. Firmar. 1º ga õ facto aiis phicis spuatiũ e giũs (ut ẽbaliũ fert opinio)
ad oẽs aiaũ rates, q̃ st eiusõ spẽi: gõ silr at esset giũs ad Pruiñ, et plum, lt sint eiuũ-
dem spẽi. Firmar 2. gª ẽntas in coi iusta ẽbatem snam q̃ docet sõl punctum
eĩ spẽm ẽntis, e giũs ad hoc, et illud puntum dixsuñ nõ: gõ giũs p̃t p̃riri õ sõlo
nõ orientibũ.

Oppositam snam tuentr ples Rx Rx qbus fauet D. Thom. apud P. Ale-
man 1ª. p̃e Sumæ phiæ q. 3. art 7. Arri in logã d. 7. a nio 13 et alii, e qbus Arg.
1º. giũs prati õ plubũ spẽ orientibũ, sõ in facta suppõe, n dabante ples spẽs: gõ giũ
n p̃t conseruari in ucã tantã spẽ. Rx dist mai giũs. prãte õ plubũ spẽ orientibũ
sõl neg. et Cons. mai, nam illa porta l õ plubũ spẽ orientibus) n e essialr; gª
sufficit gõ giũs p̃dicetr in gõ in comple, l sit õ plubũ dixiũ spẽ, l sõlo nõ orientibũ,
et in p̃dicta suppõe, giũs p̃dicabatr in gõ in comple õ Prio et Plõ.

Arg. 2. at tunc p̃dicaretr comple et ẽbat, gª tunc gõ gõ esset at
esset rate; et gõ gõ esset rate esset al: gõ esset p̃dicaõ compta, sigõ diret totam
naim coiem. Rx neg. aiã, et ad illiũ ꝓbationem dico in facta suppõe at

n dñe ampliꝰ ꝺ frati ꝗm uiuery cenſitiuum, ſicut ꝺ facto dicit, eo ꝗꝺ frati
noiet rate & implicite illud dicit, ſ ꝺ facto n prīat Comple: ꝗ neg in illa ſup-
poſitiõe, neq obſtat, ꝗ tunc al et rate rcipcrentꝛ, nam et rate Corporeum
i. corporeum ꝺ facto recipcatꝛ ꝺ ati, et tñ neg al neq rate prīat Comple. eo ꝗ ꝺ frati n dicit
ipsum rate, ut in nostra ſuppoe et n dñe ꝺ frati.

Arg. 3. ut ꝑ ſecundꝰ Vle ꝺet multiplicari in infiorib⁹, ſ tunc n
multiplicaretꝛ al in infiorib⁹, ꝗa illo n heat: ꝗ n erit Vle gricum. ℞ neg. min
ꝗa tunc multiplicabat al in Vro, et Vlo tam ꝗm in infiorib⁹, & immediatis, si abſtrahe-
retꝛ al immie ab illis, & mediatis, si abſtraheretꝛ ab ipsis miante hoc.

Inſt. Vle ꝺet latiꝰ patere ꝗm parle, ſ in facta ſuppoe, eque
late ꝑt Vle et parlea: ꝗ at ducã ſpe n ꝑt prīari, ut ḡis. ℞ diſt mãi Vle ꝺet la-
tius patere ꝗm parle frati, et explicite, Cond. implicite, et identice neg. mãi, ꝗ a
in hac ſuppoe al explicite, et frati n dicit rate, ſicut ꝺ facto al n dicit rate, neq
irrationale, & identice, et implicite illud includat a ꝗe rei

Sectio. 3ª.

Vbi ḡis immie ꝑdicetꝛ ꝺ induis?

Quer. 6. Vtrũ Vg. poſſit prīari immie ꝺ hoc, ꝺ illo ati in indiꝰ, ita ut illa
ꝑdicaõ ſit frati et grica? ante reſpondeo ꝗ ij ad 1ũ ſ. hanc ꝑdicoem in hoc
al e al illud al e al ſin ſii mati ſemꝑ ee gricam, ꝗa matr ſemꝑ ille grij
ati e greciij: at noſtra ꝗ 1ũ ꝓcedit ꝺ ꝑdicoe frati.

Note 2. indiꝰ aut poſſe Conſiderari Comple, aut adeqe, ut in
re ſt aũ in comple, et in adeqe, indiꝰ Compla, et adeqta ſt illa in ḡbus Conſi-
derata tota rãõ nõ ſpificꝰ cum dñe in duante Vg. ſ ij, et ſ hij. in dñe in-
Compla, et in adeqta ſt ea in ḡbus ſol attenditꝰ explicite ad roem grij grecii
Contrati ad dñem in duantem Vg. hoc at ꝑtinitatꝰ illud at Vaualitatem.
hij pnotatij.

Resol. 1º at sumptum in ordẽ ad indua compla, et adeqta v.g. ad Prium, et Plum, pot d illis imiẽ prari, tamqm gus. ita P. Ouied. in log. controuercia 4. pun. 4. nõ 10; P. Arri. d. 7 nõ 29. P. qa at in coi pot abstrahi imiẽ a Pegasso, et Bussefalo, ab Belorofonte et ab Alexandro: d ind prat d illis in qd incomple, qa n dicit dicit rale, l irrale d frali: gõ gus pot prari imiẽ d induis complis.

Resol. 2 inter gus et indua semp mediat aliq spes, lt n aũ abstratum, q possit abstrahi p illum. P. qa at v.g. neq pot abstrahi, nec contrahi, ad Prium, et Plum, qn intermediat ho, q e spes: gõ semp det miare aliq spes inter gus et induum, lt n sit autr abstrata, abstrabilis tñ p illum, et in hoc sũ pcedit nostra resuluo d pdicoẽ imiã alis rũ Alexandri, et Bussefali v.g.

Resol. 3. at imiẽ contratum ad indua incompla, et inadeqta hoc e ad hoc et illud at e vle gricum, v.g. in hac pdicoẽ / hoc at e at, illud at e at / ita aliq RR. P. qa e pdicaõ incompla in qd d plubus infioribus: gõ hẽt oia reqssita, ut sit pdicaõ grica.

Arg. 1º p Soar. l. hoc at e compossum p accens, sd infiora gris dent ee unum p se: gõ hoc at e at, n e pdicaõ gris. P mai ex gru roto grica, et dria induante resultat unum p accens. Rx neg. mai. ad pbaoem dico, hoc at et dire rale sat implicite, miante, q componit at c dria induante. et sic efficere unũ p se. qd firmar ex doa eiusd Soar. l. q docet excencitiuo, qd e dria grica, resultare unum p se cum dria induante, miante rali: gõ a forssiori ex ali, qd hẽt roem mae methae resultabit unum p se cum dria induante miante rali sat implicite.

Arg. 2 p Ouied. et Arri. sup cit. / hoc at e at / sol e pdicaõ vlis spifici: gõ male asserimus ee pdicoem vlis grici. pbant ans, qa illa pdicaõ e compla, dicit n. totam nam coiem. Rx neg. ans; qa hoc at ex pe subti n dicit expsse rale, l irrale, neq et ex pe pdicati: gõ pdicaõ n e compla,

gª n̄ dīr tota nō cōis, q reuā é infiōr, nam hoc at n̄ pōt inuenirī
inīē Contiatū, nīsi mīantē rati, fīxati, q sīt dīuā cōiē.

Sectio 4ª

ādicare Q gūs sit totum rū infiorum, & possit ꝑdicarī de quale?

Quarī. Jan gūs sit totum rū suorū infiorum? Rª affīr q cōi. ꝓ. gª at identi-
Rē dicit totū cē suorum infiorum, ꝛ q ſtati illud n̄ dicat: gō é totum rū suorum in-
fiorum. Inſt. at ꝑdicatī ut pars rū ratj Vg: gō n̄ é totum. Rª dist. añs at ꝑ-
dicatī ut pars, rū alterius partis Cond. rū infiorū neg. añs. Et in hoc sū dīr gūs
cē totum logē rū suorū infiorum, dīr ꝑdicāo é intompto, gª at n̄ dicit ſtati
rate, fīxate, q sīmpēs cōiē.

Arg. hæc ꝑdicāo, Prīj é mā n̄ é uō; gª mā é pars Prū: gō et hæc
hoc at, n̄ erit uā, gª at é pars horis, Rª dist añs: n̄ é uā ꝑdicāo, gª mā é pars
abſe neg. gª é talis pars rēte distā, Cond añs, ex duplici capite illa ꝓpōo Prīj é mā
n̄ é uā; 1º gª mā n̄ é nomē Connotatiuum, imō abstractū: 2º gª mā é rēte distā a Prō
ꝓ distinctionē includentis ab incluſo, ido n̄ dicit subtum, neq implicite: at uō at
é nomē mag. Connotatiuū, et implicite ac identice dicit rate in illa ꝑdicōe hoc et

Quarī. 6. Q hæc ꝓpōo, Prīj é animalatis, sit uā, et in gle? Rª
affīr ꝓ. 1º gª illa é ꝑdicāo uā, et in gle essiatī, q logē sciat hanc ꝓ muīm adiacen-
tis nomine Connotatiuo, sc hæc ꝑdicāo, Prīj é alatis, sat logē sciat ꝑdicatū per
muīm adiacentis: gō é in gle essiatī ꝓ muīm adiacentis. ꝓ. 2. gª hæc ꝑdicōe, Prīj
é mātis: Prīj é fīatis, sī in gle essiatī: gō sīt hæc, Prīj é alatis.

Possūm sman tenet ꝓ. Soar. l. in logā. tr. 4. d. 1. nō 16 ꝓ q
Arg. 1. at é pars subsistens: gō n̄ pōt praīe in gle. Rª dist. añs at é pars sub-
sistens mathē, Cond. logē, et in nō prandi neg. añs gª et mā, et frā sī pēs sub-
sistentes phīē, et tri logē prantī in gle, gª explantis ꝓ nōmina adiacentia

et cōnotativa, vg. in his ꝙ dicitur Petrij é matris, Petrij é fratris.

Arg. 2. at nō advenit Petro, nec parti Petri in suo eē constitutæ, gō nō pōt eē ꝓxia adiacens. Rx dist. ain nō advenit methæ, cond. nō advenit logæ, et in mō scandi, neg. ain, sicut mā, ꝙ nō advenit Petro, neq; parti Petri in suo eē constitutæ, et tñ pratū in gle ꝓ muīm adiacentis, ga sciāt nomine alomocato in hac ꝓdicōe Petrij é matris.

Replic adhuc in hoc nomine matrum, exprimitur unio plicæ, ꝙ semp adiacet; et ido pratū in gle ꝓ muīm adiacentis. Rx cond. hoc, ga et in hoc nomine atatum, exprimitur unio methæ, ꝙ semp adiacet methæ; et ido in mō scandi pratū in gle logæ, sicut matum, et ltr nō exprimatur unio methæ adiacens, adhuc ꝓdicabitur in gle, ga explicatur ad nomen alomocatum, sicut vate pratū in gle ꝓpter nomen alomocatum adiectiuum, ꝙ pratū

Sectio 5.ª

Vtrum in compūtu hoīs ꝓdicetur, ut spēs?

Quæri ꝙ. Vtrum Repsentatum in compūtu hoīs sit gūs. Rx affir. P. ga ꝓdicatur in gt in compōne ꝑ plubus, nempe ꝑ Petro, et Plō: gō é unum gūs logicum. ꝓbo cons, ga dicūa constitutiua gūs, é gt ꝓdicetur in gt in compōne, nam pratum ꝑ plubus spē dicentibus é sol parta acciatij, et discriptiua, ac gt vulgariter gūs habet sub se plures spēs.

Arg. 1. at in compūtu hoīs ꝓdicatur compōne ꝑ plubus nō dicentibus: gō é spēs. P. ains, ga at in compūtu hoīs dicit totam naīm coiem Petri, et Pli. Rx dist. ain at in compūtu hoīs ꝓdicatur compōne, identice, tranceat: pratū neg. ains. nam at sīn suam rōnem in fratem in compūtu hoīs sol dicit unienę censitiuum, et sol identice se dicit rale, sin. ita sumāt, iam nō é sol at (ꝺ ꝙquāo) sō é at rale, gt é id alq hō, et nō dubitam, gō at rale ꝓdicatur compōne ꝑ Petro et Plō.

Arg. 2. nō minꝰ regritur ad gūs pratū ꝑ plubus dicentibus spē gm pratū in gt in compōne, sō nō pōt dari gūs, gm ꝓdicetur in gt in compōne: gō et nō

poterit dari gus, gn ptī ꝺ plubꝰ spē ꝺrientibus. R. neg. mai, ga ut ꝺcturꝫ gus narīo ꝺet prārī ꝑ nūm subsistentis, sꝫ ut ꝑdicete ꝑ nūm subsistentiꝫ ꝺet prārī in gō. ꝺind ꝺria essialꝫ geis ẽ gō ꝑdicetꝫ in gō incomplexo, et ꝑhoc ꝺscriminate essiate ā relīs spebꝰ vsꝰ prārīūs ꝺ ꝺrientibꝰ nō, ſ spē, nẽ gō essiate gīj, nisi uulgariter loquendo, quemadmūm nẽ essiate ꝺriā, gō ꝑdicetꝫ ꝺ plubꝰ ꝺrientibꝰ spē, ſ nō, sꝫ sol gō ptī in gle essiate.

Nō pōt negarī gō at incomplexi hois ꝑtūr ut gus, sed gō admittit, quod sit vle: nam ſ sumim ꝫ illud at iam ītactum, et ꝑ ut ẽ at hunuim, et tunc id ualet ato hoc, g ꝑdicatꝫ tamē spēs ꝺ gnẽ nostra quæstio, ſ sumim ꝫ at in adæqte in complexu hoꝰ, gn dicat ꝺ ſtali rate, et tunc nẽ ẽ ꝺubium, gō ꝑdicetꝫ in complexo gō, g ẽ ꝺria essialꝫ gīj: gō at in complexi hois sumpti in adæqte ꝑdicatꝫ ut unum gus.

Disputatio. 2ª
De rebus, quæ possunt ee gra, ſ spes.
Sectio. 1ª
Vspēsphica, ſ gīsiphica possint ee gra, ſ spes?

Non ẽ ꝺubium, gō entia rōnis complexa Vg ab, colore, hoc, loco, tē possint ee gra, ſ spes ut iam ꝓbauim ꝫ. nunc ẽ spialꝫ gō, Ve entia incomplexa, et modalia possint subire roem gīj, ſ spei? Resol. 1º oēs illi constituentes ꝑntia possūt here ueam roe gīj, aut spei. ꝓ. ga ꝑntium ẽ ſ alicuius gīj sumi rōnis, et eorū g subipsos sit natꝰ ꝺam ꝺisputatio, ſ oēs illi ꝑntales Vg. Vbi, Situs, Actio, Passio, tē. ita se hent gō hent roem gīj.

Resol. 2. exīstentiæ, Subsistiæ, Unionis subiectꝰ et inhærentiæ possunt ee gra, ſ spes. si sumantur nō a comodato, 1. Exīstia in ꝺi ui huiuj, et illiuj exīstiæ Subsīstiæ in ꝺi ui huiuj, et illiuj subsīstiæ. et sic ꝺ relīs nīs. ꝓ. ga oēs hæ entes possunt abstrahi a suis inferioribꝰ, et ad illa contrahi ꝑ ꝺrias partes, g ꝓbus

methē componunt: gō possunt ēē grā l spēs.

Resol. 3. pēs phicē, i. mā, et frā possunt ēē grā, et spēs. unō mā in cōi pōt ēē gūs ad mām cælestem, et Sublunarem in opiōē cōi; et facit hās mās dirsās spē, et frā in cōi pōt ēē gūs ad oēs frās subiates spē dirsās. P. qa oēs mā possunt uuōce conuinire in mā cōi, qm æqlr partissipant p uās drias et id dum ē d frā subiati in cōi.

Arg. 1°. Vle ē totum rū infiorum; sd mā, et frā st pēs: gō n possunt ēē vles. Rx dist min. mā, et frā st pēs phicē inter se componentes, cond st pēs phicē rū infiorum, neg. min. qa rū infiorum st q dam tota metha. Arg. 2. spēs prati comple, sd mā, et frā prantr incomple, ut pote pēs incomplē: gō sal n possunt ēē spēs. Rx dist. min prantr incomple in grē phicō cond in grē metho. neg. min. Vnd si mā, et frā inter se cparentr st pēs phicē incomplē; si uō sumantr in ordine ad infiorā st tota metha, ac p cōns vlia.

Quid dum de partibus integrantib?

Ante resuluōem quæōis, Adtm ē pēs integrantes, alias ēē Omogenias, i. eiusd rōis; ut st pēs aquæ v.g. alias ēē etherogenias, i. dirsæ rōis; ut st pēs corporis huni, v.g. caput, Brachium, pedes, tta,

Resol. igit. 1°. pēs integrantes omogeniæ possunt ēē grā l spēs, v.g. pars aquæ in cōi ad hac, et ad illam pem aquæ. P. qa ex hac, et illa pē aquæ v.g. pōt abstrahi pars aquæ in cōi, q sit spēs; d ind ex hac, et illa pē mæ pōt ēt abstrahi pars mæ in cōi, q sit ēt spēs: et ex his duabus spēbus possum abstrahere pem omogeniam in cōi, q sit gūs: gō pēs omogeniæ possunt ēē grā, qm spēs. firmār qa aqua totalis in cōi pōt ēē spēs ad hanc, et illam aquam: gō ēt pars aquæ in cōi poterit ēē spēs ad hanc, et illam pem aquæ.

Arg. 1. si pēs integrantes possunt ēē vles, tamqm grā l spēs prantr essiatr d suis infioribus: sd pēs integrantes n st essiates: gō n prantr tamqm

gra, et spes. Rx dist. min: n st essiales qad entitem absē, Cond. n st essiales suis in-
fioribus, qtinus infiora et st pes integrantes neg. min. nam qlibet pars absē pot
+cui separari a toto q e congens, d n pot separari a sua pē infiori, rū cuius e gus l
spes essialis, sicut albo e congens subto a q pot separari, n tn albedini infiori d q
pratr in qd essialr.

Infer: go seqtur eand entitem bis includi in toto. 1º roē totius, qd sil
contrahitr; 2. roē cuiuslibet partis, q et pot ɔtrahi. Rx ɔd. totum; qa hoc nullum
inconveniens e rū dirsorum, sicut mā, et frā includitr phicē in hoe, qndo totus
ho contrahitr, et et includitr ead mā, tamqm pars, qndo mā contrahitr roē istius
mae, et et includitr frā, qndo frā ɔtrahitr roē istius frae hunae.

Arg. 2. pars in coi abstrahitr, et contrahitr roē totius: go n ratione
sui ~ ~ Rx dist. a ns abstrahitr, et contrahitr roē totius si
concideretr ut pars rū totius Cond. si concideretr ut totū rū suorum
infiorum neg. ans, qa pars pot dupliciter conciderari, l in ordē ad totū
qd componit, et tunc n e vlis roē sui; l pot conciderari in ordē ad hanc, et
illam pem infiores, rū qrum e totū methum et sic e +vlis roē sui. sicut
vlis mā e pars compositi, et e totum, rū huius et illius mae et in opioe C.

Arg. 3. n dant driae, p qs contrahatr pars in coi: go n e vlis.
Rx neg. ans: qa sicut l totum het unam driam adeqtam p qm contra-
hit et totum in coi, ita qlibet pars het suam driam partem, p qm
pot contrahere pem in coi. ut pet in explo mae, et frae, q het suas partes
drias, p qs contrahunt mam, et fram in coi.

Resol. 2 pes integrantes et herogeniae iusta opioem, q
docet eas includere in recto sil subiam, et certam figam n possunt
ee gra, l spes. l. qa p ut sic st composita p accens, ideo n possunt
aeqtr partissipari ab infioribus, at uo iusta snam, q asserit pes
et horogenias sol in obiq dire figam. possunt ee gra, l spes, et sic

Caput in coi pot ee gus ad oia capita alium: manus huna in coi ad oes manus hunas erit spes. P. qa ut sic st entia p se, et hent oia requisita, ut sint gra et spes.

Resol. 3. pes qsti phicae vg puntu linia, instans temporis, mutatum ee motus possunt sortiri roem gris, t spei, et sic indiuisibile in coi erit gus ad oia punta linearu, et instantia temporis. mutatum ee erit gus ad oia mutata ee rerum corporalium, et spualium, et sic d reliqs. P. qa in hoc nulla uisitr repugnia, si sumantr mo a comodato.

Sectio. 2.

De Partibus Methaphissicis.

Quaer. 1. ut driae gricae, et spificae vg. cencitiuu, et rale sint gra, t spes? Resol. 1. driae methae n possunt ee gra, t spes rii huius, et illius driae nudae suptae, vg. cencitiuu n pot ee gus, rii huius, et illius cencitiui. rale n pot ee spes rii huius, et illius ratis. et hoc sii illigendi st M. Soar. in metha d. 15. s. 11 Gil lib. 2. tr. 7. cap. 5. Vasq. 1a pe d. 158. Rubius in log. cap. 4 Hurt. in log. d. 6. s. 3. Cl. Toletus, Scotus et allii relati a Soar. l. tr. 4. d. 1. no 72.

P. 1o. qa gus et spes dent here driaj extra se, p qs fratr diferant, sd driae n hent alias driaj, seqd se ipsis fratr, et essialr diferunt: go driae n possunt ee gra t spes rii driarum partium. P. 2. qa ex duobus actibus methis n pot resultare unu p se, sicut nec ex duobus actibus ficissis fit unu p se. P. 3. qa driae st ultum constitutiuu in gre metho: go n possunt ulterius constitui p alias driaj in eod gre metho. P. ulto qa una dria n e fra rii alterius: go n pot prari ut ulis una d alia, sd d uno 3o. quem constituit ipsa dria cgre metho. hac doa p ce-

dit in opiõe admitente gressiones infinitas.

Resp. 2. diã gricã n possunt ẽe giã rũ diarũm spificarũm: vg. cenciticũ in Coi rũ rati, et irrati, neq diã spificæ possunt ẽe spẽs rũ diarũm indiuiduantium. vg. rate rũ petreitatis, et paulaitatis. Ergo giis et spẽs debent essiatr includi in suis infimis, sd neq cencitiũ includitr essiatr in rate; neq rate includitr essiatr in petreitate, et paulaitate, ga tam rate, qm irrate sit extra at; gd Constituit essiatr, sol q̃ uiuens cencitiũ: et Petreitas, et Paulaitas sit extra hoẽm q̃ Constituit q̃ rate: gõ diã gricã n possunt ẽe giã rũ diarũm spificarũ. neq diæ spificæ rũ indiuiduantium.

sensatio Arg. 1º Sentiõ in Coi ẽ giis ad rogitum Leonij, et hinnitum equi: gõ et cenciticũ erit giis ad rate, et irrate. R. neg. Cons; ga rogitus et hinnitus equi, sit aũs phici, qm q̃ capaces diarũm methaficarũ, atuo rate, et irrate sit diã metha, q̃ n includunt cenciticũ in Coi, gd sol Constituat. Reph. Artes ait diaj superiores includi in infimis: gõ cenciticũ includitr in rati, et irrati. R. Artem illigendum ẽe d in tali in clussione mali, et identica, n uo d inclussioe frali, q̃ ẽ naria ad giis, et spẽm.

Arg. 2. rate ẽ priuũ illigendi: gõ sat includit diam viuentij: gõ Viuens erit giis ad rate, et cenciticũ ad irrate, gd ẽ priuũ cencicndi. R. uiuens cenciticũ sol Constituere at, et n rate, aut irrate. qm do aut dix illigire ẽ gd uiuere, rogire ẽ gd am centire, det illigi identice, et frali, ga Viuens cenciticum ẽ frale priuũ centiendi ad æte, et sol cenciticũ ẽ priuũ rogiendi, ut q̃ inadæte. rate n ẽ frale priuũ illigendi ad æte, sd in ad æte, et ut q̃ ga rate n ẽ uiuens, sd diã uiuentij, sicut rate n ẽ at, sd diã alij.

Arg. 3. in Continuo dantr pẽs infinitæ a pẽ rei; gõ et in diis pot admiti gressus in infinitum a pẽ rei. R. 1º neg. ans iusta q̃ baliõe Snaim, q̃ admittit indiuisibilia certa, et finita in Continuo. R. 2. nos n ideo negare

driaj distinere eē gria, ℓ spēs ꝓpter sōl ꝓfectum in infinitū, sō gō n includuntꝛ in infioribꝰ, qꝺ é ultiatꝛ regsitum ad gria, et spēs

De driis indiuiduantib.

Quæꝛ. 2. ℣ driæ indiuantes possint conuinire in alīq gie, ℓ spē? Resl. 1. in sīa amitente ꝓpriissimaj obtinaj, driæ indiuantes n̄ possunt subire ꝛoem gnij ℓ spēi ita Ouied. in log. contr. S. pur. 2. nō 5. Fonsecj 5° metha Cap. 6. Toledo ad Cap. 3. spē. Soar. ℓ. tr. 4. d. 1. nō 69. ℙ. gā driæ indiuantes n̄ sōl sīt fratꝛ driæ, sō sīt ultra qꝫ n̄ possunt hēre alias ultas, a gbus obtinæ ꝓsindant ꝓpriæ, et ꝓ ijs contrahantꝛ: gō in opiōe, qꝫ regrit ꝓpriam ꝓpriissimā obtinam inter ute, et driaj, negueunt driæ indiuantes eē gria, ℓ spēs.

Resl. 2. in opiōe, qꝫ negat ꝓpriissimas obtinaj possunt driæ indiuantes conuenire in alīq ꝛoe cōi vtl. sicut ligo Scotū in 3° dist. 23. q. uia. Mirineiꝛū Cap. 3. d spē, Mend. in log. d. 3. S 7. Ruderica d Arri. in log. d. 7. ℙ. gā ℓt driæ indiuantes n̄ possint esse ꝓsindere, tñ in hac opiōe possuntēe vte, gā ñ é naꝛia ꝓpriissima obtinaj a driis. sō sufficit ꝓpriissima fratj: gō pōt dari una ꝛaj cōis, qꝫ sōl fratꝛ ꝓsindat ex pē aijs illis, et ꝛtahatꝛ ꝓ maiōꝛ expōnem complum, et cōnotationem driarum. sicut hō in hac sīa n̄ ꝓsindit obtinæ a beneficijs, et sanctitate, sō illas includit, et sōl contrahitꝛ ꝓ maiōꝛ expōnem complum, et cōnotationem ipsarum driarū.

Arg. 1. ꝓ Soar. ℓ. driæ indiuantes diferunt fratꝛ se ipsaj: gō n̄ possunt dicē ꝓ alias driaj indiuantes superadita. ℞ cond. totū, gā nos n̄ contrahim. driam indiuantem in cōi ꝓ alias driaj superadita, sō ꝓ maiōꝛ expōnem ipsarū driarum, et cōnotationem illaꝛū, qꝫ n̄ se hēnt ex pē driarum, sō tantū ex pē complū, et hoc sufficit ad uam compositiōem Rhetham in opiōe N. N.

Arg. 2. qꝺ é ultimū constituens n̄ pōt ulteriꝰ constituj ꝓ alio, ꝛ

driæ induantes, ꝛt ullo constituem in græ metho: gö n possunt constitui ꝙ aliæ driæ induantes. & dist cons n possunt ullo constitui ꝙ aliæ driæ induantes ex pë obti cond ex pë aiæ illius neg cons. sicut ho abstrat9, a Brö, et Blö n constituit Briæ, et Bliæ ꝙ aliæ driæ induantes ꝙ sint entiæ obtiæ, sd tantū fratres ex pë aiæ illius.

Sectio. 3ª

Vnegoës possint ëë græ, t spës?

Quæs. 3. Vnegoës point hæ ëë roem græ, t spëi? 2. dupliciter point cōsiderari negoës, t ꝙtin9 si mera charentiæ a pë rei, t ꝙtin9 sumunte ꝙ illum, ut entia raï. Resol. igit. 1º negoës ꝙtales possunt ëë græ, t spës. Ꝙa habent entitatem negiuā, ꝙ pöt abstrahi, et ët habent partes driæ negiuæ, ꝙ point contrahere ad roem Coiem: gö possunt subire roem ulitatis. firmat 1º ꝙa negoës componunte methe ex essiā, et exiytentia negiuā: gö ët possunt compone ex græ, et driā negiua. firm. 2. ꝙa negoës componunte methē, nempe unitas fratis, et numeralis, ut supra dixim9, gö ät aliæ negoës.

Arg. 1. negaë, ꝙtalis nullum hët ëë: gö n pöt componi methē. & dist. aïs: nullum hët ëë possiuum, cond. nullum hët ëë negiuū neg. aïs, et hoc ëë negiuum sufficit ad compossibilitatem methæm negiuam. Arg. negoës totum ëë sumunta fratis negatis: gö in se nullum habent ëë ad compossibilitatem methæm. & dist. aïs totum ëë sumunt a fratis negatis extrincice, et tamꝙm a signo cond. totum ëë intrinsecum negiuum, neg. aïs sicut comptus, ꝙ totum ëë suum sumunt extrincë ab obtis, a quibus spificantur, n uö sumunt suum ëë, et exiytiam intrinsecam.

Arg. 2. illius n pöt cognoscere negoës in se, sd roë subtorum, t fratum ꝙ negatarum: gö n pöt abstrahere negoës in se, ꝙtales. & neg. cons ga ät illius nequit cognoscere in hac uita Anglum, et aiam natem, ut ät in se, et trī pöt ab illis abstrahere roem Coiem, et utem ꝙ alienas spës.

Arg. 3. driæ negotiæ n manent extra roem Coiem, sig dë

driæ ēt st̄ qd negiuum: gō n̄ possunt componere methe. Rx neg. ans, qa driæ contrahentes st̄ tale negiuum incomplum, et negaō in cōi ē qd negiuū complum sicut ēt rale, et Petreitas st̄ driæ possitiuæ, ut ē + gūs cōis ēt possitiuus, et tn̄ manent extra essiam̄ possiuam̄ alis, et hois, qa driæ st̄ tale possitiuū incomplum. + grūs

Hinc deduces 1º. negoēs frā dtratæ poē ēē grā, l spēs, si n̄ recte comparantr, und hoc et illud n̄ Prūs qd dar in Plo, + et Leone possunt conuenire in n̄ Prō in cōi, tamqm in spē. dind hoc et illud n̄ Plūs, qd dar in equo, et Leone possunt conuenire in n̄ Plō ali, tamqm in grē, eo qd frā negatæ st̄ dirsæ spē, qa n̄ Plūs leoninū negat oem leone ēē dissum in Plō, et n̄ Plūs eqnum negat oēm equm ēē dissum in Plum, q frā negatæ dirsantr spē: gō n̄ Plūs in cōi pōt ēē gūs ad n̄ Plum eqnum, et leoninum. Plo, + et Ioane

Præpteria conueniunt hæ duæ negoēs in n̄ Plō ali in cōi, tamqm grē; qa uē st̄ hæc pdicoēs / n̄ Plūs leoninū ē n̄ Plūs al /: n̄ Plūs eqnum ē n̄ Plūs al / dind prantr in qd incomple, qd pōt, qa n̄ Plūs al n̄ dicit n̄ Plum tale al i.. leoninum l eqnum: gō hēt oia reqssita, ut sit uum gūs.

Resol. 2. negoēs unius frā detratæ n̄ possunt conuenire in negoē alterius frā ēt dtratæ: v.g. n̄ Prūs, et n̄ Plūs nequiunt conuinire in n̄ hoē cōi, tamqm in spē, et n̄ hō, et n̄ leo n̄ possunt conuinire in n̄ ali cōi tamqm in grē. P. qa alr negaretr spēs superior d suo indiuiduo qd sic P. Ebo Ioanes ē n̄ Prūs et tn̄ n̄ ē n̄ hō, imo ē hō: gō n̄ Prūs: gō n̄ Prūs et n̄ Plūs n̄ possunt conuinire in n̄ hoē in cōi. dind equs ē n̄ leo, et tn̄ n̄ ē n̄ al: gō n̄ hō, et n̄ leo n̄ possunt conuenire in n̄ ali in cōi, negūs negetr d aliq sua spē, nimirum al d eq, si hoc tibi uidetr nimis intricatum concidera passienter, et tandem illiges, alr explica id clarius, amabo.

Vna negaō relis fundetr in alia?

Quaeres 2°. V una negaõ relis possit fundari in alia reli. Rx probabiliter negatiuam. Arte, et CC. q. 1. Vlium art. 1. qs seqtr Soar. l. tr. 4. d. 1. nõ 36. P. qa negaõ per se ipsam nil ẽ fratr: gõ p se fratr oiã a se remouet, ac pind n̄ eget alia negoẽ supaddita.

Infer: gõ oẽs negoes st eiusd spẽi, siqdem hẽnt eandem fram negatam. Rx neg. illat, qa lt qlibet negaõ a se expelat oiã indetriminate, tñ a suo subto remouet aliqm fram detriminate. V.g. n̄ hõ a se expelit oia alia entia, at uõ a lapide V.g remouet detriminate hoem, et n̄ leo remouet detriminate leonem ab eodem lapide tta, et cum hæ fiã negatæ st dirsæ spei, ẽt negoẽs spẽ diferunt.

Arg. 1. p aliqbus RR. negoẽs possunt esse gra, l spẽs: gõ in se fundant unitatem præssissionis et aptudem, quæ sunt etiam negoẽs. Rx cond. totum, quia unitas præssissionis et aptudõ st negoẽs roĩs, et nostra quæstio prosedit de negoibus realibus fundatis in aliis negoibus ẽt realibus.

Replicabis n̄ datur maior ratio, cur possit fundari negatio rationis in negatioẽ reali, n̄ uõ negaõ realis in alia reali. Respondetr diuersam rationẽ ẽẽ qa in primis n̄ sequitr psessus in infinitr a pẽ rei, põt enim illus sistere in negoẽ roĩs. dind negaõ a pẽ rei n̄ fratr pssissa, neq indissa in sua infioria: gõ põt psindi p illum, et fieri indiuissa p unitatem pssissioĩs, at uõ negaõ realis a parte rei a se expellit omnia, ac proinde n̄ indiget alia negatione reali ad hunc defectum.

Arg.

Arg. 2. ꝯlibet negaõ singulariꝫ hẽt unitatẽ numeralem, quaꝫ ẽt ẽ negaõ realiꝫ: gꝫ una negaõ fundatur in alia. Ꝟ ad oꝝ ꝯm libet negoeꝝ singularem ꝑ se ipsam eẽ unam numeralitẽr, gª ꝑ se ipsam expelit fraꝝ negatam unitatiꝫ numeraliꝫ.

Arg. 3. negoꝝ ſt itligibileꝫ: gꝫ fundant in se illigibilitẽm, q ẽt ẽ negaõ realiꝫ. Ꝟ dist. aꝝ ſt itligibileꝫ ꝑ se ipſaꝫ imidiate neg. ꝑ subta ſt itligibileꝫ t ꝑ fraꝝ negataꝫ, Cond. oꝝ. et i eo ñ fundant imẽ ẽ in se hꝫre negoeꝝ itligibilitatiꝫ.

Arg. 4. negaõ Xri Vg. ꝯm hẽt Xrus ẽ ẽt ñ lapis: gꝫ hæc negaõ realiꝫ in se fundat aliam negoeꝝ realem. Ꝟ dist. aꝝ negaõ Xri ẽ ẽt ñ lapis ꝑ aliam negoẽ superadditam neg. ꝑ se ipsam Cond. aꝝ. gª cum sit fratr negaõ, removet a se oeꝝ aliam negoeꝝ ꝑ suam essiam.

Quæſt. 3. Vtrum negaõ hẽat aliam ꝑ fraꝝ negaõ? Ꝟ negẽ. Ꝟ. Arri in phica. d. 14. nõ 14. ((ad quæſt. d oppoſiꝝ art 2. subſcripſit Soar. lr. 4. d. 4. nõ 40. Ꝟ. gª oꝝ negaõ removet aliqd ens, sigꝫ ẽ essiatr ñ ens: gꝫ semꝑ hẽt ꝑ fraꝝ negaõ aliqd ens positiuũ. Deꝫ posse negare aliqd ens negatum. Ꝟ hoc implicare, gª sic negaõ negaret se ipsam sat grãa, gꝫ ẽt ẽ ens negatũ.

Ꝟ. 2. gª oꝝ negaõ ẽ nil: gꝫ si negaret aliam negoeꝝ, esset ñ nil ac ꝑ ind esset aliqd: gꝫ oꝝ negaõ negat aliqd. Ꝟ. 3. gª si una negaõ negaret aliam, sequeretr dar processum in infinitũ a pte rei. q sic ostendo. Xrus Vg ẽ hẽt negoeꝝ Xri, hæc negaõ Xri ñ ẽ negaõ lapidis: gꝫ hẽt negoeꝝ negaõis lapidis: d ind negaõ negoiꝫ lapidis ñ ẽ negaõ ligni; gꝫ fundat aliam negoem negois, et hæc aliam, et alia aliam, et sic in infinitum, gꝫ ñ ẽ admitendũ a pte rei, ſt sint entia negatiua.

Oppoſitum cenſent aliq MM. Ꝟ. gbus mxia d nihilo nostra istoria. ꝑ gbus Arg. 1º negaõ in ꝯi hẽt unitẽm ꝓsitioꝝ, et aptudẽ,

q̄ ēt st negoēs. gō una negāo fundatr in alia. Rx dist cons una negāo relis
+ rōis fundatr in alia reli, neg. una negāo rōis fundatr in alia reli, cond cons, q̄a
in hoc nulla dar implicatio, eo qd n̄ seq̄tr processus in infinitū ap̄e rei, ut supra
dixi.

Arg. 2. Prius n̄ ē negāo. Vg. n̄ ē unās fratis: gō in Prio dar negāo negōis. Rx
dist. ans. Prius n̄ ē negāo p aliam negoem supaditam neg. p se ipsam cond. ans
et rāo huius ē, qa ꝯ p se ipsum Prius sit qd possiuum, p se ipsum n̄ ē qd negiuū.
Neq hinc seqtr n̄ ēē narias negōēs, qa in primis st nariae ad expetendas fras po-
ssiuās. d ind dato qd negōēs logā i. nariae n̄ admiterentr, sal dent admitti negōēs
Congentēs, sine qbus n̄ possunt illigi aliq dnominaōēs. Vg. negāo existentiae, ne-
gāo lucis, et aliae siles, et phaec ualere iubeamus negoes

Disputatio 3ª
De Specie.

+ Specie

Sectio 1ª
De specie Subiicibili.

+ Specie

Hoc nome spēs, logē sumptum sciat id, qd subiicitr gri in essendo, l prando. p ot
ēt concideraris spēs p ut respicit gūs p relōem, p l ēt trāt relōem ipsius gris.
hic mō agemus d spē p ut ē subiicibilis, et sect. sequenti d spē p ut ē pdicabilis.

Adtm tn ē spem l posse ēē infimam, l subalternam, spēs infima ē illa,
q sub se sol continet indiuidua, ut ho, q sol sub se hēt Prum, et Plum, tta. spēs
subalterna ē illa, q sub se continet alias spēs, ut al, qd p infioribus hēt hoem,
Leonem, tta. q st spēs. haec spēs dir gūs rū suorū infiorum, et dir spēs rū alteris
gris superioris, qd partissipat: Vg. al ē gūs rū hōis, et Leonis, d qbus pratur
et ē spes subalterna rū Uiuentis qd partissipat, tamqm gūs; und Coliges

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA

oem spem siue infimam siue subalternam herë duplicem relõem, alteram ad sua infiorã, d qbus prãtr, alteram ad suũ gus, qd partissipat, et ut sic dir spës subiicibilis.

Definitr igir spës subiicibilis id qd subiicitr gri in quæõe qd e pxe parla id, ponitr lo gris, et scat unitem p se in re, et nomine. p parlam, qd subiicitur, excluduntr oiã vlia, q in rõe vlitatis n subiiciuntr, sd prantr. p parlam in quæõe qd e, reiiciuntr parlia driæ, pprii, et Accidentis, q subiiciuntr in qle. tand p parlam pxe, excluduntr indua, q n subiiciuntr pxe gri, sd rõte, ordarie loquendo.

hæc defio sic tradita n e essialis, qa pcedit p pprietem, i. p subiicibilitatem, q e pprietas parlis, sicut pdicabilitas e et pprietas vlis. si tñ parle spificum sumatr p reloe erit defio essialis, si ita acomodetr, spës subiicibilis e parle pxe respiciens gus, item erit essialis ad parle spificum absum in essendo, si ita tradatr, spës subiicibilis e parle aptum ee sub grë, erit uo essialis ad Parle spificum in subiiciendo, hoc mo, spës subiicibilis e Parle aptum subiici gri.

Arg. 1. hæc defio traditr p gus, qd e qd ignotius spe; sd defio det semp tradi p aliqd notius, go hæc defio n recte pcedit. Rx 1o dist. min. defio det semp tradi p aliqd notius, qndo pcedit p aliqd intrincum, Cond. qndo traditr p aliqd extrincum neg. min. et cum defio spei subiicibilis tradatr p extrincum, i. p gus, qd e extrincum spei, ind e, qd n fiat p aliqd notius. Rx 2. neg. absce min, qa n e narium, qd defio semp pcedat p aliqd notius, qa defio hois traditr p al, tamqm p gus, qd n e notius ipso hoe, si qd al mag. abstrahit a sensib9.

Arg. 2. ois spës subiicibilis e fratr vlis: go potio det definiri p pdicabilitatem, qm p subiicibilitem gri. Rx dist. Cons si sumatr spës p ut pdicabilis Cond. si sumatr p ut subiicibilis neg. Cons, nos uo hic agim9 d spë subiicibili, et n pdicabili.

Col. hanc defioem spei n tradi p gus, cui subiicitr tamqm p aliqd

intrinceum, ido ñ possum9 ponere dfiones grij lo alicuiꝰ partij dfionis spei.
Vndo iio Arist dixit posse poni dfionem partis lo alicuius partij ipsius dfionis
intrigendo vndo illa pars ẽ intrinca, et dfio ꝓcedit ꝑ aligd intrinceum, gd ñ dcit in hac
dfione spei subiicibili, cui gus ẽ extrinceum. neq; pinde desinit hoc dfio ẽt essialy
ga ẽt obtin ẽ extrinceum actui et pote, et tri ẽ illij essiale.

Sectio 2ª

De specie predicabili.

Spes predicabilij sic dfinit— id gd prater ẽ plubus nõ drientibꝰ inquatõe gd ẽ complehoc dfio ñ ẽ essialy, ga tradit ꝑ auim prandi ygentem. erit tri essialy si ita fiat— spes ẽ vltm aptum ut sit l poicetꝰ ẽ plubus nõ dicij ingd complet— et ꝑ retor sic erit ẽt essialy— spes ẽ respiciens inferiora solo nõ dicta.

Arg. 1. sigs scl cognoscat at in ordẽ ad spem humanam, et ñ ad alias spes, predicabit at ẽ solo nõ dicij, i. ẽ hõe, et Vg: gõ iam definitio spei conuenit gui. Dr neg. Cons, ga in eo euentu at predicaret in complet ut gus, at iio spes dei prarii complet, gd ẽ dria essialy distintiua spei a gre.

Arg. 2. si duplex aia essialy inferret mas dicas spes, resultarent composita dicta spe; et tri ho, g espes predicaret ẽ illis: gõ spes pot prarii ẽ plubꝰ spe dicij. Dr dist. min. ho predicaret ẽ illis tamen gus cons, tamen spes neg. min. ga tunc foret hõ gus, et ñ spes iusta hanc opinem. si tri uelij dice, gd homo tunc predicaret ut species, ga predicaret complet, coherentiꝰ loquendo, ga scl prarii complet et incomplet essialy distinguit gus ab spe, et ñ prarii ẽ plubꝰ dicij spe l nõ.

Arg. 3. Et gus ñ conseruet in una tantu spe; tri spes be conseruat in uno tantu individuo: gõ Et gus predicet ẽ plubus, spes tri ẽ uno scl predicabit. ga in uno conseruat. ut argo respondeo, dote tripliciter posse gus, et spem concedendo; 1º gd ultitatem rei inferiorum. 2º. gd effectum essialem, et 3ria ipsius essie, Vg. actij et hoij; 3º. gd effectum 2ria, q resultat ex contractione cum dicij

Rx igiꝛ ad arguꝫ; si quis spectet ad utilitatem, bñ posse conseruari in uita tantu spñ, iasta supius dicta, ꝙ habt plo in uia, ꝺ gbus poceꝫ incomplꝫ, ꝙ sufficit ad roem essiatem grij. spës uo nõ pot conseruari quad utilitatem in uno tantu in uio, ꝙ nõ habt plo in fioia, ꝺ gbus poceꝫ, ꝙ é essiatz regatiuum ad cẽ vle. Si tn quaꝫ pcedat in 2us sũ i. quad essiam. Rco, q̃ bñ posse conseruari grij in uita spñ, atꝙ spem in uio indio, ꝙ tota essia grij essiatz repiꝫ in uita spñ et tota essia spñ, essiatz ẽ in uio indio.

Si tand sumaꝫ in 3o sũ i. quad pfectioem 2ꝛiam ꝙ resultat ex contractione dicꝫ spem bñ posse conseruari in uio indio, ꝙ cum oria inuantes sint eiusd omnino roꝫ essiatij tantam pfectioem 2ꝛiam adquirit spës in uio indio, ẽntam in oibus. at uo cum oriꝫ spificꝫ sint diꝛsꝫ roꝫ, et essiꝫ, ind ẽ ꝙ quis nõ bñ conseruet in uita spñ, ꝙ diꝛsam pfectioem 2ꝛiam adquirit quis p contractioem ad diꝛsos oriꝫ spificos, ꝙ adsunt diꝛsꝫ pfectiones spificꝫ ipsi quj contracto.

Quaꝛ. hic 1o Vꝛis spës subiicibilꝫ sit ẽt pdicabilꝫ. hoc quaꝫ meo iuditio ẽ ꝺ solo nomine. ꝓpter distinctioẽ utentiũ ẽ. si spës pdicabilꝫ nariõ deat sub se herie inferiꝫ tantum, tunc dico nõ oem spem subiicibile ẽe pdicabilem. rõ ẽ ꝙ ut Vg. ẽ spës subiicibilꝫ riꝫ Viuentis, ꝺ participat essiatz in ꝺ incomplꝫ et tn nõ ẽ spës pdicabilꝫ, ꝙ pticatz tam ẽm quis ꝺ plubꝫ diꝛsꝫ spẽ in ꝺ incomple.

Si uo hoc nomẽ spës nõ sumatꝫ tam rigorosse et stricte dico oem spem subiicibilem ẽt ẽe pdicabilem. P. ꝙ oꝫ spës subiicibilꝫ hẽt sub se infiꝛa, ꝺ gbus pdicatz: et tt ꝺ hꝫ infiꝛibꝫ pdicatz incomplꝫ, et illa sint diꝛsa spẽ, scꝫ ꝙ pdicatz tam ẽm spës subalterna, et nõ tam ẽm spës infima. sd ꝺ hoc diuersa, ut maluiꝛj, et uoca quis, spem subalternam, ꝙ ẽ quaꝛtio ꝺ nomine.

Quaꝛ 2o Vꝛis spës pdicabilꝫ sit ẽt subiicibilꝫ? Rx affie. ꝙ

uocum ad spem, et induum. R. neg. ans, qa at ñ é uocum ad hoem, et Pruum
gndo dr hæc suppositio essialj, et mediata, ñ nego at in se ēe uocum, sd dico
ñ ēe uocum ad hoem, et Pruum. Infer: gō ēt subiicibile erit uocem in se ci-
cut at in se é uocium. R. 2º p̄mitendo illat, qa nostra quoq; pcedit d subiicibili
uocō rōne spei, et induj, gd æquale dēt prio partisiparj, gm ipsum gūs.

R. 2. neg. illat, qa subiicibile ut in se esset uocum, deret
posse dici cōis in spem, et induum, tamen in duo membra essiale oppōia; si-
cut at, gō in se é uocium pōt dici in rale, et irrale, ut in membra essiale oppōia:
at g subiicibile ñ pōt dici cōe in spem, et induum, qa spēs prio essiale partisi-
paret subiicibile et induum partisiparet posterio, et rōne supponendo essiale spē
iam partisipantem, gd omnino tollit uocem: gō subiicibile in se remgn pōt
ēe uocum.

Arg. 3. relae induum ad gūs, et relae spei ad ipsum gūs possunt
conuenire sal in subiicibili cōi, et rōne uocis gō ēt poterunt conuenire in sub-
iicibili pxe in gō incomple, et uocis. R. hæc conqūa, qa illa, q conueniunt uocis
in alig p̄dicato cōi rōne, et possunt uocis conuenire in alig p̄dicato cōi prio. R.
2º neg. ans, qa illuc subiicibile cōissum, semp partisipabat prio et essiale ab
spē, et posterio, ac rōne abinduis, gd impediebat uocem.

R. 2. dato ante, neg. cons qa ēt Pruus, et Bussefalus conueniunt
uocis in alig p̄dicato rōne, nempe in ale; et tñ ñ conueniunt uocis in alig rōne
cōi prio. item aiis, et Poa ñ conueniunt uocis in alig gīe prio, et tñ uocis conue-
niunt in gīe rōne, i. in glitate, q é gūs sumū. id cernitr in scia, qa, et posterius
q ñ conueniunt uocis pxe in scia; et tñ rōne conueniunt in glitate: gō sile ut
spēs et induum conuinirent in subiicibili cōi rōne, ñ segtr gd conueniant in
subiicibili pxe in gō incomple.

Præterea ostendo ñ posse abstrahi unum subiicibile in cōi ab spē
at indiō; qa spēs et induum ñ é duplex inferius subiicibile strale, sd unū

tantū; gō sic ꝓbo, ga tam spēs, gm indalīn subiiciunt ingō incomplē: gō hēnt eand subiicibilitem fratem nō: gohie ñ dāt duplex inferiꝰ subiicibile fratr, a q abstrahatr illud subiicibile Coie, gd debebat mediare inter spēm, et gūs.

Quar. 4. ū sola spēs sit adæqtum Correlatiū grij? Rx negē. ℞. facile, ga ñ sol spēs, sd et induūm referte ad gūs, et trāt illꝰ relorem: gō ñ sol spēs, sd et induūm? e adæqtum grij q correlatiū. firmar. ga gūs hēt ꝓ correlatiuo adæqto oīa sua inferiꝰ, d quby incomplē prātr; sd ñ sol prātr incomplē dspē, sd et d induūm. gō tam spēs, gm induūm st adæqtum Correlatiū grij.

Instt. Porphiriꝰ gndo definiuit gūs, sol felit mentione d spē, et ñ d induū: gō existimauit solam spem ee Correlatiū adæqtum grij. Rx t° neg. aīs ga et induā spectum diuersum diferunt spē, ut Ens, et Substāl; et sic tantū diferunt ipsa induā inter se, gntum spēs. Rx 2. ℞ fuisse mentionē d spē tamē d Correlatiuo ꝓxo, ñ tñ negatte induūm et Correlatiū totum.

Sectio. 4ª

De relōe grīs ad speciem, et ad induūm?

Quar. 5. ū relao, q gūs referte ad spem, et ad induūm, sit uca tantū? Rx affrie Dᵒ Tᵒ, Rub. in log. cap. 3. Felle? q. 6. s. 1, et Soar? t. 4. d. 2. nō 149. ℞. 1. ga unicum relatum pcam relorem respicit suū ltum adæqtum, nisi aliund dēt aliq partij rugnia: atq gūs ē ucum relatum: gō p ucam relorem referte tam ad spē, gm ad induūm. ℞. 2. ga uca tantū dāt aptūo ingrē ad oīa sua inferiꝰ: gō et uca tantū dabitr relao.

℞. 3. ga gūs respicit oīa sua inferiꝰ sub ead Comonicōe ingd incomplē: gō cum Comonicao sit ead, tam ad spem, gm ad induūm, relao inēa fundata dēt omnino ead; sigd gndo funtum ē id, ead et ē relao. firmar. ga p oīa p ucam relorem respicit, tam auūm, gm dotum adæqte: go sltr gūs p eand relorem referti ad spem, et induūm.

Contrariam Snaïn tenent Alig RR. seqti P. Ouied. in log. Contr.
4. nõ 15, ℔ gb9 Arg. 1. relaõ güs ℔ complum comparatiuã, sd possum9 ℔ dirsuũ complum comparare güs ad speĩ, et induuĩ: gõ güs respicit speĩ, et induuĩ ℔ dirsaĩ relaeĩ. R. dist min. possum9 ℔ dirsuũ complum comparare güs ad speĩ et induaĩ licere, cõe cum sunto in re neg. min. gõ eod libertate, possum ego comparare güs ℔ dirsos complus ad libet suum parte speficam, et in eis fingere dirsas relaes ad speĩ; gõ tñ ipsi aduersarii n admittunt: gõ sol cum sunto debes comparare güi ℔ comonicaeĩ in complam, ĝm hẽt tam ad speĩ ĝm ad induuĩ; unde ucã resultat relaõ ppter ucam comonicaeĩ in complam in ucõ subto, et sunto.

Arg. 2. ucüs essüs ℔ duplicem relaem referti ad caĩ 1om et 2am. gõ et güs, ℔ ucum sit ℔ duplicem relaem respiciet speĩ, et induuĩ. R. ℔ mitto ante neg. cõis, gõ essüs ut ℔ducatr n postulat nauis hanc duplicem caĩ, poterat n. sol ℔ uei a caĩ 1a. sine consecssio caĩ 2a. at nõ güs nauis postulat tam speĩ ĝm induuĩ.

De relõe spei et indui ad güs.

Quar 6. ℣ spẽs referatr ad güs ℔ dirsaĩ relaem abilla, ℔ ĝm referte induuĩ ad ipsum güs? R. affir. P. 2o. gõ spẽs et induuĩ nõ dirsantr: gõ fundant relaes dirsas nõ. et ℔ spẽs, et induuĩ constituant unam correlatiuã adẽqtum rũ grũ, tñ cum sint subta dirsa nõ, dẽt fundare relaes nõ dirsas; gõ ostendit expso aũs et obti; nam ℔ aũs, et obtĩ faciant unum tum adẽqtum rũ poẽ, tñ dirsaĩ relaem fundat aũ ad poaĩ ab ea, ĝm fundat obtum ad ipsam poaĩ, gõ aũs hẽt relaem relem ad poaĩ, obtĩ nõ relaem rũ, iuxta Coiem Snaĩ.

P. 2. gõ ℔ extrema sint partialia, cum tñ sint dirsa, dẽt fundare relaem dirsaĩ: gõ P. gõ ẽt hõ, et al si extrema partialia rũ Viuentũ, et tñ al hẽt dirsaĩ relaem ab illa, ĝm hẽthõ ad ipsum Viuens. dind oĩa gra intermedia constituunt unum correlatiuũ adẽqtum ad güs summum rũ cuius si extrema partialia; et tñ fundant relaes nõ dirsas ad ipsum güs summ. gõ sitr ℔ spẽs, et

induum constituant unum correlatiuu adæquatum ruj grij, tñ habebunt diversas
relores ad illud, gā sit diversa extrema sat partialia.

P. 3. et efficaciter, gā p aduersarios oiā inferiora fundant diver-
sas relores ad suu vle, eo gō sit diversa nō tanta, et extrema: gō sibi spēs et induum
fundabunt diversas relores ad giās, cum sint subtā nō diversa. Dicent Aduersarii.
plo Partia eē diversa opposa, ido fundare diversas relores ad vle. bē ē: gō sibi spēs
et induum sit diversa opposa ruj grij, et fundant diversas relores nō.

R. spem, et induum n eē diversa opposa fratr, gā partici-
pant giās p eand participationem in gō Comple, in q fundatr relo. optima exa-
tio; sd contra: gō sibi oiā partia ruj vlis fundabunt ueam relorem, gā oia aēnte
illud participant fratr vg. in gō Comple: et tñ p contrarios, hæc aēnlis participa-
tio n constituit eand relorem, gā partia sit diversa nō extrema. gō et gā spēs
et induum sit diversa nō partia fundabunt diversas relores, et subiicibilitas fratis diversa
sit ead, certe n facile assignabitr diversa rao.

Quæs. 7. Vtra dua relores spei et indui ad giās sint solo nō diver-
sæ? R. affie P. Ouied. in log. Contr. s. pun. 1. Sturt. d. 5. S. 1. Arri. in log. d.
7. S. 2. Soar. P. te A. d. 2. nō 46. P. 1°. gā induum aligndo pōt imiē referri
ad giās, qa giās pōt abstrahi imiē ab indiō: gō tunc n supponit spēm et tiatr,
at p cons, n hēt relorem spē diversam. P. 2. gā hæc suppositio spei ē malij, et n
fratis in participando, qa induum aēnte participat giās in gō in comple, sicut spēs
illud et participat in gō Comple: gō cum participatō sit ead in spē, relores erunt
eiusd spēi.

Sizmar. 1. gā hoc nō melius intelligitr gnio dentr tantu 5as spēs subiicibi-
les, nam in Metaphia Sua segtr dari sex, gā tunc subiicibile in gō in comple
facit duas spēs distias, nimirum subiicibile totum induate in gō in comple, et
subiicibile spificum eorum eē in gō in comple: gō ne admitam9 hanc spēm Sco-
ti, debem9 concedere ueam eē spēm subiicibilis in gō in comple.

firmat. 2. ga relaõ, ḡm hēt spēs. Vg. hō ad Vnens, q̄d ē gūs totūm, ē eiusd spēi, cum relōe, ḡm hēt at ad ipsum Vnens gūs ꝓxim, ℔ at supponat pri-us partitipans, ḡm hō: gō sitr relao, ḡm hēt induūm ad gūs erit eiusd spēi cum relōe, ḡm hēt spēs ad ipsum gūs, ℔ spēs prius partitipet, ḡm induūm.

Argumenta soluto.

℔ Otraria sūa stant CC. arg. 2. d spē. art 2 ℞. fell. 2 6. 3. 4. et alii ℔ gōs arg. 1. relaõ induūi ad gūs supponit exiatr reloem spēi ad ipsum gūs; sd suppositio ettialj arguit diuersima ettiate in reloibus: gō relao induūi et spēi ad gūs ſt spē diuersē. ℞ 1. neg. mai; ga relao induūi ad gūm supponit reloem spēi ad ipsum gūm ga utraq; imiē tendit ad gūs sub rōe partitipatōj in gō in cōmple.

℞ 2. dist. cand mai relaõ induūi supponit reloem spēi ad gūm matr tranceat, fratr, et in referendo neg. mai, ga ℔ matr in partitipando prius parti-tipet spēs, ḡm induūm, tñ in referendo cōgr referrt induūm ad gūs, atq; spes, ga tam relaõ spēi, ḡm induūi respicit gūs in rōe partitipatōj, in gō cōmple. sicut gus re-gr cōmonicatr spēi, atq; induō in gō in cōmple.

Adde q̄d aligndo pōt gūs imiē abstrahi, et partitipari ab induūs, ut supra diximꝰ; gō signū ℔ gō hāc suppositiōn sit ettialj, sēḡ aligndo tolli pōt. ꝓpterea re-laõ spei ad gūs totūm, et relao gūm ꝓxi ad ipsummet gūs totūm si eiusd spēi℔ gūs ꝓxim prius partitipet gus totum, ḡm spēs illud partitipet: gō sitr tr.

Arg. 2. induūm respicit gūs in cōmple, et respicit spem cōmple. gō ettialj supponit spem, ac ſnd hēt reloem diuersam ad gūs, ab illa, ḡm spēs hēt ad ipsum gūs. ℞ neg. cōiē. q̄ñ recte xcludit, ga nos nō agimꝰ hīc d relōe, ḡm hēt induūm ad spem ḡm partitipat in gō cōmple, sd tantū d relōe, ḡm hēt induūm, et spēs ad gūs, et cum tam spēs, ḡm induūm partitipet gūs in gō cōmple, ind ē q̄d relao utriusq; ſt eād sit in spē. porro refert, q̄d induūm partitipet spem cōmple, nam q̄d ind segr ē induūm hanc diuersam reloem ad spem, ab ea ḡm ipsam induūm

hēt ad gūs ꝓpter partissipaōēs dirsās, alteram in qd Compte, alteram in qd in Compte.

Imo ulterius Confirmo nostram snām, 1°. qa iusta doām C.C. suppositio q̄ dār inter Prum et hoem Vg. ad at tamqm gūs, sol ē malis extremorū, et n̄ relorum subiicibilitatis: gō relōes spē n̄ dirsantr, qa una n̄ supponit aliam essialr. dind hac suppossiō malis lt essialis, n̄ facit Prum et hoem dirsōs spē malr: gō et illa suppossitio fratis relorum (qmuis admitatr) n̄ faciet relōes spē dirsās.

Confirmo 2. qa relao grīs accialis n̄ differt spē a relōe grīs subialis ad sua infiorā. Vg. relao Colorati ad infiorā ē eiusd spēi cum relōe alis; et tn̄ Accidens essialr supponit subiam: gō lt induum supponat essialr spem, tn̄ relōes spēi, et indiuidui ad gūs n̄ erunt dirsae spei.

Replic. at n̄ ē gūs rū hoīs et Pri, neq in eo Conueniunt uuoce: gō silr relao indui, et spēi ad gūs n̄ Conuenient uuoce in aliq rōe Coī subiicibilis in Compte. Rx neg. cons, dirsā rāo ē, qa at n̄ multiplicatr in hōe, et Prō, sd ē id omnino. gō ~~go~~ hō, et Prus n̄ possunt Constituere duo infiorā in rōe alis, ꝓpteria in partissipōe dār illa suppossio essialis, q̄ (iusta coīe) impedit uniuocoem, at uō ~~rōes~~ relōes spēi, et indui st duo partia subiicibilia, dind n̄ supponuntr essialr: gō possunt Conuinire in subiicibili in Compte.

Sectio 5.

De relōe indui ad spem, & genus.

Quaer. 5. V induum referatr ad gūs, et spem ꝑ duas relōes essialr dirsās. Rx affrē P. qa induum respicit spem Compte, qa eam Compte partissipat, et respicit gūs in Compte, qd in Compte partissipat, sd partissipare Compte, et in Compte ē funtum essialr dirsum, ut pēt: gō relao, qm induum hēt ad spem ē essialr dirssā ab ea, qm hēt ad gūs. firmar, qa Comonicāo Compta, et in Compta efficit

duas spēs dīrsaj in Vtribus; gō ēt partitipaō complo, et incompla constitu-
in et duas relaes sp̄ē dirsaj in duo.

Arg. 1. induuīn partitipat gūs miante spē, et sub ead partitipaōe incompla: gō respicit gūj miantē spē, et p eand relaem. Rx dist. aīa: partitipat gūj miantē spē matr, cond. frate neg. aīa partitipaō matj ē ead, ga id at descendit ad spēm, et ad induuīn incompla, et ideo ut iam dixim, relaō indui, et relaō spēi ad gūj n̄ differunt ettiate: at uō induuīn partitipat spēm complā, gūj uō incomplē, ideo hēt relaem dirsam ad spēm, gm complē partitipat, et dirsam ad gūj, qđ partitipat incomplē. declarate hac solutio ab explo, ga ēt induuīn partitipat rate vg miantē hoc, et tm hēt dirsam relaem ad solam dziam, i. ad rate, qđ partitipat in gle incomplē, ~~vg. ad hoc et dziam ad hoc~~, et dirsam ad hoc, quem complē partitipat

Arg. 2. Induuīn respicit ettiate spēm, gūs uō p accens: gō p eand relaem respicit utrumq. P. aīs gō dar̄ alīj induā, q nullum gūs supra se hēnt, vg. hoc et illa mia in opiōe Ci docente oēs mājs 2as ēē eiusd spēi. Rx neg aīs, ad pbaem illius dico, qđ ēt dar̄ alīj induā, qđ mō n̄ examino, q n̄ heant supra se gūj pxim, tm hoc n̄ facit qđ induā, q hent gūs illud n̄ respiciant ettiate, et exptum ē euidens, ga ēt dar̄ unū induuīn, i. De, qđ nullam spēm respicit et tm n̄ segtr, qđ alia induā, q hent spēm illam n̄ respiciat ettiate: gō sitr, ēt dar̄ alīj indtā, q n̄ respiciant gūs, qđ n̄ heānt, tm illa induā q gūj hent illud respiciat ettiate.

Arg. 3. relata mutua eod mō se respiciunt, sd gūj respicit spēm, et induuīn p ucam tantū relaem: gō ēt induuīn respiciat spēm, at gūj p eandem relaem. Rx dist. maī, relata mutua eod mō se respiciunt, si sint pōia, et heānt id suntuīn, cond. si sint rota, et heānt suntuīn dirsuīn, neg. maī; at uō induuīn pp terḡm qđ sit relatum rotuīn uū gūs; hēt dirsuīn suntuīn, ad respi-

ciendum gūs, ḡm hēat ad respiciendū spēm, ḡa respicit gūs in comple spēm
ūio comple, ḡo sāt ē ad uersificandum rōtoes.

Arg. 4. induuīm ēē subiicibile rotum rū grīj: gō ꝓiꝰ rōtr ad
spēm, et posteriꝰ ad gūs. Rx induuīm dici subiicibile rotum rū gūs si ꝓiꝰ com-
paretr ɔ spē, et illa miante respiciat gūs; at ūio si comparetr imiō cum grīe, ḡ par-
tiſſipat inḡ incomple, nēſſet subiicibile rotum, ḡa tam spēs, ḡm induuīm partiſſi-
pant gūs in comple; ꝑ accēns ē, ḡ matr ꝓiꝰ supponatr spes partiſſipans. und
si induuīm comparetr ɔ spē, ḡm partiſſipat comple hēt unam rōtoem ad illam,
si ꝓparetr ɔ grīe. ḡ in comple partiſſipat, hēt ad illud aliam rōtoem spē diꝛsa.

Hinc ꝯ sāt ēē 8ª spēs barly subiicibilij; 1ª ē inḡ in comple,
2ª. in gō comple, 3. in gle ethiatr, 4. in gle nariō, 5. in gle ɔgēr. Inſt. dari
6ª spēm subiicibilij, nimirū induuīm, ḡ subiicitr rōtī inḡ in comple. Rx neg. inſt.
ga ēē rotum, l ꝓcuīm n uariat subiicibilitatem, sigō tam induuīm, ḡm spēs sub-
iiciuntr inḡ comple, ḡ ē ḡia ethialij.

firm. Solutio, ga spēs Vg. hō et subiicitr rōtī Viuenti, corru-
tibili, subiēt thē et tri n facit diꝛsam spēm subiicibilij, cum subiiciatr aībus hij
grībij inḡ in comple: gō ɔ spēs, et induuīm subiiciantr grīi inḡ in gō in comple
n uariabunt spēm subiicibilitatij, sicut in grīe prīxi ꝓie ɔ spē, et rōtī in duō
n uariat idēntēm grīj: gō nec sitr subiici ꝓie l rōtī n uariabit subiicibilitatem
partij, ga semp ē in gō comple.

Obs: induuīm supponere ethiatr spēm, ḡm partiſſipat comple.
et postea partiſſipare gūs rōtī in comple: gō ē subiicibile rotum rū grīj, ac ꝑinde
efficit nouam spēm subiicibilij. Rx adhuc dato ante. neg. ultam pēm cōquīæ; ḡa
sē subiicibile rotum efficiat nouam spēm subiicibilij, nam et ipsum gūs suppo-
nit ethiatr spēm intermediam in opiōē aduersariorū, et rōtī decendit ad in-
duuīm, et tri n facit nouam spēm grīj ꝓie et rōti, ga tam spēs, et induō como-

Rx 1°. neg. mai, qa hoc suppossum, n̄ e sol hoc al, sd hoc al rate Pe-
treitatum. Rx 2. data mai, neg. min. qa hæc praö | Prius e hoc suppossum va-
let id atq | e hæc substiä trans nam hunam | et p ut sic n̄ e praö in qd, sd in
qle, qa substiä n̄ prati in qd Compte d Prö, sd in qle, ut infra dicem⁹.

Arg. 3. ⁊ 2am. spem, praö Compla e illa, q dicit totam nam Coiem:
sd in induö nil dar Coie: gö n̄ dar praö Compla indui. Rx dist. mai; praö Compla
Vlis dicit totam nam Coiem, Cond. praö Compla indui, neg. mai: sufficit n. qd
praö Compla indui dicat totam nam indui, ut dicit hic ho, ru Pri: gö in suo grie
e praö Compla

Arg. 4. ⁊ 4am. spem, hoc ribile e Congens Prö: gö n̄ pöt Constituere
4am. spem indui, q e nariä. Rx dist. ans: hoc ribile e congens Prö, qad ex-
istentiam, Cond. qad Convenientiam, neg. ans, et sic n̄ prati d Prö, hoc ribi-
le Congeri in eo existens, sd postulantia, et Convinientia huius ribilis, q e
maxä nariä, et si hæc sulutio sibi n̄ placet, dic, hoc ribile ptinere ad spem
indui Congentem, et ad spem nariam indui spectare hanc praoem, Prius
e hoc n̄ Plus, q negaö semp e nariä Prö.

Sectio 2ª

Aliæ obietiones solutæ.

Arg. adhuc 1°. iusta Phum d induö n̄ dar defiö, neq sciä: gö male d finibim⁹
induum. Rx phum loq d induö mali, n̄ uö d frali p aptude, et reloe, qa p ut sic
pöt abstrahi induum, et trare sciam, ac defioem.

Arg. 2. pars tabulæ palmaris, v.g. pöt didi in alias tal pes mi-
nores, et tn e induum: gö n̄ be definite induum. id qd e indissum ulta duitioe
Rx dist. mai pöt didi in alias pes omnino siles, et eiusd driæ induantis neg.
in alias pes desimiles, et dirsæ driæ induantis, Cond. mai, et in hoc su di-

xim9 induum eē usto dictum, i. in alia induā eiusd omnino dicē induali.

Arg. 3. p Artem induum d nullo pōt prāri. gō induum n ē ꝑdicabile. R. induum n pōt prāri ꝑdicē vt, sd tantū ꝑdicē singulari, et induali, gd Artes n negauit. Arg. 4. induum pōt prāri d plubus: gō male definit, gd aptum ē prāri d uno, R. aīs. qa eād nō albō diuit9 possā in tribus lapidib9, pōt prāri d illis, dnd eād omnino aō induali prāte d cā 1ª et 2ª. R. dist. aīs, induum pōt prāri d plubus substantiue neg. d plubus adiatiue, transeeat aīs, qa hoc albō tunc n prareāt, nisi d uca albē, q n erat substantiue multiplicata, neg n. ꝑdicabat hoc albō d illis tribus lapidibus, ut d induū ipsius albedinis, id dum ē d cā 1ª et 2ª rū eius aōis, et defiō indui illigitē, gd n possit prāri d plubus substantiue, n uō adiatiue

Arg. 5. prāte dª defectum ꝓprii. id nō accens n pōt eē nata in plubus subtis: gō in dfectu indui sufficiebat dicē, q id cuius nullam accens alteri pōt conuenire. R. dist aīs id nō accens intrinsecum n pōt eē nata in plubus subtis, Cons. id nō accens extrinsecum, neg. aīs: cum uō plā accia sint extrinsecā induī, ut st stirps, nomē, patria, temp9, q plubus competunt, nasciō in dfectu apponendū fuit, cuius oīs sit ꝓprietās alteri conuenire n possunt.

Arg. 6. induū in cōi n pōt eē uuersum p raton, et ꝓbat hoc, qa ad ens rete, et roīs n dat uuersō. sd retes huius risibilis, et huius albi st retes qa dant a pē rōis, et retes aliarū sperum st roīs: gō retes induī in cōi n pōt eē uuersa, ad 3ª retes induī. R. neg. min. qa retes huius risibilis, et huius albi st et roīs et rōis ē, qa funtum harū retum n ē illa unio matis rei, qm hēt hoc risibile, et hoc album, tamqm fcē d subtis, sd ē illa unio metha roīs, tamqm prāti d ipsfcī. et ideō cēs 3ª retes st roīs, et conueniunt uuersē in induō in cōi.

Arg. 7 induum prāte identice d se ipso: gō numqm pōt eē

ho ē q̄ ulto dnominatr drieñs a bruto: gō totus ho ē extremum relois driæ. Pbo 2am pem, nempe rale ēē funtum rotum, qa rale ē qd facit hoem malr dirrē a bruto: gō in hac driā mali fundatr rote relāo relis driæ.

Pbo tand d funto pxo, qa funtum pxum ē rāo sub q̄ funtum rotum hēt reloem; sd hæc rāo ē illa diuitio, sive dirsitās aulis inter hoem et brutum: gō hæc diuitio aulis ē funtum pxum relois driæ, q̄ ē relis, qa hēt funtu rele, i. rale, et trum relr distum, nempe brutum.

Replic, rale ē ida pē rei ꝯhoe: gō si relao driæ fundatr rote in rali: gō ēt fundatr rotē in toto hoē. Rx dist. Cons. fundatr rote in toto hoē identice, et adæqte, Cond. fratr, et inadæqte neg. Cons, et nos sol asserimꝰ
toto reloem driæ fundari fratr in rali, qa identice in toto hoē initit.

Sectio. 2a

D Reloibus facientis dirre effiuē.

Quær 3. q̄nam sint extrema, et funtā relois facientis dirrē? ante resolutioem q̄pis sciendū ē 1o. duas ēē cās, q̄ faciunt dirrē hoem a leone Vg.: una dir faciens dirre effiuē, i. rale, q̄tinꝰ effiuē pducit reloem driæ, altera dir cā faciens dirrē fratr, q̄ ē ipsamet relao relis driæ, q̄ fratr facit hoem drientem a leone sic in dealbatioē parietis concurrit duplex cā, una effiuā, i. ille, q effiuē dealbat parietem pducendo in eo albem, altera ē cā fratis, i. ipsamet albedo, q̄ fratr facit parietem album.

Sciendū ē 2. vtramq̄ cām facientem dirrē herē suū effum correspondentem; nempe cā faciens dirrē effiuē hēt suum effectum factum drientem effiue, et cā faciens dirrē fratr hēt ēt suū effum factū drientem fratr. Sciendū ē 3. oēs reloes facientes dirrē, et facti drientis, tam

frater, ḡm essive cū xoj, ḡa uersantur inter extrema, et sunta sōlꝫ xoim dictam, nam pceda in cōi opiōe, ḡ sōl dignius traxat cū xetoꝭ a sunty. Ea nouū ingenii tormentum, ḡ plurima spiculatoj, nil utilitatis ꝑ se ferat, et sint xetoꝭ facientis ꝓ rem referunt ad Deū, imo relatu sit indigna, sō ḡ pluribꝰ illudat insanire

Adquacem igit ꝓpositū Deo xetoem facientis dicit essive hoem a Deone Vg. heri ꝑ sunto xat, et ꝑ sunto ꝓxō illam aoem, siue emanationem, ḡ xate producit xetoem xetem dicū, et ꝑ tiō heri ipsum hoem Vg. Deum factum dicentem essive. ꝓbo hanc ꝛesolutionē ꝑ ꝓpōs

Quod xate sit suntum xotum P., ḡa cā ḡ producit imia essum, ẽ suntum xotum xetoꝭ cū: sō xate ꝑ se imia producit xetoem dicā: gō imia ẽ suntū xotum xetois facientis dicie essive. P. dico, gō illa ao, siue emanatio ḡ xate producit xetoem dicā sit suntum ꝓxum, ḡa oj xetao cū efficienti hēt ꝑ suntō ꝓxō aoem ꝓductiuam essis: sō xetao facientis dicie essive ẽ xetao cū efficienti xetoem xetem dicā: gō ao, seu emanāo ḡ ḡm xate, tamḡm cā essiua producit xetoem dicā ẽ suntum ꝓxum xetoꝭ facientis dicie essive.

P. tamē gō tuj huiꝰ xetoj facientis dicie essive sit totus Deus Vg. Suj factꝰ dicens, ḡa totus essij ẽ tuj xetois cū efficienti, sō totꝰ Suj ẽ essis xetois cū, ḡa totꝰ Suis ẽ factꝰ dicens ꝑ hanc xetoem dicā producitam essive a xate, tamḡm a cā: gō totꝰ Sus factꝰ dicens essive ẽ tuis xetoꝭ facientis dicie essive.

Argumenta soluta.

Inst. Lō: sola xetao xetis dicā ẽ essis producta a xate, gō sola xetao dicā ẽ tuj xetois facientis dicie essive, et nō totꝰ Deus. Sꝫ dist cons: gō xetao dicā ẽ tuis inadeqtꝰ Cons. Dō ẽ tuis adeqtꝰ neg cons, ḡa absē, et adeqte

totꝰ ꝓꝛꝰ ꝺnominatꝛ factꝰ ꝺrieñ; sicut in dealbatiõe ꝓpꝛietatꝭ sola albꝺ ꝓducitꝛ, et tñ totꝰ ꝓpꝛietꝭ albꝺ ꝺiꝛ, et ẽ tñ ꝺ ꝺeꝛꝺtꝰ facientꝭ album; gꝺ sitꝛ ꝛt sola ꝛelatꝺ ꝺriã ꝓducatꝛ a ꝛati, tñ ꝺbẽ totꝰ ꝓpꝛietꝭ ẽ factꝰ ꝺrieñ, et ẽ tñ ꝺ ꝺeꝛꝺtꝰ ꝛelꝺ facientꝭ ꝺiꝛꝛe effiꝛe.

Inſt. 2. ꝛelatꝺ facientꝭ ꝺiꝛꝛe effiꝛe ñ fundatꝛ imiẽ in ꝛati, ꝺ in ꝓꝺ uiꝛatꝛ abeo ꝺiſta, et ꝺbꝫ hoc ab exꝑto, gꝺ ꝛelatꝺ ꝛeꝺꝭ ñ fundatuꝛ imiẽ in nã ꝺinã, ꝺ in ꝺipꝺ uiꝛatꝛ ꝺiſtã: gꝺ sitꝛ ꝛelatꝺ facientꝭ ꝺiꝛꝛe effiꝛe fundabitꝛ in ꝓꝺ metha uiꝛatꝛ ꝺiſtã a ꝛati, ac ꝺind ꝛate ñ ẽ funtum ꝛotum ꝛelꝺ facientꝭ ꝺiꝛꝛe, ꝺ ꝓꝺ uiꝛatꝛ abeo ꝺiſtã. ℞ neg. aiꝰ, gꝺ ꝓꝺ ſꝺ ꝺaiꝛe a nã ad ꝓducendum aliquem effm intentum ab ipſa nia, ꝛelatꝺ iio utpote actia logã ñ itenꝺntꝛ a nã ꝺ ſꝺ emanant abilla. ꝺpteꝛia ꝓꝺ ſꝺ ꝺaiꝛe ad ꝓducendum aliꝺ phicum, ſ. Methm; ꝛelatꝺ iio ſt entes logꝛe, hoc ẽ q ꝺam ꝺnominatiões.

Ad exꝑtum ꝛelatꝺ ꝛeꝺꝭ, q fundatꝛ imiẽ in ꝺinã ꝺipꝺ. ℞ ẽ ꝺiꝛsam ꝛeꝺm, q ꝛeꝺꝭ ñ emanant, imo ꝛelꝛ, et phice ꝓducꝛe a tiã ꝺipꝺ, ꝺ ꝛelatꝺ ꝛeꝺꝭ in eo fundatꝛ; at iio ꝛelatꝺ emanant a ſuis fũtꝰ ideo ñ ꝛegꝛunt ꝓꝺ ꝺiſtãs ꝑ qꝰ ꝓducantꝛ; ſicut ꝑꝓ ꝛietes, q emanant a nã ñ ꝛegꝛunt ꝓꝺ ꝺiſtã, imo hinc ſubimꝰ arguiñ 2m aꝺuerſarios, gꝺ ꝛelatꝺ ꝛeꝺꝭ fundatꝛ imiẽ in ſua ca, q ẽ ꝺinã ꝺipꝺ; gꝺ et ꝛelatꝺ facientꝭ ꝺiꝛꝛe fundabitꝛ imiẽ in ſua ca effiꝛe, q ꝛate ꝛ

Inſt. 3. hꝛc ꝓꝺ ñ ẽ identica / ꝛate ẽ ꝓductiua ꝛelatꝺ ꝛeꝺꝭ / gꝺ ꝓꝺ, et nã ꝓductiua ꝛelatꝺ ꝺiꝛe ẽ ſat uiꝛatꝛ ꝺiſtã a ꝛati. ℞ neg. cõꝭ, gꝺ et hꝛc ꝓꝺ ñ ẽ identica / aiã ꝛatꝭ ẽ ꝓductiua illatꝭ / et tñ aiã ꝛatꝭ ñ ꝓducit ſuũ illatꝰ ꝑ aliqm ꝓaiã uiꝛatꝛ ꝺiſtaiã, ſigꝺ illatꝰ imiẽ ꝺimanat ab aiã ꝛati. n.

identica +

Inſt. 4. ꝛate ẽ ſol ꝓximꝰ ꝓductiuꝰ, ut q, ꝛelatꝺ ꝺriã, et totꝰ ꝓpꝛietꝭ ẽ ꝓximꝰ

ꝓuctiuũ, ut gꝺ, ipsiꝰ relatiꝰ: gꝺ duplex ꝺet admiti relatꝺ facienti ꝺirie effiꝯ
iẽ; una, q referat rate ut priuũ q, altera q referat totum ꝓuũ ut priuũ q.
Rx reg. cons, gꝺ una relatꝺ ſufficit ad referendum priuũ q, et priuũ gꝺ, et ꝑet
pluribꝰ explij, gꝺ una ꝺicꝺ ſufficit ad luminandũ poſſũ ꝓuctiuam ut q et totũ
ſuppoſſum ut gꝺ una illatio ſufficit ad luminandum illum illigetem ut q,
et totũ ꝓuũ ut gꝺ, gꝺ ſi una relatꝺ ſufficiet ad luminandũ rate ut q,
et totum ꝓuũ ut gꝺ facientem ꝺirie effiꝯ

Sectio. 3ª
De relatibus facti ꝺrientis effiꝯ.

Quæx. 1. q̃nam ſint extrema interq̃ uerſatꝰ relatꝺ facti ꝺrientiꝰ effiꝯ
et q̃nam ſit ſuntuũ rotuũ et ſuntuũ ꝓuũ ipſiꝰ relatiꝰ. Rx extremũ relatiꝰ
facti ꝺiferentiꝰ effiꝯ, ẽ totum ꝓuũ v.g. factum ꝺrientem a leone, tuũ
ẽ ipſum rate, gꝺ ẽ effiꝯ ꝺrieñs. ſuntuũ ẽ rotuũ ẽ relatꝺ relatiꝰ ꝺriẽ; et ſun-
tum ꝓuũ ẽ illa paſſio, ſiue receptio, q relatꝺ ꝺriẽ recipit in ꝓrio.

Ꝓbo in primiꝰ totum ꝓuũ ẽ extremũ relatiꝰ facti ꝺrientiꝰ effiꝯ,
gꝺ illuꝺ ẽ extremũ alicuiꝰ relatiꝰ, q ꝺicit ꝺenominatꝺ ab ipſa relatꝺ, ſꝺ totus
ꝓuũ ẽ q ꝺicit ꝺenominatꝺ ꝺrieñ effiꝯ: gꝺtotꝰ ꝓuũ ẽ extremũ relatiꝰ facti
ꝺrientiꝰ effiꝯ. Ꝓbo ꝺind ſuntuũ rotum taliꝰ relatiꝰ ẽ ipſam relatꝺ ꝺriẽ,
gꝺ relatꝺ effiꝯ fundatꝺ rotẽ in illo, rõe cuiꝰ effiꝯ taliꝰ ꝺenominatꝺ; v.g. relatꝺ
factialbi fundatꝺ rotẽ in albẽ, rõe cuiꝰ parieꝰ ꝺiꝯ albꝰ, ſꝺ ꝓuũ ꝺenominatꝺ
factuꝰ ꝺriens rõe relatiꝰ ꝺriẽ; q effiꝯ ꝓducitꝺ a rate: gꝺ relatꝺ ꝺriẽ ẽ ſuntuũ
rotuũ relatiꝰ facti ꝺrientiꝰ effiꝯ.

Ꝓbo ꝓterea ſuntuũ ꝓuũ ẽ receptiuem paſſiuam, q relatꝺ
ꝺriẽ in ꝓrio recipit; gꝺ oiꝰ relatꝺ effiꝯ fundatꝺ ꝓẽ in receptione paſſiua, q
effiꝯ fit ꝑ recipitꝺ, ſꝺ relatꝺ facti ꝺrientiꝰ effiꝯ ẽ relatꝺ effiꝯ: gꝺhet ꝑ ſuntꝺ
ꝺrio illam (ay)alitatem, ſiue receptiuem paſſiuam, q relatꝰ ꝺriẽ recipi-

tri in Prio. Pbo dnio truũ retoy facti drienty essiuẽ cie rate; qa retao facti drienty é retaõ essiy, sd cã faciens dixie essiuẽ é rate, dum essiuẽ gducit retoem retem driẽ: et oiẽ retae essiis het g trio suam cam a g gducitr. gõ rate, ut pote cã é triy retoy facti drienty essiuẽ, g é essiy.

Inst. 1° tot9 Pruy dnominatr facty drieny a leone p rate: gõ sol rate, et n retao raty driẽ é suntuũ totuũ retoy facti diferenty essiuẽ. P. ans, qa Pri9 n é drienis a leone g gruũ aty in g conuenit ipso leone: gõ tota raõ diferendi a leone é sol rate. Rx dist ans, tot9 Pruy denominatr facty drieny a rati, tamẽ a cã cond. tamẽ ab essiu facto drienti neg. ans, et nos hic agimus d sunto p retoy facti drienty, et n facienty dixiõ, ac sic, p rate sit cã faciens dixie essiuẽ, ipsum rate erit suntuũ totuũ retoy facienty dixie, et n facti drienty essiuẽ, sd sola retao raty driẽ, g é essiy raty, roẽ cuiy tot9 Pruis dii facty drieny, gd ex pbatõe ipsius anty neg. pet, qa Pruy difert a leone p rate, tamẽ p cam facientem dixie, et n tamẽ essuũ facti drientem.

Inst. 2. tot9 Pruy facti drieny é essiis: gõ retao facti drienty dẽt fundari rõe in Pri9 tamẽ essiu facto drienti, et n in retae reli driẽ. P conquia, qa retaõ facienty dixie essiuẽ het p sunto toto rate, qa rate é cã essiuõi retoy raty driẽ: gõ et retao facti drienty essiuẽ dẽt herie p sunto totõ totum Pruũ, g é essiy facty drieny, et n sol retoem retem driẽ.

Rx neg. 1am conquiam, et ad pbatoem illi9 et neg. cois, dixia raõ é qa rate p suam entitem é cã efficiens retoy raty driẽ, ido in eo fundatur rõe retae facienty dixie essiuẽ: at uo tot9 Pruis n é facty drieny p suam entitem, sd p retoem retem driẽ, ido in ea tamẽ in essiu fundatur rõe retae facti drienty essiuẽ.

Inst. 3 Le filio in creatis dnominetr taly roẽ unionis p ducta a Patente, tri retao filiationis fundatr in toto filio, et n in sola unione: gõ Le Pruis dicatr facty drieny p retam retoem retem driẽ p ductam a rati, tri retae facti drienty

effiuë fundabitr rotë in toto Prio, et n̄ in sola relõe drië. Rx 1º neg. min. ꝯ plubꝰ, q docent relõem filiationis, fundari sol in unione, et roë illiꝰ dnominari totum filium relatum ad Parentem.

Rx 2. neg. Cons et asignando dirsam roem, qa Pater in generoe non sol intendit Comonicare unioni, sd et totam essiam, in q̄ faciat filium sibi similem, und totꝰ filiꝰ ē triis fratis generaois, ac pind in toto filio fundabitr rote relaõ filiationis: at uo in nostro euentu, rate sol intendit pduere relõem Drië, ac p Cons in sola relõe Drië det fundari rote relao facti drientis effiue.

Sectio 4ª

D relõibꝰ facientis dirre, & facti drientis fratr.

Superē, ut explicemꝰ relões facientis dirre, et facti drientis fratr. Quer igr 5º q̄nam sit cā faciens dirre fratr Prum a leone? Rx relõem relem Drië ēē cam facientem dirre fratr. P. a sili, qa albo ē cā fratr faciens album: gō et relao relis Drië ē cā faciens fratr dirre. Und Priis infratus tali relõe, ē effiis factus driens fratr, sicut Paries infratus albe ē factus albꝰ fratr.

Resol. igir. 1. relao facientis dirre fratr uersatr inter relõem relē drië p ut facit dirre fratr, et inter Prum, q ē factꝰ Driens fratr p ipsam relõem relem Drië. ppteria funtum rotum ē ipsamet relao relis Drië, et funtum pxum ē illa Causalitas fratis, q̄ relao relis drië infrat Prum; tand triis ē ipse Priis factus driens fratr. hec resuluo P. p pes.

In primis pbo relõem facientis dirre fratr uersari inter relõem relem Drië, et inter Prum. qa hec relao facientis dirre fratr ē relao cē fratis; sd cā faciens dirre fratr ē relao relis Drië; et effiis factus driens fratr ē Priis: gō relao facientis dirre fratr uersatr inter relõem relem drië, et Prum fatū drientem fratr, siqd oīs relao cē fratis uersatr inter cam, et effum fratem.

Pbo dind funtum rotum huius relois facientis dirre fratr ee relaem relem driae; qa ca, q imie p se pstat suu effum e funtum rotum relois coe, sd relao relis Driae p se imie facit Prum drientem fratr a Leone: go ipsa relao relis driae e funtum rotum relois facientis dirre fratr. Pbo ppteria funtum pxum ee illam Causalitatem seu ~~dif~~ informatioem autem, q relao relis Driae infrat Prum; qa ois relao coe fundatr pxe in sua Causalitate auti; sd relao facientis dirre fratr e relao coe fratis: go het p funto pxo illam Causalitatem, seu informatioem autem relois relis Driae.

De relois facti drientis fratr.

Quaer. 6. qnam sint extrema, et funta rota relois facti drientis fratr? Resol. 1°. talis relao het p extremo Prum factu driente fratr, et tratr ad relaem relem driae. P. qa ois relao effus het p extremo ipsum effum, et p tro suam cam, sd relao facti drientis fratr e relao effus: go het ipsum Prum p extremo, qtinus e effus factus driens fratr, et het p tro ipsam relaem relem driae, qtinus e ca faciens fratr dirre.

Resol. 2. relao facti drientis fratr het p funto roto ipsam relaem driae relem, qtinus haec e fra, q Prus fit fratr driens, P. qa relao facti drientis fratr, det fundari rote in illa fra, p qm Prus fit fratr driens, et haec fra e relao relis driae. Resol. 3. relao facti drientis fratr fundatr pxe in illa Causalitate, sive informoe passiva, q Prus autr denominatr factus driens fratr p relaem relem driae. rao e, qa relao effus fratis fundatr in Causalitate frati: go sitr relao facti drientis fratr, q e relao effus fratis.

Haec st, q tradit Cois doa sirca inutiles relaes facientis dirre; qs ego ut fictitias omnino relegarem a phia: 1° qa ples iiq RR doctissimi nullas admitunt relaes in Creatis, qbus ego libenter subscriuam: go a forsiori

reiicienda st retoꝛ (himarum facientij dicꝛe. 2°. gᵃ ℓt admittantꝛ alij alij retoꝛ deñt tñ excludi retoꝛ dicꝛ, gᵒ sic. ꝓbo 1°. gᵃ retao (ẽ redo unius ad aliud) dicꝛ uo ñ ẽ redo, imo negaꝝ ꝓcis unio cum alio: gᵒ essij fratij dicꝛ ꝓtio in negoe, gm in retoꝛ contingit.

ꝓbo 2°. gᵃ distinctio ab alio constituit fratꝛ in negoe, ut tenet Cois doꝛ: M. Soar., Fonseg. Arri, et alij: gᵒ ẽt dicꝛ ab alio, nil aliud ẽ nisi negaꝝ fratꝛ; gᵃ nil aliud ẽ ee Petrum orientẽ a Leone fratꝛ, gm ñ ee Leonẽ, gᵒ ẽ fratꝛ negaꝝ. ꝓbo 3. gᵃ disconuenia ab alio iuxta ipsos CC. ad cap. Sapio, fratꝛ ẽ negoe, et ñ retoꝛ: gᵒ ẽt dicꝛ fratꝛ esse negaꝝ, et ñ retoꝛ. tantᵒ gᵃ possit sol negoe, et ꝓsilla geuꝝ retoꝛ illigitꝛ ha fratꝛ orientis a leone.

Et gmuj admittentꝛ retoꝛ retij dicꝛ, ñ excludi deñt impetrientꝛ retoꝛ facientij dicꝛe, et raõ ẽ, gᵃ oꝛ denominatioꝛ facientij dicꝛe essue optime explantꝛ ꝑ sol ratẽ, gᵒ ẽ eã essue facieꝝ dicꝛe hoem a leone, et retoꝛ facientij dicꝛe fratꝛ recte saluantꝛ ꝑ retoꝛem retem dicꝛ, tamgm ꝑ eam fratem.

Ad confirmo optimo explo: gᵃ faciens album essue optime explatꝛ ꝑ eam essue dalbantem parietem, et fratꝛ ꝑ ipsum albem retem, gᵃ deñt alie superaditꝛ retoꝛ roij facientij album essue ℓ fratꝛ. at gᵒ gᵒ deñt admitti admiti redicula illa retoꝛ roij facientij dicꝛe ℓ fratꝛ? ñ ne ho difert retꝛ a bruto: gᵒ difert ꝑ eam retẽ, nempe matꝛ ꝑ ratẽ, et fratꝛ ꝑ retoꝛem retẽ dicꝛ.

Firmat. ulteriᵒ gᵃ retoꝛ retij dicꝛ sufficit ut faciat ꝑ seipsum hoem differentẽ a bruto, gm egiat alios retoꝛ roij superaditꝛ, ut ꝓtet hunc effectum, gᵃ Vbicatio ñ indiget alia Vbicatioe, ut faciat Vbicatum, existia ñ eget alia existia, ut faciat subtm existens: gᵒ neq; retoꝛ retij dicꝛ indiget alio retoꝛe superaddita, ut faciat subtum dicens: gᵃ fundᵗ si retoꝛ ꝓderens, rem conficiunt,

et relors facientis longum ingenii martirium e medio tollunt, qm snam ego amplector, contrariam ido supra retuli ne aliqd coij dooe meos phos latere uideatur.

Sectio 5ª

De Driä ex ui Nominis.

Driä ex ui nominis sic definitr — frä, q aliqd a se in alio, atq alio tempore, aut ab alia re difert — parla / frä, q hēt lum grij, scat fram adiacentem illi nae, inq conueniunt ea, q ipsa frä facit dirrē: v.g. rale, qd ē frä adiacens ali, et facit dirrē hoem a bruto; parla difert, illigitr causatr, qa driä dēt ēē cā faciens dirrē subtum ab alio, difio competit driae mali, p ut abstrahit ab essiali, et acciali.

Arga soluta.

Arg. 1. frä, et driä st id: go frä n pōt here lum grij. Rx dist. ans, st id grice, tranceat; st id spifice, neg. ans, qa al v.g. ē frä rū hoij, et leonij, q totum vle ē, et tn al n ē driä; Arg. 2. iusta Artem id n difert a se ipso: go supflua ē illa parla / q aliqd a se difert, Rx dist ans, id n difert a se ipso essiatr, cond. acciatr, neg ans, et in hoc sū interptandus ē Artes, qa Prius senes difert acciatr a se ipso puero, n uo difert essiatr.

Arg. 3. ho difert a lapide p al, et tn al n ē frä adiacens: go n ē bä dfio. Rx neg. mai, qa ho n difert fratr, et pprie a lapide p al, sd p Viuens, qd ē driä: und si p impossibile ho n esset al, et esset Viuens adhuc diferret a lapid qa Viuens ē frä adiacens corpori, in q lapis et ho conueniunt.

Arg. 4. subiä v.g. et qntas hent suas driäs, et tn pprie n diferunt inter se, qa n conueniunt in aliq grē coi: go n oīs driä facit pprie dirrē. R. 1º neg. min, qa subiä, et qntas, sm pbatem snam, conueniunt uuoce in ente complo in coi, et diferunt p pprias driäs; Rx 2. iusta snam et pbatem neg.

mai, qa subiä, et qntas in hac opioë n̄ hent rigurossas driäs, eo qd sint entitës, 1º dixse, ꝯ n̄ conueniant uuoïe in aliq̄ pdicato coi. hæc et difio driæ pssedit, qndo res conueniunt in aliq̄ gnri coi, et diferunt p uäs, ac rigurossas driäs.

Arg. 5. Priis pictor Vg. difert in eod tempore a se ipso Phö, qo n̄ bë apponitr illa parla, in alio, atq alio tempore a se difert. Rx neg. ans, qa Priis Pictor n̄ difert a se Phö, qa phiä n̄ infert negoem artis pingendi, neq repugnat eë sil pictorem, et phum, sicut repugnat eë sil senem, et puerum.

Arg. 6. illa q̄ diferunt hent reloem driæ, sd relata st sil nä. gö male additr illa parla indifioë, in alio, atq alio tempore. Rx 1º neg. mai, qa iam supra negauimꝰ reloem Driæ. Rx 2º dist min. relata st sil nä, qndo extrema, et funtä existunt sil cond., qndo existunt in dirso tempore neg. min. qa dies hodiernꝰ het reloem ad Diem hesternu, et tn̄ n̄ existunt sil, id pet in oibꝰ rebꝰ sussitiuis, et in Pröegroto et sano, puero, et sene p dirsis temporibus.

Sectio 6ª
De Diuitione Diferentiæ.

Quær. 7. in qt membra didatr Driä? Rx didi in tria 1.. in driam coiem, ppriam, et Mareppiam. Driä coïs ē fia acciatis, et separabilis, q̄ res ab alia, et a se ipsa in alio, atq alio tempore difert: Vg. rubor contractus ex uere cudia, q facit Prum a se Drientem p 6 breui spassio. hæc Driä ut pote acciaatis, ptinet ad sum ute. Driä ppria ē fia, q̄ aliq̄ res ab alia nariö difert, ut illiuum, q hö nariö difert a bruto. Dria essiatis ē illa — q̄ aliqd essiatr ab alio difert — Vg. rote, q ē Driä essiatis rü hoïs, et hæc constituit 3am spem Vlis.

Quær 8. V hæc ditiö sit adæqta? Rx affie P. qa oïs Driä aut ē essiatis, aut acciatis rü subti, si ē essiatis constituit Driam maxe ppriam; si ē acciatis l ē nariä et inseparabilis a subtö, et driä ppria; l ē congens, et separabilis, et resultat Driä

Coïs, q̃ st̃ tria membra Driæ.

Arg̃a Soluta.

Arg. 1. oīs diuitio dēt fieri in membra oppossa, sd hæc de-
uitio n̄ fit in membra oppossa, q̃a st̃ tria, et opossitio n̄ dar, nisi inter duo:
g̃o ditio n̄ ē bā. Rx 1°. neg. min. q̃a ēt inter tria dar oppossio, ut pēt in me-
tu, fortitudē, et audassia, q̃ ɔ sint tria, opponunt inter se. Rx 2. hanc diuiti-
onem ēt posse reduci ad duo sol membra, 1. ad driam essialem, et n̄ essiale.
et Driā n̄ essialis pōt didi in alia duo, nimirū in Driam nariam, et Coiem.

Arg. 2. ea, q̃ diferunt essialr, ēt diferunt nariō, et Congēr:
g̃o driā essialis includit in se alia membra, ac p Coīs ditiō n̄ recte se hēt. Rx
dist. ans, q̃ diferunt essialr ēt diferunt nariō, et Congēr p eand fram nego
p dirsam fram Cond. ans: q̃a ho Vg. difert a bruto essialr p sol rale; difert
pprie, siue nariō p ribile, et Coier, siue Congēr p albem, l nigredinem.

Vrg. ead Driā pōt ēē essialis, ppria, et Coīs; q̃d sic ostendi-
tur, q̃a id Disgregatiuū uissus rū albedinis ē Driā essialis rū cygni ē ppria, rū
illiꝰ q metu albescit, ē Coīs: g̃o Difio n̄ fit in membra essialr oppossa. Rx dist ans
q̃a ead Driā pōt ēē essialis ppria, et Coīs rū dirsorum, Cond. rū eiusd, neg. ans.
q̃d clare pbat id explum d disgregatiuo uissus, q̃d rū albedinis ē Driā essialis
rū cygni ē ppria, rū hoīs metu afecto ē Coīs. et sic id disgregatiuū male fundat
relōes Dirsas, et essialr oppossas inter se, q̃tinꝰ ē Driā essialis ppria, et Coīs,
ut p se pēt.

De Vniuocatioē Driæ.

Driæ

Quær tand V Driā in Coī sit uuocā ad tria membra Driarum. Resol. 1.
Driā in Coī si sumar malr n̄ ē uuocā ad Driam essialem, ppriam, et Coiem,
ita Coier AA. P. q̃a Driæ males aliæ st̃ possiuæ Vg. rale, et irrale, aliæ
st̃ negiuæ, ut cæcitas, q̃ Prius difert a se Vidente, sd ad possitiuum, et ne-

gatiuu ñ dar unuocaõ: gõ Dria matr sumpta ñ é unoca ad tria membra Driarum matium.

Resol. 2. retoe Driæ (in eprie cõi, ꝙ ẽay admitit) si rette Compa-rentr, i. retoes rete, ad rete, et retoes roij ad retoes roiꝰ, conueniunt uno-ce. ita ff. ad Sap. d Dria, g. 1. art. 2. Soar. ꝙ tr. 4. d. 3. nõ 221. P. 1. gaoes Dri-æ rete, conueniunt essiatr, et fiatr in retoe rete Driæ, id hum d retoibꝰ roiꝰ. gõ sit unoce. P. 2. gaoes sc. spes conueniunt ꝙ retoe unoce in Vtr cõsõ: gõ sit oes retoes Driæ conuenient unoce in retoe Driæ in eoi.

Oppottin Snam tuetr P. tell. P. 7. S. 1. nõ 16. Auilena. Soto Caetano, Ouied. in log. conte. 6. pun. 1. Rub. in log. cap. 4. q. 2. ꝙ gbo Arg. ad simpliciter et sim gõ ñ dar unoeaõ, sd Dria essiatꝰ ẽ simpliciter Dria, Dria uõ ffria, et sꝰ sit Dria sim gõ. gõ n possunt conuenire unoce ꝙ retoe.

Rx ad min. oes Driaꝰ in gie, et abie ee essiatr Driaꝰ, gaoes habent eum effum faciendi subtum drieris; ꝙ acceris ẽ gõ alia Dria sit essia-tꝰ in prati alia uõ acciatꝰ, ga hoc ñ puenit ex roe coi Driæ, sd ex peculiari effu huiuꝰ, et illiꝰ Driæ, g manet extra roem, et gnm coiem Driæ. gõ firmõr opti-mo explo sc. spectum Vtꝰ, g conueniunt unoce ꝙ retoe. Et tria priora Vtia sint essiatia, et simpliciter, et duo posteriora acciatia, et sim gõ. parti

Disputatio. 6
De Dria ex usu philosphorum.
Sectio. 1ª
Definitur Dria put ẽ 3m. ꝓdicabile.

Quar. 1º. qrio definitr Dria essiatꝰ ꝙ ut Constituit 3am. speꝯ Vtꝰ? Rx ita definiri — id gõ fratr d plubus in qua oe gle ẽ essiatr — patta, id quod

prati ꝺ plurib⁹) hēt hūm gūs ꝓpria in gle essiale, ponit hic Dria.

Arg. 1. iusta Arlem Driā prati ingē : gō n prati in gle. Re Arlem ꝑ illud gō illexisse Driam prāri gdatiue, et essiale, ḡhin⁹ Componit speiē, ḡ pratur in gē, n trī negatū hēz in prāri loge in gle et ꝑ mūn adiacentis.

Arg. 2 id prati in gle, gō adiacet rei ꝺ ḡ prati. sō Dria Vg. rale n adiacet Prō ꝺ ḡ prati : gō Dria n prati in gle. Re dist. mai, id prati in gle, gō adiacet rei, ꝑ parti ipsius rei ꝺ ḡ prati in suo ēe Constitutō Cond. gō adiacet toti rei ꝺ ḡ prati, neg. mai. Explicō hanc solutionē : Prūs in rōe hoīs hēt duas pōes essiales, i. at, et rale : igit rale n adiacet toti Prō, sō adiacet ali, iam in suo ēe Constituto et hoc sufficit ut pīetr in gle, ga id gō prati in gle, ꝑ dēt aduinire toti rei, iam in suo ēe Constituto, ꝑ parti ipsi⁹ rei, iam Constituto in suo ēe. Constituto

Quar. 2. ḡnam sint inferiora eius 3ⁱ probili ? Ante resoluoem quaeri, aūtē Driam vg. rale ꝺplicitēr posse comparari, 1º ꝺ ali. gō dicit tanḡm gūs ; 2º ꝺ hōe, quem Constituit tanḡm speiē, 3º ꝺ induiḡ ipsius speī, i. ꝺ Pro et Plō, 4. ꝺ hac et illo ali singulari. hiḡ pōssis.

Resol. 1º Dria neq rū gēis, gō dicit, neq rū speī, ḡm Constituit, pōt ēe Vlg. P. ga Vle dēt lati⁹ patere ḡm inferiora, sō rale Vg. n lati⁹ pēt ḡm at imo at ꝑ latius pēt, ḡm rale, ut ē manifestum, ꝺ ind ēt hs lati⁹ pēt, ḡm rale, ga hoēt includit at. gō rale, neq rū gēis, neq rū speī pōt ēe Vle. Resol. 2. rale Vg. ē Vle rū inducuū speī, i. rū Prū, et Plī. P. ga lati⁹ pōt, et hēt cēs alias Conditiones, ut sit 3ⁿ probile.

Resol. 3. rale rū hūiḡ, et illi⁹ alis hūni pōt ēe 3ⁿ Vle. P. ga, hoc at n ē Compossū p accēns ; nam hoc at Constat ex gē metho, et Dria, i. rale, miḡdiante ḡ Contrahit at ad hanc Driam induantem, et sic n ē Compossibiḡ rūs reli imiē ꝺ Dria induantē, ac ꝑ Conḡ facit unum ꝑ se, ut supra iam dixi : gō rale pōt ēe 3ⁿ probile rū hūiḡ, et illi⁹ alḡ hūni.

Arg. 1. p Soar. l. hoc at n includit essiatã rate: gõ rate n pratr ꝺ illo essiati, ut 3ª spes vlis. Rx neg. ais, ga illa pba hoc, ꝺ retat Dria in duantem Prii v.g. l pfi, sꝺ Prii, et Plꝫ essiate includunt rate: gõ et hoc, et illud at hui, nam n pot ee hoc at hunim, gn sit rata.

Arg. 2. pot aligꝺ hoc at cognosci a longe ꝺ Dria incerta, sꝺ tunc n ẽ prab essiaty, imo congeis: gõ hoc at n pot ee inferis 3ª prabily. Rx ad mai, eo ipso, gꝺ Drate cognosco hoc at illud cognoscere nocit ut rata, ga pba hoc, in subiecta mia ꝺ rat Dria in humana, ut aperte docet id Soar l. tra 4. ꝺ 3. nio 22 g.

Sectio 2ª

V Dria phicæ spectent ad 3um prabile?

Quær. 3. V Dria phicæ ptineant ad hanc 3am spem vlis? Rx affrit, si sumanr in concreto, et apto mo: und hæ pdicões, Prõ ẽ matus, Prõ ẽ fratus, et constituunt 3am spem vlis. ita ff. ad Cap ꝺ Dria, q. 2. art. 2. Mag. Soar. 3. pe. q. 16. art. 1. P. gª matus, et fratus pranr in gle essiatr ꝺ Prõ, et Plo pronomina connotativa: gõ constituunt prabile Dria. P. ais; gª mia, et fria sit pes essiates Prii, und si gras, glisnam sit Prõ, apte respondebit, ẽ matus, ẽ fratus: gõ hent oia regnita, ut in gle essiatr pranr.

Arg. 1. illud, gꝺ pratr in gle, adiacet alicui gri, gꝺ contihit, sꝺ neꝯ mia, neꝯ fria adiacent alicui gri, ga n contrahunt ullum gus: gõ mia, et fria in concreto n ptinent ad 3um prabile. Rx mai sõt ee uam in Drijs methes ꝺ contrahunt gus methum; n iõ in Drijs phicijs, ꝺ ut spectent ad 3um prabile, sat ẽ, gꝺ pranr in gle essiatr uuoce ꝺ suis inferioribꝫ, et nullum gus in se contrahant.

Arg. 2. Dria hent pdari directe, tamgm fria ꝺ suis inferioribꝫ; sꝺ mia n pratr ꝺ Prõ, tamgm fria, ga mia ẽ subtum et n fria: gõ mia n pot pdari ut Dria ꝺ Prõ. Rx dist. min. mia n pratr ꝺ Prõ, tamgm fria phicæ, cond.

logē neg. miñ. ga lt mia rū frē heat rocm subtiphicē, tñ rū Prū, ꝫ frā logē probilis ꝑ illud nomen concretum Deus é mātus /.

Replic. mā ñ adiacet Prō: gō ñ pratī ꝫ Prō ꝑ muñ frē adiacentis. Rx dist. añs, mā ñ adiacet Prō phicē, Cond. ñ adiacet logē, neg. añs, ga mā ꝑ illud nomen / mātus / exꝑmit unionem methañ, ꝫ logē, et in mō ꝑdicandi adiacet. imō ut aliq uolunt, ēt exꝑmit unionem phicañ ad frām, rē Cuiꝰ ēt ipsa mā logē adiacet.

Inferi: gō segtr hoꝫ ꝑdicōēs / Prꝰ ꝫ aliatꝰ: Prꝰ ꝫ humanatꝰ, et ēē in gle essiatr. Rx Cond. illat. ga hæ ꝑdicōēs scānt nominibꝰ adietiuis, et tī hunitaꝫ et animalitaꝫ in re sint frē subsistentes, tñ in mō prandi logē scanti ꝑ muñ adiacentis. sicut rosale in re ꝫ subiū subsistens, et tñ pratī in gle, ga scatī ꝑ muñ adiacentis ali. ex 3ª uia albō ꝫ accens adiacens subtō, et tñ pratī ingē ꝑ muñ subsistentiꝫ ō hac et illa albē, ga in mō prandi scātur ꝑ muñ subsistentis. Vnd hic sōl dēt attendi ad muñ prandi loguñ, et ñ ad muñ essendi phicuñ.

Inst. hoc prātum / humanatꝰ / scāt ex suo complu unionem ipostaticam, ꝫ ñ adiacet: gō sōl hæc prædicāō / Prꝰ ꝫ humanatꝰ / semꝑ fit ꝑ muñ subsistentis. Rx dist añs, scāt unionem hipostaticam in acceptiōe thiologica, Cond: in acceptione logā, neg. añs; ga logici sōl attendunt ad nomina, gbꝰ exprimunt prātum, et ñ ad rem ipsam phicañ, ac multō minꝰ ad acceptiōes thicas.

Examinantr alię ꝑdicōēs.

Quæs. 4. ꝫ hæ ꝑdicōēs / Prꝰ ꝫ ꝑsona, leo ꝫ suppositum: hoꝫ subsistens / sint in gle et ꝑtineant ad 3ᵐ probile? Dō 1º in opiōē ꝙ docet Pruñ, hoēm, leonē dicere ꝫ frati subsistiañ, hæ ꝑdicōēs ꝑtinent ad 3ᵐ vle. P. ga fiunt essiatr ꝑ muñ adiacentis in gle: gō ostenditr 1º, ga lt ꝑsona, suppositum, et subsistens scēnt frañ subsistentem methē; tñ logē eam scānt adiacentem, ga subsistia aduinit Prō, tan

in suo eē Constituto. Ostenditr. 2. qa pdicatum subsistens ex ussu phorum explatr nomine adiectiuo: gō prātr p mum adiacentis.

Inst. 1. subsistia ē mag. subsistens, qm Pr9. gō n pōt prāri d Prō, p mum adiacentis. Rx dist. ans ē mag. subsistens methē, tranceat, logē, et in mō prandi, neg. ans, qa ēt mā ē pars subsistens phicē, et tn logē prātr d Prōp mum adiacentis in hac pdicōe (Prus ē matus) qa explatr nomine acomodato.

Inst. 2. hoec pdicaō ē fā (Prus ē substiā): gō ēt hoec Pr9 ē subsistens, Rx neg. cons, qa 1a. ppositio fit p nome abstratum, sicunda uō p nome concretū, qd ē acomodatum, sicut hoec ppōō (Prus ē mā) ē fā. qa fit nomine abstrato, hoec tn ē uā (Prus ē matus) qa fit nomine concreto, et acomodato ad explandum pratum adiacens logē.

Dō 2. in snā, q docet, hoem Prum, et leonē n dirē d frati subsistentiam, illae pdicōes n ptinent ad 3.um pdicabile. P. qa iusta hanc snam, hae pdicōes n st essiales, sd tantū nariē. P. a sili, qa rale n prātr essialr d ali, qa in eo essialr, et fralr n includitr: gō silr substiā n prabitr essialr d Prō, qa in eo fralr, et essialr n includitr, pdicabitr tand nariō, ut pprietas logā, et ptinebit ad 4m pdicabile.

Disputatio. 7a
De proprio.

Sectio. 1a
De Diuitione Proprii.

Proprium ēt sumitr, l ex ui nominis, l ex acceptiōe Phorum. Pprium ex ui nominis scāt id, qd alicui pprium ē. dicit d frati relōem conueniē, rū rei, cui ē pprium; et negoem conueniē rū rei, cui n conuenit, et conotat semp rem, q dnominatur ppria. Vg. ribile dicit d frati relōem conueniē rū hois, cui ē pprium, et negoem conueniē rū bruti, et aliorū entium, qbus n compitit.

Quær. 1o. qmõ dicatr ꝑprium. Rx dicr in tria membra. 1m. ẽ ꝑprium qđ conuenit soli spẽi, nõ tñ oi / Vg. hoi eẽ grammaticum. 2m. ẽ ꝑprium / qđ conuenit oi, et soli, nõ tamẽ semp / ut conuenit hoi carescere, sđ nõ ꝑ tempore pueritiæ. 3m. ẽ ꝑprium / qđ conuenit oi soli, ac semp / Vg hoi eẽ ridibilem, et hoi ẽ ꝑprium simplr, et absẽ, qa reciprocatr ꝺ subto.

Quær. 2. Vtr hæc diuitio sit adæqta. Rx affir. P. 1. qa nõ assignabitr aliud membrum ꝑprii ꝓpter tria numerata. P. 2. ex Arte, q sol diuisit ꝑprium in 3. Partes, nempe in ꝑprium ꝑ se, semp et aliqndo: gõ diuisio ꝑprii in tria membra ẽ adæqta. P. 3. qa sol hæc tria hẽnt rigurosam etiam ꝑprii nimirum relcem conuenię ꝺ suis subtis, et negoem conuenię ad alios entes.

Aposam snam tenent CC. Sphrę Cap. 4. ꝺ ꝑprio P. Pell. et alii Coiẽr ꝺ Soar. l. 1ra. 1. ꝺ. 4. nõ 242. ꝑ qđ Arg. 1o. dr ꝑprium 2o. mõ, qđ conuenit oi, nõ tñ soli, Vg. bipes rũ hoiũ: gõ ꝑprium nõ dicitr sol. in tria membra. Rx neg. ans, qa illud assignatũ nõ ẽ ꝑprium, eo qđ nõ hẽat relem fratem, et constitutiuam ꝑprii, i. negoem conuenię ꝺ aliis entitabus, qa bipes / bipes ẽt conuenit auibus: gõ nõ ẽ ꝑprium solꝰ hoiũ.

Declaratr, qa oe ꝑprium dicitr negoem conuenię ꝺ alij entitatibus, q ẽ pars sal in adæqta constitutiua ꝑprii, ut fatentr ipsi CC., sđ bipes, nõ hẽt negoem conuenię ꝺ alij entitatibus: gõ nõ ẽ ꝑprium. qđ fimr optime expto, qa entes, q nõ hẽt duo rũ, alterũ ad rem, alterum ad Soam, nõ ẽ signum: gõ ẽt illud, qđ nõ hẽt relem conuenię ꝺ uno, et negoem conuenię ꝺ alij, nõ ẽ ꝑprium, sigõ utrumq ẽ illi ettiale.

Arg. 2. qđ conuenit oi, ac soli, si conuenit semp efficit unũ membrũ ꝑprii, si nõ conuenit semp efficit aliud: gõ ẽt qđ conuenit soli, nõ tñ oi, si conuenit semp efficiet unũ membrum, si nõ conuenit semp faciet aliud. Rx neg. cons, qa illud ꝑprium Vg bipes rũ alis nõ conuenit oi spẽi alis, imo repugnat ꝺ ꝺu-

pdibus. Dind et ñ é ꝓprium rñ hois. ga ñ conuenit soli hoi, cd et competit aliꝭ gō ex nullo titulo pōt ee ꝓprium, lt conueniat semp ñ semp.

Int. ee gramaticam ñ hēt cōnexionem ꝫ tota nā hoiꝝ, et tñ constituit ꝓprium 1o mō: gō et lt bipes ñ hēat cōnexionem ꝫ tota nā aliꝭ, tñ rñ aliꝭ exit ꝓprium. Rx neg. mai. ga ee gramaticam hēt cōnexionem ꝫ tota nā hoiꝝ, lt n plꝭ hoiꝝ ñ sint aūtr gramatici, hoc é ꝑ accēns, ga oēs possunt addiscere gramaticam. at nō bipes ꝫ se ñ conuenit ōi ali; imo plꝭ ꝑ se conuenit ee ꝙ=drupedia.

Arg. 3. Risibile vg et canescere ꝓ sununtꝭ ga ē existiam, ꝓ ga conueni=entiam, si ga ē existiam, utrumꝫ ñ conuenit semp si ga conueniam, utrumꝫ conuenit semp: gō ñ facit duo membra distā ꝓrii. Rx hac duo ꝓpria sumi ga conueniam; in eo tñ disgunt, ga risibile semp et ꝑ semp postulat suum aūm, at nō canescere ñ postulat ꝑ semp suum aūm, sō tantū ꝑ tempore senectꝭ.

Arg. 4. suis esterni sit ꝓrii rñ aliꝭ; et tñ ñ ptinent ad aliq ꝫ membrum ex numeratiꝭ: gō ditiō ñ é adēqta. Rx neg. mia., ga gustꝰ, et tactꝰ sit ꝓprietꝭ simplr rñ oīs, et scliꝭ aliꝭ, ae semp. dind uisꝰ, odoratꝰ et auditꝰ, et sit ꝓrii simplr sat rñ oīs aliꝭ pfecti. gō si talpa, nequit uidere, et conchilia ñ possunt audire, é ga sit alia impfecta, ꝫ glꝰ ñ é quōd. in hiꝭ nō=nnalibꝰ impfectiꝭ reducetꝭ hanc ꝓprietꝭ ad 1um membrum ꝓrii, gō conuenit soli, ñ tñ ali oī.

Quæs. 3. Vtrū hæc diuitio in tria membra ꝓrii sit uuoca. Rx affrie P. ga hæc tria membra participant rōem ꝓrii simplr, et ēglr, nempe relōe conueniē ꝫ subto, et negōem conueniē ꝫ aliꝭ: gō ditiō é uuoca. et lt Pro=prium 3o mō sit pfectꝰ, hoc illi puenit exp̄e diē, et n ex rōe cōi essentiꝭ, ꝙ é ēglr oībꝰ ꝓriꝭ. nempe relōe conueniē rñ uniꝰ, et negōe conueniē rñ alterīꝰ entitatiꝭ.

Sectio. 2ª

Defenitur Proprium simplr.

Proprium 3º. mo (qd alii uocant quanto mo, qa admitunt 4or. membra Proprii) sic dfinitr – id qd conuenit oi soli, ac semp – Parla, semp; dnotat nessissitatem logam, v.g. ribile rū hois, hiñibile ru equi, tta. qa ɔ hæ pprietes dmanent ab essiā, nariō, et inseparabilr comitantr ipsam essiam. dind illud semp, n sol ē p tempore existiōe, sd p cōnexiōe nariā ɔ essiā, qa Anti Xº nunc nunc iam ē ribilis, ateqm existat.

Col hinc Pfirium in hac diuitiōe Proprii sol numerare ppria simplicia, qa agebat d ppriis p ordem ad Vlia, q simplicia ēē dent. ideo ab hac diuitiōe excludantr Propria complexa v.g. par, et impar rū numeri, curuum, et rectum rū lineæ, hæc n. n sol sunt ppria simplr, sd si ppria, qtinꝰ opponuntr complexe et potiori iure dent dici contraria, qm ppria.

Arg. 1. ēē figuratū ē pprium simplr rū qntis, et tn n illi conuenit nariō, qa hæc, et illa figā ē congens rū qntis: gō pprium simplr n conuenit nariō. Rx dist ultam pem min. hæc, et illa figā diuissi ē congens rū qntis cond. hæc, et illa figā colletiue sumpta ē congens qnti neg. min. uum qd ē, qd herē hanc, aut illam figam sit congens qnti, sd herē aliqm figam, ē illi omnino narium. sicut ē congens Prō herē albem, l nigredinem, sd herē aliquem colore, ē narium. dind congens ē mæ 1æ herē hanc, l illam fram nō, sd ē illi narium herē aliqm fram.

Vrg. ēē figuratū ēt competit subiōe: gō n conuenit soli qnti. Rx dist. ans ēē figuratum subiatr conuenit subiæ. cond: ēē figuratū acciatr, et qntitaue, neg. ans, nos uō hic sol agimꝰ d figā acciati, q resultat extreminatiōe partium qntis, n uō d figā subiati, q n ē pprietas qntis.

Arg. 2. 4or 1o ḡlitates in Sumo grio st pprietes simplr riu 4or elementoru, v.g. Calor riu ignis, frigo riu aque, humiditas riu aeris, siccitas riu terre: et tm Calor n̄ conuenit soli igni, qa et reperit in ferro candenti, et in lapide ignito, ppteria frigo separate ab aqua, qndo calefit, et siccitas a terra, qndo humetate: gō ppriū simplr, n̄ conuenit soli, ac semp suis subtis.

R̄ dist. 1am pem min. Calor n̄ conuenit soli igni p se, neg. per accens cond. min. qa Calor sol p accens inest ferro candenti roē dispositionis, n̄ q̄ postulet aiā ferri, sd qa sol postulatr ut pprietas ab actiā ignis, q ferro applicate. Ad 2dm R̄eo ad alteram pem min; q̄ frigo n̄ separatr ab aqua, qd conueniam, et postulantiam, sd tantū qd existiam accidentem, et sm hanc n̄ pprietas aque; sicut aūs videndi, qd existiam n̄ pprietas hoīs, sd sol qd postulantiam. Sitr R̄endum ad 3tiam d humiditate acciati terre.

Arg. 3. Qd tratā actiā petit qd tratam pprietem; sd aqua v.g. n̄ postulat hoc qd tratum frigo, et d sic d reliqs pprietatibus aliorū elementoru: gō 1o ḡlitates n̄ st pprietes simplr riu elementoru. R̄ dist. maī, qd tratā actiā in coī postulat qd tratas pprietes, et in coī, cond. qd tratā actiā in parti postulat qd tratas pprietes in parti. neg. maī, qa pprietes n̄ oriunt ex singularitate, q̄ é congeries sd ex actiā coī, q̄ é radix pprietatū, q̄ conueniant indiuiduis roē speī coīs. et sic frigo conuenit huic aque in parti roē conuenie, qm hēt ee nā aque in coī, et n̄ ee hoc illa parti, cui é congeries.

Sectio 3ª

De pprietatibus ḡri Sumi, et induoru.

Quar. 1. U grīa suma suas hēant pprietes. R̄ affir. qa grīa suma hēnt suam actiam: gō et hēnt suas pprietes manentes extra actiam. pbt conquia qa ḡntas v.g. q̄ é quis sumus nanio postulat relocm ḡlitatis, tamē tamen pprietem. ḡlitas et nanio petit relocm silitudis: gō grīa suma suas hēnt

ppriet̃. siemõr ga subiã giꝰ suñ postulat ꝑ ppriet̃ aliã substiam.

Arg. 1. ꝑ ll. ppriet̃ resultant ex coniunctiõe grij ꝺ dria spifica, ꝙ ñ dar in quoꝝ sumis: gõ ñ hent ppriet̃s. Pr dist. ans ppriet̃s resultant ex coniunctiõe ꝺ dria spifica sol neg. et cons ans, ga ppriet̃ iuſta ipsos ll. ꝓueniunt a diꝛsis essentiis, 3tio quã suma heant ebias diꝛsas, ut pet, et sent uendicare diꝛsas ppriet̃s ab ipsa ebia emanentes.

Arg. 2. ꝑfiri ꝺ sic ꝺfinuit ꝑpriũ — gõ ꝺi soli, ac semp convenit spei — gõ gria suma ꝺ ñ sint spes in hent uas ppriet̃s. Pr ꝑfiriu ꝺfinire ꝓpriũ ꝓ aliã, ad spem tamẽ mag. notam, et ex q notiores ppriet̃s resultant: ñ ido tñ negauit ppriet̃s grũ ꝺ: alr neq gria subalterna heꝛent ppriet̃s sig ꝺ ñ st spes in rigore.

Quaꝛ. 5. V induã suas heant ppriet̃s rigurosas? Pr negẽ cõi. P. 1º ga induã hent eand essiam qad ꝑfectione: gõ hent eas ppriet̃s, q sol resultant diꝛsæ ex diꝛsis essiis, dind V diæ induantes st eiusꝺ ꝑfectionij, ut ẽ cõiẽ: gõ ex his ñ possunt oꝛiri diꝛsæ ppriet̃s. P. 2. ga si induã haꝛent ꝓpriet̃s peculiares, oẽs istæ ppriet̃s posset conuinire in aliq spẽ cõi: gõ partitiparent induã hoꝝ ppriet̃s roẽ illiꝰ spei, in q conueniebant, et ñ roẽ ipsoꝝ ꝝ induoꝝ.

Oppossã suam tenent alij RR. ꝙ 2ꝺo arg. L. induã st nobiliora spebuꝰ, sꝺ pẽs hent ppriet̃s: gõ et induã. Pr neg. cons, ga ex maiori nobilitate ñ bẽ coligitꝛ maioꝛ fœcunditas ꝓducẽꝺi ppriet̃s: gõ pet: ga ratõe Spũs Santi ẽ eque nobiliꝰ ac ratõe Patriꝰ. et tñ una ẽ fœcunda ꝓducẽꝺi, ñ uõ alia. dind Angluꝰ ẽ nobilioꝛ hoẽ, et tñ hõ ꝓduxit aliũ hoem Angluꝰ uõ ñ ꝓduxit aliũ: gõ lt induã sint nobiliora spebuꝰ, ñ ido segꝛ eẽ ꝓductiua ppriet̃atum, sicut st ipsæ spes.

Arg. 2. substiã ꝑri ita postulat oꝛiri a ꝑrio, ut neq diuitæus ꝓssit oꝛiri a ꝑro: gõ iam ꝑriꝰ het rigurosam ppriet̃em. Pr neg. cons, ga illa

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN

ꝓprietas substiæ ꝓtiu conuenit nãe huiꝰ spificæ; et rõi illi⁹ conuenit in duõ, si n. nã huiꝰ in spẽ ñ haberet ꝓprietẽ substiam, et ꝓtiu ñ haberet hanc substiam. firmat solutio optima exẽplo: qa ẽt hoc rũbile ita postulat oiri a Prõ ut n possit oiri a Plõ, et tñ rũbile, ñ ẽ ꝓprietas Prei sd hoc: go sile ẽt hoc substiũ ñ possit dimanare nisi a Prõ, ñ erit illi⁹ ꝓprietas indiuidua sd spifica, qa conuenit illi rõi humanæ nãe spificæ.

Arg. 3. indiua hent ꝓprietes negatiu, vg. Petrus hẽt ꝓprietate indiuali negoeim Pli: go ẽt indiua habent ꝓprietes positiu. Rx neg. cons, qa plus requirit ad ꝓprietes positiu, qm ad negatiu. go pet, nam oi ꝓprietas positiua dẽt conuenire toti nãe spificæ, vg. rũbile dẽt conuenire oi hoi. at uo ꝓprietas negatiua ñ conuenit toti nãe spificæ, ut pet in eod exẽplo Prei, qr ẽ ñ Plu ꝓpriam negatiuam, et tñ ñ ẽ ñhiõ, ac sic hæc ꝓprietas ñ conuenit toti spei huiꝰ: go ꝓprietes negatiua ñ st rigurosse d qbus hic agimus.

Arg. 4. Xs Dnus, q sit indiuũ, hẽt partes ꝓprietes, d qbus agit thia. go iam indiuũ hẽt suas ꝓprietes. Rx neg. cons, qa nos hic agimus sol. d indiu in sũ logo, et ñ in sũ thico. et Xs Dnus loqẽdo, q tinus ho ẽ hẽt eas omnino ꝓprietes q alii indiui humi: go qr sit in sũ thico et ꝓ communicatõem idiomatum, ex eo qr sit tale indiuũ, qd continet Deũ sit, et hoem in uio suppostõ. nam ẽt id argum poterat fieri d Deo, qd ẽ indiuũ singularissimum, et tñ hẽt spiales ꝓprietes, et Deo dõr scia: sd d hiu indiu ñ ẽ nostra quæo.

Sectio 4.

De ꝓprio, ꝓ ut ẽ 4um ꝑdicabile.

Quæst. 6. qmo definiatr ꝓprium ꝓ ut constituit 4um ꝑdm Dli. Rx ita definiri — id qd aptum ẽ prãri d pluby, in quacũq; qle ẽ natiõ — posta id qd aptum ẽ ꝑdicari d pluby / ẽ grãa cibus spebus vlis, ꝓ partem

in quarũ gle ẽ excludunt gũs et spẽs, q̃ pranti in gõ, ꝑ parlam tiõ narũ, excludi non sit duũ q̃ prati ethiam, et ẽt reiicit accẽs, q̃ pratũ Congẽ, et Constituit s^um vle.

Quar. 7. ℞ ꝑpium ꝑdicere ꝺ suis inferioribꝰ nesse phiã, aut loga. ℞ prãi nessetã loga. ante ꝓbacem adẽ duplicem ẽe nessetem, alteram phicam, logam alteram, nessetq̃ loga ẽ ilta, q̃ intriẽ manat abethia rei. illamq̃ inseparabilẽ Comitatꝰ, sine rũ ad Concursum extricũ causarũ Secundarũ, Vg. tibile rũ hoij. nessetaq̃ phiã ẽ q̃ nõ fluit abethia rei, sꝺ tantum puenit a Concursu ordariõ causarum secundarum: et sic dicunt narii Calorẽ, tempore estiuo, frigꝰ et pluuia tempore hiemali, albõ rũ Cygni &c.

P. igit. gõ ꝑpium ꝓut Constituit 4^m ꝑdicabile ꝺeõt ẽe narium nessetaẽ loga. ga si sufficeret sola nessetaq̃ phiã, nõ diguerent, 4^m vle a 5°. ga nessetaq̃ phiã ẽ abẽ Congeñs, ga abẽ Congeñs ẽ, q̃ Cornus sit niger, et Cygnus albus; q̃ ꝑdicões spectant ad 5^m vle: gõ ut diuguatꝰ 4^m a 5° ꝑdicabili, ꝺeõt dari nessetq̃ loga, q̃ nullatinus sit Congeñs: gõ sola nessetaq̃ loga ẽ regista ad 4^m ꝑdicabile, gõ ꝺeõt prãri narũ, et inseparabilẽ fixmar. ex Arte, q̃ docet nõ posse negari ꝑpium ꝺ subto, sine ꝺistinctione ethiã, sꝺ sol io, gõ ẽ narium nessetẽ loga, hoc ẽt: gõ sol gõ ẽ narium nessetẽ loga spectat ad 4um ꝑdicabile.

Arg. L. negões narũ Vg. negão lapidis, gñ het Priij, pertinet ad 4^m ꝑdicabile, et tñ st narũ nessetẽ loga, sig̃ narium nessetẽ loga, fluit ab essensia, et negões nõ manant abethia: gõ ꝑpium gõ spectat ad 3^m ꝓbile nõ ẽ semꝑ narium nessetẽ loga. ℞ Dist. vltam ꝑtem minorij, negões nõ manant ab ethia positiua Cond. nõ manant negiue neg. min. ga hic fluere ab ethia id ẽ, atq̃ Comitari ethiam inseparabilẽ, q̃ het negões narũ Vg. negão lapidis in Pro.

Ad̃ hic oēs ꝓprietēs, q̃ relinquantr ꝺ essiā subtiā ee ꝓpri=
ay simplr et ꝓpinqre ad 4m ꝑdicabile ñ tñ e ꝺ. oē q̃ spectat ad 4m ꝑdi=
cabile reciꝓcari ꝺ essiā subtiā, q̃ clare cernit in exēplo adducto negoīs lapi=
dis. q̃ sit unū sit diē / q̃ q̃ é cho é n lapis / tñ ñ é unū dicre ꝺ. q̃ q̃ é ñ=
lapis é cho / q̃ leo é ñ lapis, et tñ á ñ é he. q̃ ut supra iam aduertimus
min9 regrit ad ꝓprietr negiāos, q̃m ad possibiliā q̃ negiāe sit min9 riga=
rosa.

Arg. 2 ℔prium conuenit indiuiy miantē spēs v.g. ribile conuenit
Prīo, et Plo, miantē hoē; sd q̃ conuenit miantē alio é congens: gō ℔priū
ñ é nariuū infiorib9 nessete logā. Rx neg. min, q̃ at̃ conuenit petro,
et Plo, miantē hoē, et tñ conuenit ettiatr. itaq̃ bē pōt unum conuenire
miantē alio, et tñ conuenire ettiatr, ℔ nariō: ñ nego, q̃ et aligndo possit
conuenire congerī si fuerit q̃ congens.

Arg. 3. q̃ é ℔prium ñ pōt ee coiē; sd ribile v.g. é ℔prium: gō
ñ pōt ee coiē, et vle. Rx dist. mai, q̃ é ℔prium ñ pōt ee coiē rū eiusdem
tranceat rū diersoruū neg mai: q̃ ribile é ℔prium rū hoīs, ad quem ñ ecle
ét é coiē, ac vle rū Prī et Plī q̃ sūt infiorū, in q̃b9 ribile multiplicatr.

Quær 8. ū possit dari aliq̃ ꝓprietas gricā, q̃ sit spēs in=
fima. Rx affrē, q̃ gustū é tal9 st ꝓprietēs gricē, sigd oriunti a grū gri=
cō, nempe ab ali, et tñ st spēs infimæ in prando q̃a hi sūs in oibus alibus
st eiusd spēi, ut é coiē. Quær. 9. Vēt e ꝺ. possit dari aliq̃ ꝓprietas spifi=
ca, q̃ ptūr, ut gūs. Rx affrē, q̃a illis huiy v.g. é ꝓprietas spifica, sigd comi=
tatr solam spēm humanā, et tñ pratr ut gūs d illa agente, et patiente, q̃ st
diē spēi iusta coiē.

Vēt cognitum a deo constituat 4m ꝑdicatē

Quar. ultro V. cē cognitū a Deo rū Creaturarū ptineat ad 4m ꝓdicabile?
In hac quæst ꝓcedendum é ꝺ distiõem. Resp. 1o si Creatura sumant ꝙ ut
ꝺtrahit cognoscẽtiam diuinam in his ꝓdicatibꝰ / Vel é cognitus Pli é cognitus a Deo /
nullum ꝺat Vle. P. ga hic n̄ multiplicat ratiõ, i. cognitiõ diuina, ꝙ é omnino eadē
rū Pri, et Pli; sõ ad 4m et sum. Vle é rationis multiplicatiõ ſtiã: gõ in his ꝓdicatibꝰ
nullum resultat Vle: sicut ſi mar ga si una albedo ponatur in tribꝰ lapidibus, albū in cōi
n̄ erit Vle: gõ sic, si ea ꝺ indivisibilis cognitiõ diuina tratur ad plres Creaturas, cognitum in cōi n̄ erit Vle.

Resp. 2. cē cognitum a Deo qđ postulantiam, sive postulatum sive requisitum Creaturæ rū cognoscẽtiua, n̄ pōt ptinere ad 4m ꝓdicabile. P. ga oīs ꝓprietas rigorosa dēt fluere a bonitate et illis solis competere, sꝺ cē cognitū a Deo, in primis n̄ fluit ab essentiã Creaturarū, ut pet, ꝺind n̄ competit solis Creaturis, ga et enti increato competit cē cognitum ab ipsomet Deo: gõ cē cognitum a Deo rū Creaturarū, n̄ é ꝓprietas Constitutiua 4i ꝓdicabilis ꝓpterea Creaturæ cōgrue postulant cognosci a Deo, at ꝙ a quamꝙ alio ente creato possibili: gõ illa n̄ é ꝓprietas Creaturarum.

Inst. 1. Cognitiõ diuina natiõ tratur ad Creaturas: ꝺind pratur in cōcle: gõ Constituit 4m ꝓdicabile. R. dist. ans. Cognitiõ diuina natiõ tratur ad Creaturas ex ui ꝓfectionis ipsius cognoscentis diuinæ, Cond. ex ui postulantis Creaturarum, neg. ans. ratiõ uiõ Constitutiua ꝓprietatis mensuratæ ꝓ exigentiam, et postulantiam subti, cui ꝓprietas competit, sicꝙ fluit ab illius essentiã. gõ tamen cõi explo. ga ans, ꝙ se Angelus cognoscit é natiõ, ut docet Soar. et tñ n̄ é ꝓprietas Angeli cē cognitum a se, ut oēs fatentur, ga hoc n̄ postulatur sed abentiã ipsius Angeli.

Inst. 2. Creaturæ hēnt n repugniam naturalem, ut cognoscantur a Deo: gõ sal hæc ꝓprietas negatiua prabit ꝺ Creaturis, ut 4m ꝓdicabile. R. dist. ans. Creaturæ

ura heint ñ repugniam nariam, ut Cognoscante a Deo sol, neg. ut cognoscante ēt a Deo, Cond. ans, hac uio ñ é ꝓprietas simplr, qa ēt competit aliis: nam creuria ñ sol postulant Cognosci a Deo, sd ēt ab alio illu creato possibili.

Dnd hac postulantia riu Cognois diia ñ é in solis creuris, qa ēt ipse Deꝰ postulat nariō a se Cognosci: cum iio ꝓprietas 4i ꝑdicabilis deāt sol competere soli subto, d q pratr; et ēe cognitum a Deo ñ conueniat soli creuriis, ind é, qd ñ spectat ad 4m ꝑdicabile. Vnd infer: qd neq; relaoe sit ꝓprietas, ēe cognitum a Deo, qa illa relao ñ competit soli creuris, sd ēt enti increato: qō ñ é ꝓprietas absē, et simplr.

Disputatio 6.
De Accidente.

Sectio 1a.

De Accidente ut ē sum. Vniuersale.

Acceñs ꝓpt Conſideratiōem ex Nominis, et ex usu Thcuim. ex ui nominis ut opponit subiō. Dfinitr – ens in alio – sd d hoc agendum in Metha. (Deo añuente) Acceñs ex usu Thcuim ut Constituit sm. Vle definitr – id qd aptum é priari d plubs in quaōe, qle é Congeri – patio id qd aptum é priari d plubus é quia, ꝓ partem; in quaōe qle é exclusiuntr Vlia, q praintr in qd ꝓ partem Congeri / reiicitr Thcuium, qd pratr nariō, et a fortiori. Dria, q ethatr pratr. qre oia illa, q heint identem Congentem spectant ad hoc sm. Vle, l. t. alioqn phice sint subia. Vg. lapis é auratus, ferrum é ignitum tc.

Praditr ēt alia dfinitio a Pfirio – Acceñs e id, qd pōt adēe et abēe sine subti corruptione – illa porta adēe, et abēe illigitr ꝓ identem cum infioribus sine corruptione ipsorum infiorum, qd ethiam. qd ñ accidit in Pfirio, nam distructa ꝓprietē sol xie et Conſequtiue distruitr ethia.

Arg. 1. albō vg. ñ pōt separari a cygno, neq nigredo a Corvo, sine subtorum corruptione; et tri sūt accia sm. Vij: qō definitio ñ recte se habet. Rx dist. mai ñ possunt separari natr. Cond, finitus neg. mai, sāt n. é, qd possint

a Deo separari hæc acciã, sine subtorum corrutione distructione ut sint acciã
quinti pdicabilis, p accens ẽ qd natr separari nequeant, qa oiã acciã intrinca, na-
tr n possint a subtis amoveri, et tñ st acciã,

Infer. gõ et ribile spectabit ad sum. Vle, qa pot dinitiis separa-
ri ab hõe, l sat p nostrum illum. Rx neg. illat, qa illa postulantia rettibilitatis, q
ẽ pprietas hois, neq Dinitiis pot separari, sine consequtiva distructioe hois, qa ẽ p-
prietas logẽ conexa cum essiã, imo neq p nostrum illum pot ab hõe disiungi, qn et
consequenter ho p illum distruatr, qd n euinit in accidentibus, q nullam conexiõem
nariam hent ɔ essiã subti, sd pure congẽm, et separabilem.

Replic. essiã antecedit suas pprietẽs sat in priori nã: gõ sat
in illo priori pot considerari sine illis, qn distratr neq fratr, neq conse-
cutiue. Rx ad conquiam, essiam numqm poe considerari in ullo initi
reli, l nõe, sine postulantia suaru pprietum; qa illa resultantia aulis
n ẽ pprietas sd illa conexio, qm hẽt essiã ɔ resultantia auli pprietatu.
sicut essiã methẽ antecedit Driãs, et tñ in ullo priori ẽ sine illis: gõ lt essiã ante-
cedat pprietẽs semp erit ɔ illis coniuncta.

Arg 2. mors, et corruptio st acciã, et tñ p mortem, et corruptioe.
distruuntr subta: gõ accens n pot addesse, et abẽe, sine subti corruptioẽ. Rx
dist. min. p mortem, et corruptioẽm distruuntr subta qad existiam, cond.
qad essiam, neg. min. definiõ uõ pcedit d distructioẽ subti qad essiam.

Arg. 3. albõ v.g. in abstrato ẽ accens, et tñ n spectat ad sum. Vle:
gõ n oẽ accens ptinet ad sum. Vle. Rx dist. mai albõ in abstrato ẽ accens rũ
alicuiꝰ subti, neg. sm se, cond. mai. nos uõ hic agimꝰ d accidente rũ subti,
d q pratr acciatr. n uõ rũ illiꝰ infioris essialis, d q pratr in qd: v.g. hæc albõ
ẽ albõ. Adtẽ oẽs alias defioẽs, q coier circumferuntr d accidente, ad has
duas reduci posse.

Sectio. 2ª

De existiã regrsita ad sum Vle.

Quar. 1. V ad sum Vle regriatr existiã tam fiã accialy, ẽm subti. ante resultationem quarij, sciendũ ẽ tria ẽ gnã accium, q̃ possunt prãri, 1. acciõ relia possitiõ, negitiã relia, et acciõ rois. Acciõ possitiõ, alia st intrinca, ut albẽ ẽntoy. tta, alia extrinca, ut cognitio et ublitio rũ ẽtorũ. acciõ relia negitiãst Vg negoës, q̃ dant aẽ rei in subtis, ut negão lapidy in Prõ, et sile. acciõ rois st illa, q̃ finguntr p ĩdum, et nullum ẽẽ heint aẽ rei, ut unitas, trinitas, aptus et relao Vij. hy possy.

Resol. 1. acciã possitiã intrinca, ut pdicante ẽ subtỹ, regrunt tam sui, ẽm subtorum relem existiam. P. facile, qa tota rão pdicandi accidy intrincum ẽ relỹ inhrentiã, ẽm ipsum accidy hẽt ẽ subto, sẽ ut dicit hoc inhrentia ẽ nariã (coexistia, tam accidentỹ, ẽm subti, qa unio ñ uersatr nisi inter extrema relra existiã: gõ acciã relia intrinca, ut affrentia ẽ inferioribõ regrunt tam sui, ẽm subtorũ relem exiythiam.

Arg. 1. accidy antecẽm existat in subto iam ẽ aptum ad essendũ in illo: gõ ut sit Vle, ñ regrit tam sui, ẽm subti relem existiam. R. dist. ans, iam ẽ aptum ut sit tam ẽm fiã in subto, tamẽm Vle in inferiorib ẽ neg. ans: qa ut sit Vle semp dct eẽ concretum ex fiã et subto, vg. album: sẽ hoc concretum ñ põt fieri, nisi ex accidente, et subto: gõ ut sit sum Vle aptum ad essendum in inferioribus, regrit tam sui, ẽm subti existiam, ut in concreto ẽ inferiori fiãr.

Arg. 2. antecẽm existat albẽ iam ẽ coniunta ẽ Prõ albo, qa ẽ ẽ illis essiã, sẽ gd ẽ ẽ essiã ñ regrit existiam: gõ accidens intrincum ñ postulat sui existiam, et subti. R. dist. mai, antecẽm existat albẽ iam ẽ coniunta ẽ Prõ albo ẽ possibili, cond. ẽ Prõ albo ẽ facto neg. mai, imo ut Prius albus sit alby nariõ regrit, gd ipse Prius, et albẽ existãt. qa hoc denominãõ albi ñ resultat, nisi post relem inhrentiam albỹ ẽ Prõ. et si loquamur

d possibilitē, iam n̄ ē accēns Congēns, d q̄ ē quæō nostra. nam sic iam nunc Antix⁹ ē albus, q̄ ad possibilitate, et Pater æternus ho, q̄a pōt assumere nām humanam, sicut Verbum assumptit.

Resol. 2. Accēns rēle extricum, ut ptur̄ requirit sui existiam rēlem, et subti existiam tantū obtiuam. P. 1ª pars, q̄a aūs illus, et uoltis Vg st entēs phicæ rēles: gō ut pstent suum effum, et denuminatioem nariō requirunt sui existiam rēlem, p q̄m illigitr, l amatr obtm. P. 2ª pars: q̄a ut ego illigam Antix.um l illum odio habeam, n̄ ē nariūm, q̄d Antix⁹ rēlr iam existat; q̄a mō illigo Antix.um ēē hoēm, et mō detestor illius nequitiam; et tn̄ Antixus sol existit obtiue: gō ut accēns rēle extricum ptur̄, suficit, q̄d illi⁹ obtum tantum existat obtiue.

Resol. 3. accēns rōis, ut conueniat subto, n̄ requirit sui existiam rēlem, neq̄ subti, sd suficit existiā obtiuā utriusq̄. P. facile, q̄a unitas pstissioij Vg. l aptudo, conueniunt Vli, qn existant rēlr, sd tantū p illum; dind ipsa nā Vlis, q̄ ē subtum harum frarum, sol ēt existit obtiue, siue p illum, q̄tinus ē subtum talium acciūm rōis.

Resol. 4. negōes rēles pure congentes, ut conueniunt subtis neq̄ sui, neq̄ subtorum postulant rēlem existiam. P. q̄a tales negōes conueniunt subtis, in q̄ntum in illis n̄ dar̄r frē negatæ, sd ut n̄ dēr̄r frē negatæ, neq̄ ē nariā existiā subti, neq̄ ipsius negōis, q̄d ostendo, q̄a in Antix⁹. dar̄ iam nunc conueniā negōij uidendi, et loquendi, at tn̄ neq̄ Antix⁹ existit, neq̄ in eo existunt negōes uidendi, et loquendi. Adtē me loq hic d conueniā negoum, n̄ uō d autoalitate ipsarum.

Resol. 5. priuōes rēles, ut affrentr requrunt existiam rēlem subtorum, sui uō priuatiuam. P. 1ª pars; q̄a priuōes dar̄r in subtis aptis ad hēndum frās: gō ut subta sint apta dēnt existere, siqd subta n̄ existentia st inepta ad frās; q̄a Priis dum n̄ existit, ē ineptus ad albem, tt.ª P.

2.ª pars. q.ª priuoës n̄ possunt priuare subta frīs, nissi removendo ipsas frās; sd n̄ possum removere frās a subtis, nissi in eis existant priuatiue, q.ª cæcitas v.g. priuat Prum̄ uissioë, q̄tinus aū expendit ipsam uissioem̄ a Prio, q̄d expellit n̄ pōt præstare, nissi p sui existiam̄ priuatiuam, ut pēt. Adtē Cloem procedere d priuoibus relibus, et n̄ rois, q̄lis ē aptudo Vlis. tt.ª

Inst. mortuum ēē ē priuaō relis uitæ, et tn̄ n̄ requit existiam̄ subti, imo illam destruit: g̃o n̄ oës priuoës reles requunt existiam̄ relem subtorum. Rx dist. Cons. g̃o n̄ oës priuatioës reles requunt existiam relem subtorum, si sint distructiuæ. Cond. si n̄ sint distructiue neg. Cons. ɔ uō mortuum ēē, destruat existiam̄ subti ind ē q̄d n̄ requrat imo destruat existiam̄ ipsius subti. id pēt in corruptū ēē et aliis priuationibus silibus, et sane hæc ē melior responsio, q̄m approbat P. Ouied in log. ɔtrouertia 6. punt 8.

Sectio 3.ª

Vaūs s.ⁱ Vlis sit identās Congens

Quæ. 12. v identās sit pprius aūs s.ⁱ Vlis? Rx affir. P. 1. q.ª lt requrat existiā ad s.um Vle sol ē, ut sit tamq̄m frā accialis in subto, n̄ uō, ut heāt identitatem ɔ infioribus. q̄d ostenditr, q.ª existiā ē pprius aūs accidentis singularis ut inhæreat, tamq̄m frā in subto, et n̄ ut identificetr tamq̄m res Cōis ɔ infioribus. q.ª hoc sol ē pprium identitatis: g̃o identās, et n̄ existiā ē pprius aūs s.ⁱ Vlis. firmar. q.ª si p impossibile daretr identās s.ⁱ Vlis sine existiā, utiq̄ daretur pprius aūs Vlis: g̃o existiā sol ē conditio, et n̄ aūs fralis s.ⁱ Vlis.

P. 2. q.ª ille ē pprius aūs Vlis, q̄ posso pōt affrare Vle d infioribus, sd possa sola identē rei Cōis cum infioribus, et in s.º Vli pōt affrare d suis infioribus: q̄d sic ostendo, q.ª ido aptt hæc pdicaō ē uā, Priis ē albus, et hæc ē fā, Priis ē albō, q.ª album hēt identem ɔ Prio, n̄ uō albedo, q̄ sol hēt

exigtiam ꝑ inhæriam in ſuo: gō identaſ ēt in ſo. Vli ē ꝓpriꝰ illiꝰ aiis.

Arg. efficaciter: ſola priora tria vlia hēnt identeꝫ cum ſuis
inferioribꝰ: gā hæc ſola ſt indista ab illy; ſd ſum vle ē rehe diſtum ab inferioribꝰ:
gō ī nō hēnt identeꝫ ⁊ illy, ī nō ē illy congēns. fateor ingenue hoc argūm he-
re magnam uim: ſd loquendum mihi ē ⁊ multy, et cōi reſponſiōe argō ſatiſ-
faciendum.

Rx igit neg. min, gā ſum vle ſm id, gd dicit in recto nō ē diſtum rehe
ab inferioribꝰ; lt ſm id, gd dicit in obliq ſit diſtum. nam hæc ꝓdicāo Pluy ē albus,
facit hunc ſum Pluy ē hēns albeꝫ, illud hēns, dicit in recto ſubtum, gd ex ꝑe ꝓ-
cati ē id ⁊ hente ex ꝑe ſubti: gō ſufficit hæc identās indista, ſm rectum ad ſum vle

Ad tiū congentiā ꝓdicatoy ꝓuenit abillo uniōe, ſeu conotatiōe ſiæ con-
gēntiy, i. albedinis, q ⁊ ſit congēns tota ꝓdicāo eua dit absē congēns. et ſic ſaluatur
identaſ ſm rectum ꝓdicati, et ſubti, gd ē id, et uerificatr congentia ſm obliquum, i. ſm
albeꝫ congenteꝫ. ḡm ſi ſola ſit hæc ſolutio, et ſuo pleno alibi explicatiy oſten-
dam, deo auxiliante. iterum ſic dicendum nobiꝫ ē, et illo dictiōe ſm rectum
ſm obliqum, arguīm ⁊ ſoluendum ⁊ eludendum ē.

Quær. 3. Vidētaſ ſi vly ſit congēns? Rx affrē. p. gā
Vlia diſgunte ꝓ identēs diſtās, ſd ſum vle diſguite a 4°; gā 4ꝰ vle hēnt id-
titatem noiaīm: gō identaſ ſi vly ē congēns. inſt. acriter in hac ꝓdicōe
ſi vly | Pluy ē albus, ⁊ dari identaſ eſſialy, ⁊ nulla, gd sic ꝓbat, gā ēē congēns
et ēē id implicat in tuy: nam gd ē id ⁊ alio nō ē illi congēns; et gd ē congēns nō ē
id: gō identaſ ē eſſialy, ⁊ ſi ē congēns nō ē identaſ, ſdunio rehe diſtā: gō iden-
taſ congēns nō ē aiy ſi vly. hoc argūm reſipicatr ⁊ ſuperiorī, et ēt meo iudicio
ē inſolubile. Rx tri neg. mai, et ad ꝓbatōem illiꝰ dico in hac ꝓdicōe Pluy ē
albus, reperiri duo, i. identeꝫ recti ꝓdicati, ⁊ recto ſubti, et congentiam
ſiæ acciali ſui eiuꝰ ſubti. tiū illud hēns exꝑe ꝓdicati ſit id ⁊ hente ex ꝑe
ſubti, id ē, gd dr identaſ, q ē indista. at ⁊ ipſummet hēns congēs heāt

albem tam ex pe pdicati, qm ex pe subti, seqtr qd illa hentia sit congens, pindq tota identitas euadat congens roe dnominatiois, sicut totus ho dir corruptibilis roe solius uniois. corruptibilis, lt mä, et fia n sint corroptibiles.

Replic. hac pdicao Priis e ho albus / e essialis, qa una pars pdicati i. ho e essialis subto: go et hac Priis e albus, erit essialis, qa una pars pdicati i. subtum hens e essialis Pro. Rx neg. cons, dirsa rao e, qa in illa pdicoe / Priis e ho albus / utraq pars pdicati dir d frati: go utraq e essialis. at uo in hac pdicoe / Priis e albus / sol dir d frati subtum, et d conotato dir albo, q e congens Pro, ido absē tota ppoo euadit congens; qa lt rectum pdicati n possunt negari d subto, p ot tri obliquum, i. albo congens.

TRACTVS IV.

DE PRENUS.

QVÆSTIO PRÆAMBVLA.

De ante-pdicamentis.

SECTIO I.A

De Æquiuocis, & Analogis.

Anteqm Doam Praetorum tradamus, aliq plibanda st d nominibus, qrum scata maxe conducunt ad exactam cognoem pdicoum, q in serie ptali fieri solet: imo ɔ dispositio pntalis pendeat a pdicoibus gris sumi, usq ad ulta indua, opere ptium erit, si dirsa nominum gra explicemus, ne passim offendamus in aequocaoes, qs nominu dirsitas inducere consueuit.

Quar. igir. 1. qd sint aequoca? Resol. 1. aequoca alia st a cu, alia a concilio. aequoca a cu definiuntr, — ea qrum nome coe e, rao uo

subiæ scatæ p nome dirsa — qa æquoca sub eod nomine hent essiaj omnino dirsaj. Vg. hoc nome, gallus, scat gallum auem, et hoem francum. essiæ, ut pet, st omnino dirsæ, et nome e id, sd Casuatr utramq rem scat.

Æquoca a Concilio, q et analoga dicuntr st, illa q hent id nomen, et essiam aliq mo eand, simplr tand dirsam, ut cernitr in hoc nomine, ho, qd æqlr scat hoem uum, et hoem pictum, diduntr hæc in analoga Inæqlitatij, atributioij, et pportioij, Analoga inæqlitatij st ea, q lt heant id nome, et eand essiam, tn ipsa essia inæqlr pficitr roe infiorum: Vg. al, qd in hoe et leone het id nomen, et eand essiam, sd tn inæqlr pficitr in hoe p rale, qm in leone p irrale, hæc inæqlitas n inpedit uniuocoem, qa n se het ex pe essiæ partissipatæ, sd ex pe Driarum Contrahentium.

Analoga Atributioij. st — illa, q hent id nomen, et respeciunt eand fram, sd dirso mo, Vg hoc nome sanum, e analogum atributioij ad al, ad pulsum, et ad cibum sanum, qa lt semp scet eand sanitatem, dirso tn mo eam scat; qa rii alij e sanitas intrinca, et rii pulsus e sol extrinca indicatiua, rii uo cibi e sol Conseruatiue. et ɔ sanitas sit semp p ordem ad al, ideo al dir 1um analogatu Sanitatis, alia uo apellantr analogata 2ria

Analoga pportioij st ea, q sub eod nomine hent essiam pporssionalr eand, simplr dirsam, et ita se hent prium, rii respectiue ad Cor, et ad fontem; qa fons e prium fluminij, et Cor prium uitæ, q principia lt sint simplr, et essialr dirsa, tn het aliqm pportioem in hac roe principii,

Diferunt analoga atributioij ab analogis pportionis in eo qd analoga pportioij respiciunt ples fras ɔ aliq silitude inter se, Vg. Cor, et fontem in roe principii, in q hent silitudem. at uo aloga atributioij respiciunt eand fram, Vg. eand sanitatem rii dirsorum subtorum, 1. alij. pulsus, et cibi.

Vtraq analoga disguntr ab æquocis, qa æquoca nullam res=

piciunt fm̄ neq; ī lucidē, sd cattuale p id nomen explantr.

Analoga ꝓportioꝝ subdiuntr in analoga ꝓportioꝝ ꝓpria et in ꝓ-
prie. analoga ꝓportioꝝ propria ſt ea, q̄ ꝓprie, et uniuoce partiſipant ali-
qm rorem oibꝫ roribꝫ, roiem, Vg Cor, et ſons, q̄ equalr, et uuoce partiſipant eandem
rorem principii in Cor; alogā ꝓportioꝝ in ꝓpria ſt ea, q̄ nō ꝓprie partiſipant eand
rorem, roiem, sd tantū methaphorice, Vg. ho, et Vixidarium, q̄ partiſipant ri-
ſum in Cor in ꝓprie, qa solꝰ ho ꝓprie, et ūe ridet, at uixidariū dr ridere ſ. ol
methaphorice.

Quær. 2. V ēt in Comptibꝫ dr̄ equoriao, ſicut dar in uocibꝫ? Rx
affir. P. qa Comptꝫ rep̄ſentary hanc uocem, gallꝫ, illam rep̄ſentat ut in ſe ē,
sd hec uox ē equoca: gō ēt erit equocꝫ Comptꝫ illam rep̄ſentary q̄ ſcato æ-
uoco. i. q̄ gallo aue, et q̄ hoc gallo;

Dēs q̄ Soar. l. in Comptꝫ nō dar dubium, ſicut dar in uocē, qa
Comptꝫ ſtim̄ ēt̄ar hanc uocem gallꝫ, t ad auem, t ad horem francum: gō
in Comptibꝫ n dar equoriao. Rx Comptum posse dupl rep̄ſentare hanc uocem ga-
llus, t dr̄iatē q̄ libet ſcato cento, et tunc ipsa uox n ē equoca, neq; Comptꝫ
illam sic rep̄ſentary, t ēt post Comptꝫ rep̄ſentare hanc uocem q̄ ut n dr̄iat
q̄libet ſcatum in parti, sd t gallum auem, t horem francum: et tunc Comptꝫ
ēt ē equocꝫ, qa rep̄ſentat uocem ut equocam.

Sectio 2ª

De Vniuocis, et Denominatiuis.

Quær. 3. q̄d ſint uuoca? Rx sic definiri — ſt illa, q̄rum nomē ſcie ē rāo rei
ſubiē p nomē ſcatꝫ, ē omino eadē — nomē p q̄d explantr uuoca, Vg. al ho tō
dr̄i uuorum uuocans: res aūt ſcand ſcatꝫ, vg. [illegible] conſtituu, t al rate
dr̄i uuorum uuocatum. 4or Conditiōꝝ p̄ſtulantr ad uuorum. 1ª. q̄d illa

in q̃ infiora conueniunt sit ead̃, 2ª. q̃ infiora q̃ conueniunt sint plura. 3ª. q̃ nã
cõiũ in ipsis infioribus multiplicetr. 4ª. q̃ participent eãdẽ x eand̃ essẽtiã cõiem. ad-
ditr ẽt 5ª Conditio a Prisciano, q̃ dr̃ pfecta q̃ stitio a Driij.

Desfũ 1ª Conditionis ñ st nouã, aloga, et aquoca, q̃ ñ hent unum
essẽtiã. desfũ 2ª Conditionis ñ é al nuorum rũ hois et fũ, q̃ rũ alis ñ st plura. de-
fectu 3ª ñ é nã diuã nuoã rũ trium diuersarũ Personarũ, q̃ in illis ñ multi-
plicatr. desfũ 4ª Conditionis ñ é nuorũ Colocatum Vg. ad Pruim, et album, q̃
album participat essẽtiã Colocatu; Pruij uõ accidẽtr. ple; quoq; cizca uniuoca-
tionem alig hic attexunt, q̃s in medio Deo uolente, ex fato discutiemus.

Quar. 4. q̃ sint denominatiua. Pr, ẽe illa q̃ ab alio hent no-
minis appellationem sol̃ diuã cũ, ut albus denominatr ab albẽ. tria dr̃ in deno-
minatiuis: um. a frã denominans, Vg albõ: 2m subtum denominatũ, Vg. paries
q̃ denominatr albus. 3ª. e ipsum nomẽ denominans, Vg. album. Adde illam partem
sol̃ diuã cũ, illigio sm̃ rationem phicam, ñ uõ sm̃ Conciderationem gramaticæ, q̃
gramatica sol̃ curat d̃ driij nominum in cũ; phica uõ d̃ driij rerum ipsarũ
uno nomine dicuntr denominatiua denominantia, res uõ denominatiua
denominata.

illigi

Duæ Conditiões requruntr ut aliq̃ sit denominatiuũ; 1ª. ẽ conuenio in
frã, Vg. album et albõ, q̃ conueniunt in ead̃ frã. 2ª Conditio ẽ dicitis frãe in nõ
essendi, ut pẽt in eod̃ explo, q̃ albõ é in abstracto, album uõ in concreto ꝺ subtõ alia
ẽt Conditio cõiẽ addi solet, nempe conuenio in prio nominis et dicitis in fine,
sed hoc potiꝰ ad gramaticos, q̃m ad Phos ptinet, imo hæc Condio iusta mentem
P. Arrii. f ẽt gramaticis indigna ẽ, q̃re in his ineptiis ñ multum nobis immoran-
dum ẽ.

Disputatio. 1ª.
De prontis in genere.

Sectio. 1ª.

De prima Entis Diuisione.

ens

Definitur ens in cõi — id q̃ existit, ꝙ pot existere — dicitur ens in subiam, et accens.

Quær 1º vtrũ hæc diuisio sit adæqta. Rc affirm. L. qa oẽ ens, ꝙ existit p se, ꝙ existit in alio subto. si existit p se, é subiã; si existit in alio, é accens: gõ diuisio é adæqta. Adde hanc existiam p se in subiã eẽ id alq̃ independentiam ab oi subto inhærionj, ꝙ adhæriorj, q̃ dependentia scã reperitur in accidente.

Dic 1º. et aliq̃ subiã in complexo, v.g. hũc matẽ, substiãtiã ñ possunt existere sine subtõ: gõ subiã ñ é independens a subto. Rc dist. ant. ñ possunt existere sine subtõ exercitiõ, ꝙ informatiõ, cons. sine subtõ inhærationj, neg. ant. et nos scã asserimꝰ subiam eẽ independentẽ a subto inhærationj, ꝙ adhæriorj.

Dic 2. miis, q̃ accia Sacrosanctæ Eucharistiæ sit separata a subto, neq̃ é subiã, neq̃ é accens: gõ diuisio ñ é adæqta. ꝓbat ant in primis, qd ille miis ñ sit subiã, qa iuxta Concilia, et PP. in sacra Eucharistia nulla alia é subiã nisi Corpus Xi Dni. ꝓpterea miis ñ é nobilior sua realitate: gõ ꝫ accia Eucharistiæ sint realitates, ille miis ñ pot eẽ subiã, q̃ é nobilior accidentibus.

ꝓbat ꝫ. Quia gõ talis miis ñ sit accens, qa oẽ accens hꝫ ratiõ et postulantiam ad subtum, sd ille miis ñ hꝫ inclinationem ad subtum, imõ hꝫ natam repugniam ꝫ illo, qa é realis, et essialis independia a subto: gõ ille miis ñ é accens. Rc hunc miis eẽ accens, qa sat mediate dicit ordẽ ad subtum, scã accium, ꝫ qbus identificatr. et ꝫ hæc accia imiã postulent subtum, miis ille, et miã illud postulat, q̃d sat é, ut sit accens.

Dic 3. aõ creativa et ñ é subiã, neq̃ accens, et ꝓbat hoc, qa in primis ñ é subiã, nam ponitr in ꝓdicto acciali. ꝓpterea ñ é accens, qa sæpe

ē creatiua subiōe, v.g. Angli, l aiæ ralis. R. aoēm creatiuam ēē accēns, qa si ē creatiua accidentis, sal miē dicit ordem ad subtum rōe ipsius acciden-tis, qd pducit. si ē creatiua subiōe ēt ē accēns logum, qa denominat suu prium, et illud hēt p subto dnominatiois, qd sāt ē ad accens logum. Alii dicunt hanc aoēm ēt ēē accēns rii tri, quem hēt p subto adhætiois, ꝯ q facit unu p accēns; sd hoc in Metha dinō auspitio ē examinandum.

Sectio. 2ª

Definitur Substantia et Accens.

Subiā multiplr sumi pōt: 1º. p ut scāt qmcumq essiam 2º. p ut n ē accēns: 3º. p ut extenditr ad 1as. et 2as. subiās pntales, 4º. p ut comphendit sol 1as. subi-ās. Definitr igir subiā p ut n ē accens — ens n existens in subto — i. qd postulat existere independentr ab alio, tamqm a subto inhætiois. hæc definitio n ē essialis, qa pcedit p negoem existendi in alio.

Definitr ēt subiā — ens p se existens — et p ut sic pōt dici hæc defio essialis, qa lt (iusta coiem snam) n pcedat pprie p gūs uuocum, et Driam tn explicat subiæ essiam, p pēs essiales, et sicut n reqritr rigurossa rāo gris et Driæ, ut resultent uiæ et rigurossæ pprietes; ita ēt n uidetr reqri, ut defio sit essialis. Adde qd ens ē uuocum, ut alibi dicam, pindq uum gūs; et postulantia ad existendu p se ē Driā essialis subiōe, ac p cons definitio ē essialis.

Col. 1º. subiās coies ēt ēē independentes a subtis inhætionis, qa sol postulant existere in singularibus, tamqm vlia in infioribus, ꝯ qbus essi-alr identificantr, et n tamqm in subtis, qbus inhæreant. Col. 2. oēs subiās moda-les, v.g. substiās, uniones, tta postulare esse in suis subtis eductiois, l informatiois, et n in subtis inhætiois. Col. 3. accia sacræ Euchiæ ēt postulare ex nā sua ex-istere in subto inhætiois, lt miraculosse existant p se aulr, hoc n. ē illis p accens.

Definitr accens — id qd e in alio n uti pars, ut sit aut seorsim ab eo in q e, fieri nequit — ut defioem illigas adte 8. mis posse aliqd ee in alio. 1º ut pars in toto, v.g. caput in corpore, 2º ut totum in partibus, v.g. corps in membris: 3º ut gus in spe; sicut al in hoe, 4º ut spes in gre. sic e ho sub ali. 5º ut fra in ma; siue sit fra subialis in ma. 1ª, siue sit fra accialis in ma 2ª. 1. qtem, 6º ut ea effus in ca efficiente, sicut lux in sole. 7º ut res in fine, ut e auarus in tessauro. 8. ut res in lo, et tempore. q oia hoc distico comphenduntr. qnte.

Insunt Pars, totum, Spes, Gus, utraq fra
effecta in causis, tempore, fine, lo.

1ª go parla defintiois accidentis — id qd e in alio, hat lum gris, reliquae ponuntur lo Driae, und deduces accens ee in alio, tamqm fram in subto inhaetionis, l denominatiois, intrince, l extrince, qa semp aduenit subto iam in suo ee constituto. illa parla ut sit aut seorsim, ttq illigitr natr qa dinitus pot accidens existere separatu, sd semp hebit postulantiam ad subtum, et in hoc su defio e essialis, qa traditr p ens complum, qd e uum gus, et p postulantiam subti, q e rigurosa Driae accidentis.

Arg. 1. ao tranciens et uestis v.g. si accia, et tn possunt existere separata a subtis, q dnominant: go accens pot natr existere separatu Rx oyt. min possunt existere separata a subtis inhaetiois, cond. a subtis denominaois neg. min. qa uestis in tantu e accens, in qntum denominat uestitum, dind ao tranciens semp denominat suum prium, qd n pot mutare: go lt haec accia intrinca sint separata a subtis inhaetiois, numqm tn separantr a subtis denominatiois, hoc e semp dnominant suu subtum, qd sufficit ad roem accidentis.

Arg. 2. pla accia n inhaerent in subto, qa st id a pe rei ɔ illo, v.g. relaes, et duratioes, q in opioe coi n disguntr ex na rei a subtis: go male

pcedit definio. Rx dist. ans, n inhaerent phice, cond. n inhaerent loge neg. ans. qa in hac opioe, hac accia loga st qdam denominaoes resultantes in subtis ad possitioem alicuius extrinci, v.g. relao rii tri, Durao rii temporis. et tunc inhaerent eo mo, q st, 1. loge, et n phice p inhaeriam distam.

Ut alia arga soluas. Adte 1o Deum ita ee in mundo, ut si mundus anichilaretr, adhuc Deus existeret, ut antea; qd n het accens rii subti. Adte 2. Deum n ee in spatio imaginario, tamqm in subto, qa spatium imaginarium nil e possitiuu, sd negiuu. Adte 3. Creuras n ee in illu Dino p existiam relem subietiuam (d qloqmur in accidente rii subti) sd tantu p existiam intentionalem, et obtiuam.

Adte 4. odorem Pomi v.g. n separari a subto, in manus, l in aerem, sd tantu exalari pes tenuissimas ipsius pomi, subiales, in qbus ine odor, et sic defunditr ex una ad aliam pem. Adte 5o pallorem contractum ex metu, l ruborem ex uericundia, oriri semp in eod subto, et in ipso perire, qr separentr umqm a subto.

Adte. 6. illum, et uoltem, q st accia in sna coi, mortuo pro v.g. n mutare subtum imidiatum, qlis e aia, qm semp comitantr, lt pereat subtum ultimatum, et denominaois, qlis e Prus. id dum d accibus euchiristicis, q semp inhaerent in subto imio, 1. in qnte, lt pereat subia panis, q erat subtum ultimatum et dnominaois, ad qd semp dicunt rum essialem. Adte 7. mos acciales inhaerere in subtis p inhaerias indistas, qa st imiae affixioes, siue dependiae, v.g. passio, Vbi, ttc. Adte tand fram subialem aduenire mae, et substiam, ac unionem aduinire composto, ut constituant 1am rem, simplr dictam, v.g. ut constituant hoem, et alia composta silia.

Sectio. 3a.

De 2a. entis deuitione in Dessem praenta.

Diditur.

Dicit 2. ens complum in 10 prenta, 1. in gria suma, sive class supremos, in q- bus oia enta collocanti, ut abitu facilius dignosci queant. pntum igit definitur – alicuius gnis sumi rets, et eoru, q subipso st, natu dispositio – et sic pntum dicit d retoe, superioriu ad inferioa, q retoe é ead 2 retoe Vbi ad partia, et ei het retoem partis ad Vbia, 1. ad gus summ.

Quar 1. qt dent prenta 2 Rx dari 10, q st subia, gntas, qlitas, Relae, tio, pao, Vbi, situs, Duraio, huis, hic a nus pntorum sic colligit a D. thoma, tot st pnta, qt st mi attendi, et prandi phice 1a subia, sd hmi st sol 10, q sic attendit, qa qq prate 1a subia t prate attiate, t acciate, si prate attiate é ipsa subia, q constituit 1um pntum, si prati t denominat acciate, et pot q. mis ee, q constituunt alia q. pnta, qd sic et t.

t accis inhaeret intrinc, t extrinc, si inhaeret intrinc, t é accis absum, t respectivu, si é absum, aut segtr maia, et é gntas, aut segtr frain, et é qlitas, si é accis relativu, sit pntum retas. si é accis extrinc denominat totum, t é in ordé ad poain activam, et é accis t in ordé ad poain passivam, et é pao t accens extrinc denominat 1am subiam instar mensurae, gntis absa, et é Vbi, aut é p mum mensurae gntis d certa dispositioe, et é situs, t é p mum mensurae + illam denomin temporis, et é Duraio si tanq nullo ex his mis afficiat subiam, sd extrinc adhuc + et é huis

Alia collectio pntorum fuit a C. q é facilior p interrogatoes in hunc mum. d 1a subia, t quinus qd sit? et é subia, t gnta sit? et é gntas: t qlis sit, et é qlitas: aut q referatr? et é relaio: aut qq agat, et é aio, aut qq patiatr? et é passio t ubi sit? et é Vbi, t qndo sit? et é Situs, t in q tempore sit et é Duraio, t qndo sit uestita et é huis.

Inf. 1. d 1am collectoem: aio manens intrinc é in subto: passio et é intrinc in subto, qd recipit fram. dnd Vbi et Situs et st mi intrinci: qd n be numerantr inter accia extrinca. Ptet 1o t. Soar t oia hc accia denominare subtum in ordé ad extrinc, ido ee accia

extrinca, sd hæc responsio n̄ subsistit, qa ēt relao ē p ordem ad trum ex-
trincum, et tn̄ numeratr inter accia intrinca iusta ipsum Soar. l.

Qre melius Rx 2. ēt reloem iusta hanc Collectioem dere dici
accens extrincum p ordem ad trum. l Coherentius admodum Respondebis, oia
illa accia intrincē inhærere in subto, excepta aōe transeunte, et hu, q tantu extrincē
denominant subtum. aut tand Dic, illam 1am Collectioem n̄ ēē tam firmam, et re-
curre ad 2am, q ē expeditior, nec pēt instantiis.

Inst. 2. qntas n̄ sol oritr a ma, sd a toto Composito: dind qlitates
Corporiæ n̄ sol seguntr fram, sd et mam, ut pēt in alloē, q subiectatr in sola mahois,
et n̄ in fra rqlr: go n̄ recte dir in 1a Collectioē qntem seq sol mam, et qlitatem
Comitari sol fram. Rx ido. dicit qntem seq sol mam, et qlitatem seq sol fram, qa
qntas reperitr nisi in rebus, q Constant ma, et qlitas ēt n̄ inuenitr, nissi in rebus
q Constant fra, lt n̄ semp subiecte in imie in ipsa fra. Si tn̄ uolueris hæc arga
duitare sol adhære 2æ Collectioi pntorum.

Sectio. 4.

Defentr numerus Dessem Prantorum.

Aliq Contendunt augere num pntorum. p qbus Arg. 1o Causalitas cœ efficientis
Constituit pntum aois, et Caussalitas cœ malis pntum passionis: go ēt Caussalitates
cœ fralis, finalis, et exemplaris Constituent alia tria pnta. Rx neg. Cons dirsa rao
ē, qa Causalitas cœ fralis, l ē aō, q pduitr unio, et denominat 1am Subiam Complam
et sic ptinet ad pntum aois, l illa Causalitas ē unio, et put sic n̄ denominat 1am
Subiam, sd sol fram, q dir unita; at uo aō, et paō ultimate denominant sotum
subtum, qa aoēs, et passioēs st suppossorum. dind Causalitas cœ finalis, l exem-
plaris Consistit in aōe, l reli, l methaphorica, pindq spectat ad pntum aois, et
nullum aliud d nouo Constituitr.

Arg. 2. eād aō p ut dnominat agens efficit unu pntum, et put

denominat subtuin patiens effecit aliud ꝑntuin patiendj. gō et hūj ꝑ ut d=
nominat rem uestitam faciet unū ꝑntum, et ꝑ ut denominat uestiente constitu=
et aliud. id arguin ꝑt fieri in Vbi, gō ꝑ ut ꝺnominat rem Vbicatam efficiet
unum ꝑntuin, et ꝑ ut ꝺnominat rem Vbicantem efficiet aliud diuersum. Rx neg.
Conj, qa ut fiant diuersa ꝑnta, ita ꝺent ee ꝺenominaões diuersæ, ut una n̄ includat
in alia, imo possint inueniri separatæ; sō denominão uestientis, et uestiti ita
se mutuo includunt, ut una n̄ possit ee separata ab alia. gō n̄ possunt constitue=
re diuersa ꝑnta. id euenit in denominaõe Vbicantis, et Vbicati. at uō deno=
minaõ agentis ꝑt reperiri sine ꝺenominaõe patientis, ut ꝑet in aroloj Creati=
uj aiæ rationalis, et Angeli, q ꝺnominant agentes, et n̄ patientes.

Arg. 3. ee cognitum, Visum, amatum tia ꝺnominant 1am subiam
extrinsecē. gō constituunt noua ꝑnta. Rx dist. ans: ꝺnominant 1am subiam, ut
subtuin, neg; ut obiectum ꝑtuin, cond. ans. at uō ad ꝑntuin requisitū gō ꝺnominetur
1a. subia, tamen subtum, gō efficit, et n̄ sol tamen obiectum ꝑtuin, sed do aoes tran=
seuntes ee ꝑtinent ad ꝑntuin aois. ga ut actuent, et efficiant intrinsecē agentis
illud extrinsecē actuant, et ꝺnominant, tamen subtuin denominationis.

Sectio. 5a

De Conditionibus requisitis ad ꝑntuin.

Conditiones.

Octo conditiones vulgariter requiruntur, ut aliquid ens ingrediatur ꝑntum,
3a. ex pte rei, quod ens scitu, et 5a. ex pte ipsius entis, qō ꝺet ingredi ꝑntuin.
quæ conditiones his carminibus continentur.

Vox una, et Simplex, rebus Constans cognitis.
Entia ꝑ se sese, finita relata tota.

1a. Conditio ex pte rei ē, qō vox ꝺeat hoie usum suorum, deffinitiuum Condi=
tionis reiiciuntur a tnō equuoca, et analoga, q sciunt ꝑtim, ut ꝑtet. 2a. Conditio ē
qō vox sit simplex in sciendo, ita ut ei respondeat in mente unus simplex Comp=

tiis ꝓnis et ꝺ existunt a ꝓnto, q̃ hent scoꝝ Complexam, Vg. al roale. 3ª Conditio é, gꝺ uox sit rem mꝺ alomodato ad ꝓntiñ, i. nomine Conuieto gꝺ exprimat rem completam, et pfectam in suo ee, ut ingrediatr ꝓntiñ. Vnꝺ hic oritr dubium.

Quomo Subia ponatur in ꝓntõ?

Rx Subiam poni in ꝓntõ in concreto. P. ga Subia in abstracto é ens incompletum, sꝺ ens incompletum n ingreditr ꝓntiñ. gꝺ Subia ꝺeꝫ poni in ꝓntõ in concreto, i. ꝺ subsistia, q̃ é complementu Subiæ. firmat. ga 2ª. subiæ ꝯeis, Vg. al, ho, thª prantur in concreto ꝯ primis subiis, Vg. ꝺ Pio, Plõ thª. gꝺ tam 1ª. qm 2ª. subiæ ꝺeñt poni in Prento in concreto, ga Prantu nñ aliud é, qm illa series recta ꝓcoiuñ, q̃ ꝺ rebus uiæ, et fratr affrantr.

Arg. 1. subsistia sꝺ Competit rebꝰ singularibꝰ q̃ subsistunt: gꝺ n ꝑt ee complementu rerum Coiuñ, q̃ n subsistunt. Rx dist. ans. subsistia sꝺ competit rebus singularibꝰ in aũ exercito, Cond. in aũ signato, neg. ans i ga ꝺ subsistia sit ꝓprietas subiæ, eam semꝑ comitatr, tam in rebꝰ singularibus qm in ꝯibus, in singularibꝰ exercite, in ꝯbiñ signate, et fit ꝯis sicut ipsa ria ꝯ ꝯis.

Arg. 2. in ꝓntõ sꝺ ponitr essia, sꝺ subsistia n é essia: gꝺ n ponitr in ꝓntõ. Rx dist. mai, in ꝓntõ sꝺ ponitr essia Compta, et subsistens, Cond. incompleta, et n subsistens neg. mi. et ꝺ subsistia ptineat ad pfectam, et Compta essiam subiæ in concreto, nõ ponitr in ꝓntõ, tamqm complementu ipsius essiæ subiatiꝫ.

Arg. 3. Subia sine subsistia é Compta: gꝺ sine subsistia ponitr in ꝓntõ. Rx dist. ans, subia sine subsistia é Compta in grie niæ Cond. é Compta in grie niæ subsitentis, et pfecte neg. ans, ga subia ꝺeꝫ poni in ꝓntõ, ut ulto pfecta, et Compta, gꝺ n hꝫ nisi ꝑ subsistiam. et ideo subia ꝓntaliꝫ finitr — ens ꝑ se subsistens.

Quomo ponatur Accens in ꝓntõ?

Rx Accens poni et in concreto in pnto. P. 1.° qa res det poni in pnto pfecta, et compta in suo gre, sd accens completur, et pficitr p inhaeriam in subto. sicut subia completr p subsistiam: go sicut subia ponitr in pnto in concreto ꝯ subsistia ita et accens det poni in pnto ~~ꝯ sub~~ in concreto ꝯ inhaeria, tamqm ꝯ suo ulto complemento.

P. 2. qa res ponuntr in pnto ~~[illegible]~~ eo mo, q pdicantr d 1.° subia, sd accens n pratr in abstrato, sd in concreto: go in concreto det poni in pnto: sicut substiae ponuntr in pnto, eo mo q prantr in concreto; v.g. al, ho, tta, et n humitas, falitas. P. 3. qa accia in concreto prantr p mum adiacentis: go sat disguntr a subia, q pratr p mum subsistentis. P. 4. qa maior confusio [illegible]itr inter accens et subiam, si accens ponatur in pnto in abstrato, qd sic ostendo, qa accens in abstrato pratr p mum subsistentis loge, sicut Subia; dind in abstrato het nome substantiua, sicut subia: go mag. confunditr ꝯ subia, si ponatr in abstrato, qm si ponatr in concreto in pnto.

Contraria [illegible] e cois, p q Arg. 1. accens in concreto confunditr ꝯ subto, sd pnta st inuenta ad disguendum rerum essias: go accens n det poni in pnto in concreto. Rx dist mai, accens in concreto confunditr ꝯ subto p accens, cond. p se neg. mai. qa accens essialr disguitr a substia p inhaeriam: go in concreto melius p se disguitr a subia, p accens e, qd aliqs impeditus possit accipere subtum p ipso accidente, qd n het periculum apud uiros doctos. imperitus

Arg. 2. in collectioe numerata st accia in abstrato, 1. qntas, qlitas, tta: go in abstrato ingrediuntr pntum. Rx hunc ee mum loquendi ordarium in opioe coi, sd in re, et in mo prandi dent accia sumi in concreto, et sic poni in pnto. Inst. accens ponitr in pnto ut e, et n ut pratr, sd e in abstrato: go in abstrato det poni in pnto. Rx 1. neg. mai, qa accens ponitr in pnto ut pdicatr, Rx 2. neg. min. qa nullum accens existit in abstrato, imo e in concreto in subto: go siue ponatr in pnto, ut e, siue ut pratr, semp e in concreto.

Sectio 6.

De conditionibus exp̃ entis.

Supp̃ ut explicemus conditiones exp̃ rei, siue entis, q̃ dẽt ingredi p̃ntiũ. 1ª Conditio é, q̃ sit ens i. hẽat unam, et positiuam entitem, q̃re relegantes a p̃nto n̄ entia, ut sũt negões. 2ª Condio, q̃ sit ens p se, id est abiiciuntes a p̃nto compõsita p accens, q̃ n̄ hent unam ẽtiam, ratõe, q̃ quis eorũ nanciscẽtur dẽt ẽe unus ẽtia, et ẽt partia q̃ aũ dent participare eande ẽtiam in serie p̃ntali.

3ª Condio, q̃ sit ens simpr finitum, und ens simpr infinitum exclud a p̃nto, q̃ philosophi sol in hac serie entiũ attenderunt ad diuisionem entis creati: sd d hoc alibi. 4ª Condio, q̃ sit ens rele et p hanc excludunt entia roys ficta, q̃ p̃ntia sũt ad dignoscendum uias et rele entitẽs.

Quar. tri. Ens infinitũ simpr q̃ linea infinite longa, et alba infinite intenta posset collocari in p̃nto? Rñ affir, q̃ hoc entia abẽt et simpr sit finita, et capacia comparationis methã exq̃ et p̃cio: q̃ hent oia regulata ut sint p̃ntalia: q̃ p̃tam finita sol excludit ens simpr infinitum, q̃ is é Deus.

Inst. Xpus ingredit p̃ntiũ: et tri hẽt subsistiam simpr infinitam: q̃ ens infinitum simpr ingredit p̃ntiũ. Rñ dist. mai Xpus ingredit p̃ntum q̃ ho cond, q̃ Deus neg. mai, q̃ subsistia Diuina sol é conditio, et complemẽtum, ut Xpus mũ ingrediatur p̃ntiũ, et n̄ é ratio frat ingrediendi p̃ntiũ. et sic Deus ingredit indirecte et reductiue n̄ ius frater, et directe. alii dicunt Deum poni in p̃nto sol p̃ comunicoem Idiomatum.

5ª Conditio, q̃ sit ens complum, et sic excludunt entia incompla, q̃a n̄ possunt unquã conuenire in serie p̃ntali cũ entibus complis, q̃a deberet integrũ p̃ticipio, ergo ens complum sit totũ, incomplum uero sit pars. Indens incomplum n̄ é p se ẽtiam, et abẽt constitutiũ, at ens p̃tale dẽt ẽe omnino complum, et p se constitutum.

Sd inqres qd sit ens Complum? Resol. 1°. ens Complum e illud, qd si e singulare, n uenit in Compossissioem unius p se ɔ alio, si uo e coie prati in qd d ente Complo parti. P. qa nichus alius mus aparet explandi melius ens Complum.

Inst. gus Componit unu p se ɔ Dria specifica, et spes ɔ Dria induante: go st entia Compla. Rx dist. omis: Componunt unu p se p illum, et tamqm tota metha, Cond. Componunt unu p se a pe rei, et tamqm pes phiae, negatis, qa Compossissio p illum n tollit, qd ens in se sit Complum; sat e qd gra, et spes pdicetr in qd d infioribus Complis, ut sint Compla in orde ad pntum.

Infer: go sal gus, et spes st incompla p illum, qa p illum Componut sicut Dria e incompla, qa p illum Componit ɔ gre. Rx dist. illat st incompla in orde ad pntum neg. st incompla uelut metha, et p roem, tranceat. qa ens Complum pntale e id, qd si e coie prati in qd d infioribus Complis. et hoc sat e ad Complementu pntale, et ita se hent gus et spes ra partium, lt aliqn cum illis Componant, tamqm tota Vlia cum suis infioribus. Dria ideo e incompla qa prati in qle et pmum adiacentis.

Resol. 2. ens incomplum e illud, qd si e singulare Componit ɔ alio unu p se. V.g. ma, q Componit ɔ fra, si e coie prati in qd d infioribus incomplis, V.g. ma in coi prati d hac, et illa ma, q ex na sua e incompla, et semp dicit essialem ordem ad fram, tamqm ad suu Complementu. Adte, aliqentia ee sol incompla, qad stum, et in se ee Compla: V.g. pes omogeniae aquae in Compossissioe st incompla, qa faciunt unu p se sd separatae manent Complae, et ideo abse possunt dici entia Compla, et sol incompla qad stum Compossissioy.

Disputao. 2ª
De praedicamento Subiae
Sectio. 1ª

Quid sit Subiä ꝑntalis.

Subiä late sumpta definitr – ens ꝑ se existens – subiä vō ꝑntalis, ꝺ ꝙ hic logmur ꝺfinitr – ens ꝑ se subsistens – parta subsistens, ꝺr i tligi simple ita, q. subiä ꝑntalis n sōt alij subsistentes indepdēter a subto inhatiois, sō et a subto informatiä, et alterōrū quō sit pars, sic excludunt niä, et fiä, ꝙ sūt subiä subsistentes, sō incomplē, qa sūt pēs, ꝙ ordinātr ad componendum unū totum simple.

Dēs subiä sōcrēs et n subsistunt in se; imo comunicantr inferiorib⁹: ꝺ n sūt subiä ꝑntales. Rō dest aīs subiä sōcrēs n subsistunt in aīi exercito cond. in aīi signato, neg aīs: subiä eorum n. sōcrēs subsistunt exercite vōe suorū inferiorū, neq hac comunicatiō superiorū ad inferiora tollit vocē subsistendi qa subsistētiä sōt inpdē comunicatam alteriori tō, et n inferiorib⁹, ꝙ n sit truis ēsiä ab ipsa ḥabilis.

Hinc ꝺuas subiäs singulares hoīs suas subsistiäs singulares, et subiäs sōcrēs hoīs et subsistiäs sōcrēs, sicut in aīi signato. qa ꝺ hoc aīi ꝓcatum ne ꝓsit in alijs singularibus. Signū ē, ꝙ illis cōpetat vocēs alicuius niä sōcrēs, qa in ꝙ conveniunt: sō oia singularia subialia sūt subsistiäs singulares: ꝺ et subiä sōcrēs hebit subsistiam sōcrēm.

Quare. 1o ꝙ ꝺ dicātr subiä? Rō subiam ꝑntalem n ꝺdi ꝑprie et univoce, sō ē eam ꝺr subiam. 2o subiä ꝺfinitr ens ꝺ ꝙ n ē in subto neq ꝺ alij subto ꝺr – parta id ꝙ ē quica ꝺnotat unitem in nomine et ratiä, et ꝓ illam reiiciuntr entia analoga, qa sūt ꝑntalia, parta ꝺ ꝙ n ē in subto / excludit accia, qa sūt in subto inhatiois. ꝓ partam, neq ꝺ subto ꝺr, reiiciuntr 2as subiäs, qa dicuntr solis inferioribus.

Repl. hoc ꝓdicatū qam ho, ē 1a subiä; et tri ꝺr ꝑplubij, qa unus ē ratiō, Sōs ē qam, Plūs ē qam ho / ꝺ 1a subiä ꝺr ꝺ alij subto,

Rx ad mai hoc ꝓdicatu ꝙdam ho, nec̃ 1am subiam ꝑticularem, qa ē compossu ꝑ accens, eo ꝙ constat nã certo, et dubiã induante incertos, q faciant unum ꝑ accens, et ideo nō ē ens ꝑntale, qd dr̃ ee unius essiæ, et Ar̃les ut explaret 1am subiam adduxerit in explum, ꝙdam ha | ubus fuit hoc ꝓdicato incerto, ꝫ indiui- dui certi.

Definiunte 2as Subiæ grã et spēs sub gbus inst 1as: qa sub 2as subiã collocanti 1as ut inferiõ ex dictis. Inf. 2as subiã st in primis, ut pēs in toto: gõ male dr̃ 1as subiãs poni sub secundis. Rx dist. ans 2as subiæ st in primis, ut pēs aule, cond. ut pēs portes neg. ans. et sic pdnte 2as subiæ d primis, tamq̃ in toto poclia, et 1as subiæ st inferiõ secundariõ. Note hoc̃ in Priã, iam nec̃ 2am Subiam, sd 1am qa singularizate ꝑ dubiam induantem.

Subiã Didate in primam et 2am.

Difãs nō levis ē, qd didate in hac definitiõe Subiæ in primas, et 2as Subiãs: et rão dificultatis ē, qa tã qd dicitr ē 1as subiã, t 2as? si ē 1as iam ē singularis, ac p ind nō dicitr: si ē 2as ē subiæ sciis, q nō pōt dici in se ipsam: gõ illa subiã in scii nō pōt dici in 1am, et 2am: sicut hoc̃ dicitur in hoc̃, et Priã.

Ego absq Rxeo, hic nō dici ꝓprie, neq uuãe, neq analoge subiãs sd tantũ numerari subiãs ꝑntales, i. 1as et 2as sicut numerantes ho, et Priis, qn conueniant in alio ꝓdicato superiori, qd didate in hoc̃, et Priã, et rão huius ē, qa semp recurrit illa difãs, qd sit illud dictum, t n. ē 1as t 2as subiæ, si 1as nō pōt dici, qa ē singularis, si 2as nō pōt et dici in se ipsam: gõ hic nil subiate ꝓprie dicitr, sd tantũ numerantes subiæ ꝑntales

Arg. 1o Ar̃les dedisset subiam in 1as et 2as: gõ hic dr̃ aliqd dictum subiate. Rx Ar̃lem numerasse 1as et 2as subias ꝑntales, nõ tñ dixisse illas conuenire in alio ꝓdicato scii: sicut numerates ho et Priis: et tñ dum numerantes hos duos, et dicuntes inter se, qn dr̃ alio ꝓdicatu scie humanã, nã hois et Prii,

Arg. Aules dixit 1ª ee mag. subiaj, ḡm 2as: gō dar aliq̄ ꝓdicatum
coiē vii 1ª et 2ª subiā. Rx Thum dixisse 1as subiās ee mag. subiaj, sol ḡa stuim
et exercite n̄ iio ḡa etiam, ga tam subiā si 1ª, ḡm 2ª in roē subsistendi, ai subs-
+ in coi tandi accibij, sicut tam etiam ē ho, at rata, ḡm Thij singularij. et hinc euidenter
segtr sol 2am subiam dīi in 1as, sicut ho diditr in Thum et Thuim: et n̄ dari aliam
subiam, q̄ dicatr in 1ª et 2ª sicut n̄ dari aliq̄ ho, q̄ dicatr in hoem et in Thuim neq;
illoē neq; analogice.

Arg 2. subiā ē pntalij d 1ª et 2ª: gō abstrahit a 1ª et 2ª
Rx dist. ans ē pntalij put abstrahit, neg. ꝑ ut ē contracta tam in 1ª ḡm in 2ª coe
ans, ga nīl dar subiale, gō sit abstractū a 1ª et 2ª subia, sicut nīl dar huiusmō
gō sit abstractum ab hoē et Thio.

Inst. 1ª. subiā singularij hēt diuersam ꝓprietem a 2ª ga 1ª sub-
stantia subsistat accibij, n̄ iio 2ª: gō ꝑt dīi subiā in 1am et 2am ꝑ hij diu-
sij ꝓprietatibus. Rx neg ans, q̄ 2ª subiā in coi et subsistat accidentibus signa-
te, ga sicut subsistit signate, ita et subsistat signate, sicut ho nhēt diuersam ꝓpri-
etatem a Thq̄ ga Thij ē realiter exercite, ho iio signate.

Rxe sicut ho in coi n̄ diditr in 1am et 2am hoc ē in hoem coiem, et
singularem, ita et subiā n̄ diditr. in 1am et 2am sō eo mō, q̄ numerate hō
coiis, et ho singularis, i. Thuis, et Thuis, tta, ita ei numerate subiā coiis, q̄ ē
2a hoc subiā singularis, q̄ē 1ª gn dīi aliq̄ diuisim subiale, gō abstrahat a
1ª et 2ª subiā.

Des dīi subiam sm se in 1am et 1am, sō 2ª ga illa subiā, q̄a
diditr sm se, l ē 1ª l 2ª: gō recurrit ead disiās. Rx iam subiam sm se n
ee 1am nec 2am, sō sol subiam, sicut ho sm se neq; ē coiis, nec singularij, sō
tantū ad rata. Sō 3ª. ga ho sm se n diditr, sō hō, q̄ ē aliqn coiis diditr
in hoīs singulis: gō et subiā n diditr sm se, sō 2ª. subiā q̄ ē coiis diditr
in 1as q̄ sit singularis.

Sectio 2ª
de Proprietatibus Subiæ.

Sex ꝓprietés subiæ numerat Phia, 1ª é n ëë in subto, 2d hæc dr Conuenit subiæ n prantali. 2ª é grauis motore, q̃ n competit soli subiæ, qa ei accia motiõe q̃ ꝓcedit. igre hæ duæ n sũt ꝓprietes, qa conueniunt aliis ꝓpter subiam ꝓntalem. 3ª ꝓprietas é scaiæ hæc aliqa i. scaiæ rem ꝑfecte existentem ꝑse, q̃d conuenit õi et soli subiæ. 4ª é n heiæ contraria phicæ. 5ª é n susciperе mag et minus, qa ethiam, 2d hæc ꝓprietas. et conuenit gñi, qa tam gñtas é qa ethiam, q̃libet minima ꝑs gñmatis gñtis.

6ª tand ꝓprietas é susciperе contraria, ut subtm, q̃d et ultimatum. hæc é ꝓprietas simplr in subiæ gñtij, qa conuenit õi soli ai semꝑ vnd aiæ realiꝫ separata a corpore, et gñtiꝫ eucharistica sol suscipiunt contraria, ut q̃, et n, ut q̃, et tam gñ subtiũ ultimatu; qa aiæ dicit ordem ad compositũ, et gñtiꝫ eucharistica ad subtm, q̃d suscipit contraria, ut q̃, et ultimate.

Arg 1. aoës, et passioës sũt suppositoꝝ singulariũ: gõ 2ª subiæ ut ꝓtè ëiës, n ꝓsunt ꝓsunt pati contraria. Rx dist. aiis aoës, et ꝓssioës sũt ꝓprietates singulariũ in aiã exercito, Cond. in aiã signato, neg aiis, et sic subia cõis é susceptiua contrariorũ in aiã signato, sicut hoc tis é tibile in aiã signato. Inst. Cælum é subiæ, et tñ n suscipit contraria: gõ ttª Rx cælum suscipere contraria logcã. Vg. par, impar, orieus, et occidens, sursum, deorsum, ttª

Arg 2. ignis é subiæ, et tñ n ꝓt susciperе frigꝰ contrarium: gõ susciperе contraria n é ꝓprietas subiæ. Rx dist. min n ꝓt susciperе frigꝰ ꝑse, et in rõe subiæ neg: n ꝓt paciens, et in rõe talis subiæ, q̃ postulat calorem. Cond. min qa sat diutius ꝓt dari calr, et frigꝰ in eod igne, qad aiã.

Arg. 3. suscipere contraria é ꝓprium subiæ: gõ et erit illius ꝓprietas ëë contrariam alteri subiæ, sq̃d ignis é contrarius aquæ. Rx neg. Conj, qa ignis

p se, et g subiã ñ é contrariuꝫ aqua, sd roẽ glitatis i. caloris, g é contrariuꝫ alteri glitati aquæ, nempe frigori.

Reg. ueritas, et falsitas si contraria, et in eod ꝑdo pot suscipere ueritatem, et falsitatem suffertiue: gõ suscipere contraria ñ é ꝓpriuꝫ soliuꝫ subiã. Rx neg. min. ga ꝑdo set uã ñ pot eẽ fa, neg set fa pot eẽ uã, ga semp respicit illud instans temporis, ꝙ g facta fuit, sd d hoc alibi, Deo fauente. Adtẽ Deum eẽ põe suscipere contraria extrinca nempe odium, et amorem.

Sectio 3.ª

De gie sumo Subiæ pntaliꝫ.

Prædim9 nunc in cõi opiõe logicæ cc. in constitue huius pnti, et ido9 nunc Resp. gis sumu eẽ subiam complam, finitam ꝙt abstrahit a corruptibili, et incorruptibili Corporea, et Spuali. 2. ga ꝙt sic participat subiã cgis, et uncie ꝙtis Driis, d in ñ dat aliud gis superiꝰ subiã: gõ subiã complã finita é gis sumum.

Arg. 1. subiã eẽ potest d Deo: gõ gis sumu dẽt eẽ abstrahere a subiã increata. Rx L.ª 3 cc. subiam pcari analogice d Deo et subiã creata ga dat suppositio entiaꝫ. Rx 2. et facilis subiam pntalem dicie eẽ finitam iusta conditionem pntoriam, ga Dnus in pntiꝫ sol attendenunt ad entia creata. phi

Nb. iusta Artem corruptibile, et incorruptibile differunt gie: gõ ñ conueniunt in eod gie. Rx corruptibile, et incorruptibile ñ conuenire in eod gie subalterno, sd in eod gie sumo subiã, et in hoc su intelligendus é Arist.

Arg. 2. res spuales ñ possunt constare gie et Driã, ga ñ constant mã: gõ subiã spualis ñ pot componi ex gie, et Driã, ut sit pntalis. Rx rem spualem pose constare gie, et Driã, ga hoc ñ semp arguit maiam, sd sol regrit conueniam in gie, et Driam in spe. gd ñ repugnat rei spuali.

Arg. 3. si subiã é gis sumu ad subiam corpoream, et spualem, sequit ꝙ sit congrua corporea in corpore, et congrua spualem in spu. Rx subiam si suma-

tur, ut gūs sumū, neq ēē corpꝰ, neq spūm, qa abstrahit ab utroq. sicut al abstratū neq ē rale, neq irrale. si tñ sumār p ut contrahitr, tunc congēr ē corporea, l spualis in rōē subiōē, qa contrahitr congēr ad corpꝰ l ad spūm. sicut al congēr ē rale, l irrale. si tñ iam sumatr subia contracta, subiā corporea ē essialr subiā, et spualis ēt ē essialr subiā; sicut ho ē essialr al, et leo ēt ē essialr al. spualis

Arg. 4. Subiā corporea nil includit ppter mām, et frām: gō n componitr ex grē, et Driā. ac p cons n partissipat gūs sumum subiōe. Rx dist. ans: nil includit nisi mām, et frām phicē, cond. methē neg. ans, et sic includit gūs sumū subiōē p suam Driām corpoream. alias qōes d possibilitate subiarūm ad metham, ut pprium lum resseruamus.

DISPVTAO 3ª
de prantō Qntitatis.

Sectio 1ª
Quid sit Quantitas.

Definitr Qntās — ens p se extensum — i. ens extensum p ordem ad lum replendum removendo aliud corpꝰ ab eod lō, et hoc ē essiā qntis. P. qa essiā alicuius rei consistit in illo, qd ē priꝰ distintiuū talis rei, et ꝯ illa recipcatr, sd extentio aptitudinalis p ordem ad lum replendum ē 1um distintiuū speficum in qnte; d ind ꝯ illa recipcatr; qa uum ē dirē, qdqd ē qntās, ē aptum ad replendum lum, et qdqd ē aptum ad replendum lum, ē qntas: gō in extentione aptudali p ordem ad lum concitit essiā qntis.

Firmār qa extentio p ordem ad lum ē radix oium pprietatum qntis, nempe deuissibilitatis, mensurabilitatis, Eqlitatis, tta. sd radix pprietatum ē ipsa essiā rei: gō ꝯ extensio p ordem ad lum replendū sit radix pprietatum qntis ē ipsa essiā illius.

Nota 1º. subiam, et acciã malia, v.g. albem sol occupare lum roẽ
sui Qtis, et n roẽ suis. Nota 2. subiam sine qnte herẽ figam entitatiuam, et n
organicam, q sol fundatr in Qntẽ radicalr: Et alii dicant sol figam situalem
fundari in Qntẽ, et organicam in sola subiã mali.

Inst. Qlitas n ẽ ens p se intensum: gõ neq Qntas erit ens p se ex-
tensum. Rx neg. Cons. dirsã raõ ẽ dari plẽs Qlitẽs, q n sunt intensas, v.g. poten-
tiæ, figæ, tta. at uõ nulla dari Qntãs, q n sit aptitudinalr extensa p ordem ad
occupandum lum, ac p ind in hac extentioẽ consistit raõ fralis qntis.

Quær. 1º. qlisnam sit pprius effus Qntis? Rx ẽẽ reddere subiam
extensam in ordẽ ad accupandũ lum. P. qa effus fralis alicuius frẽ ẽ ipsa met
frã aplicata subto apto: sd Qntas aplicata subiæ eam reddit extensam in ordine
ad replendum lum: g hic ẽ effus fralis Qntis, sicut effus fralis albedinis ẽ reddere
album.

fralis Sd ut clarius innotescat hic effus fralis qntis, sciendũ ẽ 4or dari extenti-
oẽs. 1a ẽ entitatiua. 2a p ordem ad totum. 3a extentio aptitudinalis p ordem
ad accupandum lum. 4a ẽ ipsa extentio actus in lo, oẽs hæ extentioẽs reperiun-
tur in Qntẽ, sd n in oibus consistit raõ fralis Qntis, ut iam apperio p sequentes cloẽs.

1a. clo extentio entitatiua inuenitr in Qntẽ, sd n ẽ raõ constituti-
ua illius. P. 1a pars cloẽs qa extentio entitatiua, consistit in eo, qd res heãt
ples pẽs distas componentes unam entitem, ita ut una pars n sit alia, sd hoc re-
peritr in qnte, qa constat partibus distis: gõ tta. P. 2a pars cloẽs, nempe qd
in tali extentioẽ entitatiua n consistat essiã Qntis, qa ẽt subiã malis, et acciã
heãt hanc extentioem entitatiuam independenter a Qntẽ; sin. subiã exueretur
a Qntẽ, adhuc herẽt suas pẽs entitatiuas: gõ in hac extentioẽ entitatiua n consis-
tit raõ fralis Qntis.

2a clo extentio p ordem ad totum ẽt n ẽ raõ fralr constitutiua Qntis. P.
qa extentio p ordem ad totum, nil aliud ẽ, qm herẽ pẽs seriatim ordinatas,

ita ut caput uniatur collo, collum humeris, humeri brachiis, ttª. sd subiã malis hẽt et suas pẽs ita ordatas indpendnter a Qnte, qa Deus pot conseruare subiam malem, ꝯ hoc ordẽ partium, sine Qntẽ: gõ extentio p ordem ad totum n̄ ẽ rãs fratis Qntis.

3ª. Clo extentio aulis in lo n̄ ẽ rãs constitutiua Qntis. P. qa hac extentio aulis pot auferri a Qntẽ ut accidit in sacra Euchia, in q̃ Qntas corporis Xi Dñi n̄ ẽ aulr extensa in lo, imo ẽ in eod lo ꝯ qnte accidentium Euchiæ: gõ ꝯ hæc extentio aulis possit tolli n̄ ẽ essialis Qnti.

4ª. Clo. fratis rãs, et essiã Qntis concistit in extentioe aptitudinali ~~ad~~ in ordẽ ad occupandum lum. P. ab exclussione aliarũ extentionum, q̃ n̄ st essiales Qnti, sd n̄ aparet alia extentio nisi p ordem ad lum replendum: gõ hæc ẽ essialis Qnti eo mõ qd supra explicauimus.

Hinc dduces 1º. essiam Quantis n̄ concistere in deuissibilitate partium, qa hæc sol ẽ proprietas resultans ab essiã; qa ex eo qd Qntas sint extensa, seqtr qd sit duissibilis, et eo mõ phandum ẽ d inpenetrabilitate, quæ prius supponit extentioem in Qntẽ. dduces 2. et comensuratioem n̄ ẽẽ d essiã Qntis, qa ut Qntas sit mensurabilis iam det supponi extensa id dum d æqlitate l d inæqlitate. + sol

Sectio 2ª

Argomenta Soluta.

Arg. 1. Subiã ẽ duissibilis: gõ hẽt eand extentioem Qntẽ, q̃ et ẽ duissibilis. Rx dist. ãs: subiã ẽ duissibilis methe, cond. ẽ duissibilis phicẽ neg. ãs. duissibilitas metha tum dar, qndo dar pura distructio unionum, sine aliq contactu alterius corporis phici, qd illas destruat, et separet pem a pẽ. at uõ duissibilitas phicã ẽ qndo pẽs phicẽ separantr p introductioem alterius corporis, qd repleat lum. hæc deuissibilitas phicã sol dar in Qntẽ; deuissibilitas uõ metha in subiã,

qa pōt Anglus p impulsum dideré uniones illarū partium subiatium sine contactu corporis phici.

Arg. 2. Quantas é aū existens in subia; gō illam facit autr replentem lum, et n aptitudinatr. Rx neg. cons, qa ēt illus é autr in aia, et tn n illam facit semp autr illigentem, sd poatr, et aptitudinatr illigentem; qa replere lum autr é qd congens, et posse illum replere, é qd essiale Quanti, sicut illigere autr é qd congens; et posse illigere é essiale aiē.

Arg. 3. Qntas p se ipsam facit subiam autr replere lum: gō n illa reddit aptitudinatr replentem lum: sicut albō facit subm autr album, et n aptitudinatr tantu. Rx neg. ans: qa Qntas replet autr lum p Ubi circumscritiuū; et n p se ipsam, ut dicemus in metha, Deo adspirante. Arg. 4. essia Qntis é absa: gō n é respectiua in ordē ad lum. Rx neg. cons, qa hic rus in Qntē p ordem ad lum é transendentalis, q n tollit essiam absolutam Qntis.

Arg. 5. essia rei consistit in eo, qd é prius in tali re, sd extentio in ordē ad lum é posterior extentioē in ordē ad totum: gō in extentioe p ordem ad totum consistit essia Qntis. Rx dist. mai, essia rei consistit in eo qd é prius gricē neg. in eo qd é prius spificē, et distintiue, cond mai, sicut essia hōis n consistit in ali qd é prius gricē, sd in rali, qd é prius spifice. ita silr extentio ad totum é prior gricē in Qntē, qa ēt conuenit subiē mali. at uō extentio aptitudalis ad lum é prior spifice, et distintiue in Qntē, qa illi unicē conuenit sicut rale sol hōi competit.

Sectio. 3.

De Deuitioē Qntis in suas spēs.

Diditr Qntas coissē sumpta in discretam, et continuam. Qntas discreta definitur — cuius pēs nullo coi trō copulatr, subdiditr hoc in nūm, et Oroēm, sd hoc qntas discreta n é pntalis, qa é compossum p accens, si qd n hēt ullam unionē inter pēs, q n st unitae neq hent ullam compossitioem, qd clare pet in Oroē, q constat

sono, ordē Syllabararū, scōe, tempore, q̄ durat, motu, q̄ pducitr, q̄ oīa n̄ faciunt unū p se. id dum ē d nō, q̄ componitr ex unitatibus, et negoibus, q̄ faciunt unū p accēns. Q̄ntās continua partitr in Permanentē, et Subsistiuam, Subsistiua ē illa — cuius pēs totæ sil n̄ existunt, sd una post aliam — hæc Q̄ntas hēt duas spēs 1.. temp9, et motum, Q̄ntas subsistiua ēt n̄ ē p̄ntalis, qa mot9 ɔ sit q̄dam āō n̄ ē extensa p se, sd tantū p accēns, l a liberte agentis l a debilitate ipsius, l a resistentia passi; gō mot9 p se n̄ ē extensus, neq spēs Q̄ntis. firmar, qa mot9 includit negoēm siltaniæ existentiæ partium: gō ē compositum p accēns, ac p cōns n̄ pōt poni in p̄nto, id dum ē d tempore.

Q̄ntas Pmanens difinitr illa — cuius pēs existunt totæ sil — diditur 1º in lum, et pond9, q̄ n̄ stuē spēs Q̄ntis. P. d lō, qa lis l sumitr p spatio imaginario, et hoc ē qd negiuū; l sumitr p p̄ssentia, q̄m hēt res, et p q̄m respondet spatio et hæc p̄ssentia loq̄lis ē Ubi, qd spectat ad aliud p̄ntum. l tand lis pōt sumi p illa adiacentia corporis, seu aeris continentis ad corpus contentum, et ē his. P. et d pondere, qa pond9 ē grauitas d orsum impellens corpus: sd hæc grauitas ē q̄litas ut infra dicem9: gō pond9 ēt n̄ ē Q̄ntās p̄ntalis.

Diditr 2. Q̄ntās pmanens in 3. spēs, 1. Lineam, Superficiem, et Corpus. Lenea dfinitr — Q̄ntās ucam hens dimentioem — 1. q̄ad longitudēm. Superficies ē — Q̄ntās duplicem hens dimentioēm — alteram q̄ad longitudēm, alteram q̄ad latitudēm. Corp9 — ē Q̄ntās hens triplicem dimentioēm — 1am q̄ad longitudēm, 2am ad latitudēm, 3am ad porfunditatem.

P. igir. dari has 3. spes Q̄ntis: qa etiā Q̄ntis concistitit in aptudali extentioē p ordēm ad lum replendum: sd q̄libet ex his spebus hēt extentionem distintam ab aliis; qd ostenditr, qa linea hēt sol extentioēm p ordēm ad longitud: superficies hēt extentioēm, tam q̄ad longitudēm, q̄m q̄ad latitudēm: Corpus hēt extentioēm, tam q̄ad longitudēm, q̄m ad latitudem, et p̄funditatem: gō q̄libet ex his spebus hēt dirsam extentioem ad lum replendum, ac p ind st inter se dirsæ.

Arg. 1° linea, et superficies sūt entia incompleta, qa componunt corpus: go nō sūt uēe spēi Ēntij. R. dist. aīa, linea, et superficies sūt entia incompleta ītinuj indiuisibilis, conc. ītinuj diuisibilis, neg. aīa, et in hoc sūi nō componunt corpus, ītinuj sūt diuisibilis, sd ītinuj indiuisibilis: et p ut sic nō sūt uēe spēi Ēntij.

Arg. 2 spēs dicenter quis nō ordanti ad compositionem alterius spēi, sd linee, et superficies ordanti ad compositionem corporis. go nō dicunt quis sumum Ēntij tamqm uēe spēi. R. dist. mai, spēs dicentur quis nō ordanti ad compositionem alterius, in ea rōe, in q dicunt quis. cons, in alia rōe, in q nō dicunt, neg. mai, et sic linea, ac superficies sōt dicunt quis sumu Ēntij, q diuisibiles, in q sūi nō componunt corpa, sd tantū q indiuisibiles, in q rōe nō sūt spēi Ēntij.

Arg. 3. oēs dimentiōes Ēntij, sūt longitudo diuisa nō sumpta, qa linea ē longitudo circa unam pem tantū: superficies ē longitudo circa duas, corpus uō circa 3as pēs: go sola linea ē uēe spēi Ēntij. R. neg. aīa, qa linea ītinuj milies multiplicata, nunqm faciet latitudem, neq profunditatem, qa etiam ē indiuisibilis tamqm ad latitudinem, qm qad profunditatem, et sōt ē diuisibilis, qad longitud p ordem adqm ē linea, et uēe spēi Ēntij.

Arg. 4. nullum quis prātē p nome adiectiuu ē sua spē in abstracto: sd Ēntij prātē p nomen adiectiuu ē linea in hac pōitiōe vg. / linea ē extensa, sive ēnta / go linea nō ē uēe spēi Ēntij, et id cum ē superficie et corpore. R. neg. min. qa uēe pōitiōe ē hec / linea ē Ēntij / supradicta pōitiō ualet tō, atq hec / lineatum ē extensum, sive ēntum / dic in illa pōitiōe affiri extentionem tamqm proprietatem, et nō tamqm obiectū Ēntij, et sic tam uēe illa pōitiō / linea ē extensa / ēnta, atq illa / lineatū ē extensum / ēntum.

De proprietatibus Ēntis.

3as proprietes Ēntis sūt numerantē. 1a ē nō hec contrarium, 2° nō suscipere mag. et minu, sd hec duo nō sūt rigorose proprietes, qa eī conueniunt

subiæ, 3ª. pprietas ē, qd sm̄ Qntem̄, res dicantr æqles, l inæqles; et hæc ē pprietas simplr, qa Convenit oi soli, ac semp Qnti, sd ut hæc sit uā pprietas rū Qntiū, 3ª postulat Conditioēs, 1ª ē, qd illigatr qad Conueniam, qa si Deus tantum pduceret ucam Qntem, adhuc esset æqlis alteri, n qd autr, sd tantū aptitudatr, siue qad postulantiam, et Conueniam. Deus

2ª. Conditio ē, qd hæc æqlitas, l inæqlitas dēt illigi sm̄ magnitudem qntitatiuam, et n sm̄ pfectioem essialem, qa in hoc sū ēt Psonæ Dinæ st inr se æqles, at unus ho ē alteri æqlis, et leo inæqlis hoi, 3ª. Conditio ē qd hæc æqlitas, l inæqlitas, sit roē sui, i. roē ipsius Qntis pprie, qa ēt duæ subiæ ɔ æqli Qnte, st inter se æqles, at n roē sui, sd roē ipsius Qntis.

In hac æqlitate puntali rotē fundatr relaō fratis æqlitatis, et pōē fundatr in Comensuraōe auli ipsius Qntis ɔ alia. Adtē tn̄ hanc reloem æqlitatis n Coincidere ɔ reloē Conueniæ, qa qntās palmaris hēt Conueniam ɔ Qnte bipalmari; et tn̄ n hēt ad illam reloem æqlitatis, qa ē illi inæqlis hēt relaō æqlitatis ē relis, si uersetr inr duas Qntes totales relr distās, qa pēs Qntis dum st in toto, st indiferentes, ut sint æqles, l inæqles roē totius, ac pind autr p se n hēnt æqlitem, l inæqlitatem.

DISP. 4ª

DE PRÆNIOQLITATIS

SEC. 1ª

Definitr. Et diditr Qlitas

Qlitas definitr a Pho, id q res dicuntr qles.

Qualitas ḋfinitr a Sho – id q res dicunt ḡles – hanc ḋfiõ sic dēt explare – ḡlitas ẽ ens ꝑtale ꝑplens, et ꝑficiens subiam Creatam in essendo, t operando – ꝙ hanc ḋfiosm sic accomodatam excludunt oiõ alia ẽntã gbas n ꝑtit hanc ḋfiõ, qa ḡlitas spiali mõ ꝑficit 1am subiam, qõ n hent re lig ꝑsentã.

Intt. dantr ḡlitates mere ꝑtitiæ, q n ꝑhendunt in defioẽ. gõ nẽ adapta. Rt 1o neg. ais, qa n dant poõ mere ꝑtitiæ d grẽ ḡlitatis, nam poõ imanentes, Vg. illus, et uoltas n si pure ꝑtitiæ, at receptiuæ auum, sd ẽt st actiuæ. Rt 2. adhuc admittis poss mere ꝑtitiis ḋfiosm ẽ reitam, qa hæ poõ sal ꝑficiunt spiatr 1am subiam in esse do, ltr ꝑficiant in operando.

Dicitr ḡlitas in 4or spẽs, 1o. includit hum, et dispositiõe, 2o. nalem poam, et inpoam, 3o. ꝑtibilem ḡlitate, et pthosm. 4o. fiam, et figam. definitr huis – ḡlitas bẽ, t male afficiens subtum, q ficile adiici ꝑt qa huis si ficiles exclusiois, Vg. huis uertutis, aut uitii in uolte, et huis sciæ in illu. Dispositio ḋfinitr – ḡlitas bẽ, t male afficiens subtum q facile adiici ꝑt – Vg. aum amoris, t odii, aus sciæ, t opinionis, q facile expelunt.

Definir natis poõ – ḡlitas incita a no, q res facile agit, t resistit – Vg. poõ nutriendi, curredi, et alia in ali, durities in ferro, et adamante, q facile recistit. natis impoõ ḋfinir – ḡlitas incito a nã, q res ficile agit, t recistit, Vg. diuilitas poõ uidendi, t audiendi, multitudo butiti, aut melis, q ficile recistit. ꝑtibilis ḡlitas ḋfinr ḡlitas diu ꝑmanens q t sum mouet, t ex motu redicali oritr – Vg. color nativus, ꝑtio ẽ ḡlitas breui trantiens, q t sum mouet, t ex motu auli oritr. Vg. palor subitus ꝙueniens ex metu.

fiõ ḋfinitr, ḡlitas resultans ex terminatioẽ

q̃ntis spectatæ in re aliq̃ nali, v.g. illa fr̃a et spẽs externa hoĩs, l leonis. figã dfinir̃ – q̃litas resultans extraõe q̃ntis sm̃ se spectata, v.g triambulus, l q̃drambulus, q n̄ attendit ad mãm, siue sit ferrea, siue lutea, siue lignia.

Quær 1 v hæc dissiõ sit adæq̃ta. Rx affrẽ. P. qa nulla alia apparet spẽs q̃litatis ꝓpter 4or numeratas, ꝓpteria sic coliguntr spẽs q̃litatis; q̃litas l aduenit subto ꝓpter eius eẽ, l ꝓpter eius operari; si ꝓpter eius operari, l ẽ prium operaõis, l triis, si ẽ prium operoĩs, l ẽ incitum a nã, et resultat nalis poã, et impoã, l n̄ ẽ incitum a nã, sd acqssitũ a nostris actibus, et fit hũs si ẽ triis operoĩs ẽ dispossitio, siue aũs.

Si q̃litas aduenit subiẽ ꝓpter eius eẽ, l ẽ dispossitio exornans, et ꝯseruans subiẽ, lt aliund sit operatiua, et resultat passiuilis q̃litas, et passio, l ẽ triis extentiois, et fit fr̃a, ac figã, et sic ꝑ inductioem dmonstrantr eẽ 4or spẽs q̃litatis. Adtẽ tñ 1o subiam et dici prium operoĩs, n̄ tñ ꝓxum, sd rotum, et ultimatũ, qa sol q̃litates st priã ꝓxã operandi; Adte. 2. Subiam, et q̃ntem se ipsis ꝓducere sua Vbi, ac reloes, sd hoc faciunt ꝑ emanaões, et n̄ ꝑ rigurossas aões d qbus tantũ hic loqmur.

Sectio 2a
De ꝓprietatibus q̃litatis.

3es ꝓprietes q̃litatis recenset Phus. 1a ẽ herẽ ꝯtraria, 2a suscipere mag; et minus. 3a ẽ ut sm̃ q̃litate res dicantr siles, aut dessimiles. duæ tñ 1a ꝓprietes n̄ st rigurossæ rã q̃litatis, siqd colores medii v.g. uiridis, l cæruleus, n̄ hẽnt contrarium. dind

poë, et figë n̄ suscipiunt mag. et minus.

3ª. tñ ē ꝓprietas absē, et simpliciter quia ꝯuenit oi, soli, ac semp q̄litati, sd illigendum ē q̄ad postulantiam, et n̄ q̄ad actum; qa si daretr ucā tantū q̄litas adhuc esset silis, l dissimilis alteri q̄ad aptudem, siue postulantiam. Adtē subiaīs eē solum siles inꝓprie et n̄ ꝓprie, qa hoc sol hēnt voë q̄litatum, sm̄ q̄s dicuntr siles subiæ.

Quær. tñ 2º. V hæc relao silitudiis, l dessimilitudinis in opioë coi fundatr in illa n̄a specifica q̄litatis, V.g. albedinis, l in unitate graduali? ut Ream quæstioni. Suppono duplicem dari silitudem in q̄litate. 1ª. fundatr in illa n̄a specifica qualitatis, 2ª. in unitate graduali. 1ª. Silitudo reperitr inr duas q̄litates eiusd spēi V.g. inr duas albedines, q̄ st siles in ead n̄a, lt sint dessimiles in gradibus, hæc relao silitudiis in n̄a specifica ē ead ꝯ relōe conuenientiæ in ead essiā ut pēt.

2ª. Silitudo, quæ datur in qualitate est illa, quæ fundatr in Vnitate graduali, V.g. similitudo, q̄ dar inter duas albedines æq̄liter intensas, i.. quæ habent æquales gradus intentiois, V.g. ut quatuor l ut sex, et cætera. huic similitudini opponitr dessimilitudo gradualis, V.g. quæ datr inter duas albedines, alteram intensam, ut quatuor, alteram ut sex, et sic habent similitudinem, in eadem natura spessifica, et dessimilitudinem in unitate graduali.

Ilis possiis.

Rsp ad quæsoem, silitudem ℓ dissimilitudem, q̃ aut abstrahit a similitude, ℓ dissimilitude, fundata in nã specifica, et a similitude, ℓ dissimilitude, q̃ fundatur in unitate graduali ee proprietate logĩ, et simple rũ ẽlitatũ. P. ga hæc silitudo, ℓ dissilitudo convenit oĩ solli, ac semp ẽlitati.

Replic. et ẽntãs, et subiã hẽt silitudem ꝫ alia ẽnte ℓ subiã: gr hæc nõ é proprietas rũ solũ ẽlitatũ. Rx dist ans, ẽntãs, ℓ subiã hẽt silitudem ꝫ alia ẽnte ℓ subia, proprie, neg. impropie cond ans: gr silitudo ℓ dissilitudo, q̃ dr in ẽnte, ℓ subiã in eã essiã nõ dr proprie silitudo, ℓ dissilitudo, sd convenia, ℓ disconvenia, gr silitudo rigurose sol competit ẽlitate, ut pet in Pio albo et Illo nigro, q̃ hentes eand essiam, adhuc simpliciter dicuntr dissimiles, ppter ẽlitates, ut heant eand naĩ, in q̃ conveniunt. i. humanã

Arg. adhuc 1o ee ẽgle, ℓ incẽgle in ẽnte sol fundatr in extentiõe partium, et nõ in nã specifica, et convenia duorum ẽntitatum inr se: gr et eo sile, ℓ dsile, sol dr fundarr in unitate gradua, et nõ in nã specifica ipsorum ẽlitatum.

Rx neg. cons dissa rõe é, ga ẽglitas, ℓ incẽglitas sol evenit a cõmensuriõe, et cõmensuratio sol oritr ab extentiõe partium, ga ea eo dicuntr duæ ẽntes ẽgles, ℓ incẽles, ga hent maiorem, aut minorẽ extentionem partium, at uõ silitudo in aliqbus ẽlitatib⁹ natis dr fundarr in nã specifica, vg. in potentiis, frõ, et figa, q̃ nõ hent gradus in qbus sint siles: gr silitudo nõ pot fundarr in sola unitate gradual. Sed ẽglitas nõ pot fundarr in nã specifica ẽntis; alr oes ẽntes forent semp ẽgles, ga oes hent eand naĩ specifican.

Arg. 2. segr ex hoc duos albos posse sr ee siles, et dsiles

siles in nā spefica, dissimiles in gradibꝰ, qa una pōt herē 4.or tantum grūs, et altera 6. Rx Cond. totum, sd absē illæ duæ albedines dent dici dessimiles, qa pssipua silitudo, l dessilitudo puenit a gradibus.

Infer: gō ēt albō intensa, ut octo, et nigredo ēt intensa ut octo erunt siles in gradibus, et dissiles in nā. Rx neg. illat, qa silitudo in gradibꝰ dēt nario supponere silitudem in nā spefica, et ɔ albō, et nigredo sint simplr dssiles in spē n pōt dici siles in gradibꝰ nisi ad suū in pprie qa grūs n dent comparari gricē in rōe graduum, sd in rōe spefica talium graduum inter qlitates eiusd spei.

Urg. l albō, et nigredo sint dessimiles in nā spefica, sal st siles in nā grica, i in colore: gō hēt relōem silitudis in nā. Rx neg. cons qa silitudo, l dsilitudō ppre, et rigurosse sumir a Dria spefica et n a grū grico. si tn uelis concedere hanc silitudem inppriam, et late sumptam in albē, et nigredine, n multum repugnabo.

Quær. 3. qmō disgantr hæ 4.or spēs qlitatis inter se. Rx ɔ P. lett. si sumār phice disgui relr, si spectentr methe posse disgui sol uiralr. P. qa ead entās aois, et passionis pōt ptinere ad dirsa pnta ɔ uirali tantū distintioe: gō ēt ead entitas qlitatis poterit ptinere ad dirsa pdicabilia ɔ sola uirali distintioe.

DISPVTAÔ V.

De Cpdicam.to relois.

SECTIOI.

V. dentr relōes rales?

Quær. 1.o V dentr relōes? Rx pnunc affrē ɔ cōi. P. 1.o qa dantr

aliq̃ dnominaões, q̃ n̄ possunt fratr̃ puenire, nisi a reloibus: qd ostenditr, qa silitudo, et dissilitudo in duobus albis, d ind Paternitas, et filiatio in Pro, et Plo, æqlitas, l inæqlitas in duabus ẽtitatibus fratr̃ n̄ oriuntr a frijs absolutis, sd relatiuis, qa pseuerante ead entitate absa Pri, q̃ e Pater, si moritr Plus filius iam Prus n̄ dir Pater, ex eo qd sol pereat illa denominaõ reliua patris, id dum d silitudo inter duo alba et æqlitate, inter duas ẽntes.

Rx P. 2 qa in Vinis dari relões Constitutiuæ Personarum, ut docet Theologia: gõ in creatis, et dabuntr relões, q̃ sol sint acciales et n̄ constituant essiam rei. Confrar qa methã agit d reloibus, cum sit sciã relis: gõ dari relões relões reles

Oppossam snam tenent ples ex Antiquis, ꝯ Ochamo Aureolo, Gabriele, Durand. Almaino in 4.° dist. 19, q. 5. art. 1, et nouissime P. Martinon d trinitate d. 25. nõ 19. ꝑ qbus Arg. 1. ante operoẽm illius possis duabus ẽlitatibus æque intensis, l duabus ẽntitatibus æqlr extensis, dicuntr res siles, l æqles, sine ulla frã reliua: gõ relões n̄ st admitendæ.

Rx dist. anis dicuntr res siles l æqles funtalr cond. fratr, neg. ans, et raõ huius e, qa qlitas v.g. ꝑ ut e frã absa sol facit subtm fratr qle, v.g. album, nigrum tta et n̄ facit subtm fratr sile, l dessimile, qd sol pstat relaõ, id dum d ẽnte, q̃ fratr sol facit subtm extensum, æqlitas, l inæqlitas, fratr oritr a reloe, sicut paternitas, et filiatio.

Arg. 2. obtm cognitum, l amatum, fratr denominatr a frã absoluta, i.. a cognioe, et amore; gõ et ad saluandum alias denominationes n̄ st nariæ frãe relatiuæ.. Rx ad anis obtm denominari cognitum, et amatum a cognoe, et amore fratr, qa hæformæ absẽ n̄ hent alium effum

fratem, nisi cognoscendi, et amandi, at uo in his fris absolutis adhuc fundantr reloes obti cogniti et amati, sicut albo, quae e fra abse facit subtum fratr album, et in albedine fundantur reloes silitudis, l dessimilitudinis, q effus 1rio n pstatr ab albedine, sd tantu a reloe.

Inst. obtm dnominatr amatum, et cognitum p solas reloes rois: go n st nariae reloes reles. Rx 1o. ɔ plubs, neg. ans, qa et reloes cogniti, et amati, st reles, eo qd fundanr in conexioe reli, et possiua, qm het obtum ɔ cognioe, et amore. Rx neg. cons, qa lt istae reloes sint rois, tn danr aliae, q st reles, nempe reloes silitudis aeqlitatis, tta

Replic. n dar dirsa rao, cur reloes cogniti et amati sint rois et sint reles reloes silitudis, aeqlitatis, Paternitatis, tta go l oes st rois, l oes reles. Rx Dirsam roem ee, qa reloes obti ad poam n hent funta relia possitiua, sd tantu fundantr in repugnia, qm obtm het ut cognoscatr, l ametur, et ɔ haec n repugnia sit extrinca et negiua, n fundat reloem relem ad poam: at uo silitudo, l aeqlitas fundatr in na intrinca qlitatis, l qntitatis hetq oia reqssita, ut resultet relao relis.

Arg. 3. reloes pducuntr, et pereunt, sine comutatioe subti sd nulla fra pot pduci, l perire, sine subti mutatioe: go n possunt dari tales frae reliuae. P. mai, qa posso Pro albo, si n der aliud album, Prus n dirsilis, si ponatr aliud album, iam Prus het reloem silitudis, qn Prus p hanc reloem mutetr. Rx 1o. neg. mai iusta ppioem, q docet reloes disgui ex na rei a funtis; qa in hac sna dar semp noua mutatio accialis in subto, qties aliq relao pducitr.

Rx 2. (in sna, q tenet reloes scl uiratr disgui a funtis) dist. mai reloes pducuntr, et periunt sine noua mutatioe subti qad entitatem, cond. qad denominatioem, neg. mai, qa lt n mutetr phice subtm

q̃ndo p̃ducuntr, l pereunt relões, logẽ tñ mutatr, in q̃ntum p̃ducitur l perit illa denominaõ, q̃m p̃stant relões, et sic dẽr mutaõ logã in denominando, lt n̄ dẽr phicã in essendo.

Sectio 2ª

De Relationibus p̃ntalibus.

Quær 2, q̃mo definiatr relaõ p̃ntalis. Rx d̃finiri sic — ens p̃dicabile cuius totum ẽẽ ẽ, aliud respicere, ut purum trum̃ — parla — ens p̃dicabile) ponitr lo grĩs, reliq̃ parlæ hẽnt lum̃ Driæ. Arg. 1. relaõ ẽ frã, q̃ midiante subtm̃ respicit trum̃: gõ ipsa relaõ illum n̄ respicit. Rx dist. cons̃ gõ relaõ n̄ respicit trum̃ ut q̃, neg. n̄ respicit trum̃ ut q̃d Cond. cons̃: qa sol subtm̃, siue extremum respicit ut q̃d et ultimate trum̃: relaõ uõ ut q̃.

Arg. 2. relaõ ẽ accens: sd õe accens ẽ in ordẽ ad subtm̃: gõ n̄ bẽ d̃finitr relaõ in ordẽ ad trum̃. Rx neg. cons̃, qa relaõ includit sil ẽẽ accidens, et ẽẽ tale accens reliuum: in q̃ntum ẽ accens explãtr p̃ ordem̃ ad subtm̃, ut alia acciã: in q̃ntum ẽ tale accens relatiuum definitr in ordẽ ad trum̃, quem respicit, et sic hẽt ẽẽ | in | ut accens rũ subti; et ẽẽ Ad, ut accens relatiuũ rũ tri. ẽẽ in | ẽ gricum̃, ẽẽ ad, ẽ spificum̃ et distintiuũ relõis.

Quær 3. q̃nam sint reqssita, ut resultet relaõ. Rx 4or reqri ad resultantiam cuiuslibet relõis, siue relis, siue rõis. 1um ẽ extremum 2um funtum̃ rotum̃, 3m funtum p̃xum̃. 4m trus. extremum ẽ illud q̃d ulto et ut q̃d denominatr relatum, v.g. Prius, q̃tinꝰ d̃nominatr pater Pli funtum̃ rotum ẽ illud, q̃d ẽ cã filiatiõis, nempe pöã generatiua. funtum̃ p̃xum̃ ẽ q̃d p̃xe caussat relõem, siue conditio logæ reqssita, ut resultet relaõ v.g. aõ generatiua: trus ẽ Plus q̃tinꝰ denominatr filius ~~phi~~ Pri.

Fundamentũ rotum̃ aliq̃ndo disquitr ab extremo

ut in relōes silitudis in q̄ disguitr albō v.g. q̄ ē funtum rotum a pariete, q̄ ē extremum. aliq̄ndo funtum rotum, et extremū sit id, ut ē in patre, in q̄ poā generatiua, q̄ ē funtum rotum, n̄ disguitr relr ab ipsa subiā patris iusta snam sāt pbalem.

Funtum pxum sæpe ē possiuum, ut ē aō in relōe cōe, aliq̄ndo uō ē negiuū, ut ē unitas gradualis in relōe silitudis, aliq̄ndo ēt reqritr, q̄d existat funtum pxum ut conseruetr relao, q̄d pēt in relōe silitudis, q̄ n̄ pōt pssistere distructa unitate graduali, q̄ ē funtum pxum, sæpe tn̄ n̄ ē narium funtum pxum, nisi tantū, ut resultet relaō, q̄ pōt conseruari sine ipso funtō pxō ut uissitr in relōe cōe q̄ transacta aōe, q̄ ē funtum pxum adhuc pseuerat relaō cōe.

Et raō dirssitatis ē, qa silitudo in tantū dār, in q̄ntum psistit unitas gradualis, q̄ fundatr in albedine, et distructa unitate graduali, p cons distruitr albō, et relao silitudis in ea fundata, at uō transacta aōe adhuc pseuerat ead cā, et effūs: gō conseruatr relao intercām et effum, qa fundatr in illa partisipaōe, q̄m hēt effūs a sua cā, q̄ semp psseuerat adhuc distructa aōe, q̄ erat funtum pxum.

Arg. 1. relaō cōe pseuerat distructo funto pxō, i. aōe: gō ēt relaō silitudis conceruabitr distructa unitē graduali, q̄ ē funtum pxum, Rx neg. cons, dirsa raō ē, qa distructa aōe adhuc conseruatr funtum rotum, nempe poā cōe; at uō distructa unitate graduali periit ēt ipsa albō, q̄ ē funtum rotum relōis silitudis, ac p cons distruitr ipsa relaō q̄ identificatr ɔ funto rotō.

Arg. 2. funtum pxum reqritr ut resultet relao: gō ēt reqretr, ut conceruetr. Rx neg. cons, qa pla reqruntr ad pductiōem rei, q̄m ad illius conseruoēm: q̄d declaratr ex pla aquæ, q̄ n̄ pōt natr p-

duci sine frigore, et tñ pót concruari sine illo. adde ḡ distincta 1ª
aõe ꝓuidentia subcedit alia Conseruatiua effuis, in q̄ siuelis cirẽ, ḡ con-
seruatr relõ cõ ñ multum contradicam.

Trij relois é ille, ad quem relatum 1º, et p se referti; ut pẽt in
filio rũ patrũ, q é trij relois ipsi⁹ patrũ, et rão huius é, ga ⁊ relõ sit
ordo effectiꝰ, et rũ ad aliud, pẽt natiõ dari alicuj trij, ad quem ordinetr
et referatr, et si ipse trij mutuo referti ad suum relatum dii correlatiuum,
si ñ referti, dii purus trij.

Quar. 4. q̄s conditiões requat relõ, ut sit relis, Rx req-
rũ 4or. 1º. é, ḡ suntũ rotum sit positiuũ rele, ga ⁊ relõ fumat suum
ẽe a suntõ rotõ, ⁊ q̄ identificatr; si suntũ rotum ñ fuerit rele, ẽt relõ
ñ erit relis. id cuim ⁊ extremo, in q̄ nititr suntũ rotũ, et ideo ne-
goiꝰ, et entia roiꝰ ñ possunt ẽe extrema, neq̄ suntõ rota relouũ relium
2ª. conditio é, ḡ trij ẽt sit relis positiuus, defft huius conditionis ñ hẽt
cognitõ cognois negoiꝰ, ⁊ entiꝰ roiꝰ relorem relem rũ sui obti.

3ª conditio é, ḡ extremum, et trij sint rebr dis-
ta, et rebr existentia, defft huius conditionis ñ dat relõ relis inter
vle, et partis, neq̄ inter patrem et filium mortuum. 4ª conditio é
ḡ suntũ pruũ siue sit positiuum, siue negiuum ñ pendeat ab operõe
illius, rão é, ga relõ relis denominat suum subtm ante operõem illius
a q̄ ñ pendet.

Q relõeꝰ constituant hoc suntũ.

Suppono ⁊ roi relõ in dicit 1º. in relõeꝰ retes, et roiꝰ relõ rets é
indepẽdens ab operatõ illius: relõ uõ roiꝰ ab illa dependet. dici-
tur 2. relõ, siue relatum, in relatum sñi ẽe, et sñi dici. relatum
sñi ẽe illud é, ḡ totum suũ ẽe hẽt in ordẽ ad trijm. relatum sñi dici

ē qd in se hēt eē absum̄, sd in mō dicendi explicatr in ordē ad aliud: V.g. coma, q̄ ē in se qd absolutum, sd declaratr p ordem̄, et rum̄ ad comatum, ala, ad alatum, tt.a

Subdiditr 3. relatum sm̄ eē in relatum transendentale, et pntalem. duplex discrimen dar̄ inter relatum transendentale, et pntale. 1.um ē in respiciendo trum̄: qa relatum pntale respicit trum̄, ut purum trum̄, relatum uō trancendentale respicit trum̄ sub rōe dandi, l accipiendi. ita se het potentia rū obti, aūs rū poā, creura rū Dei creoris, mā, et frā ad inuissem: qa hæc oiā se respiciunt sub munere dandi, l accipiendi aliqd, sd n̄ multum fidas in hoc discrimine, qa ēt reloēs pntales respiciunt trōs in rōe dandi, et accipiendi spificationes.

2.m discrime ē, qa reloēs pntales sunt acciā, et distinta a subtis: at uō relata transendentalia st̄ indistinta, et essialia subtis, ut ē rūs, quem hēt mā ad fram̄; poā ad aum̄, tt.a relata transendentalia, ideo talia dicuntr, qa transendunt p oiā entia, q̄ hent̄ reloem sal creurarum̄ rū sui creatoris. his presuppositis.

Resol. 1. reloēs roīs n̄ constituunt hoc pntum̄. P. qa in pnto reloīs sol ponuntr entia relatiua relia, q̄les n̄ sunt reloēs roīs. Resol. 2. reloēs sm̄ dici ēt n̄ ponuntr in hoc pntō; qa simplr st̄ entia absā, et n̄ reliua, nisi tantū in mō loquendi. Dēs, hæc relata sm̄ dici ēt explari in ordē ad trum̄. Px explari in ordē ad trum̄ 2.rio et n̄ 1.rio, qd dent herē reloēs pntales, q̄rum essiā 1.rio dēt eē sol in ordē ad trum̄.

Resol. 3. ēt reloēs transendentales n̄ colocantr in hoc pntō. P. qa simplr st̄ res absē, et n̄ hent̄ totum suum eē p ordem̄ ad trum̄, ut purum trum̄; Vnd col. sol reloēs sm̄ eē, q̄ respiciunt aliud, ut purum trum̄ V.g. reloēs silitudis; paternitatis. tt.a constituere hoc pntum̄ reloīs, sd

hæc in Methä, ducente Deo, lentius st̄ trotinanda.

Sectio. 3.ª

De grē Sum̄o, et spebiis Reloiis.

Quær. 3. Vdēr quis sum̄um Reloiis? R̄ affrē, tam in opioē Scoti, q̄ tinet reloem trāri ad absum̄, q̄m in opioē q̄ docet trāri ad relatiuum. P. qa in sn̄a Scoti, quis sum̄um Reloiis hēt in aū exercito p̄ trō aliqd absolutum, qd lt sit analogum, abstratum tn̄ ab oibus triis absolutis pōt trarē reloem Coissam̄, ~~in rel~~ in alia uo opioē, relāo Coissā n̄ hēt trum̄ in aū exercito, ne denr̄ duo grā sum̄a reloiis. Sd tantū hēt trum̄ signate: sicut subiā Coiis subsistit signate, et n̄ exercite.

Quær. 4. in q̄t spēs didātr relao? R̄ didi in 3.er; q̄ sic numerantr p̄ funta pōcā. 1.ª spēs fundatr pōcē in Vnitate et Multitudē, 2.ª in Aoē et Passioe. 3.ª in Mensura, et Mensurato. Explāntr hæ spēs nominibus Complexis, qa adhuc n̄ fuerunt inuenta Nomina Simplicia p̄ quæ possint declarari.

Nomine Vnitatis illigitr Conueniā in aliq̄ essiā, l frā q̄re ad hanc spem ptinent reloes identitatis, siue Conueniæ in ead essiā; vg. q̄ dantur inter prum, et plum. Reloes silitudis, q̄ danr̄ inter res similes p̄ q̄litates. Reloēs æq̄litatis, q̄ danr̄ inter q̄ntēs æq̄les, nomine multitudinis scatr̄ disconueniā in ead essiā, l frā. Vnd iusta hanc opioem, huic spectant reloēs Driæ, q̄ danr̄ inter rale et brutum. reloes dissilitudis, et inæq̄litatis.

Nomine aois et Passiois exprimuntr reloes q̄ fundanr̄ in Causis, et Causalitatibus relr existentibus, siue cæ sint efficientes, siue males siue frales intrinēe, ut st̄ frē rū Compositorū, huic ptinet relao uniti, q̄m hēt hunitās ad Vbum Vinum. Adtē, qd si Cā finalis, l exemplaris relr

n̄ existunt, n̄ fundant, neq̄ terminant relōes relēs, q̄ dēnt ēē indepen-
dentes, ab illis et fundari in rēli, ac positiua existentia extremorum.

Nomine Mensura, et mensurati explantē relōes q̄ fundan-
tur in obto, q̄ é mensura aūs, l̄ poē, sō hæ relōes sūi ēsseiē snam n̄ sī rele
q̄a n̄ fundantē in connexiōe positiuā obti ad poam, l̄ auim, sō tantū in q̄dam
n̄ repugniā, q̄ ordati p sol illum ad ipsam poam, l̄ auim, relōes tūm mensura-
ti ad mensuram, i. poē l̄ aūs ad obtm sī relēs: q̄a tam poa, q̄m aūs positiue et
relē inclinant ad obtm.

Quær. 5. Vtrum hæc diuisio sit adæqta. R. affir. P. q̄a nulla alia
assignabilis spes relōis, dīnd hæc diuisio facile reducitur ad membra oppoa, q̄a
relōes fundantē in causalitate l̄ n̄, si fundantē in causalitate constituunt 2am spem,
si n̄ fundantē in causalitate constituunt aliās duas, i. Vnitatis, et multitudinis, i.
mensuræ et mensurati; q̄d bē obstat a sūtis prīs, ut supra diximus.

Arg. 1 sūtia prīa sī analoga, q̄a alia sī positiua, ut actus, et passiones,
alia negatiua ut é Vnitas, gradualis: q̄o si relōes spificentē p sūtia prīa ēt er-
unt analogæ. R. neg. conis, q̄a relōes n̄ sumunt suam denominationem a sūtis prīs
sō a rēo referendi, q̄ vsit id in cibus ido relōes conueniunt inuicē.

Arg. 2. relōes mag. pendent a sūtis rotis, et trīs, q̄m a sūtis prīs:
q̄o potius p sūtia rota, et trīs dēnt dici, q̄m p sūtia prīa. R. dist. ans, mag.
pendent a sūtis rotis, et trīs q̄d existiam cond. q̄do spificeē, neg. ans,
q̄d pēt, q̄a id sūtium rotum sæpe fundat diuīas relōes, ptēr diuīa sūtia prīa.

De proprietatibus Relōis.

Sē proprietēs Relōis numerari solent. 1ª é hēre cōtrarium, sō hæc nō é ēē pro-
prietas, q̄a ēt conuenit aliis relatibus, dīnd n̄ competunt cibus Relibus, sō tan-
tum illis, q̄ fundantē in aliis relatibus, q̄ ēt hēnt contrario. 2ª é sui ipsius neg.

et minus roë fundamentorum, q̃ possunt herë maiorem, l minorem unitatem graduum ad fundandum relõem silitudiñ. uum̃ hæc pprietas ët n̄ conuenit õi reloi; qa n̄ compitit illis, q̃ fundantr in aõë, et passione, q̃ n̄ suscipiunt mag. et minus.

3.ª pprietas ẽ dici ad conuertentiam, i. reciprocari ɔ trõ; sd hoc ët conuenit relatis transentalibus. 4.ª ẽ ëë sil nä, i. existere sil cum trõ sd hæc ët n̄ compitit õi reloi pntali, q̃ sæpe existit obtñ scibile, qd ẽ trũs et tñ n̄ existit relaõ sciõë, imo fere semp existit scibile ante sciam̃. Vnd n̄ ualet hæc conquiã (existit scibile: gõ existit sciã)

§ 5.ª tand pprietas ẽ ëë sil cognõë; hoc ẽ, qd unum nariõ cognoscatr, cognito altero relato. hæc ẽ pprietas simplr, et absë, rũ relati pntalis. ita C.C. in log. et Soar. l. tr. 5. d. 2. nõ 125. P. qa tota essiã relati ẽ in ordë ad trũm: gõ n̄ põt sine illo pfecte cognosci. Adtë tamen hoc derë illigi, qd si unum relatum cognoscatr q̃ad relem et uam̃ essiam, derë ët cognosci trũm concomitanter in roë tri puri et n̄ tamq̃m cam̃, et effũm.

Hæc pprietas n̄ conuenit reloibus roiis, qa n̄ hënt uam̃ et relem essiam̃. ppteria ët n̄ compitit relatis transendentalibus, qa eorum tri n̄ cognoscuntr in roë puri tri. dind mã vg. q̃ ẽ relatũ transendens põt cognosci sm̃ suam essiam̃ absë, qn cognoscatur frã, q̃ ẽ illius trũs: at uõ paternitas q̃ ẽ relaõ pntalis, n̄ põt agnosci sm̃ suam essiam̃, nisi cognita filiatioë, q̃ ẽ trũs.

Adtë 1.º reloes roiis ët ëë sil cognõë cum trũs; sd qa n̄ cognoscuntr ut uõë et relas essiõë, ideo illis n̄ conuenit rigurose hæc pprietas. adtë 2. relatum pntale et illius trũm cognosci peand illius nõ cognoëm, qa eod nõ comptũ, q̃ atingitr Pater, dët ët agnosci filius tamq̃m illius trũs, et raõ illius ẽ, qa ɔ relatum essialr includat rũm

ad trium n̄ pōt cognosci in sua essiā, qn ēt cognoscatr hic rūs essialis ad trum: et sic sat in obliq dēt attingi trus, et in hoc sū illigitr relatum ēē sil cognōē ⁊ trō.

Inst. 1. ēē sil cognōē n̄ conuenit gri sumo Relois, qa n̄ hēt trum: gō hoec n̄ ē uā pprietas. R neg. ans, qa si relāo coissā tratr ad absolutum, (ut ē opiō Scoti) hēt suū trum in aū exercito, in ordē ad quem cognoscitr. si uō tratr ad relatiuū hēt suum trum in aū signato et sic cognoscitr sil trūs signate, et n̄ exercite.

Inst. 2. Pater q hēt plēs filios pōt cognosci cum rū ad unum tantum, qn oēs filii sil cognoscantr: gō relatum, et trūs n̄ st sil cognōē. R dist. ans Pater pōt cognosci ⁊ rū ad unū filium, si cognoscatr tantū ut Pater unius, cond. si cognoscatr ut Pater plurium, neg. ans. et p ut sic dēnt oēs filii sil agnosci, tamqm tri su parentis.

Disputāo 6.
De sex ultimis p̄dicamentis

Sectio 1ª
De Actione, et Passione.

Quaer. 1. qmō definiatr āo? R aoem definiri sic — ultus aūs agentis, q̄tinus agens ē, q miantē aliqd fit — parla ultūs aūs excludit frās substantiales, hūs, et poās, q ēt st principia operationum agentis, sd n̄ st ultima, qa sola āo ē ulta frā, q miantē operatr agens in rōē agentis.

Deind excludunt ēt tri aoum imanentium, qa n̄ st pprie aūs agentis, sd passientis; i. subti, qd recipit ipsas frās: Actio uero ē ppria forma agentis: sd hoec meo iuditio est quaestio d uocabulo. parla, q miantē aliqd fit, exprimit nam

aoïj, qua imediate ꝙducit effum, ꝙ si actio egeret alia, et alia, alia, et sic in infinitum.

Quær. 2. ǵmo definiatr Passio. Rx definitr sic. ẽ aiïj patientis ǵtinꝫ patiens ẽ, ꝙ miantẽ fraïm recipit — n diï pão aiïj ultus, ꝙ adhuc pot passioem segtr fiã receptã in subto. nei diï aiã aiïj 1us, ꝙ ante paoem dam alie fiæ, ꝙbus miantibus fiã recipitr in subto. Subiã n. recipit alia acciã ma- lia miantẽ ǵnte; et ǵntiꝫ ipsa ꝛt recipiatr imiẽ ẽ ꝙ emanatioem et n ꝙ rigorosam paoem. acciã spualia recipiuntr in subto miantibus poten- tiis.

Init. defio competit poïe passiue, ꝙ ẽ aiïj patientis, ǵtinꝫ patiens ẽ ꝙ miantẽ fraïm recipitr: ꝺ definitio n bẽ se hẽt. Rx neg. aiïj ꝙ pão ẽ imediata ipsi fiæ ꝙducte; at uo poïa passiua ẽ rota, et mediata, ꝙ inter poaïm passiuam, et fraïm receptam mediat ipsa pão, cui soli competit definio et sicut poïa actiua, et aõ ꝛt dirsæ, ita silr poïa passiua et pão.

Quær. 3. ǵmo ǵniatr aõ? Rx aoem didi in cõi in Aoem in- manentem, et transeuntem. Aõ imanens ẽ illa, ꝙ manet in eod suppo- sito, et poïa a ꝙ ꝙducitr Vg. illectio, et Volitio tla. Aõe ꝙ ẽt diï aõ imma- nens dato mõ illa, ꝙ manet in eod supposito: ꝛt n maneat in eod poïa. didatr

Rathe. aõ recipitr in essu, ꝺ ꝙ identificatr: ꝺ n recipitr imiẽ in subto, a ꝙ ꝙducitr. Rx tamen ꝺ ꝺm tum recipi in subto, Aõ imiẽ recipitr, tum uo miante Aõe, n nego ꝺ Aõ identificetr ǝ essu, sꝺ hoc n ẽ ꝓprie recipi ꝙ essuꝫ n ẽ subtum ꝓprie receptio ex cõi mõ loquendi phorum.

Aõ transiens ẽ illa, ꝙ neq in eod supposito recipitr, neque in eam poïa aꝰ ꝙducitr. Infer: ꝺ Aõ trancienꝫ n ẽ aiïj agentis sig ꝺ in illo n recipitr. Rx neg. illat ꝙ Aõ trancienꝫ ẽ aiïj extrinciꝫ

et denominativum, ℓ nō sit intrinsecū rōnī Agentis: ḡ sat̄ ē, ut Aō tranſeuntis dicat̄ aīāt̄ agentis sat̄ denominative.

Ad 1. Aoēs habituum ēē tranſeuntes, ḡa neḡ ipsa neḡ aīāt̄ recipiunt in habitibus, sd tantū in potentiis. Ad 2. Aoem, ḡ illus Agens ꝓducit speī illigilem ēē tranſeuntem, ḡ talis spes recipit̄ in eod illo + et aō patiēte. Ad 3. ēē Aoēs, siue emanationes tranſeuntes, illas ꝓprietates, seu pōtās corporeas ꝓcedunt a subtīs, ḡa ꝓcedunt a fīs, et recipiunt + Aoēs in ēntē. sd oēs hae Aoes sat̄ lato mō possunt dīi immanentes, ḡ finus manent in eod supposito, ℓ nō maneant in eod priō īmiē.

Cod mō dicit̄ ēt paō in ſoi in passū īmanentem, et tranſeuntem. Passio īmanens, ḡ ē rigorosa paō, respondet aōi īmanenti: Paō tranſiens respondet Aōi tranſeunti, ℓ nō tranſeat in aliud subtūm distinctum.

Dicit̄ adhuc Aō in uitalem, et nō uitalem. Vitalis ē illa ḡ ꝓcedit a priō uitae ſonsunto, ut aoēs ḡ ꝓcedunt a potīs fīē uiuentis. Aō nō uitalis ē illa, ḡ ozit̄ a priō nō uitali, Vg. Aō, ḡ egredit̄ ab igne. Subdicit̄ haec Aō in subsistentiam, et instantaneam. haec operatē in instanti, illa aō in tempore.

Quar. 1. Voēs aoēs ſonueniunt uuoīe in ſoi. Rx affīe. Ḡa oēs participāt ēḡles eund mum, et roem agendi, et oēs denominant ēḡles Agens grīcē. neḡ Analogia trorum impedit uuoroem, ḡa aoēs nō sūt sumunt suam uuoroem a tribus, sd a eod mō denominandi suū priūm; Sicut reloes uuocantes a eod mō referendi.

Int. 1. motꝰ semꝫ ē alogus, sd Ao, et Paō nō disgunt a motu: ḡ nō ſonueniunt uuoīe. Rx neg. mai, ḡa ēt motꝰ ſonuenit uuoīe ab eod mō tendendi, siue fluendi, ℓ tū sint analogi: Ad ḡ motꝰ sōl sumit spīficoem a tribus, nō uō uuoroem. Sicut relores nō sumunt suam uuoroem a puntis, neḡ a tribus, ℓ a eis sumant spificoem: sd tantū sūt uuoīe ab eod mō

referendi: gō silr motus uuōcabitr ab eod mō fluendi, et n̄ a triis ana=
logiis alr respondent aliq huic argō: sd nostra respontio ē expeditior.

Inst. 2. ens incomplum n̄ pōt uuoīe conuinire cum ente completo:
sd aō subsissiua ē incompla: gō n̄ pōt conuenire uuoīe cum aōe instantania
q̄ ē compla. Rx dist. min̄ Aō subsissiua ē incompla p accens, et rōe alicuius im=
pedimenti, cond. p se, et indenominando, neg. min. qa Aō subsissiua lt fluat
p pēs incomplas, semp denominat comple suum prium: sicut Aō instanta=
nia denominat suum comple.

Sectio. 2ª
De Vbi, et Situ.

Quaer. 5. V dēr Vbi. Rx affrē ɔ snā cōi. P. qa oīs aō relis dēt herē
trum̄ relem, quem pducit: sd mot⁹ loqlis ē uā, et relis Aō, siue mutatio.
gō dēt herē trum̄ relem, q ē Vbi, p qd res ponitr fralr in loco, sicut n̄ appa=
ret aliud triis, q pducatr ab illa aōe motiua.

Definir. Vbi — frā relis intrincā p q̄m res ē fralr in lo,
Vnde coligitr. 1º qd Vbi sit aliqd intrincum subto: et P. qa Vbi n̄ ē lūs ex=
tinciūs, siue illa supficies externa ambiens corp⁹: nam si ho v.g. moue=
retr extra cœlum in Vacuo, adhuc pduceret suum Vbi, et tn̄ ibi n̄ dār illa
supficies externa ambiens corp⁹. Firmar. 1. qa q uehitr in naui adqrit
pla Vbi, qn adqrat nouam supficiem. Firm. 2 qa turris uento q̄ssata mu=
tat supficiem, et tn̄ n̄ mutat Vbi: gō Vbi n̄ concistit in supficie externa ae=
ris ambientis corp⁹.

Colig. 2. Vbi n̄ concistere in illo spassio, qd occupat corp⁹ locatum. P
qa Vbi ē frā intrincā possitiua, spassiū uō ē qd negiuum, at cō Aō loqlis, q
ē mutatio relis dēt herē trum̄ relem possitiuū, q̄le ē Vbi, et n̄ spassium
negatiuū, qd n̄ pducitr p aōem motiuam.

Colig. 3. Vbi n̄ ēē existiam rei in lo, sd aliqm frām distam ab ipsa existiā rei. P. qa hō pducit suū Vbi p Aoem relem lo motiuam et tn n̄ pducit suam existiam: gō existia ē qd distum ab ipso Vbi: nam Vbi adqritr et corrumpitr p mutatioem loci, n̄ uō existiā, q semp ē eād, et inuariabilis in se.

Col. 4. effum fralem Vbi ēē ponere rem in lo. rāo ē, qa illa frā producta p motum loqlem dēt herē aliquem effum fralem; sd n̄ apparet alius, nisi ponere rem psentem fratr in lo: gō hic ē effus fralis Vbicatiois.

Repl. motus tratur ad lum extrincum: gō n̄ trātr ad Vbi. Rx neg. ans: qa mot9 seu Aō motiua, sol trātr 1rio et fralr ad Vbi, qd pducit tanqm suum effum imediatum; et ultimate trātr ad lum extrincum, qtinus miante Vbi ponitr res psens in lo.

Quaer. 6. qmō definiatr Sit9? Rx definiri sic — ē dispossitio corporis in se resultans ex loqli partium Vbicatioe — rāo ē, qa Sit9 n̄ ē sol possitio corporis, sd dispossitio partium Vbicatiois in lo cum certa qdam ppor-tioe, et mō, v.g. Statio, Seccio, Cubatio, et alii mi dirsi essendi in lo citualr.

Quaer. 7. qmō situs disquatr ab Vbi? Rxet Snā coīs sol disqui uiralr, et rāo ē qa Sit9 nil aliud ē nissi illa dispossitio partium Vbi: gō nil ē dirsum relr ab ipso Vbi. Sd mihi uidetr pbalius Situm disqui relr ab Vbi: et P. qa ille, q uehitr in cymba mutat Vbi, et tn pōt semp retinere eund Situm, v.g. sedentis, l cubantis: gō situs relr disquitr ab Vbi, siqd inuenitr ab eo relr separat9.

Hinc dduces 1°. Situm in solis reb9 corporiis reperiri, qa constant pēs, qs situs disponit. Deduces 2. Situm sol in rigore inueniri in animalibus, q hent dirsitatem partium, qs Vbi disponit, v.g. caput, brachia, pedes, tta at uō Vbi, qd sol requirit psentiam in lo, aqlr reperitr in corpore, et Spū in psissa rōe Vbi, lt in corpore sit circunscritiuū, rigulr loquendo,

et in Spū sit definitiuum.

Quær. 6. gmō dicatr Vbi. Et Vbi sitūm dīi in circumscriptiuum et definitiuū. Vbi circumscriptiuū definitr — ſcia ꝙ rez é in toto spatio et pēz, in partibꝰ Spatii — hoc Vbi dāi in oibus rebus corporeis, ꝙ natr existunt in spatio extensa.

Vbi definitiuū — é ſcia intrinca, ꝙ rez é in toto spatio et tota in ꝙlibet pē ipsius Spatii — hoc Vbi reperitr in oibus rebꝰ Spualibus, ꝙ sum n heant pēz (nulla (cui enim snam) n possunt correspondere Spatio Sui dirsaz Sui pēz, inuenitr et in rebus matibus possit gmō indiuisibili, ut ponitr corpus Xi Dni in uenerabili Eucharia Sacramento. Et in rebꝰ matibus possit in lo indiuisibili. inuenitr

Vbi circumscriptiuū (ꝙ ꝙ in contrariū reclament (C.) é spēz Subalterna, et dicitr in Vbi ẽsitatiuū et nẽcessitatiuū; tangn in spēz infimaz. Vbi ẽstiuū ita ponit rem in lo, ut ab eo natr expelat alius corpꝰ, sum ꝙ n compatitr: Vbi uō aliarum rerum malium, Vg. Subia n expelit expe expelit alius corpꝰ ab eod lo, ꝙ essit sat ſt ad inuicendum diſcrimē speficum.

Vbi definitiuū ẽt é spēz subalterna. Subdiitr in Vbi Spuale: ꝙ sē heant Angli, Aia rodis, cetereq rez Spuales: et in Vbi definitiuū corporeum, hoc Vbi corporeum vlterius partitr in Vbi supnale, ꝙle hēt corpꝰ Xi Dni in Sacrosancta Eucharia; et in Vbi inale, ꝙle heriet puntum separatu a toto continuo. ꝙ ꝺ ettet corporeum n occuparet nisi spatium indiuisibile.

Situs dicitr ẽt in tot spēz, ꝙt mutationez Situales, diſsa possunt fieri: Vg. in Situm rectum, Obligum, Secretionem, Stationem, Cubationem &c. Et Vg. Situs consistit in diſsa dispositiōe partium. Vbi cadiz, hanc dispositio ꝙt multipliciter fieri, ut ꝙt, ac pinde uariari spēz Situz.

Sectio 3ª

De duratione et hũ.

Durãõ, q̃ ẽt apellatꝰ Cndo, dfiniri solet — ꝓmatio rei in sua existia — hoc durãõ ut sit ꝑntaliꝫ dẽt ẽe finita, iusta conditiones regulitaꝫ ad rem ꝑntale ideo exulat ab hoc ꝑnto durãõ, siue Aeternitaꝫ Diña. ꝓpria durãõ ꝑntaliꝫ dẽt ẽe cmpla, ideo reiiciuntꝰ durationes mã et fiã, singilatim sumptæ utpote incmplæ, q̃ ordãntꝰ ad componendum durationem cmplam totiusꝫ cmpti, sicut ipsæ ꝑtes ordãntꝰ ad componendum totum cmple.

Quær. 9. ℣ durãõ sit fiã intrinca rei durantiꝰ? ℟ affie ℞ Cõi. P. 1º. q̃ sublata q̃umꝫ fiã extrinca, et ẽt denominatione 1i. mobiliꝫ sit res adhuc existit dr durare, et ꝓmanere in existia: q̃ signũ ẽ q̃ durãõ sit fiã intrinca rũ rei durantiꝫ. P. 2. q̃ alĩ res mag. durant, q̃m alie: sd hoc maior durãõ nõ ꝓuenit a 1º mobili extrinco, q̃ ẽ id semꝑ in mensurando durationes Rerum: q̃ oritꝰ ab aliq̃ fiã intrinca, q̃ ẽ mag. diuturna inuniꝫ rebꝰ, q̃m in aliꝫ. Firm. q̃. ut supra ꝓbauim9 res ẽ ꝓsentes 1o ꝓ fiam intrinca, i. ꝓ Vbi: q̃ ẽt exit in tempore ꝓ fiam intrincam, q̃ ẽ durãõ.

Inst. 1. Deꝰ declarauit duracõem ꝑ denominacõem extrincã derivatã a 1º. mobili, i. q̃ ẽe in hoc, t in superiori ãno: q̃ durãõ nõ consistit in fiã intrinca. ℟ ꝓhuim explatꝰ duracõem 1i. mobiliꝫ ꝑ denominationem 1i. mobiliꝫ i tamq̃m ꝓtrum, i tamq̃m ꝓrem mag. notam, sicut ꝓ̃a sæpe ꝓ sæpe explati ꝓbtin̄ relata et hõ ꝓ trio extrincos.

Inst 2. temp9 1i. mobiliꝫ dẽt spectare ad aliq̃ ꝑntium: sd nõ apparet aliud nitti ꝑntium durationiꝫ: q̃ ad durationem ꝑtinet. ℟ neg. absẽ mai, q̃ temp9 1i. mobiliꝫ nõ actuat 1am subiam ꝓmum subti, q̃ ẽ natium ad ꝑntum, sd tantũ hẽt se ꝓ mum tri extrinci, et sic nõ constituit denominacõem ꝑntalem, q̃ dẽt affiere 1am subiam ꝓ mum subti.

Quær. ultio. q̃m dicatꝰ durãõ. ℟ durationem Cisam dicisi in permanentem, et successiuam. Durãõ subsistua (de q̃ hic nõ agimus)

partitr in tot spēs, in q̄t diditr temp⁹. Duraō p̄manens q̄ p̄prie constituit hoc p̄ntum distribuitr in supnalem, et nalem. Duraō supnalis ē illa p q̄m res supnales durant. hæc subdiditr in æternitem partissipatam, et mūm æternitatis.

Æternitas partissipata dar̄ in illis rebus, q̄ p̄xē partissipant Dinum ēē ut Unio Hypostatica, Maternitas Beatissimæ Virginis, Gracia Santificans. Vissio Beata, et Lumē Gloriæ. mūs æternitatis ē Duraō illa q̄ p̄manent hāis supnales. V.g. in illu. hūs fidei, et sciē p se infusæ in uolte hūs spei, et caritatis.

Duraō nalis ē illa, q̄ p̄sistunt res nales disceq̄tr in æuum, et mūm æui. æuum ē illa Duraō, q̄ p̄seuerant res nales incorruptibiles. V.g. Angli Aiā roalis, et mā 1ª. mūs æui ē Duraō rerum nalium corruptibilium, V.g. hōis, leonis, lapidis, ttª q̄ dum p̄sistunt in Duraōē dicuntr Durare p̄manēter. Et deuturnitate temporis corrumpantr.

De habitu.

Definitr hūs, seu Vestis, — Corporis, et illorum, q̄ circa corpus st̄ adiacentia — hoc p̄ntum fralr concistit in dēnominaōē extrinca dessumpta a Vesterū rei uestitæ. P. qa ho sine Vla mutatiōē intrinca induitr, et exuitur. Q̄re illa parla adiacentia q̄ ponitr in defiōē, id ualet, atq̄ circumpossitio, siue aplicaō uestis, n̄ qa circumpossitio sit aliq̄d distum, sd qa uestis, n̄ constituit hoc p̄ntum, nisi aplicata corpori.

Ido Arles docuit hūm concistere in medio inter uestem, et rem uestitam, qa ut aliqs dicatr hēre uestem sufficit q̄d illam heāt extra se, ut cōō dnominetr uestitus, seu hēns uestem p̄ntalem, requritr omnino, q̄d uestis sit circumposita corpori, ut denuminaō uestiti ind resultet.

Inst. 1. hoc p̄ntum ē acciale: sd uestis ē Subiā: q̄o n̄ pōt

constituere hoc pntum. Rx dist. min. vestis e subia absē et in se, cond. qa ad dnominoem neg. min. qa et aurum e subia, et tn pstat denominaoem accidentalem ligno, qtinus congēr illi aplicatr: gō silr phandum e in veste, quae acciatr aplicatr rei vestitae.

Inst. 2. vestis e qdam artefactum p accens: gō n pōt constituere hoc pntum. Rx ꝯ coi vestem q e compossa p accens reiici ab hoc pnto: n tn illam q e compossa p se, v.g. cortex rū arboris, et aliae q dnominant p mum accidentis, v.g. auratum, ignitum, et silia. sd haec et pla alia ad methām reservamus, in q Deo duce uberiori calamo d pntis tractabimꝰ.

Disputao 7ª

De Oppositis.

Sectio 1ª

Defeniuntr Oppossita.

Huic lo attexit logā conimb. Doctrinā d oppōssis, q aliq post pntā appellare consuevere. Oppossitio igir late sumpta defenitr — aliqrum inter se rugnia — sub hac definioē comphenduntr oia illa, q aliqlr inter se rugnant, v.g. duae frae subiales rū eiusd mae, q lt absē n opponantr inter se, tn rugnant ee sil in ead ma. Oppossitio stricte sumpta definir sic — pugna inter duo extrema simplicia, q in ead re singulari sil, et rū eiusd, et sm eand pem ee n possunt.

Quaer. 1. V oppossitio fralr concistat in relaoe? snā coīs affiat, qa oppossitio e p ordem ad aliud: gō concistit in relae, q e rūs ad aliud. sd ego pbatius iudico oppossitioem fralr concistere in negoe, qa sic melius explatur effūs oppossitiois, q concistit in negoe alterius, ut supra dixi d Dria.

Sd iam explicemus defioem oppossorum. p parlam inter extrema simplicia reiicitr oppossitio inter duas pportioes oppossas, qa

absē st extrema complexa. q̄re p extrema simplicia, sol hic illiguntur illa, q̄ n̄ hent complexioem ppositionum, lt alioqn extrema sint composita p accens, qa adhuc put sic possunt opponi, V.g. asseruus, et n̄ asseruus lapidum, ens p se, l ens p accens;.

parla in ead rē singulari excludit res coiēs; qa d nā coi possunt affrari contraria roē infiorum, V.g. album, et nigrum rū hoīs in coi, n̄ qd roē sui, sd Pri albi, et pli nigri. additr parla (sil) qa sussiue, et in dirso tempore pōt id subtum recipere contraria natr, V.g. id aer pōt here lucem, et tenebras, ead aqua calorem, et frigus, id ho herē amicitiam, et inamicitiam.

Apponitr ēt parla (sm eand pem), qa sm dirsās pēs n̄ dar oppositio. qa id hō pōt ēē niger sm capillos, et albus sm faciem; tand subiicitr in d fioē rū eiusd qa rū dirsorum bē possunt compati duo opposita in ead rē; qa id Aeneas erat pater rū Ascani, et sil erat filius rū Anchissis.

Quaer. 2. qmō didatr oppositio? R. didi in 4.or membra 1. in oppositioem relatiuam, contrariam, priuatiuam, et contraditoriam. Oppositio relatiua uersatr inter duas reloēs oppossās iusta coiē, V.g. inter Paternitatem, et filiatioem, Oppositio ɔtraria intercedit inter duos frās absolutas contrarias, V.g. inter albem, et nigredinem. Oppositio priuatiua dar inter priuaoem, et fram priuatam, i. inter caecitatem, et uissum. Oppositio contraditoria exercetr inter negoem, et fram illius negatam, V.g. album, et n̄ album.

Dissiō ē adaqta. P. qa oppositio l uersatr inter ens, et ens, l inter ens et n̄ ens; si 1.um aut utrumq ens ē respectiuum, et fit oppositio relatiua, aut utrumq ens ē absolutum, et dar oppossio contraria, si 2.um aut n̄ ens ē priuatio, et dir oppossitio priuatiua: aut n̄ ens ē negaō, et resultat oppossitio contraditoria.

De Oppositioe Relatiua.

Oppositio relatiua uersatr inter extrema, q̃ mutuis ad inuicem relationibus referuntr: V.g. Pater, et filius. Sed inquires q̃nam sint funta relaoum Oppossioiis? in primis hæc quæa n̄ hēt lum̄ in mea opinioē, q̃m supra inssinuaui, q̃d oppositio fratr Concistat in negoē, et n̄ in relaoe, q̃a p negoēm melius explicatr effiis oppossitiois.

Sd admissa Coi Sna. Reo 1o. in opioē, q̃ docet relaoes trāri ad relatiuum, Relao oppossiois fundatr imiē in relaoibus oppossiis, V.g. in Paternitate et filiatioē; et raō huiusē, q̃a oppossitio dēt fundari in fris oppossiis; sd relaoes st frōe, q̃ opponuntr: gō Relao oppossiois fundatr imiē in ipsis fris relatiuis. 1. paternitate, et filiatioē.

Reo 2. in opioē, q̃ tenet relaoem trāri ad absum̄ sufficit ucā relao fundata in filiatioē ad Patrem. P. q̃a talis relao, q̃ imiē opponit relaoem filii ad Patrem, miē opponit ipsum filium: sicut relaō Silitudiis, q̃ fundatr in albedine facit Prum̄ album fratr silem Plō albo, et pr̄ē, ac imiē ipsam albedinem reddit silem alteri: gō sicut in Prō sili sāt ē una relaō Silitudis, q̃ faciat Prum̄, et albem̄ silem, ita ēt in filio opposso sufficiet ucā relao Oppossitiois, q̃ opponat imiē filiatioem, et miē filium.

Quær 3. V hæc relao sit relis, an rois? Reo talem relaoem ēē rois; q̃d sic ostendo; q̃a tales relaoes si essent siles, fundarent alias relaoes Silitudis, dind istæ Relaoes Silitudis, cum n̄ essent fratr, et se ipsis opposse fundarent alias relaoes Oppossiois; et hæ relaoes Oppossiois ēt fundarent relaoes Silitudiis, q̃a essent siles, et sic pcederetr in infinitum. Qre ad relaoes reles ultra extrema relr distā, et relr existiā requritr ēt, q̃d funtum̄ n̄ sit relatiuum, ne seq̃tr pcessus in infenitum

Sectio. 2a.

De Oppositiõe Contraria.

Quaer 4. q̃mo definiantr Contraria? Rx sic definiri a Phõ, et ea q̃ sub eod grẽ maxẽ distant, et eid subto uississim insunt, a q̃ mutuo se expellunt, nisi alterum eorum insit aña — parla ea, é grica, et id ualet atq̃ oppossa. parla sub eod grẽ illigitr d grẽ pxõ, ut ponitr albõ, et nigredo sub colore; aliq̃ndo ẽt interptatr d grẽ rõto, ut ponitr uirtus et uitium sub hũ in Coi.

Col. Contraria pprie n̄ poni sub grẽ sumo, sd sub grẽ subalterno, qa Contraria ita opponuntr, ut sibi subcedere possint in eod subto p uim trancitum ab uno Contrario ad aliud; trancitus uõ n̄ fit, nisi inter illa, q̃ hẽnt silitudem in eod grẽ subalterno, qa a uertute ad errorem n̄ dar trancitus, sd a uertute ad uitium.

Adtẽ bum, et malum sol ẽe inter se Contraria p ut malum denotat fram positiuam, si n. sumatr p negiuõ; tum dabitr oppossiõ Contraditoriam, i. inter negoem, et fram negatam. p hanc parlam, sub eod grẽ reiiciuntr Contraria priuatiua, et Contradictoria; qa negões, et priuões sub nullo grẽ possunt Conuenire ɔ suis frijs negatis.

Parla (maxẽ distant) dẽt illigi in ead nã, et essiã, q̃re dirsa pntã (iusta uulgarem opioem) n̄ dicuntr pprie distare, sd ẽe 1º. dirsa, qa n̄ conueniunt in aliq̃ essiã. Vt tñ melius declaretr distantia nariã inter oppossã Contraria, sciendum é duplicem dari distantiam inter Contraria: altera é possitiua, q̃ reperitr inter duos frãs, q̃ sub eod grẽ ita distant, ut nullae aliae spẽs sub eod grẽ distent aeqlr; et hoc mõ distant inr se albõ, et nigro sub eod grẽ, i. sub Colore.

Altera distantia é negiuã, q̃ tunc dar, q̃ndo duae spẽs ita distant sub eod grẽ, ut nullae aliae sub ipso grẽ mag. distent, lt denr aliq̃, q̃ aeqlr distent: V.g. siccitas, et humiditas, q̃ distant sub Patibili Qlitate, tamq̃m sub grẽ;

sub q̄ nulla aliæ ēlitates mag. distant, Et dein aliq, q̄ æq̄lr distant, ut frigus, et calor - hæc maxīa distantia negiuā sāt ē, ut dein oppositio contraria.

Snlt. 1. Error contrariatr opiōi uē: et tñ mag. distat a scia, q̄m ab opiōe: gō n̄ requirr maxīa distantia inr contraria. Rx dist. min. error absē mag. distat a scia, q̄m ab opiōe, cond. error sub eod gr̄ē p̄xō huī inuidentiæ mag. distat a scia, q̄m ab opiōe neg. min: q̄a oppositio dēt sumi p̄xīe sub eod gr̄ē p̄xō, et n̄ sub toto; huīs

Snlt. 2. albō, et nigrō in coī sī contraria: et tñ n̄ maxīe distant sub eod gr̄ē, i. sub colore, q̄a sub ipso gr̄ē mag. distant hæc albō, et illa nigrō singularēs, q̄a ultra duas coiēs, adsunt et duæ inuariantes: gō ad oppositionem contrariam n̄ requirr maxīa distantia. Rx neg coiēs; q̄a tñ n̄ tangant d oppositione singularium, q̄ n̄ ē p̄xīa, et roē sui, sō tangūt d oppositione q̄ uersatr inr spēs, q̄m participant singularia, et ideo duæ n̄ dīr p̄xīe contrariæ tñ, q̄a conueniunt in eod spē hoīs, Et inferant q̄ duæ inuariantes.

Snlt. 3. Auaritia, et liberalitas sī contraria, et tñ n̄ maxīe distant sub eod gr̄ē, q̄a sub ipso gr̄ē mag. distat auaritia, et prodigalitas, ut pēt: gō ut dein oppositō contraria n̄ requirr maxīa distantia sub eod gr̄ē. Rx neg. mai, et roō ē q̄a tunc aliq uitium p̄xīe ē contrarium alicui uertuti, q̄ndo ipsa uirtus totalr et adæq̄te destruitr a uitio contrario: auaritia uō n̄ destruit adæq̄te liberalitatem, q̄a liberalitas continet duas spēs, aliam largitiōis, aliam retentiōis; auaritia sōl destruit 1am pem largitiōis, n̄ uō 1am retentiōis, ac p̄inde n̄ contrariatr adæq̄te toti liberalitati.

Patta, q̄ addite in definiōe, q̄ eis subto uitiosiss insunt, a q̄ mutuo se expellunt, scāt frās Otrarias repugnare uī eiusd subti et sm eand pem subti, a q̄ mutuo recipiuntr, et inuicem expelluntr. Exē phanr patta reiiciuntr oppōa relatiua; q̄ in eod subto sit compatiuntr, neq ab eo mutuo se

remouent, qa id hō pōt eē sil pater, et filius, q̄ st oppossa relatiua.

Subinqres q̄nam expultio requratr inr contraria, fralis, an effiua. ante resolutioem sciendum ē dari duplicem expultioem. 1ª. ē fralis, 2ª. effiua. expultio fralis dar inr duos frās, q̄ mutuo, et imie se expellunt ab eod subto, v.g. albedo, et nigro, expultio effiua, ē, q̄ndo unum agens operando in subtum alicuius accidentis, illud a subto effiuē expellit, q̄d pēt explo caloris, q agendo in aquam, q̄ ē subtum frigoris expellit ipsum frigus effiue ab aquoa.

Rx igir ad Quaeoem. requri utramq̄ expultioem ad oppositioem contrariorum: qa effiua sol reperitr in contrariis activis, fralis uō dar in reliqs contrariis. Hinc deduces 1º. contraria n̄ se mutuo expellere in q̄cumq̄ grū, sd tantum in gradibus intensis; qa frigus, et calor amice aliq̄ndo conveniunt in ead aqa tepida, sd in gradibus remissis.

Deduces 2. uitium, et uertutem, sciam, et errorem, et sic d aliis contrariis, si sumanr in cōi sol eē contraria signate, et n̄ exercite deduces 3. contrarietatem derē accipi rū eiusd, et circa eand mam, qa circa dirsās mās n̄ dar oppossiō, q̄d pēt in ead uolte, q̄ pōt herē gaudium, et tristitiam circa dirsās mās, l ppter dirsa motiua, et in eod illu pōt dari sciā arimethicae, et ignorancia phiae.

Sand apponitr in defioē, nisi alterum eorum insit anā (q̄d id ualet, atq̄ dicere; nisi alterum contrarium ita sit pprium, et adhaerens alicui subto, ut n̄ possit ab illo remoueri; ut ē calor rū ignis, q ita ~~ign~~ inest, et adhaeret igni, ut ab eo n̄ possit expelli; qa frigus numq̄m pōt expellere calorem ab igne.

Quaer. 3. V oppossiō contrariorum concistat fralr in relōe, an negoē? Cōis sna docet concistere in relōe, sd ego pbalius iudico fralr concistere in negoē. P. qa contrarietas concistit in repugniā unius cō alio, sd repugniā ē negāo

fratr, relao uō consistit in ordē unius ad aliud: gō contrarietas potius in negoē, q̄m in reloe fratr coloq̄nda ē.

Sectio. 3ª

De Oppositione priuatiua.

Oppossiō priuatiua sic dfinir — ē hūs, et priuaō, circa id subtm — p parlam hūs illigitr oīs frā debita subto, tempore a nā dfinito, ido Catulus ante septimū Diem n̄ dir cæcus p priuaoem, qa illi n̄ ē debita frā uissioīs ante septimū Diem. parla priuaō, denotat negoem frē natr debitæ subto. p parlam circa id subtm scatr subtm detreminatum, et aptum ad fram, ut ē hō rū uissioīs.

Quær 4. q̄nam der Dria inter oppossioem priuatiuam, et contraditoriam. Ex dari duplicem driam. 1ª. ē, q̄d oppossitio priuatiua uersatr inr priuaoem, et fram debitam subti; oppossitio uō contraditoria exercetr inter negoem, et fram indebitam subtō. 2ª. driā ē q̄d inr oppossā priuatiua dar medium; i. dar subtum, q̄d neq hēt priuatioem, neq fram priuatam; ut pōt in ligno, q̄d neq hēt uissum, neq eius priuaoem, sd puram negoem: oppossā uō contraditoria nullum hēnt medium, qa nullum dar subtm, d q̄ n̄ sit uum affrarē, l negare aliq̄m fram, ug eē album, aut n̄ eē album.

Replic ēt contraditoria hēnt medium, qa d hoē cæco, neq affrar uidens, neq n̄ uidens, sd tantum q̄d sit cæcus. Ex neg. instiam, qa negaō in oppossioē contraditoria sumitur indifrenter, et in coī, tam ad negoem q̄m ad priuoem, Vnd priuaō uissus ēt ē negaō in subto apto; et in hoc sū pōt dici cæcus n̄ uidens; ac p ind n̄ dar medium inter negoem, et fram negatam.

Sectio. 4ª

De Oppossitione Contraditoria.

Oppossitio contraditoria, ut iam insinuauimus, ē illa q̄ uersatr, inter.

inter aliqm fram possitiuam, et eius negoem, V.g. inter albem, et n̄ albedinem. Difas tn̄ ee pot V oppossio contraditoria sit oium maxa? R. affre, raõe qa illa e oppossio oium maxa, cuius extrema maiorem hent repugniam inr se, sd extrema oppossitionis contraditoriae hent maxam repugniam inr se, qd ostenditr, qa negaõ, et fra negata, neq dinitus compati possunt: gõ oppossio contraditoria e oium maxa.

Firmar. 1º qa opposa relatiua possunt compati in eod subto nalr, V.g. Paternitas et filiatio in eod Prio. Opposa contraria et nalr possunt uniri in eod subto, sal in gradibus remissis; et dinitus stare possunt in gradibus intensis. ppteria oppossio priuatiua sol uersatr inter priuaoem, a q pot subtm trancire ad fram. at uõ oppossio contraditoria exercetr inr negoem, et fram impossibilem ad qm subtm n̄ pot trancire. ppteria nec nalr, nec dinitus pot sil repiriri negaõ, et fra negata: gõ oppossio contraditoria e oium maxa.

Firmar 2. qa inr opposa contraditoria nullum dar medium: Opposa uõ relatiua, et priuatiua possunt here medium, qd ostenditr, qa pot dari subtum, qd neq sit pater, qa n̄ het filium, neq sit filius, qa n̄ het patrem, et dar subtum, qd neq e uidens, neq caecum, V.g. lapis: gõ opposa contraditoria st oium suprema.

Hinc col. Oppossitioem contrariam ee oium infimam, qa het tros nalr compatibiles in gradibus remissis, et dinitus in gradibus intensis. Oppossio priuatiua e maior qm relatiua; qa priuaõ directe expellit fram; una uõ relao alteram oppossam expellit indirecte, roe negois, quae secum affert.

Arg. 1º p aliqbus RR. inr opposa contraditoria dar medium; qa Prus sm se, neq e albus, neq n̄ albus, et na in 1º stu neq e contracta, neq n̄ contracta: gõ oppossitio contraditoria n̄ e oium suma. R. neg. 1am pem antis, et ad 2am. Rco oppossitioem contraditoriam n̄ uersari, nissi inr res sumptas

a pë rei, n̄ uō p̄ssissiue, et p̄ illum. unde Prius a pë rei, l̄ ē albus, l̄ n̄ albus, et nā a pë rei semp ē contracta.

Arg. 2. mag. distant illæ res inr̄ q̄s dar̄ aliq̄d medium, q̄m ille inr̄ q̄s nullum intercedit medium, sd opposā relatiue contrarie, et priuatiue hēnt medium, n̄ uō opposā contraditorie: go mag. distant illa, q̄m hæc. Rx dist. mai, mag. distant. res q̄ hēnt medium, loq̄tr, cond. phicē, et repugnanter, neg. mai, imo retorquetr argum̄, q̄a ubi dar̄ aliq̄d medium distantia extremorum ē limitata. ubi uō n̄ dar̄ medium distantia ē illimitata, ut pēt in Distantia infenita, q̄ dar̄ inr̄ Deum, et creuras: gō si inr̄ opposā contraditoria nullum dar̄ medium, signum ē, q̄d distantia sit illimitata.

Arg. 3. alia opposā semp includunt oppositioem̄ contraditoriam et aliq̄d amplius; q̄a q̄libet frā opposā hēt negoem̄ alterius, ut pēt in albē, quæ p̄pter oppositioem contrariam, q̄m hēt ɔ nigredine, hēt ēt negoem̄ ipsius nigredinis, ac p̄ conis pugnat sil contrarie, et contraditorie: sd maior ē oppositio sil contraria, et contraditoria, q̄m sol contraditoria: gō oppossiō contraditoria n̄ ē oiūm suprema.

Rx contraria in roē contrariorum sol opponi possitiue, tamq̄m unum ens ɔ alio ente, q̄d excludit, v.g. albō rū nigredinis, calor rū frigoris; p̄ ~~accens~~ accens uō ē q̄d ēt alioq̄n opponantr contradictorie, q̄a hæc oppossiō n̄ ē in roē contrariorum, et p̄ frās possitiuas; sd in roē negoīs alterius essiōe, et hæc pugna ē contradictoria tamq̄m negoīs ɔ frā negata, q̄ n̄ uersatr circa subtm, ut uersatr pugna contrariorum: gō contraria in roē contrariorum p̄ssisse, et rigurosse, et p̄prie n̄ pugnant contraditorie, q̄a in roē contrariorum possunt inueniri sil in eod subto sal dinitus, q̄d n̄ hēnt contraditoria.

Arg. 4. minus requitr ad oppossioem̄ contraditoriam, q̄m ad contrariam, q̄a ad oppossioem̄ contrariam st̄ nariā extrema possitiua, ad contraditoriam uō requitr unum extremum possitiuum, alterum nega-

tiuum, sd negatiuū ē min9, q̄m possitiuū: gō oppossiō contraria ē maior. Rx dist. cons oppossiō contraria ē maior entitatiuē, cond. in roē oppossitioīs, neg. cons. uum qd ē qd ad oppossitioem ɔtrariam requrantr plēs entitates possiuē, ad ɔtraditoriam uō una negatiua, altera possitiua, sd mag. repugnant inr se ēē et n̄ ēē, q̄m ēē, ɔ alio ēē contrario.

TRACTUS S.

De Signis.

DISPUTAO. I.

De essia. Signi in Coī.

Sectio. I.

in quo Concistat essia Signi.

Variæ Defenitioes Signi referuntr a C.C. q̄s merito repbant: et tand huic dfinitioī acqescunt — Signū ē id qd poē cognoscenti aliqd repsentat — ex q aperte Coligitr Signum fralr, et adeqte Comflari ex duplici rū, altero ad poam, cui sciat, altero ad rem, q̄m repsentat. Hæc snā ē Coīs. et P. 1º ex definitioe in q̄ uterq rūs exprimitr. 2º qa nullum signum pōt illigi fralr absque utroq rū. 3º qa uariato q̄libet rū uariatr Signum essialr, ut pēt incomptu q incognitus ē signum frale, cognitus uō ē Signū instrale. id ēt dclaratur in fumo, q p ut ē effūs ē signum nale ignis, q̄ndo uō imponitr ad scandum hostes aduentantes uariat rum̄ ad rem, et ē signum ex instituto.

Opinantr aliq Signū sol includere essialr rum̄ ad rem p qbus Arg. 1. essiā rei concistit in eo qd ē prius in tali re: sd rūs ad rem in signo ē prior, q̄m rūs ad poam̄: gō in solo rū ad rem concistit essiā Signi. Rx dist. mai, essiā rei concistit in eo qd ē prius in tali re adeqte, cond. in eo qd ē prius inadeqte, neg. mai. ɔ uō rūs ad rem sol sit prior inadeqte in signo,

ideo in eo tantum ñ conciſtit eſſia Signi, ſd̄ et in rū ad ꝓoām, ſicut eſſiā hoj ñ conciſtit adeqte in ſolo ali, ſt ſit purus, ſd̄ et in rali.

Arg. rūj ad ꝓoām é ꝓprietas rūj ad rem, ga ideo ſumuſ Vg dicit rum ad ꝓoām, qm̄ pōt duci in cognoem ignij, ga hēt ꝓportionem ꝺ ipſo igne: gō rūj ad ꝓoām ñ é eſſialis ſigno. R̄ neg. conſ, ga ſt rūj ad ꝓoām ſit ꝓprietas alterius rūj ad rem, tñ é eſſialis rū Signi fralr: ſicut Subſiſtia é ꝓprietas rū nāe ſubialis, et tñ é eſſialis rū ſuppoſti.

Arg. 2. imago domi abſcondita, ſpēj q̄ manent in aere, et alia Signa, q̄ ñ uidentr, ſt ſigna auſe, et tñ nullam ꝓoām dicunt rum autem: gō eſſiā Signi ñ conciſtit in rū ad ꝓoām. R̄ diſt. min. ñ dicunt rum autem ad ꝓoam ꝓ accens, et in aū exercito, Cōd. ꝓ ſe, et in aū ſignato, neg. min. ga hæc oia ſigna poſtulant cognosci, tamqm̄ obita a potentiis, ſt ꝓ accens aligndo ñ cognoſcantr, et hoc ſāt é ad eſſiam Signi.

Arg. 3. pōt dari adeqta rāō Signi ſine duplici rū: gō eſſiā Signi ñ conciſtit in duplici rū. C. anſ ga dant duo ſigna ꝺ triplici tantum rū, et hoc oſtenditr in comptū, q̄ agnoſco rum Vg. q̄ comptus rū mei é Signum fralr rū, et rū Angli agnoſcentis meum comptum é ſignum inſtrumentale ipſius rū, et tñ hic comptus hēt unum rum ad meum illum, et alium ad illum Angli ꝺ uēō tantum ad rum ſcatum: gō dant ſigna ꝺ triplici tantū rū.

R̄ neg. anſ, et ad ꝓbam illius R̄eo utrumq̄ ſignum ſtatherie duplicem rum ad rem, et ad ꝓoām, ga ſt rūj ad rem inſeruiat duobꝰ Signis, hoc ñ tollit, q̄ ſtineat fralr ad eſſiam utriuſq̄. declaratr explo: ga ſi duæ frē eſſialr diſtē, Vg. horū, et æqui informēt eand mām reſultabunt duo compoſta phica diſtā, ſt mā utriuſq̄ ſit ead: gō et ſt tiō rūj ad rem inſeruiat duobus Signis, ñ tollit gō Signum includat duplicem rum, ſicut illa duo compoſta includunt mām, et ſram.

Replic ex ucā ſubſiſtentia in duplici nāe ñ reſultat

duplex suppossum: gō ēt ex duplici frā in eād mā n̄ resultabunt duo composita. Rx neg. cons, dirsā rāō ē, qa subsistia ē ucā cā dnominandi suppossum fralr; ido, qndo dar una subsistia ucum tantū dabitr suppossum, at uō frā cum sit pars essialis compossi 1rio ubi primū multiplicatr, stim multiplicatr compossum, ita ut unū d altero negari possit, uum n. eēt dirē: equus n̄ ē hō, hō n̄ ē equus.

Sectio. 2a.

Alia argumenta soluta.

Arg. adhuc 1o. si rūs ad poam esset essialis Signo, cognito signo instrali ēt cognosceretr talis rūs. Rx neg. asumptum, qa ad signū instrale sol requritr qd prius cognoscatr, qm scatum, et sic ducat poam in cognoem; n̄ tn̄ requritur qd talis rūs ad poam fralr cognoscatr; sicut n̄ ē narium, qd cognoscatr comptus, qndo cognoscitr obtm.

Arg. 2. spēs supnales st signa: et tn̄ n̄ dicunt rum ad poam aliqm: gō rūs ad poam n̄ ē essialis signo. Rx dist. min. n̄ dicunt rum ad poam nalr sumptam, cond. n̄ dicunt rum ad poam eleuatam, neg. min; qa spēs supnales possunt inseruire illui eleuato p hum fidei, l luminis gloriæ.

Arg. 3. si esset impossibilis poā adhuc qlibet cā esset signū sui effus: gō sol rūs ad rem ē rāō essialis signo. Rx dist. ans esset signū inadeqte, cond. adeqte, neg. ans. qa tunc n̄ daretr rāō adeqta signi, q coalescit ex duplici rū. sicut si daretr tantū frā hoīs, et n̄ mā, daretr ho inadeqte, qa ho adeqte resultat ex mā, et frā.

Arg. 4. Vbum Dinum rū illus Beatorum ē signum creaturarum: et tn̄ n̄ dicit rum ad creuras: gō uterq rūs n̄ ē d essiā signi. Rx dist. min. n̄ dicit rum ad creuras in se, et absē, cond. qtinus signū ē creurarum neg. min. qa lt Vbum Dinum in suo eē n̄ pendeat a creūris, tn̄ in rōe signi conectitr ɔ illis. sicut cā conectitr ɔ suo effū, lt ab illo n̄ pendeat a priori.

LIBRARIA DA UNIVERSIDADE

Arg. 5. possibilis é spēs cōphensiua dei, et tñ n diret ruñ ad aliḡm poaī, ḡa nulla poā posset uti tali spē ad cōphendendum Deum: gō ruīs ad poaī n é essialis oi signo. Rx 1ª neg. mai. Rc 2. adhuc ꝓmitta mai, neg. min. ḡa si esset possibilis talis spēs cōphensiua, utiḡ foret possibilis aliḡ poā ad quam diret ruñ essialem tamḡm relatum trancendens.

Arg. 6. solus ruīs ad poaī disḡuit Signuñ frale ab instrali: gō solus hic ruīs é de essiā Signi. Rx neg. cons: ḡa ētkō et leo phicē sol dinḡuntur ꝓ frēs, ḡa mā é eiusd spēi in utroḡ, et tñ mā é cōstitutiua cōpositi utriusḡ.

Arg. 7. ppoā in coi n includit sit affirmatiē et negatiē: gō et signum in coi n includat ruñ ad rem, et ad poaī. Rx neg. cons, 1º ḡa bē pōt illigi ꝓpositio in parti ꝑ sola affirmatiē ł negatiē, nullum tñ signū pōt illigi ꝑ uō tantū ruñ 2º ḡa affrāō ł negāō sī Vriē ītrahentes ppoēm in coi, at nō duo ruīs n sī Vriē cōtrahentes signu, sd sī ipsa essia Signi contracti adeqte.

Impugnatr alia Snā.

Alia uia incendunt aliq, ḡ contendunt augere ruīs sat in Signo instrali. ł ḡbus Arg. 1. Signū instrale hēt unū ruñ ad rem scatam, et alium ad poaī cognoscentem ipsum scatum ex ui Signi prius cogniti, ꝑ quem ruñ disguitr a Signo frali. ꝓterea hēt 3um ruñ ad poaī cognoscentem ipsum signū: gō Signū instrale essiale includit triplicem ruñ.

Rx dist. ans Signū instrale includit 3es ruīs essiales ipsi Signo, neg. n essiales, sd 3um acciale, cōd. ans, ḡa Signū instrale in rōe Signi sōl includit duplicem ruñ, alterum ad poaī, alterum ad rem scatam: ł accēns uō é, gō prius cognoscatr, ł n cognoscatr; ḡa n ingreditr rationem fralem Signi in coi, sd talis Signi in parti.

Arg. 2. ruīs Signi instraliꝫ ad poaī cognoscentē prius ipsum Signū é ruīs Signi cogniti: gō narīō ingreditr essiam signi. Rx dist.

aliq̃ ẽ rũ Signi cogniti, q̃ Signũ ẽ, neg. q̃ obtm ẽ cond. aliq̃. qa rũ q̃ dat in fumo, Vg. ad poam cognoscentem ipsum fumum, n̄ ẽ rũ Signi, ut Signũ ẽ, sd ẽ rũ Signi, ut obtum ẽ: qa si talis fumus n̄ procederet ab igne, sd + illum imiẽ ẽ duceretr a Deo, adhuc heret eund rũ cogniti ad poam illum cognoscentem, nullum tñ heret rũ Signi ad ignem: gõ rus ad poam cognoscentem priꝰ ipsum Signũ n̄ ingrediti ẽsiam Signi, ut Signũ ẽ, sd ut puzum obtũ ẽ, q̃ rão ẽ cois aibus aliis obtis cognitis.

Hinc ꝺducer, nullum Signũ posse dari, nec diniti sine duplicitu; qa res n̄ pot dari sine sua essẽ, cum uõ uterꝰ rũ includatr in essẽ Signi, inde ẽ, qd Signũ n̄ possit reperiri sine duobus respectibus, sicut hones diniti pot dari sine alio reli, qa utrumꝰ adequate constituit essiam hois.

Sectio 3ª

Vbi sint hi Rũs Signi.

Quar. 1. Vbi rũ Signi concistant in relatibus ꝓntalibus, an in suntis ipsarum relationu? Rx. Existere in suntis ẽ opinio cois, quã tenet M. Soarez, P. Fon. d. 9. s. 2. et alii, qs refert, et segit P. Soar. l. tr. 6. d. 1. nõ 6. P. qa Signũ concistit essialr, in eo qd ducit poam in cognoem rei Scate, sd qd ducit poam in cognoem sti rũ suntaler, qd ostenditr, qa ꝓscita q̃libet relõe a Signo, et manente entitate Scatiua adhuc dat uã rão Signi: gõ essiã illius concistit in respectibus suntalibus, n̄ uõ in relatibus ꝓntalibus.

Sizm. qa Ca n̄ constituitr in rõe Cã p relõem ꝓntalem, sd puertutem absam causandi. ꝓpterea album n̄ concistit in relõe, sd in sua abia i. abbedine: gõ silr Signũ n̄ constituitr in rõe Signi p aliq̃m relõem superadditam, sd tantũ p. uertutem absolutam scandi.

Oppoam Snam tenent aliq̃ ex quibus Arg. 1. sile, et eqle concistit fratr in relõe silitudiis, et eqlitatis: gõ ex essiã Signi concistat in relõe

Rx neg. Cons. dirsä raö ē qa silitudo et aeqlitas n̄ hent alias frās a qbus pueniant, nissi relōes; qa albō sol facit fralr album, et n̄ sile fralr; et qn-tās sol reddit subtum fralr qntū, et n̄ aeqle: gō istae denominatioes aeqlis et silis dent pcedere a reloibus fralr; at uō Signū p suammet essiam scāt: gō n̄ indiget relōe, ut sit Signum.

Arg. 2. essiä vlis concistit in relōe: gō ēt essiä Signi. Rx 1º neg. ans. Rx. 2. dato antē neg. Cons, dirsaö raö ē, qa nä p se n̄ vlis: gō nariä ē aliq frä supaddita p qm fiat vlis: Signū uō p suam entitem nos ducit in cognoem Scāti: gō n̄ indiget aliq relōe supaddita ut fiat signū.

Arg. 3. raö fralis dēt disgui ab entitē mali: gō raö fralis Signi dēt disgui ab entitē mali ipsius signi. Rx dist. ans raö fralis dēt disgui ab entitē mali, semp neg.; aliqndo, Cond. ans et pēt uariis explis, qa uirtus causandi ad extra n̄ disguitr ab essia Dei; dind uirtus fralis re-cipiendi frās n̄ disguitr ab entitē mae 1ª neq raö fralis hois ab ali roali: gō silr phandum ē in Signō.

Arg. 4. oīs relaö ē signum sui funti, et tri: gō iam essiä Sig-ni concistit in relōe. Rx dist. Cons essia signi concistit in relōe, qndo ipsa relao sil ē signum, Cond. qndo relao n̄ ē signum, neg. Cons, qa qndo relao ē signū ipsamet p suam essiam ducit in cognōe sui funti, l tri, qn egeat alia relōe supaddi-ta, ut sit Signum.

Quar. 2. ∀ rūs Signi ad poam, qm ad rem sint trancendentales? Rx affrē. P. qa ille ē rūs trancendens, q lt in se sit absūs, tn dicit ordem essi-alem ad aliud, ut pēt in poä rū sui obti: sd rūs Signi, lt in se sint absoluti, essialr tn dicunt ordem tam ad rem, qm ad poam: gō st rūs trancendentes. hae ressuluō n̄ sol pcedit d signis creatis, sd ēt d increatis. qa Dinä Oipöa v.g. in roē Signi hēt rum trancendentalem ad creuras.

Arg. 1. rūs trancendens sil cognoscitr cum trō ad quem dicit

xiim; sd complitiv n cognoscunte sil cum suis obtiv: gō n si xiis trancenden-
tales ad obta. Rx dist. mai xiis transcendens sil cognoscite ⁊ trō ondo ipse
xiis postulat priusq cognosci cond. ondo n postulat priusq cognosci; neg. mai
ga complitiv utpote signa fralia n postulant priusq cognosti, ym obta, ad q heīt xiim
trancendentalem.

Arg. 2. cā creata n ordatiꝫ suam essiam ad scandum essiim: gō n hēt
ad illum xiim trancendentem. Rx dist. anis, cā n ordatr ꝑ suam essiam ad scan-
dum essiim in xōe cā tranceat; in xōe signi, neg. anis. ga nos ondo cognurs his
respectibus trancendentalib⁹ iam sumimus signu fralr in xōe signi, ꝑ en-
talis sit signum ꝑ suam essiam ut é complitiv xii obti; ꝑ entalis sit signu ꝑ ali-
qd superadditum ut é rasnus ꝑ impossitionem, vnd q signu fralr sumptum includit
duos xiis trancendentales.

Arg. 3. Ran⁹ q forib⁹ apensus é signu uini uenalis, et tri n respi-
cit trancendentalr, sd congēr uinum uenale: gō xiis signi n si trancendenta-
les. Rx dist. min. Ran⁹ matr sumptus et sine impossitione n respicit trancende-
talr uinu uenale cond. sumptus fralr cum impossitione q signū é, neg. min. nos xiō
n asserim⁹ entitem matem Rani cē signu, sd illud conflatum ex ipsa entitē
et impossitione, qd hēt xiim essialem ad suum scatum, et ꝓam utentem signo.

Sectio. 4ª

Quomō hi Riis componant inir se:

Quar. 3. V xiis q dam in signo tam ad rem, ym ad ꝓam constituant unu
ꝑ se, ꝑ unu accens.? Dico 1º xiis signi instralis iusta soiam snam efficiunt
unu ꝑ accens. P. ga xiis signi instralis ad ꝓam é qd negatiu, i. illa ithgibi-
litas, siue n repugnia, ym hēt ut cognoscatr a ꝓa; finā xiis ad rem é possitiu-
us, vg. xiis, quem hēt ignis ad fumu, tam ym ad suu essiim, sd ex possitiuo et
negatiuo resultat unu ꝑ accens: gō xiis signi instralis n constituunt unu ꝑ se,

Arg. 1. Signu instrale mouet poam ad cognoem p possitiuam entitatem, i. p suam essiam, et pportioem, qm hēt ut cognoscatr a poa: gō rūs ad poam ē possitiuus, ac p cōns constituit unu p se ꝯ rū ad rem, ēt possitiuo. Rx neg. ans, qa ille rūs, quem hēt Signu instrale ad poam n ē p suam pportioem, et essiam p qm inclinet ad poam, sd tantu p qndam n repugniam supadditam.

Arg. 2. rūs in Signo instrali ad poam ē possitiuus: gō facit unu p se ꝯ rū ad rem. P. ans qa oia signa p eand pportioem, q respiciunt rem, illam ostendunt poe, sd respiciunt rem p pportioem possiuam: gō ēt p eund rum possitiuu repsentāt rem poe.

Rx neg. ans: et ad pbaoem illius neg. mai, qa Signa instralia n repsentant rem poe p illam pportioem possitiuam, q scant ipsam rem, sd tantum p n repugniam, qm hent tamqm obta rū ipsius poe cognoscentis, signu uō instrale coalescit ex hoc rū negiuo ad poam, et ex rū possitiuo ad rem, quem hēt ipsu signu, vg. fum ꝯ rū ignis, q conectitr possitiue ꝯ igne, tamqm effus ꝯ sua ca.

Adtē hanc ressulutioem pcedere d signo fralr sumpto, qtinus includit iam duplicem rum: qa entas malis fumi vg. ē unum p se, qtinus componitr ex ma et fra phice: Si uō sumar, qtinus dicit rum negiuu ad poam, et possitiuu ad igne scatum, tunc fralr ē compossum p accens in roe signi.

Dō 2. rus in Signo frali componunt unu p se. P qa Signu frale ē rūs trancendens p suam essiam possitiuam, tam ad poam, qm ad rem scatam: vg. comptus, q ē signu frale, dedatr possitiue tam ad illum, qm ad obtum scatum: gō cum uterq rūs n disguatr ab ente possitiua comptus constituit unu p se in roe signi, sicut ipsemet comptus ē unu p se

Arg. 1 rūs signi fralis ad poam ē informabilitas, sicut rūs signi instralis ē illigibilitas negiua: gō facit unu p accens. Rx neg. ans, qa illa informabilitas ē ipsamet entas signi fralis, qtinus ē capax infrandi poam, ad qm dicit rum essialem in roe compsimpii, at uō signu instrale sol hēt qndam n repugniam

ut illigatr a poä

Arg. 2. ex rii ad agens, et ad passiens Comflatr unu p accens: gö et ex rii ad rem, et ad poam. Rx neg. Cons qa äo p ut sumitr rum rii ad Agens e entäs logä, et Compla, et id dum d passione, ex duabus iio entitatibus logë Completis n pöt resultare unu p se: at entäs Signi fralis sumitr phice, et possitive, et p ut sic Constituit unu p se.

Arg. 3. ut fiat unu p se dët dari räo mä, et frä: sd in his duobus respectibus n dar räo mä, l frä: gö n possunt Constituere unu p se. Rx dist. mai, ut fiat unu p se dët dari räo mä, l frä, semp, neg. aliqndo Cond. mai, in primis n. in signo frali nulla dar Compossitio dirsä ab ipsa entitë Signi, Vg Comptu. d ind inr duos pëis aquæ dar Compossitio p se, et tn neutra hët roem mä, l frärü alterius, sät n. e qd ad inuicem ordentr inr se

Adtë tn si signa sumantr sil ɔ reloibüs supadditis, qs fundant in se tam ad poam, qm ad rem; oiä signa eë Compossä p accens, qa ex relatiuo et possitiuo n Conflatr unu p se, sd nos hic loqmur tantu d respectibus absolutis, in qbus Concistit essiä Signi adæqte.

Sectio. 5ª

Propununtr aliq dificultëis.

1ª. difäs v mutato rii ad rem, nariö mutetr rüs ad poam, l e ɔª. v mutato rii ad poam nariö mutetr rüs ad rem, Vg. meus Comptüs, q e Signu frale, si ab Anglo Cognoscatr, pöt fieri Signu instrale; et Signu nale, si illi addatr impossitio, pöt fieri Signu ex instituto, ut pet in Iride, q e Signu nale pluuiæ impendentis, et sil ex instituto diuo d ~~diluuio~~ deluuio n amplius uenturo.

Dö igir. 1º. mutato rii ad rem mutatr ët rüs ad poam. hæc ressulutio pcedit in opioë docente dari dirsäs illigibilitates in dirsis obtis. P. igir.

resultio, ga dirsa entis hēt dirsam illigibilitatem ad poam, sō gndo uariat Signu p ordem ad rem, dat nova, et dirsa entis Signi: gō dat nova illigibilitas, ac pinde dirsus rius ad poam cognoscentem.

Dō 2. uariato rū ad poam ñ uariati nariō rūs ad rem: Vg. gndo Signu frale fit instrale mutati rūs ad poam, sō ñ uariati rūs ad rem. P. ga l Signu frale cognoscati, l ñ cognoscati a pōa, semp hēt eand repsentationem et conexionem ? obto, gō scat, ga cognosci, l ñ cognosci a pōa ē gō extrinsecum conexiōi et respectui ad rem: gō uariato rū ad poam, semp psistit id rūs ad rem scatam.

Prō. repsentaō in comptū ut ē Signu frale ē incognito, et ut ē Signu instrale ē cognito: sō repsentaō cognita, et incognita disgunti: gō Signu frale gndo fit instrale, uariat repsentaōem, ac pinde rum ad rem. Bx dō. min. repsentatio cognita et incognita disgūnti p ordem ad poam, cond. p ordem ad rem, neg. min: ga eē Signu incognitum, l incognitum, ? denominatiō ꝓueniens a pōa, et ñ a re scata.

2a dīsāt gsnam ex his respectibus sit prior in Signo? adēē Quosdam ñ ꝓcedere ? respectibus ut constituunt adēēte Signu in rōe compositi; ga p ut sic neuter rūs ē prior, ga uterq; sil componit ettiam Signi, sicut et al abē sit prius, gm rōale, tū in constitutiōe horū rerum ē sil, et nullum ꝓcedit.

Loquendum igit ē ? Signo in adēēte, et in alīs priorit, et in hoc Sū Rēo ad dīsatem, rum ad rem eē priorem rū ad poam. P. ? signo frali; ga repsentaō in comptu Vg. in g̃ concipit rūs ad rem ē ipsamet entis compta conexa cum obto scato, rūs rō ad poam ē ordinātō ipsius comptus, iam conexi ad ꝓstandum effum fralem inferendi poam: sō prior ē entis rei (in alīs priorit) gm effus fralis ipsius rei, ga ideo ꝓtat talem effum fralem, ga hēt talem entitem: gō rūs ad rem ē prior rū ad poam.

Firm. 1 ga in abē prior ē ettiā ipsius abēntis, gm effus faciendi album. Firm. 2. ga in gnte prior illigitr gō sit repletiua li, gm facere subiam repletiuam li: gō et in comptū prius illigatr repsentare suum obtum, gm facere illum cogno-

centem ipsum obtum, ḡ é rez. scata.

R. dnd ō Signo instrali, ga ruiʒ ad poaiñ in tali Signo é illigibilitaʒ, sive ñ repugniā, ut cognoscatr a poā, sō illigibilitaʒ rei, iam supponit essiañ ipsiusʒ rei, ido n. Signū instrale é illigibile, ga hēt entitem connexam cum scato: gō ruiʒ ad poaiñ, sive illigibilitaʒ in Signo instrali suppenit iam ꝑportionē, et ruiñ ad rem Scataiñ.

Replic. rāo grieā semꝑ é prior rōe spificā: sō in complā ruiʒ ad poaiñ é rāo grieā, ga é āo accidentiʒ ad informandum Subtum. ruiʒ uō ad rem é rāo spificā, ga é ruiʒ taliʒ accidentiʒ, i. repsentatiui: gō ruiʒ ad poaiñ sal in Signis formalibuʒ é prior rii ad rem. R. dist. min. ruiʒ ad poaiñ ꝑuenit sōl ā rōe grieā, neg. ēt trancest, min. ga complūs ñ sōl dicit ordem, et ruiñ ad poaiñ sīn rōnem grieam accidentiʒ, sō ēt sīn rōem speficam complūs, imo et in quante in talis complūs. ō igiī in ōi accidente sit prior rāo spificā taliʒ accidentiʒ, ḡm essiʒ fralis, ḡ ob eo ꝑuenit; priuʒ dēt reperiri in complū ēē tale accenʒ repsentatiuū rei, ḡm ordinatii ad poaiñ in ḡ facit essiñ fralem repsentandi.

Sectio. 6ª
De Reloibus Signi.

Quar. 1. ⁊ Signū respiciat poaiñ, et rem ḡ duplicem reloem? R. affie P. ga rōeʒ fundandi sīt diuſæ: gō ēt reloes sīt diuſæ. P. ainʒ ga Signū frale vg. respicit obtm, ut rem scataiñ, poā uō ut priuiñ cognoscēnʒ: gō ruiʒ ad poaiñ, et ad rem scataiñ sīt omnino diuſi. acꝑ loniʒ fundant in se reloes diuſas.

P. ēt id anʒ in signiʒ instralibuʒ; ga relaō ad rem fundatr in ꝑportiōe positiua, ḡm hēt Signū ō tali re scatā; reloo uō ad poaiñ fundatr in ñrepugniā, sive illigibilitate negiuā; ḡ rōeʒ sīt diuſa, ut ꝑ se pēt: gō ēt reloes Signi erunt diuſæ.

Repl. relatu, qd postulat nariö suum trum hēt ucam relo-
em ad illum, ut pēt in Vli qd hēt ucam reloem ad infiorā pla, qa illa postulat na-
riö, ut trum adeqtum; sd ēt Signū nariö petit tam rem, qm poam scatam: gö utr-
amq respicit p ucam reloem. Rx dist. mai relatum, qd nariö postulat trōs hēt
ad illos ucam reloem, si dēr ucā rāo fundandi, cond, si n dēr ucā rāo fundandi,
sd duplex, neg mai, Vle n. ido hēt unam reloem ad infiorā, qa hēt ucam roem
fundandi, i. ucam aptudem (qa n loqor hic d Vli in essendo, l in prando, sd p
ut respicit abiē infiorā) at uö Signū hēt dirsās roēs fundandi reloem ad rem,
et ad poam, ut iam diximus.

Quaer. 2. V reloes signi sint rēles, l roīs. Resol. 1. relao signi fralis
ad poam semp ē relis. P. qa signū frale creatum hēt oiā reqsita, ut fundet relo-
em relem ad poam, nimirū entitem relem, et relr existentem. qd si aliqndo Si-
gnū frale fuerit indistum a poā, tunc n hēbit reloem relem. sd hic agimus
d signis fralibus ordariis. q relr disguntr a poiis. Resol. 2. relaö Signi fralis
ad rem ē relis, qndo scatum relr existit, n uö qndo existit sol obtiue et
intensionalr, ut pēt in Comptū Antexi.

Resol. 3. relao Signi instralis nalis ad rem scatam erit relis,
qndo res scatā ēt fuerit relis, V.g. fumus rū ignis, erit uö rois, qndo res scatā
n fuerit relis; V.g. Comptiis rois, l entis roīs, qndo fuerit cognitus ab Anglo, qd fa-
cile pēt eis roibus iam asignatis.

Resol. 4. relao Signi instralis ad poam iusta Coiem opioem, n
ē relis, siue signū sit nale, siue ex instituto. P. qa haec relao hēt funtum rotum
negatiuū, nempe illigibilitem, siue n repugniam, ut cognoscatr a poā: sd qndo
funtum rotum ē negiuū, relao n ē relis, qa identificatr ɔ funto roto: gö relaö
Signi instralis ad poam n ē relis.

Inst. illigibilitas in signo instrali n ē funtum rotum, sd pxum relo-
is: gö haec relao ad poam ē relis. P. ans, qa funtum rotum ē illud, qd prius cogni-

tum ducit poaïn in cognoeïn scati: sd illigibilitas n̄ ẽ prius cognita: gd n̄ ẽ suntuïn rotuïn. P. neg. a nis, et ad pbacem illi, neg. mai. ga illigibilitas cum sit q̄dam ḡdi poaïe, q̄ manente signum cognoscit, et spificat cognoeïn in gñe cœ fralis et relaõ cœ fundatz rotë in poa, exe uõ in causalitate, ind ẽ gd relaõ signi instratiuꝫ ad poaïn fundatz rotë in illigibilitate, et pxë in mensura, i. in gdam imitatioë assumpta ab obto, uti somptus imitantꝫ.

Resol. 3. relaõ signi ex instituto ad rem ei n̄ ẽ relatiꝫ. P. ga n̄ hët suntuïn rotuïn rete phicum, sd tantu mole, gd retinet ab impotentiae, q̄ stl mole, et n̄ phicë recidet in signo ex institute: sd hoc suntuïn n̄ ẽ sufficiens ad fundandum relaem reem: gd tta

V Relaõ cœ coincidat ɔ Relaë Signi?

Suꝫ quarꝫ ẽ V gndo signu fuerit stl cœ, t effuꝫ, relaõ signi sit ead ɔ relaë cœ, t effuꝫ? hœc qstio n̄ hët luïn in signis ex instituto, et in aliis stlibuꝫ q̄ n̄ st cœ, t effuꝫ, ut p se pet.

Dico igit. ad quaem affe, ɔ Ar. et aliꝫ, qs segtr. P. Soar. P. tr. 6. d. 1 a nõ 198. P. ga gndo suntuïn, et truꝫ st id, ead ẽ relaõ: sd suntõ rotuꝫ, cœ ad effuïn et suntõ rotuꝫ signi ad scatuïn st ead, gd ostenditr. ga relaõ cœ in igne, vg xii fumi fundatr rotë in uertute ꝓductiua fumi, pxe uõ in aëe ꝓducente, ind truꝫ ẽ fumus, et relaõ signi in eõd igne fundatr in hac uertute ꝓductiua ignis, et pxe in aëe ꝓducente: et hët p tõ eund fumum ꝓductum: gd relaõ signi, et cœ st id.

Sim. ga ignis in tantũ ẽ signu fumi, in gntum ẽ cœ ipsius, et fumus in tantũ ẽ scatuïn ab igne, in gntum ẽ effuꝫ ipsius ignis: gd sub ead rõe frali: q̄ ignis ẽ cœ fumi ẽ signu fumi, et sub ead rõe frali: q̄ fumus ẽ effuꝫ ignis, ẽ et scatuïn ipsius ignis: gd relaõ cœ ad effuꝫ signi, et scati coincidunt in ead entitë.

Opposita sntia ẽ coïs apud Aristam, qs citat, et segtr P. Fon. d. 9. s

2. nō 9. ꝑ qbus Arg. 1°. si relaō Signi ~~fundatr~~ Coincidit ꝯ reloe cœ, seqtr eandem ēē reloem Signi, et scāti, qd ostenditr, qa relaō q fundatr in igne ꝑ ut ē cā fumi, ē ēt relaō Signi ꝑ ut ignis scāt fumū, et ē relaō scāti, qtinus ignis ē scatūs ꝑ fumum, sd ead relaō n̄ pōt ēē sil relaō Signi, et scāti: gō ead relaō n̄ pōt ēē relaō cœ, et Signi.

Rx dist. min. ead relaō n̄ pōt ēē sil signi, et scāti, si Signū, et scatūm n̄ disguantr inr se, neg. si disguantr Cond ~~ans~~ min. sicut qndo cā n̄ disguitr ab effū ēt reloes cœ ad effūs n̄ disguntr: gō silr tunc relaō Signi, et scāti inr se n̄ disguantur. Replic. ead res n̄ pōt ēē sil cā, et effūs: gō ēt n̄ poterit ēē signū, et scatūm. Rx dist. ans ead res n̄ pōt ēē sil cā, et effūs, phicē, et relr, Cond. viralr neg. ans qa implicat qd ead res phicē, et a pē rei sit prior, et posterior se ipsa, qd herēt si esset sil cā, et effūs relis, q implicaō n̄ dar, si ead entās phica sub una fralitatē sit cā, et sub alia effūs viralis, qd ēt pōt fieri in signo, qd sub una viralitatē pōt ēē signū, et sub alia scatūm.

Arg. 2 ex eo Aō, et Passio st essialr dirsā, qa aliqndo reperiuntr separatæ; sd ēt relaō Signi aliqndo ē separata a reloe cœ, ut cernitr in Signis ex instituto: gō relaō cœ, et relaō Signi disguntr essialr. Rx dist. mai Aō, et Passio ex eo ~~qd~~ sol qd reperiuntr separatæ disguntr essialr, neg. ex eo ēt Cond mai. qa Aō, et passio ex eo ꝑssipue disguntr essialr, qa ēt qndo inveniuntr Coniunctæ hēnt dirsōs rūs essialr, qa Aō sol dicit rum ad Agens, Passio uō ad passiens. at in cā ead st funtā reloīs cœ, et Signi.

Præpteria raō separabilitatis in dirsis Signis n̄ arguit qd in ead entitē, q ē sil cā et Signū n̄ sit ead relaō cœ, et Signi; qa ēt relaō Signi fralis ad rem invenitr separata a reloe Signi instralis ēt ad rem, et tn qndo Signū frale ē sil instrale rū dirsorum illuum, relaō ad rem scatam ē ead in utroq signo, qd n̄ negant ipsi adversarii: gō ēt, lt relaō Signi instralis ad rem aliqndo inveniatr separata a reloe cœ, tn qndo Signū fuerit sil cā, et Signū

eadem erit relatio Cœ, et Signi.

Arg. 3. relatio Cœ, et Signi hent dirsa funta: go relationes st dirsæ P. ans, qa relatio Cœ fundatr in ui productiua, relatio uo Signi fundatr in ui ostensiua: sd uis productiua, et uis ostensiua st dirsa funta: go relatio Cœ, et relatio Signi hent dirsa funta. Rx neg. ans ad pbatione neg. min. qa uis productiua, et ostensiua coincidunt in eadem Ca.

Arg. 4. uis ostensiua dicit ordem ad poam, cui ostendit Signu: uis productiua sol dicit ordem ad effum, quem producit; ita ut si n esset possibilis poa utens Signo, n daretr uis ostensiua, adhuc tn daretr uis productiua, q n pendet a poa cognoscente: go uis productiua nario disguitr a ui ostensiua. Rx dist. ans uis ostensiua dicit ordem ad poam, cui ostendentr, si sumatur adæqte, et sm rum ad poam, cond. si sumatr inadæqte, et sm sol rum ad rem, neg. ans, qa uis ostensiua adæqte sumpta includit tam rum ad rem, q ostenditr, qm rum ad poam, cui ostenditr. uis ostensiua sumpta p rii ad rem coincidit cum ui productiua, si uo sumatr pssisse p rii ad poam, cui ostendit, e dirsa a ui productiua

Arg. 5. si relatio Cœ esset eadem cum reloe Signi, et in Dinis relatio fillii eet cum reloe imaginis, et Silitudis rii æterni Patris, sd hoc n e admitendum: go neq illud ex q seqtr. Rx neg. mai, qa relatio filii e relis. ut pote constitutiua personæ dinæ; relatio uo silis in Vbo Dino rii Patris n e relis, ut docet M. Soar. lib. 4. d Trint. cap. 15 no 8. et rao huius e qa relatio Silitudis, et æqlitatis in Dinis e eadem cum reloe identitatis in essia et cum essia, siue na Dina sit eadem in Patre, et in Vbo Dino, nario relatio fundata in Na det ee eadem. Vnd relatio imaginis e rois, qtinus dicit silitudem in na, et e relis qtinus dicit Origine a Patre. sd hæc potius ad mam d Trinitate, qm ad phiam spectant, ido ea latius pcequi n e instituti nostri.

Sectio. 7ª.

De Distintioë inr̃ Signum Scatum̃, et poam.

Non ē dubium requri semp̃ aliq̃m distintioem inr̃ Signū, et Scatum, qa Signū ē medium, ut poā cognoscat scatum̃, ꝓpteria Signū ē id, q̃d poæ cognoscenti aliqd manifestat; quæ oiā d̃notant aliq̃m distintioem inr̃ Signū, poām et Scatum̃.

Quær. igir. 1. V inr̃ Signū, et scatum̃ semp̃ requratr distintio ex nā rei. Ante resuluoem q̃oīs sciendum ē dari duplex gūs Signi; alterū rele, et sm̃ se, alterum uirale et q̃ad nos, sicut ēt duplex dar̃ gūs cæ, altera, q̃ ē relis, et sm̃ se, altera uiralis, et q̃adnos. nempe q̃ndo inr̃ cam̃, et effum̃ intercedit distintio relis dar̃ cā relis, q̃ndo uō sol interuinit distintio uiralis dar̃ cā uiralis, et q̃adnos, id illigendū ē d̃ signis, his ꝓsupossis.

Resol. 1. inr̃ signū rele, et scatum̃ ēt rele requritr distintio ex nā rei. P. qa Signū eo mō postulat distintioem, q̃ ē signū: gō Signū ē rele postulat ēt distintioem relem, sicut cā, q̃ ē relis requrit relem distintioē ab effū. Resol. 2. inr̃ Signū uirale, et q̃adnos, sufficit distintio uiralis, et q̃adnos. ita P. Ouied. in log. Contr. 8. pun. 1 nō 4. P. Arri in logā d. 13. nō 4. ubi merito hanc q̃oem̃ apellat d̃ uocabulo. P. tn̄ 1º. qa distintio uiralis, et q̃adnos suficit ut dar̃ cā uiralis, et q̃adnos, ut pēt, q̃ndo aiā ē cā sui illus in opioē, q̃ disquit tantū uiralr ab aiā ipsum illum, sd oīs cā eo mō, q̃ ē cā, ē ēt signū sui effūs: gō ad signū uirale, et q̃adnos, suficit tantū distintio uiralis.

P. 2. qa Signū ē medium inr̃ poam̃, et rem scatam̃, atq signū sol uiralr distum̃ a suo scatō pōt ēē medium ad cognoscendum tale scatum̃, ut pēt in oipoā Dinā, q̃ ē medium ad cognoscendū essiam̃ Dinam̃: gō inr̃ Signū, et scatum̃ sāt ē distintio uiralis, et q̃adnos. firm. 1. in Signis fralibus, qa comptus

singularis repsentans comptum in coi e signu uirale illius, et tn sol uiralr disguntr inr se. firm. 2. in signis instralibus; qa hæc uox nome, scat oia nomina, ac p coris scat se ipsum, qn der distintio relis inr signu, et scatum.

Oppossam Snam tenent CC. d signis q. 1. art. 2. et alii. p qbus Arg. 1. mediu semp disguitr ab extremis: sd signu e medium inr poam, et rem scatam. go det disgui relr a p[illegible] a re scata. Rx dist. mai, medium semp disguitr ab extremis, si fuerit rele cond. si fuerit uirale, neg. mai; qa sicut ca requit relem distintioem ab effu, qndo e relis, et sol uiralem, qndo e uiralis; ita et signu, qndo est mediu rele postulat relem distintioem, n uo, qndo sol e mediu uirale.

Arg. 2. id n pot ee signu sui ipsius, sd ea q sol uiralr disguntr st id a pe rei: go n sat e distintio uiralis inr signu, et scatum. Rx dist. mai. id n pot ee signu sui ipsius, si fuerit omnino id, cond. si n fuerit omnino id, sd sat distum p roem, neg. mai. suficit igir distintio uiralis, ut res uiralr distæ n sint id uiralr, et sic poterunt ee signa, et scata.

Arg. 3. res, q st signa, dent ee signa ante operoem illus: sd ante operoem illus n dar distintio uiralis: go signu n pot scare rem ⊃ sola distintioe uirali. Rx dist. mai. res, q st signa, dent ee signa ante operoem illus si fuerint relia, cond. si fuerint tantu signa uiralia, neg. mai. sicut ca uiralis sol e ca fralr post operoem illus; qa suficit distintio funtalis, q dar ante operatione illus, tam ad cam, qm ad signu uirale, et qadnos.

V sit naria distintio Rassionis Rassiotinatæ?

Quær. 2. V inr signu, et scatum naria sit distintio roij rassiossinatæ, sc illa q het funtum in re, an sol sufficiat distintio roij rassiossinantis, i. illa, q nullum het funtu in re. Vo 1º si signu fuerit in pprium, et sine funto in re, sat e distintio roij rassiossinantis. P. qa cum signu sit medium inr poam, et sca-

tum, ac inr id, et seipsum, nil mediat pprie, sd tantu impprie, n pot ɔ sola distintioe libera, et impprria dari rigurossus ussus Signi, sd impprii tantu.

Do 2. si Signu fuerit pprium, et ɔfunto in re, naria e distintiorationis rassissinatae, i. ɔfunto in re. P. qa signu e medium, siue instrum inr poam et scatum, sd medium semp requirit aliqm distintioem ab extremis: go ut der signu ɔfunto tamqm medium, det here aliqm distintioem a re scata, q e extremu.

Arg. 1. ut der pdicatu, et subtum sat e distintio roij rassissinantis, ut pet in hac ppossitioe (Priis e Priis) sd oe pdicatu e signu sui subti: go ad signu sufficit distintio roij rassiossinantis. Rx dist. min. oe pdicatu e signu sui subti pprium, l impprium, cond. pprium semp neg. min.

Replic. illa ppoo (Priis e Priis) e ppria in roe identitatis: go et erit ppria in roe Signi. Rx neg. cons: qa ut ppoo sit ua, et ppria requirit identas inr pdicatum, et subtum: et q pradicatu fuerit minus distum a subto, eo maior identas dabitr, et consequer mag. pprie uerificabitr ppoo. at uo Signu (ut coligitr ex illius difioe) semp det repsentare aliqd, qd dnotat aliqm distintioem sat uiralem inr Signu, et scatum.

Arg. 2 sat e distintio rois rassiossinantis inr poam et scatu. ut pet in illu aia separatae, et illu anglico, q seipsum imie cognoscit sine ulla distintioe: go inr Signu, et scatu, nulla interuinit distintio. Rx neg. ans qa inr illum Anglicum, qtinus signu, et qtinus scatum dar sufficiens distintio ɔfunto, qa ex una pe e ipse illus ɔ au, qd e signu, et ex alia e solo illus sine au, qd e scatum, hac uo distintio, q e includentis ab incluso, sat e inr signu, et scatum.

Arg. 3. ead res pot ee imago sui ipsius: go et signu. P. ans qa scia Dina e imago, et repsentao oium obtorum cognoscibilium, ac pind e imago sui ipsius, qa et e obtm cognoscibile. Rx neg. ans, ad pbaoem illius, Rco

Sciam Diuam, ḡtinus imagine disgui a seipsa, ḡtinus ōbtm; ga sciā Diuā ḡtinus ē cognitiō sumiti se sola, ḡtinq uiō obtm sumiti ꝺ Religuis Atributis, sciā aut Diua sumpta se sola, sāt disguiti a conflato ex ipsa sciā, et religs Atributis.

Arg. 4. Diuiō ē signū sui ꝺfiniti, et tm ꝺfiō ē iō ꝺfinito: gō inīt Signū et Scatum nulla dāt distintio. Bx dist. min. ꝺfiō et ꝺfinitū st iō gad entitem, cond. gad muim concipiendi neg. min, ga ꝺfiō explicite declarat pēs, v.g. al roale ꝺfinitū iō eas includit confuse, v.g. ho.

Replic. et in ꝓdicōe identica v.g. Pruus ē Pruus, dāt diuersus mūs concipiendi eund Pruum, sed ut subtm iterum ut pratum. et tm in ꝓdicōe identica n dāt raō Signi et Scati: gō et inīt ꝺfiocem et ꝺfinitum n erit raō Signi et Scati. Bx neg. cōns diuersa raō ē, ga tt in ꝓdicōe identica iō Pruus mō sumatr ut pratum, mō ut subtm semp sumitr iō expse, et n confuse: at uiō ꝺfiō continet pēs expse, et ꝺfinitū eas continet in confuso.

Quar. 3 ḡnam distintio regratr inīt poam, et Signū? Bx regri eand distintiocm uiralem ꝺ funto in re. p. a sili ga Signū ē medium inīt poam, et Scatum: gō si regrit distintiocm uiralem ꝺ funtō ab unc extreme, i. Scato et ꝺi regrere eand distintiocm ab altero extreme, nempe poa.

fizm. 1. ga illus cognoscendo suum roale pōt duci in cognoscm ꝺi, cuius ē creatra, et tm inīt illum, et suū roale sōt intercedit distintio uiralis fizm. 2. ga Deus utitr sua Cipoa tanqm Signo ad cognoscm possibilium, cum tm inīt Diuam Cipoam Diuam, et illum finitum sōt ꝺi distintio uiralis.

Quar. 4. ḡ distintio sufficiat inīt poam, et Scatum. Bx sibi sufficere distintiocm uiralem ꝺ funto. p. ga illus cognoscendo suam Dziam indu- cere distintiocm uiralem ꝺ funto. p. ga illus cognoscendo suam Dziam indu- cit in cognoscm gruis soi ipsius indiuj, et tm inīt illum soiem et antem pōt duci in cognoscm gruis soi ipsius indiuj, et tm inīt illum soiem et partem sōt inuenit distintio uiralis fizm. ga illus finitus ꝓ creatra sit tam- qm ꝓ Signo pōt uinere in cognoscm sua Cipoa, et tm illus finitus sōt uiralr disguitr. ab eo Cipoa, ut pēt.

Quar 5°. ḡ distintio regratr inīt cognoscm Signi, et cognoscm Scati? Bx sufficere distintiocm uiralem. raōē ga hāc distintio sufficit

ad discursum uiralem q̄ uersatr in eaḋ cognoscendi, uiralitatu gistiæ
inīt duas fralitates, alteram, q̄ attingit cam alteram q̄ attingit ejum.
gō sibi unā uiralitas cognoscī attinget signū et alia scatum, v̄g. cognitō
q̄ sil tendit in etiam ignem, et ex ui illius in creuriā.

Sectio 6ª

Vregratr, gō eaḋ poā cognoscat signū et sil scatum?

Quar. 1. Vgndo una poā attingit signū, et alia scatum deī uiq; ultius signi
v̄g. gndo sensus percipit mum externum, et ille arguit aiam latentem an dehic
ultius signi instrativ. Resol. 1. in ppostito euentu suis n̄ utitr signo instrali, et raō
é euidens, qa sensus n̄ cognouit scatum, sō signū dēt semp ducere in cognoscīm
sciati: gō suis q n̄ cognouit scatum, n̄ utitr signo.

Resol. 2. et ille in tali euentu n̄ utitr signo instrali. ga ille tunc
n̄ cognouit scatum, i aiam latentem ex ui signi prius cogniti; qa ut supponimus
ille n̄ cognouit motum, q é signū aiæ: gō. n̄ utitr signo instrali. Dēj sufficere
simpatiam, q dari inr illum, et suum, ut ille ut ati signo. Pr neg. hoc, qa sim-
patia n̄ satē, ut ille cognoscat scatum ex ui signi ab alia poā cogniti. Sicut
et uoltus mouet illum, ut cgitet d hoc v̄ illo obte, ille tñ ex ui illius mutiōis
n̄ utitr signo instrali

Firm. subutio, qa tr aligs agnoscat xanu. p foribus apensum scarē
res uenales, si tñ inīē ducatr in cognoscīm rerum uenalium, n̄ dīr uti signo
ex instituto, qa tr n̄ cognoscat scatum, n̄ illud cognouit ex ui signi: gō et
tr ille agnime cognoscat motum eē signū aiæ latentis, si tñ n̄ agnoscat
ipsam aiam latentem ex ui motus, qē signū, n̄ dīr uti ppie signo.

Repl. phasma expressum ē signū fratr xū illius, et tñ n̄ imprimitr in
illu inīē: gō ejr tr motus n̄ cognoscatr inīē ab illu. exit signū instrale
xu ipsius illius. Pr 1o. neg. mai. Pr 2. neg. cons. diuisa raō
é, qa ḋ roē signi fratis sorē gō in cognitū ducat poam
in cognoscm, tr n̄ informet ipsam poam cognoscentem.
gō hēt phasma expressum p extrīcam assistentiam iusta
hanc opiōē. at nō ḋ roē signi instralis é gō cognitū ducat
poam in cognoscīm sui sciati. und ḋ motus n̄ sit cognitus ab
illu, ut supponimus, n̄ pōt illius dici uti signo instrali.

Quar 2. ḋ sat totū supposū dicatr uti signo in ppio

euentu, hæc ḡō multū hēt d nomine, ḡa si attendamus ad de nominoem obsē duīn ē totum suppositiū usi signo, ḡa includit utram ꝙ poām, sc. sensum ḡ attingit signum et illum, ꝙ cognoscit scatum: ḡō totū suppositū d nominatiue utitr signo et scatō.

Si tñ rem atente conideremus duīn ē totum suppositiū in ꝓdicto ūi uti signo, ḡ opiō ē cois ḡud. Soar. l. 12. 6. nō 62. P. ḡa tunc dīr suppositū uti signo, ḡndo aliq̄ eius poā utitr signo: sd in dicto euentu nulla poā ꝙ se loquēdo utitr signo adeēte: ḡō neq̄ totū suppositum, siue subtum dīr uti signo instrati.

Arg. 1. iusta D. August. Signū ē ḡ seipsum censui, et ꝓter se aliḡ aiī repentat; ḡō ḡndo Signū attingitr a sensu, et scatū ab illo, dr̄ uti Signo. Rx D. Augst. itelligenda ēē, ḡ illius mediantibus sensibus ꝓcipiat sīl Signū, et scatum; ḡ illius ḡnōia damnatus ē ad ſpetuū carcerem indiget sensibus ut rerum notitias hauriat.

Arg. 2. tunc una poā utitr signo ḡndo ex ipso Signo moueturad cognoem scati, sd illius ex notitia oculi moueri ad cognoem scati ꝙ naleṁ simpatiam: ḡō sal suppositū dīr uti Signo. Rx dist. mai, tunc poā utitr Signo ḡndo moueri ad cognoem scati, ex cognōe ꝓpria Signi, cond. ex notitia aliena, neg. mai; ḡa tunc sol dr̄ uti Signo occasionalr, malr, et impꝓprie, n uō fratr, et ꝓprie.

Arg. 3. si illius cognoscat ꝙ unū aiīn Signū, et ꝙ aliud Scatum ꝓprie utitr Signo: ḡō ēt ḡndo Suppositum ꝙ unam poām attingit Signū, et ꝙ aliam Scatum, ꝓprie utetr Signo. Rx neg cons, ḡa talis poā, nempe illius ducitr fratr ex iīs Signi ꝓius cogniti in cognoem scati, ꝑ cognōes sint diūsæ, at uō suppositum (ut supponimus) nunq̄m utitr ꝓprie Signo, ḡa nulla illius poā attingit cognoem Signi ad scatum

l scati ad Signu. hoc tn ut iam aduerti n e illigendu d nominatiue, qa p ut sic pot suppositum dici uti Signo, et Scato, qtinus una poa diuisiua cognoscit signu, et altera Scatum.

DISPUTAO. 2ª
De Signi Deuitione.

Sectio. 1ª
Deditur signu p ordem ad poam.

Plei Signi duitiones memorent CC. 1º. e in Signa memorativa, Denstriua, et Prognostica. Signa memorativa st illa, q aliqd pteritum scant, Vg imago Crucis Sacrosanctae, q Seruatoris mortem pteritam repsentat. Signa denstriua st ea, q rem psentem demonstrat, ut fumus rii ignis. Signa pnostica st illa, q aliqd futurum pnunciant, ut e illud apud Poetarum principem d sole

Caeruleus pluuias denunciat, igneus Euros.

haec tn deuitio ut pote uald accialis, et extrinca merito repbatr.

2ª. Deuitio e in Signa ppria, et impppria. Signa ppria st illa, q ex na sua, l ab alio st 1º. instituta ad Scandum, ut Comptus, et uoces, Signa impppria dicuntr illa, q lt scent, tn n st p se 1º. instituta ad Scandum, Vg. Coe, et effus. haec duitio et reiicitur, qa facit impppria signa nalia, ut st Coe, et effus.

3ª. duitio e in Signa practica, et Speculiua: haec duitio et Coier repbatr, qa n pcedit p Driam intrincam in roe Signi, sd tantu p aliqd extrincam, et accialem ipsi Signo, ut e here poam, l illam n here ad Causandum, qd e ee practicu, l Speculiuu. his igitr duitionibus reiectis.

Resol. 1. Signu in Coi diditr p ordem ad poam, l ad rem scatam; p ordem ad poam diditr in Signu frale, et instrale; p ordem ad rem diditur in Signu nale, et ex instituto, in hac igitr Sect. sol agemus d signo frali, et ins-

trali, q̃ sĩ in ordĕ ad poam.

Resol. 2. Signa fratio sĩ imagines, et sĩlitudĕs rerum, q̃ in pris̃ consignata eas̃ ducunt in cognoscĕ sui scati, melius tñ definit Signu frale eiõ, gõ insognitum ducit poam in cognoscm sui scati – appellat Signu frale, ga informans poam illam ducit in cognoscĕ scati, t̃ in rõĕ principiũ, ut sĩ spĕs̃ impressa, t̃ in rõe tri, ut sĩ somnus

Resol. 3. Signa instralia sĩ illa, q̃ prius̃ cognita ducunt poam in cognoscĕ sui scati, ita se hẽt fumus ad ignĩs̃, uocant signa instralia, qa sĩ q̃am uelut instra rei scatĕ; nam Signa instrale semp prius̃ cognitu ẽ instrum ducendi poam in cognoscĕ.

Inquires̃ V hæc deuitio sit adæqta. R. affir. Poi, rão ẽ, qa oĕ Signu, gõ ducit poam in cognoscĕ alicuius̃ scati, t̃ ẽ insognitum, et ẽ Signu frale t̃ ẽ prius̃ cognitum, et ẽ Signu instrale: gõ deuitio ẽ adæqta. firm. ga scare insognitum, t̃ cognitum sĩ driĕ essĕ alr oppositũ: sõ Signa frale scãt ñ postulans prio cognosci, et Signu instrale scãt postulans prio cognosci: gõ deuitio fit in membra essĕ alr oppositũ, ac p̃ cõis̃ ẽ adæqta.

Argã Soluta.

Arg. 1. imago siue spĕs̃, q̃ ẽ in speculo ẽ Signu frale, go ẽ ciusd roĩs cum illa q̃ ẽ in oculo: et tñ illa spĕs̃ in speculo prius̃ cognita ducit poam in cognoscĕ sui obti: gõ Signa fratio prius̃ cognescunt, ac inde ñ distinguũt a Signis instralibus. R. neg. min. ga spĕs̃ reflexa in speculo ñ uidet, sõ sol uidet. obtum ñ representatũ p̃ ipsam spem reflexam in speculo; cum n. spĕs̃ ñ sit lucida, t̃ colorata, uideri negt a oculo, ga ẽ extra illius obtum.

Arg. 2. spĕs̃, q̃ manent in aere ñ sũt signa fratio, ga ñ ducunt poam in cognoscĕ: gõ ñ bẽ numerantr inr signa fratio. R. neg. ais, ga illæ spĕs̃ adhuc sic ordinatr ad poam, p̃ accens̃ rõe ẽ, gõ aufr ñ informent

poam, q si in illa Consignarentr eam aultr ducerent in Cognoem, sicut aliæ spes, q in poa imprimuntr.

Arg. 3. essia Anglica e Signu Dei Creoris, rii ipsius Angli: et tn n e Signu frale, tumqa n e imago intensionalis Dei, tum qa Cognoscitr prius ab ipso Anglo, ppteria m e Signu instrale, qa Anglus n Cognoscit prius suam essiam, qm Deum, sd Cognoscit utrumq sil: go diuitio n e adeqta.

essiam Rx et Angli essiam ee signu instrale, qa ad roem signi instralis n reqritr, qd Signu Cognoscatr prius aliq prioritate reli, sd sol reqrit, qd prius Cognitum sat in aliq prioritate rois ducat poam in Cognoem scati: qd pet explo essiæ dinæ, q rii beorum e signu instrale Creuraru, et tn Cognoscitr sil ɔ creuris: go et lt essia Angli Cognoscatr sil ɔ Deo erit Signu instrale, qa postulat prius Cognosci, qm Deus sat in aliq prioritate rois.

Arg. 4. ead entitas pot ee sil Signu frale, et instrale; frale, si n prius Cognoscatr; instrale si Cognoscatr prius: go deuitio n e adeqta, siqd n fit in membra essialr opposita. Rx dist. ans. ead entas pot ee sil signu frale, et instrale, malr sumpta, Cond. fralr, neg ans. et nos n agimus hic d Signis malr sumptis, sd tantu fralr Concideratis

Soluuntr aliqt dubia circa psedente Doam.

1m dub. e V hæc ditio sit uuoca? Resol. 1. si Signu sumar malr, ditio n e uuoca; qa Signa malr sumpta alia st subiæ V.g. ignis, alia st accia, ut spes et Comptus, et alia st negiua, V.g. negoes rii frarum negatarum, sd ad possitiuum et negiuum nil dar uuocum: go hæc diuitio malr sumpta n e uuoca.

Resol. 2. si sumar Signu fralr, ut adeqte includit duplicem rum et ditio n e uuoca. P. qa rus signi instralis ad poam (iusta uulgare opioem) e negiuus; rus uo ad rem e possitiuus: go adhuc fralr n e diuitio uuoca siqd alter rus e possitiuus, et alter negiuus in Signo instrali. Si

uio ꝓcedamus in Snā, q̄ docet utrumq; ruin ee possitiuum: tunc diuitio erit uuoīa, q̄a dāt eiā regtiua ad uuocoem.

Resp. 3. Signu si sumāt p relōe pntali ꝓportionate, i. relōes relēs, ad relēs, et relōes roīs ad relōes roīs, erit uuocuin. Sed q̄a hic nulla apparet rāo analogiæ, namlt sentiā sint alogā, hoc pacto refert ad relōes, q̄ n sumunt suam uuocoem a suntiis, et sic ab eod nio referedi.

2m. dub. q̄ Vtrū ditio sit imia? Rc affiē. P. q̄a nil apparet q̄d miet inīs Signu in cōi, et Signu frale, ac instrale: q̄d ditio q̄ imia. Infēr q̄d eadē spēs collocate sub duobus generibus n subalternatis; et ꝓ hoc q̄a sumus Vg. p ordem ad ꝓcem collocate sub Signo instrali, p ordem nio ad rem sub Signo nali, ad Signu nale, et instrale n subalternante, q̄a nec oē Signum nale e instrale, ut pet in Spebus, et Comptibus, q̄ sī signa nalia, et n instralia. nec oē Signu instrale e nale, ut pet in Signis ex instituto: q̄d eadē spēs collocati sub duobus generibus n subalternatis.

Rc dist. cōis: q̄d eadē spēs ponit sub duobus generibus n subalternatis frale, et sīm eand ꝑtem methām neg. malē, et sīm dicēdas ꝑtes, cond cōis, et rāo huius q̄ q̄a sumus q̄ndo ponit sub Signo instrali, sol ponit frale sīm ruin ad ꝓcem, q̄ndo nio collocate sub Signo nali sol sīm ruin ad rem: ruis nio ad ꝓcem, et ad rem si dicēdæ spēs sal frale, et methē. hoc, aut nullū e inconueniens, q̄d eadē res sīm dicēdas fralitates, et inadeq̄te ponates sub duobus generibus n subalternatis ut pet in hoc, q̄ inadeq̄te collocate sub corpore, et Spū, q̄ n subalternante.

3m. dub. q̄ nis spēs Signi sumptæ methē, et adeq̄te dicāte?

Rc 1o. Signu methām dici imie in 3es spēs, nimirū in Signu nale instrale, in Signu nale frale, et in Signu ex instituto instrale. Rc 2. q̄ aligbus RR nos n hērē nomina ꝓpria, q̄bus explicemus spēs Signi ꝑ diuitioem in methām, et adeq̄tam.

Sectio 2ª

De diuitiõe Signi p ordẽm ad rem.

Diuidit Signu p ordẽm ad rem in nale, et ex instituto. Signu nale e id qđ ex nia sua hẽt uim scãndi apud oẽs, Vg. fumus, q apud oẽs ex nia sua scãt ignem. Signu ex instto — e illud qđ ex libera uolũte alteriuꝰ dirigit scãt. Vg. uoces, q scãnt ex impositiõe hominu.

Quar. Ut hec diuiõ sit adæqta? Rx affiẽ. P. qa qđ qđ aliud scãt p hẽt uim scãndi ex nia sua, p ex uolũte, et impositiõe alteriuꝰ. Si 1ª p signu nale, si 2ª e Signu ex instituto: gõ diuiõ e adæqta. Item qa scãre ex proprio nã, p ex uolũte alteriuꝰ ẽ diuiõ etiã oppositã. Vt hec diuiõ sit inmã et Vuã? Rndu e eo mõ, q supra diximus d alia diuitione p ordẽm ad poãm.

Arg. 1. oẽs fœuiæ pendent a libera uolũte dei: gõ oẽs sũt Signa ex instituto. Rx dist. aiã oẽs fœuiæ pendent ex uolũte dei, qđ existiam fore, qđ uim scãndi, neg. aiã: id enim e d imagine facta ab Artifice, et a complu pducto a Deo Vg. qa hæc oia dependent a uolũte huiꝰ, qđ existiam sol, et ñ qđ etiã, et uim scãndi, q̃m hẽnt p ex nia sua, p ex uolũte imponentiꝭ.

Arg. Signu ex instituto. Vg. Ramꝰ post impositionem nil amplius hẽt, qđ antea ñ habẽt: sd ante impositionem nil scabẽt ex instituto: gõ neq post impositionem. Rx dist. mai, Signu ex instituto post impositionẽ nil amplius hẽt primum fond. nil amplius hẽt mole, neg. mai; qa ramus post impositionem hẽt aliam uoltem imponentiꝭ, q̃ mole pseuerat in ipso ramo.

Arg. 3. Si darentꝰ alia signa nalia essent Vg. cœ et effuꝝ: sd cœ sœpe ñ scãnt effuꝝ, neq effuꝝ cœ: et hoc ostenditꝰ qa multoties cognoscimus cœ, q̃ cognoscamus effuꝝ, et e 2ª gõ cœ et effuꝝ ñ sũt signa nalia. Rx neg. min, edit. illatꝰ q̃ssecutionem, ex multoties cognoscimus cœ,

qn cognoscamus effum p accens, cond. p se et ex ui cae neg. min. qa qndo cognoscimus cam in roe cae semp debemus uinire in cognoem alicuius effus lt p accens, et roe alicuius impedimenti aliqndo n cognoscamus effum.

Arg. 4. Signu, qd Deus impossuit Chaimo ne occideretr ab aliq, neq erat Signu nale, neq ex instituto, et pbas hoc qa in primis n erat signu nale siqd dependebat a libera uolte Dei, dind n erat signu ex insto qa scat id apud oes, qd n dar in Signis ex instituto: go Deuitio n e adaqta. Rx neg. ans qa hoc erat Signu nale, nempe qdam tremor corporis, q hoes comouebat nalr ad comissarionem ne occiderent Chaimo, et lt dependeret qad uoltem Dei, hoc erat tantu qad existiam et n qad uim nalem scandi misseriam hois.

Alia uia impugnat hanc duitioem P. Lell. d. 9. s. 1. no 3. p q Argadhu. s. mappae mensis impossitae scant prandium, et cenam, canis psedens scat Dnum suu: frequens clientu comitatus scat dinastam: crux sacrosanta scat seruatoris mortem: et tn oia haec n st signa nalia, neq ex instituto: go ditio n e adaqta.

Rx neg. min. ad 1um explum Rx mappas possas in mensis scare prandium, l cenam ex hominu uolte, q consueuerunt extendere mappas in mensis ad manducandu. ad explum d cane Rent aliq ee Signu nale. Dni sui, qa ille instintus canis, siue illa natiua gratitudo het conexioem nalem ɔ haero. Alii Rent ee Signu ex instituto ppter illam consuetudem, q interptatiue pendet ex uolte hominu, q uolunt scare Dnum p canem psedentem. alii tand Rent nullu ee Signu qa n het nula infalibilem conexioem ɔ Dno uiniente qa sepe illu n comitatr. ad explum d frequenti comitatu Dinastae Rx ee Signu ex instituto huno qtinus hoes uoluerunt scare nobilitate intreptatiue ex magna ponpa et

comitatu clientu. ad explu d crusse Sacrosanta. Rx ee signu nale, qa fuit felix instrum, et ca nostrae redentionis ob morte seruatoris nostri.

Disputaõ 3ª
De Voce, & scriptura.

Sectio 1ª
Qmõ Voces sint scatiuae Comptuu, et reru?

Supponendu 1º. e ɔ Arle, uosses ee signa comptuu. Supp. 2. Comptus ee id apud oes, n ita uõ uosses, et scripturam. Sup. 3º. ɔ eod phõ dari aliqs comptus ueritate carentes, sd d hoc agendu nobis e. d. sequenti. nunc

Quaer. 1. V uosses scent imie tam res, qm comptus? n pcedit quaestio d uossibus imie impossis ad scandos ipsos comptus; ut hae uosses, aphentio, iuditiu, discursus, tta. qa d his nemo dubitat: tota igir qstio e d uossibus, q alias res scant, v.g. ho, lapis, tta. d his igir Quaer. V scent sol rem, l sol comptum talis rei, an comptum sil, et ipsam rem.

Rx scare utrumq sil. ita P. Arri. d. 13. s. 2 nõ 30. P. Telles d. 11. s. 2ª. nõ 1. et alii qs citat, et seqtr. P. Soar. L. tr. 6. nõ 327. P. qa uosses st impossae 1rio et directe ad scandum res, qd ostenditr 1º. ex Sacra pagina Genes. ios. 2. ubi dir Deum adduxisse cunta alia ad Adam ut ea ppriis nominibus appellaret. Ostend. 2. qa si uosses n scanrent res, sd tantu comptus ppossitioes essent fae, qa tunc id ualeret haec ppossitio: Priis e hõ, atq haec comptus hoij e comptus Pri, q e fa.

Ppteria qd uosses et scent comptus. P. 1. qa uosses auditae ducunt in cognoem comptuum loquentis; qndo n. audio loquentem, formo iuditium, q iudico a loquenti pcipi illa, q uosse pfert: go uosses scant comptus. P. 2. qa uosses scant ex uolte hominu, sd hoes p uosses uoluerunt scare, n sol res, sd et comptus, et hoc

ostenditr, qa sermo fuit inuentus ad conuertiū hunium, qd consistit in sonoriē sonoruiū, q sononicas ꝺ nō possit fieri imiē p ipsos somptus, nazio dēt fieri p signa ex instituto, i. p uoces q manifestant conceptus.

P. 3. q si uoces n scāt somptus nullū ꝺbit mendatiū, qa mendatiū tunc dāt, qndo p uoces deloramus dictum somptū ab illo, quem in re hemus in mente: gō si uoces n scāt somptus, numqm dāt mendatiū, qd scīet illum dictum somptum, quem hemus in mente. P. ulto ex D. Augost. lib. 15 ꝺ trinitate Cap. 11. ibi, Verbum qd foris sonat signū uerbi, qd intus latet.

Arga Soluta.

P straria Snā pugnant acriter Scotus, et uniuersa illius Scola ꝺ Gabriele, Ockam, Duran. et aliis, qbus fauet P. Ouid. in loga, conti. 8. pun. 3. nō. 7. P. thom. Cantonus in log. ꝺ. 82. S. 4. nō 2. p qbus Arg. 1. si uoces scāt somptus, oēs propositiones sūt ꝑ: et hoc ostend. qa id ualeret hec ꝓpō, Petrus e hō, atq hec, somptus Petri e somptus hominis, ꝺ hoc n e dubium: gō neq illud ex q segtr.

R neg mai. qa lt uoces scīent res et somptus scānt ꝺ hac Dria, qa scānt res doctrinales somptus uō n doctrinales: eo qd in cō sermone frequentius usurpantr uoces p rebus et n p somptibus, und deducēs dari alia signa doctrinalia, i. illa, qbus utimur spialr in docendo, nempe somptus, uoces, et scripturas; alia uō n sūt doctrinalia, Vg. fumus, spēs impressa et si uoces sint signa doctrinalia n scānt doctrinales somptus: qa in oīe sō permutatio + p rebus et n p somptibus

Arg. 2. ex hoc segtr oēs uoces ee equoces, qa hāt duplex scatum nempe rem, et somptum: gō quemadmum hec uox hō, e equoca ad hoem pictum, et uum: ita et erit equoca ad rem scatam, et ad somptum. R neg. ant. nec e qa ex eo hec uox hō e equoca ad hoem uum et pictum, qa ut rq scat doctrinalr, at uō uoces n scānt doctrinalr somptus ideo n sūt equoce ad ipsos somptus.

Arg. 3. uox scīat tantū id qd audiens intelligit, et qd loquens uult

scarè, sd audiens illigit rem, et n̄ comptum, et loquens intendit scare rem et n̄ comptuñ: gō uox n̄ è scatiuū comptiū. R̄ dist. min. audiens sōl ꝙcipit rem et loquens sōl explicat rem doctrinalr Cond. n̄ doctrinalr neg. min. ga audiens uocem, lt 1rio ducatr in cognoem rei scatæ, tñ 2rio tendit in comptum ipsius uocis. sicut q̄ legit scripturam lt directe tendat in rem scatam, tñ ducitr in cognoem uocis, cuius lo substituitr scriptura.

Arg. 4. Psitaci, dormientes, et ignari linguæ latinæ ꝓferunt aliqs uoces, et tri nullum formant comptum in illu: gō sōl hæ uoces n̄ scaint comptiū. R̄ neg. conis. ga tales uoces n̄ sī sermocinales more huiō, q̄ ꝓcedit ōstio. Dōe gō ēt hæ uoces hēt aliqm cognoem, cui respondeant: ga uox psitaci hēt aliqm notiam in phantasia illius uocis qm ꝓfert. id dim̄ d dormientibus.

Arg. 5. uoces mentientis n̄ scaint comptiū, q̄a iusta illud plogui mentiri è 3a mentem ire / R̄ neg. assumptu, ga lt uoces mentientis n̄ sceint comptiū indicatiuū, scaint tñ comptiū aphentiuū et rāo huius è, ga in illu mentientis dant duo comptiū, alter indicatiuus a q̄ diformantr ubi, alter aphensiuus, ꝑ conformantr, neq̄ hinc segr dari in illu duo ꝓpositiones fratr contraditorias, sd dari unam indicatiuam, et aliam aphentiuam, q̄ inir se n̄ contrariantr.

Alia uia gradiuntr aliq̄ M. q̄ existimant uoces scire tantū comptiū et n̄ res. q̄ his Arg. 1. uoces fuerunt inuentæ ad aperiendū comptiū, qs p se n̄ possumus explare: gō uoces sōl scant comptiū. R̄ dist. aīs, uoces fuerunt inuētæ ad aperiendos comptiū sōl, neg. ēt Cond. aīs, ga uoces ad explandū utrumq̄ fuerunt inuentæ.

Arg. 2 hæc uox chimera, Blitrim, tta nullam rem scaīt: gō sōl scaīt comptiū. R̄ hanc uocem / chimera / n̄ scarè rem uam, scare tñ rem fictam. fferia hæc uox blitri, et aliæ siles nullam rem scaīt, ga n̄ hent impossibilem, nostra uō quattio sōl qeritr d uocibus scatiuis, et q̄ hent impossibilem.

Arg. 3. Aules docuit uoces eē signa comptuum: gō

comptiũ ñ scant rez. ℞. Arlem dowisse uossez ee signa comptuum et sil rezu. Arg. 4. nullus equalent uossibus, et tñ ñ scant rez: gō uossez sol scant comptiũs. ℞ negmin. ga multi et explicant rez p nullus q substituunt uossez.

Arg. S. Sinchatagoreumata Vg. si, aut, et silia sol indicant animi affectus, et ñ rez: gō uossez ñ ee scatiuæ rezum. ℞ dist. ains Sinchatag. n scant rez dissiuntim et p se, cond. coniuntim, et ꝺ aliis uossibus, nag. ant; ga Sinchateg. pse ñ st uũs, et huiũs sermo, sō ꝺiuncta ꝺ aliis rebus scat tam rez. qm comptiũs.

Sectio 2ª

Uossez scent comptiũs et respirsant scoez.

Quær. 2. Uossez p eand impositiõe scant sil rez et comptiũ? Resoluõ sit uossez p eand impositionem scant rez in recto, et comptiũ in obliq. ita Arri. in log. d. 13. nõ. 31. Ouied, Gonsalez, S. Cruz, Lintius, et alii qs segt. P. Soar. l. in log. tr. 6. nõ 334. P. i. ga uossez illud scant 1ᵐᵒ et in recto p q 1ᵐᵒ accipiuntur; sō 1ᵐᵒ et in recto accipiunt q rebus, et ñ p comptibiũ: gō 1ᵐᵒ, et in recto scant rez, et 2ᵐᵒ comptiũs.

Ostenditr. min. ga ando ppero hanc ppoem. Pruis e hoc 1ᵐᵒ. et directe intendo scire Pruim ee al rale, ñ uis comptiũ Pii ee comptiũ alis roalis: gō 1ᵐᵒ et in recto uossez si manifestatiuæ rezũ, et 2ᵐᵒ ac in obliq comptuum.

P. 2. ga id scamus imiẽ, et in recto p uossez, qd intendimus. sō nos imiẽ intendimus p uossez manifestare rez; et hoc ostenditr, ga ando dico Santissimam Deiperam ee iletam a pecco uriginali, n intendo 1ᵐᵒ explore meu comptum, sō explore misteriũ intaminatæ conceptionis: gō illud qd p uossez immiẽ, et in recto scatt si rez.

Dino P. qd impositio uossez si extendatr ad scandi comptiũs in obliq, ga illeg logtr intendit explere rem eomo, q illam concipit in illu, sō eam conci-

pit ꝙ aliquem compt̃m : gō sat 2ᵘᵐ et in oblig ult scarie compt̃m ꝙ uotte.

R. spialr, gō ead impositio uottis, ꝙ scat rem extendat et ad scandum compt̃m ipsius rei : qa si aliqs Iudeus imponeret hanc uocem, Iehoua, ad scandū in Iudeos Deum, et nollet expe imponere hanc uottem ad scandum compt̃m, q formaret ō deo mantē illa, adhuc talis uox n sol scaret Deum, sō et compt̃m fiatum ō ipso deo, gō sic ostendo, qa ille q audiret talem uottem n sol duceret in cognoem dei, sō et in cognoem alicuius compt̃m formati ab referente talem uottē.

Opponam sndm tuetr P. Bell. d. 11. s. 1. nō 4. H. et alii ꝙ quis &c. in uotte dār duplex impositio, et ostendit, qa hoēs ꝙ unū aum prius intendunt explare suos compt̃s, et ꝙ alium aum deputarunt hanc et illam uottem, tanqm medium aptm ad declarandū compt̃m, et scandū rem : gō in uotte reperit duplex impositio, altera in priorit̃ate intentionis, q tendit imiē ad compt̃m, altera priorit̃ate executionis, ꝙ tendit imiē ad rē scatam.

R. neg. anīs et ad ꝓbām illius R. hoēs uoluisse 1ᵘᵐ et directe explare compt̃m obtinōs, nempe rem ipsam, et 2ᵘᵐ ac in oblig uoluisse manifestare suos compt̃s fratres. Vnd illa intentio generalis declarandi compt̃s comphendit tam obtinōs, qm fratres. gō sic ostendo, qa illa impositio ex instituto tanto ꝓnexione hēt ꝛ rebus, qritam ꝛ compt̃bus fratribus.

Arg. 2. uottes dirō nō scīnt compt̃m qm rem : et ꝓbat hoc, qa uottes scīnt rem doctrinalr, compt̃m uō n doctrinalr : gō dicta scīō reperit in uotte vā rei scatā, et compt̃m. R. neg. conīa, qa ꝛ res scientr in recto, et compt̃m in oblig, possunt scīri ꝙ eand impositionē rectam dicro nō sumptam parū refert, gō compt̃m n scientr doctrinalr, qa sol scantr in oblig, et 2ᵘᵐ

Hanc sndm abīē amplectitr. V. Thom. sō eam explicat a contrario sū, qa ft doceat uca in reperiri impositionē in uotte, tam ad rem, qm ad compt̃m, affirat tn uottem prius scarie compt̃m, et posterius res.

ipsas. ꝑ hac opiōē D. Thom. Arg. 1. q̄ndo unū Signū ꝑ alio substituit. prius scāt signū, cuius lo ponitr, q̄m rem ab ipso scatam: sd uosses substituunt ꝑ coptibus: gō prius scāt Comptus, d̄ind res. R. explando mai, q̄ndo Signū scāt unū miantē alio, et accipit uim scandi a Signo ꝑ q̄ substituit, tunc prius scāt ipsum signū; uosses uō n̄ accipiunt uim scandi a Comptibus sd ab impossitiōē uoltis; neq̄ scānt rem miante Comptū, sd sol d̄putantr ab hoibus tam ad scandū Comptus obtiuos, q̄m frales.

Arg. 2. uox ē animi nuntius, siue interpres, sd interpres prius refert ūba illius, quem iterptatr, q̄m rem ipsam: gō uox prius scāt Comptus, q̄m res. R. dist. min. prius scāt ubā prioritate intentiois, cond. prioritate executionis neg. min. qa lt interpres in intentiōē prius uelit mentē aperire, tn̄ prioritē executiois curat explare res.

Non d̄sunt aliq. RR. q̄ docent uossem scarē Comptum n̄ ex instituto, sd nalr. sd 3a. qa uox aeq̄lr. fuit impossā ad scandū Comptus, ac res, qa n̄ hēt maiorē Conexioem nalem ꝯ Comptibus, q̄m ꝯ rebus, qa ex eo uox, ho, scāt, et declarat Comptum hois, qa hēt impossitiōē ad scandū rem ipsam, nempe hōē; qa n̄ dar maior ꝓportio inr uossem, et Comptū, q̄m inr rem, et ipsam uossem: gō utrumq̄ scāt ex instituto.

Sectio. 3a.

Q̄mo scriptura uosses, et res scēt?

Supponendū ē quaeoem n̄ ꝓcedere d̄ scripturis hieroglificis, q̄les st̄ ni arimetici, q̄s uulgo ciphras apellamus, qa certū ē huiusmi scripturas sol scare res, et n̄ uosses. agimus gō d̄ scriptura, q̄ Characteribus Componitr Vg. haec Roma.

(De hac igitr Quaer 1o. V scriptura scēt tam rem, q̄m uossem? R. affiē ꝯ D. Augost. lib. 15 d̄ Trinit. Alberto Magno, Boessio, CC. et aliis, q̄s citat seq-

turq Soar. l. nō 358. P. qa duo reperiuntr in uosse scripta, scāo rei et scāo ipsius uossis; qd ostenditr, qa q legit liguoam latinam, aliqndo uenit in cognoem rei, aliqndo uō ipsius solius uossis, ut pēt in Monialibus, q recitant et n̄ illigunt.

Quaer. 2 Vin scriptura dēr uca, an duplex impossitio ad scandum uosse et rerum? R dari ucam impossitioem, q 1rio et in recto scāt rem, 2rio et in obliq uossem. P. qa in uosse dār ucā impossitio, q 1rio scāt rem, et 2rio comptu. gō ēt in scriptura dabitr uca impossitio, q 1rio scabit rem, et 2rio uossem. firm. 1o qa ead aō dnominat agens, et effum pductum. firm. 2. qa ead ubicāo dnominat subtum ubicatum, et spatium, cui correspondet, et sic d aliis explis: gō silr ead scriptura scābit rem, et extendetr ad uossem p eand impossitioem.

Opposita sna ē coīs apud CC. P. Tell. d. 11. s. 1. nō 8. nec discentit Soar. l. nō 346. p qbus Arg. 1. scāo uossis, et rei, ē separabilis in scriptura, qd ostenditr in hac uosse blitri, q sine impossitioe scāt solam uossem malem, sitn imponatr ad aliqd scandum, scābit ipsam rem: gō duplex dār impossitio in scriptura altera ad scandum rem, altera ad explandum uossem. R nos hic n̄ loq d scriptura, q n̄ fit more hunō ut ē illa scriptura blitri, sd tantu agimus d scriptura q inseruit ad explandum comertium hunum, qlis ē scriptura scatiua.

Arg. 2. scāo, q dār in scriptura conflatr ex scaoē charaterū partium, q ē dirsa a scōe rei: gō in scriptura duplex dār impossitio. R ad ans illam impossitioem scripturae conflari qd ex scōe rei, et charaterū ipsius uossis, sd rem scāt in recto, et 1rio, uossem uō in obliq, et 2rio sicut ipsa uox p aduersarios scāt rem 1rio et 2rio comptu, lt res, et comptus sint qd dirsum. gō sicut uca impossitio in uosse extenditr ad rem, et comptum, ita ēt uca impossitio in scriptura extendetr ad rem, et ad uossem.

Arri in log. d. 13 nō 36. assirit qd dari ucam impossitioē in scriptura, sd hanc imie scaē uossem, et mie ac 2rio scaē rem: p hac

oppiõe. Arg. 1. Scriptura imiẽ scãt sõl illud, qõ percipit, q illam legit: sõ q legit scriptura, qm ñ illigit percipit sõl uoces: qõ scriptura sõl uoces scãt imiẽ, et ñ rem. Ꝟ 1. nega mai. qa q audit grecum loquente, et ñ illigit; percipit imiẽ sõl uoces malen, et ñ rem scatam, et tñ iusta ipsu hrxii talen uoces imiẽ scãt rem: qõ sõl q legit et ñ illigit scripturam percipiat sõl uoces tñ scriptura imiẽ ipsarum scabit. Ꝟ ent aliq. ad min. illum, q legit scripturam, qm ñ illigit, ñ discipule legere, quemadmũm Cicero ñ diẽ ꝓ Flacco, qa hodie hr more huino, et aiõ scãdi.

Arg. 2 q legit hanc uocem scriptam blitri sõl percipit uocem, q uõ legit hanc uocem Brachara, percipit uocem et rem scatam: qõ scriptura scãt rem mi ante uocẽ. Ꝟ neg. cõn qa et silr, q audit hanc uocem blitri, sõl percipit uocem, et ñ scatum; q uõ audit uocem Brachara, percipit uocem, et scatu: et tñ uox plata imiẽ scãt rem: qõ et scriptura rem imiẽ scabit.

Arg. 3. essiã Signi consistit in scõe: qõ si scãa uocis, et scriptura ẽ una tantu, unu tantu erit Signu. Ꝟ neg. cõn q si impossibilio sit una tantu duplex tñ resultat Signu, et rão huius ẽ, qa Signu ñ sõl dicit impossibilem, ut prãdõ et subtum ipsius impossibilis, ut mam: et sicut duplex mia ꝫ eadẽ ꝛõ constituit duplex compositum, ita et duplex mia ꝫ eadẽ impossibilẽ constituit duplex signu.

Col. 1. Scripturam 1rio et directe scaiẽ rem, et ñ uocem; qa qndo lego aliqm epistolam qm 1rio intendo scire ex ipsa epistola ẽ rem scata, q. presens amici ualitudo, et 2rio attendo ad uocem in ipsa epistula exarata?

Col 2. uocem, et scripturam conuenire 1o in eo qd uocis duo scant, nempe compositum, et rem, et silr scriptura scãt duo, i. uocem, et rem, ꝓpterea conueniunt in eo qd rem uocis, qm scriua ꝓ uocibus tantu supponunt, qs doctrina tr scant; q n. aliqs logte, l scribit, 2rio intendit explere rem scatam ꝓ uocẽ scripturam, in eo uõ disert scriua a uoce, qa hẽt tantu inseruit ꝓsentibus, illa uõ et absentibus.

Sectio. 4ª

Vt Comptus, & uoces sint id apud oēs?

Quaer. 1. Vt Comptus d se heant uim scandi id apud oēs. Rx Coier. affirm. et P. qa Comptus st signa nalia, et essiales imagines repsentatiua suorū obtorum ꝯ qbus heant essialem conexioem, sd imagēs ubiq repsentant id: gō Comptus id apud oēs scant.

Adte tn Comptus n dici eosd apud oēs, eoqd oēs efforment aqlem Comptum d eadre; qa rusticus efingit Comptum Lunae, instar magni Cassii; Mathematicus uō peritus effiat maiore Comptum d magnitude Lunae. dicuntur igr Comptus iid apud oēs, eoqd ex sua intrinca na heant uim scandi id ubicumq ponantr, p accens uō erit qd deī aliqd impedimentu, l ignoria expe concipientis obtum.

Quaer. 2 Vt uoces scant id apud oēs, hoc e, Vt sint signa nalia. Rx nege ꝯ Sna Coi. P. qa uosses scant dependenter a uolte hoim, ut pet: gō st signa ex instituto, et n nalia, ac p cons n heant uim scandi id apud oēs

Arg. 1. lucutio e hominū nalis: gō n e ex instituto Rx dist. ans lucutio e hoim nalis p ut nale opponitr sup nali, cond. p ut nale opponitr ex instituto, et qad scoem neg. ans. uum qd e, qd soli hoi nalr competat loqui et d articulare uoses aiō scandi, sd scari hoc, l illud p uoses puinttex mera impossioe hoim, ut ipsa spirientia docet, qa qlibet natio utitr diuersis uocabulis ad explandū ordēs verū.

Arg. 2. rissus nalr scat lititiam, et gemitus dolore; et sic d aliis uossibus: gō sal aliq uoces scant res nalr. Rx tales uosses n ee ppriae, et hunō more p latas, et in tantū scare letitia, l dolore in qntū st effos na-

les, tristitiæ, l gaudii et tunc nullam hent impossioem.

Arg. 3. uoces Adami, et Euæ scabant nalr, qd ostenditr, qa n dabatur ulla uoltas anis, q deputaret has uoces ad scandu ex instituto: go sal istæ uoces scabant nalr. Rx neg. anis, et ad pbaoe illius dico has uoces scare ex Insto Dino, qm scoem Deus infudit primis parentibus, qd pet, Adamus n. iusta Sacram paginam, impossuit nomina cuntis animantibus, q illoru nam ad uiuum explabant.

Arg. 4. mutus aliqndo prupit in uosses, ut refertr d Ati Cressi fillio, sd hic sermo fuit nalis, qa a nullo, illum Atis deuicerat: go tta Rx talem hoem fuisse qdam mutum, n uo surdum, acpind d discisse talem sermone, qa lt ois surdus a natalitate sit mutus, tn n ois mutus e surdus.

Hinc d duces Nam satis hominibus se puidam exhibuisse, pbendo illis aliqs uosses, q tamqm effus nalr scant, ut rissus, et gemitus, et sil pstando discursum illui, et libertem uolti, ut possint eligere uosses ad scandu ex instituto qmcumq rem.

Sectio 5.

Nomen, & Ubum sint Signa ex Instito?

Hæc qstio e ualde controuersa inr RR. alii n. affrant nome, et Ubum ee signa ex instituto, si sumantr spificatiue, ee uo signa nalia si reduplicatiue concideretr, alii uo docent abse semp ee signa nalia. alii tand media uia gradiuntr, asserentes ee signa nalia sil, et ex instituto, nalia roe impossitiois q e aiis uoltis hens nalem conexioe cu suo Obto scato. ex instituto roe uocis q libere imponitr, et pendet a uolte houm.

Ego tand abse iudico nome, et ubum semp ee signa ex instituto siue spifiue, siue reduplicatiue sumantr. P. qa lt uox reduplicatiue concideretr cum impossitioe, adhuc ista impossitio pendet a uolte houm. et ex ead uolte

coniungitr ꝺ uoce: gō adhuc uox scāt ex instituto, ꝺ hāc īn distinctiōē, gō uox sine illa reduplicatiōe scāt ex instituto coniūct: cum illa uō reduplicatiōe scāt ex instituto essiatr, qa n segtr, gō eē illud, gō ē essiate absē sit nāle: ut pet in oribꝫ artefactis, ꝙ reduplicatiue sumpta ſt essialia, et tm n ſt nalia, qa ꝓueniunt ab arte.

firm. qa illa reduplicatiō sōl facit gō sit ꝺ essiā illud gō antea absē ꝺ essiā n erat, ut pet in hac reduplicatiōe. Pr̄ius ōtinus albus ē albus. ꝙ sōl facit, ꝙ albō sit ꝺ essiā Pr̄ii albi, ꝙ absē n ē ꝺ essiā Pr̄ii: gō et reduplicatiō in signo ex inſto sōl facit, gō scāō ꝙ erat ex instituto ꝺgeniꝰ sit ex instituto essiatis nomini, et Vbo. aut ꝙ coniūct semp manet ex instituto, qa ā fratis semp stat tam effuīt frater ꝓprie, siue expressificatiue siue reduplicatiue sumatr.

Opīa tria ꝺfenditr a plurib⁹ RR ꝫP. Soar. l. tr. 6. nō 356. ꝙ gbo Arg. 1. Nomē, et Vbū, it ꝙ dam artefacta, ꝙ essiatr ꝺtat uoce, ut mīa, et scōe, siue impositiōe, tanqm fīa, sd hæc artefacta īt signa natia, et ꝙbas hoc, qa huiusmī artefacta includunt impositiōe, ꝙ impositio ē aūt uoltis, respiciens translate, et natr sua ōnīm, qō nomē, et ubū īt signa natia.

Rx neg. min. et dist. illud ꝙbacia, includunt impositiōē secundū uoltis natr, neg. min. ex instiō. mai. min, n nego adūm uoltis, ꝙ molr ꝓsecerat in signo heriē natr in se, et exercitr connexiōē ꝙ suo scāto. asserō tm hūc quīm uoltis ꝓiungtr subito ex inſto, ut faciat illud ꝺfiatr + scaīs ex uoltr houīm.

Conuincitr hæreia hoc arguīm, qa si aliqꝫ ꝙbaret eī ꝙbaret uolem, et ramū eē signa natia, qa tam uox, qm ramus scaīt ꝙ huic adūm uoltis, ꝙ in se ē signū nale sui doti: gō ꝺ ramus et uox heaīt hanc impositiōem, ꝙ ē signū nale et erunt signa natia, gō nemo concedit. firm. qa si impositio, ꝙ reperitr essiatr in uoce sumpta reduplicatiue facit essiatr signū nale, et impositio, ꝙ inuenitr acciatr in ramo, et in uoce, faciat acciatr signū nale, gō. ipsi aduersarii negant.

Arg. 2. Conflatum ex aqua baptismali, et eleuatioē ē signū nale graciæ: gō ēt Conflatum ex uoce, et impossitioe erit signū nale rei scatoē Rx neg. Cons, dirsā rāo ē, qa ɔflatum ex aqua, et eleuatioe ꝓducit effcm̄ gratiæ, et oīs cā ē signū nale sui effcūs: at uō ɔiuntum ex uoce, et ~~impossitioe~~ impossitioē n̄ ē cā, et semꝑ scāt ex hominū uolte, ac ꝑ Cons ex instituto.

Arg. 3. impossitio ē essialis uoci sumptæ reduplicatiuæ, sd qd ē essiale, ēt ē nale: gō scāo ē nalis nomini et ubō. Rx dist min. qd ē essiale ēt ē nale ꝑ ut nale opponitr Congēnti, Cond. ꝑ ut nale opponitr ex instituto, neg. min. Unde dupliciter pōt ~~dari~~ aliqd ēē ex instituto, l Congēr, si Congēr scēt, l essialr, si essialr scēt, et includatr in signo ex instituto: sicut albō dupliciter pōt facere album, l Congēr, si Congēr afficiat subtūm, l essialr, si essialr, in illo includatr, sd semꝑ facit album, sicut impossiō semꝑ facit scarē ex instituto.

Disputaō 4ª
De Veritate, & falsitate Comptuū

Sectio 1ª
Quid sit Veritas formalis?

Veritas duplex ē, altera in essendo, q dir̄ ueritas rei: altera in cognoscendo q dir̄ ueritas fralis. Veritas in essendo, siue transendens ē ꝓprietas oīs entis et conciderat̄ a methā, et ibi ducente Deo illam explanabimus. nunc d ueritate frali agendū tantū ē.

Veritas igir̄ fralis, siue in rep̄sentando dfeniri solet. Conformitas ~~ino~~ inr̄ illum, et rem ꝑ ut ē cognita, unde hæc conformitas n̄ dēt illigi sm̄ ēē rele, sd sol sm̄ ēē intensionale, et rep̄sentatiuū, qa obtūm sæpe ē substantia, et cognio ē accens, imo obtm̄ pōt ēē infenitū, qlis ē Deus, et aūs finitus, qlis ē uisio bēa. Cui ueritati frali contrariatr falsitas, q sic defenitr.

disformitas inir illum, et rem cognitam..

Quar 1. in gñam conformitate ꝺsistat ueritas fratis. duplex dair conformitas una cognoiꝭ fratis ꝫ re cognita, alia conformitas obtiuā ipsius rei cognite ꝫ se ipsa, ꝫ ut ẽ in ẽe reli, et a pẽ rei. Resp. igit ueritem fratem consistere in conformitate cognoiꝭ fratis ꝫ rẽ cognita. ita P. Ouied. M Soar. Arri. P. Complutens d. 44. s. 1. nō 4. P. Soar. l. tr. 6. nō 36 8.

P. 1. ga eiusd ad se ipsum n dair conformitas, sd identitas: at ꝫ res cognita ẽ id ꝫ se ipsa, in ẽe reli: gr̃ ueritas n consistit in conformitē rei cognite ꝫ se ipsa, ꝫ ut ẽ a pẽ rei, sd in conformitate cognoiꝭ fratis ꝫ re, ꝫ ut ẽ a pẽ rei. et confe. ex dicte, ga ueritas ẽ conformitas inir illum et rem cognitam; gr̃ nẽ ꝫformitas inir complum obtiuū: et rem ipsam. gr̃ id ẽ.

P. 2. ga ueritas cognoiꝭ dair inir mensuram, et mensuratu, sd mensura ẽ res a pẽ rei, mensuratū uō ẽ cognitō fratis ipsius rei: gr̃ ueritas fratis consistit in conformitē cognoiꝭ ꝫ re cognita. firm. ga imago reliꝭ consistit in conformite repsentatiꝭ ꝫ suo obtō: gr̃ et imago intentionalis consistet in ꝫformitē intentionali ad suū obtm ꝫ ut ẽ a pe rei.

Oppon. Sntiā stant aliq ex Antiqs ꝫ Duran. P. Vazq. 1. pē. d. 7 c. cap. 1. q docent ueritem fratem consistere in conformitē complūꝭ obtiuū rei cognite ꝫ se ipsa ꝫ ut ẽ a pẽ rei, et in ẽe reli. ꝫ hoc sntā Aug. 1. dair uā cognitō subiā, sd ueritas huiusᵓ cognoiꝭ n consistit in conformitate complūꝭ fratis ꝫ obtō: et ꝓbat hoc, ga cognitō ẽ accenꝭ, et obtum ẽ subiā; sd inir accens et subiā n dair conformitas: gr̃ ueritas fratis n consistit in conformitē, aiꝭ, siue cognoiꝭ ꝫ re cognita.

Rx dist. min. inir accens, et subiam, n dair conformitas in essendo: n dair conformitas intentionalis, et in repsentando, neg. min. nam gr̃ ẽ gr̃ subiā et accens habent diuersas ꝫ ꝑ ellias ꝫficias, et ideo n

Conformantr in essendo: at uo cogniö, qm ego formo d subiä conformatr intensionalr ɔ ipsa subiä, qa re uä repsento illam ꝑ ut e a pë rei, sicut uissio beä ɔ sit accens creatum conformatr ɔ subiä increata ꝑ ut e a pë rei.

Arg. 2. sicut bum e obtum uoltis, ita et uum e obtum illus, sd uoltas supponit bonitate in obto: gö et illus qndo cognoscit iam supponit ueritatem in obtö, acpind ueritas n concistit in conformitate inr illam, et obtum. Rx dist. cons, illus supponit ueritem transendentale, in obtö, cond. supponit ueritem fralem neg. cons, nos uahic n agimus d uerite transendentali, q e pprietas oiis entis, sd tantu d uerite frali, q est conformitas inr cognoem, et obtum cognitu.

Arg. 3. ppoö mentalis sol scat obtum: gö a solo obto uendicat ueritate fralem. Rx dist cons a solo obtö uendicat uerite fralem in adaeqte, cond. adaeqte neg. cons, qa ueritas conflatr tam ex ueritate, siue conformitë obti, qd e a pë rei, qm ex conformitë ipsius cognois ɔ obto, sicut album conflatr ex albë et subto. und qndo Arles dixit ppoem ee uam, l fam, qa res ita e, l n e, illigendus d uerite obtiuä, siue in adaeqte, n uo d uerite frali siue adaeqta, q conflatr ex mutua conformitë inr cognoem, et rem cognitam.

Quaer. 2. v haec ueritas fralis concistat in reloe pntali. Rx negë. 1. qa sublata qcumq reloe si cogniö conformatr ɔ suo obtö, ꝑ ut e a pë rei, e uä, si diformatr e fä: gö ueritas fralis n concistit in reloë. firm. 1°. qa signu n concistit fralr in reloibus supadditis: gö neq ueritas fralis. firm. 2. qa ido ppoö fundat reloem ueritatis, qa in se e uä: gö ueritas e in ipsa ppoë anter ad Reloem.

Sectio. 2ª.

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Veritas reperiatur in omnibus operationibus illius?

Quaer. 3. Vtrum haec veritas formalis trancendat per omnes operationes illius ante relutionem sciendum est triplicem dari operationem illius. 1a. per apprehentio quae illius simpliciter cognoscit nil affirmando, vel negando de obiecto, sed illud pure repraesentando. 2a. est iuditium, quod illius fert sententiam affirmando, vel negando aliquid de subiecto. 3a. est Discursus, quod illius colligit unum ex alio per partem illativam, ergo, vel igitur. V.g. Petrus est homo: ergo est rebilis. his praenotatis.

Resol. 1. in Apprehentione dari veritas formalis. ita M. Soar. Hurt P. Ovied. P. Fell. Comptonus d. 44. s. 2. nono 2o. P. 1. quia veritas formalis consistit in conformitate cognoscentis cum suo obiecto, sed inter simplicem apprehentionem, et suum obiectum dari conformitas: ergo dari veritas formalis. P. 2. quia actus illius est imago intentionalis. ergo si conformatur cum suo obiecto est via: ergo cum apprehentio sit imago intentionalis, et conformetur cum suo obiecto: erit via.

Oppositam sententiam defendit. P. Soar. l. tr. 6. nono 363 ubi refert artem Alem. D. Thom. Vasq. et alios. per quibus Arg. 1. veritas, quae dari in comptibus et reperitur in vocibus quae illis correspondent, quod ostenditur, quia ideo haec vox est via Petrus est homo, quia correspondet huic iuditio vero Petrus est homo, sed in voce quae correspondet 1ae apprehentioni non dari proprie veritas: ergo neque in ipsa apprehentione reperietur veritas.

P. min. quia quando aliquis profert hanc simplicem vocem homo, non iudicatur dicere verum quia qui audit talem simplicem vocem non potest affirmare verum dicis, sed prius debet apprehendere totam propositionem, V.g. Petrus est homo, ut possit affirmare verum dicis: ergo in voce, quae respondet simplici apprehentioni non dari proprie veritas, ac per consequens, neque in ipsa apprehentione.

Rx in argo iam concedi reperiri veritatem saltem in apprehentione complexa quae correspondet toti propositioni, V.g. Petrus est homo, quod satis est ad saluandum nos

tram cloem, q̃d in ap̃hentioe dei ueritas. sd adhuc loquendo stricte
d simplici ap̃hentioe, vg. q̃ndo sol ap̃hendit hoc. Rsio ad arguin n̄ eē
nariuin q̃d in uoce dei ead ueritas exp̃ssa, et fralis, q̃ dei in ap̃henti-
one. et tāo huiusmodi ē, qa ex cōi usu loquendi, q̃libet uox p̃se n̄ explat
uiritatem dicentis, nec certificat illum audientis. at iō ut dei ueritas
fralis in illa, sat ē q̃d dei repsentāo conformis ap̃hentioi d obio. p actiōy
ē, q̃d hāc ueritas negat explore q̃ ucam uocem, ut dicatr ueritas in
loquendo more huius.

Arg. 2. in notitia sensuū dei simplex conformitas d suo ob-
to: et tn̄ n dei ueritas, qa hāc sol dei inr illum, et rem cognitam: q̃d
neg in simplici ap̃hentioe debite ueritas. Rx neg. min. qa ēt in notia cen-
sitiua dei ueritas, et lt phi loquen d illa n̄ agant, q̃ ē mag. limitata
et sol uersatr circa obta matia, q̃pio tn̄ optime p̃t accomodarj, ut ēt
ueritatem censitiuam conphendat in hunc mun (ueritas ē conformi-
tas) inr p̃sonā cognoscentem, et rem cognitam.

Quar 3. Vin 2a. operaoe illius, q̃ ē iuditium dei ueritas dista
ab aliis operibus? Rx affie. tta foret. Dd. P. qa iuditium hēt dicsaīn conformi-
tatem d obto cognito, q̃ consistit in affraoe, negoe p̃dicati d subto. et ostendi-
tur amplius, qa conformitas 1i. operois consistit in simplici repsentaoe, et roe
imaginis, siue complexi apprehensiui d obto, et confirmitas 2i. operois. discursus
fundati in illatioe: ueritas tn̄ iuditii sol nititr in affraoe, negoe: q̃d ē dista
ueritas ab ap̃hentioe, et discursu.

Quar 4. Vin 3a. operoe illius, q̃ ē discursus dei dicta ue-
ritas ab aliis operibus. Rx affie. P. qa 3a. operaō illius hēt dicsaīn confor-
mitate d suo obto: q̃d ostendit, qa in primis ē dista ab ap̃hentioe, q̃ nil affirat
negat: dnd ēt ē dicta a iuditio, q̃d sol pure affirat aut negat: at iō discur-
sus affirat negat q̃ illatioem (eligendo aliq̃ ap̃missis antibus, q̃d n̄ hēt

iuditiu, nec aphentic.

Et sm ultr iuo, qa hac ꝓpõ, Vnus é ribilis, ꝑ ut ꝑtinet ad iuditium semꝑ e iua, et ꝑ ill spectat ad diversam pst aliqndo eẽ fa, si inferatr a pij pmittis: Vg. si dicat hoc ribilis, qa é al, sd Vnus é ho: gõ Vnus é ribilis, qua conquia é fa ꝑ ut infertur, et ꝺ iõ ꝑ ut é ꝑrum inditium: gõ uerit, q dat indi cursa é ditõ a uerite, q reperitr in iditio.

Sectio .3.ª

D deir falsitas in aphentioe.

Falsitas, q oponitr ueritati sic dfinitr. Deformitas cognoiõ a suo obto. q dcõ ꝑ se explati, et melꝰ inotescit ex opposta dfiõe ueritatis. disgint aligs duplicem falsitate, et aliam uocant positiuam, aliam iõ negatiuam. falsitatem positiuam dicunt consistere in deformitate cognoiõis a suo obto, et falsitatẽ negatiuam, eẽ formitem cognoiõis a quocũq alio obto.

Hanc tiã falsitem negatiuam ridiculam appellat P. Vasq. d. 75. cap. 3. nõ 19 1ª pti, qa. si admitatr hoc falsitas negatiua, oĩs cognitiõ pst dici fa, qa oĩs cognitiõ sol conformatr a suo obto, et diformatr a quocũq alio: gõ in hoc sũ oĩs cognitiõ é fa. sal negatiue, gõ é plane ridiculum, imoẽt cognitiõ diuina tũ alicuius obti partis, Vg. tũ hoĩs poterit dici fa. qa ꝓ hac fralite sol conformatr. ihoe, et diformatr a leone, equo, tta.

Resõ. 1. in aphentioe, siue simplici, siue complexa n dar falsitas, ꝓpria, et ꝑ se loquendo. ita Arist, D. Thom. Ch. Scot. l. tr. 6. nõ 382. P. 1. qa aphentio semꝑ é effigialis imago sui obti, sicut spẽs impssa: gõ numqm pst diformari a suo obto, quamdiuñ spẽs a suo obto diformari negunt, und quido aligs aphentes colores apparentes in colo columba, re ipa illa aphentio conformatr tuiꝰ coloribus, sicut illa repsentanti, aphentio n. nil iudicat, sd tantũ conformatr obto, ꝑ ut obiicitr.

P. 2. spialr d aphentioe ꝓplexo, qa t aphentio huius ꝓpoñ Prius ẽ albus) ꝓformatr ꝺ obto, l n, si ꝓformati dat ueritas, si n ꝓformati, qa re uia Prius n ẽ albus, n ẽ aphentio illius obti; gō ibi dat, sigd n conformati illi illo, neg illud repentat, sd ẽ aphentio alterius obti, qa ut iam dti (aphentio sol tenetr conformari ꝺ obto ꝙ ut obiicitr, et repentatr, et n ꝙ ꝺ obto ꝙ ut in se ẽ a pẽ rei.

Sim. qa t imago Alexandri Ug. conformatr ꝺ Alexandro, l n: si conformati illum repentat, si n conformatr n ẽ imago Alexandri, sd alterius hoñ; ꝺ ꝙ conformatur. gō ẽt si aphentio n conformatr ꝺ obto, n ẽ aphentio, siue imago intentionalis talis obti, sd alterius ꝺ ꝙ ꝓformatr, ac ꝙ conis rñ sui ꝓprii obti semꝙ hꝫ conformitatem.

Inft. ido aphentio ẽ fa, qa n ꝓformatr ꝺ obto ꝙ ut re ita ẽ, sd ꝙ ut fo obiicitr: gō in aphentioe reperitr falcitas. Pr neg. anti, qa aphentio n tenetr conformari ꝺ obto ꝙ ut in se ẽ a pẽ rei, qa hoc ẽ ꝓprium iuditii: sd tantū debt conformari ꝺ obto ꝙ ut obiicitr. et ꝙ ut sic semꝙ ẽ ita imago illius, ac ꝙ conis semꝙ in se continet ueritatem circa suu ꝓprium obtum.

Retd. 2 in Aphentioe alignꝺ dat falcitas occasionalis, et ꝙ accens P. qa ignꝺ Rustius aphendit lunam in ostio magni tectti ꝑbet occasionem iuditio falcitatis, itaut iudicet lunam eẽ rotundum: sd hoc falcitas n ẽ fralis, sd tantū occasionalis, siue ꝙ accens. et sic intelligendi sñt alig AA, q admittunt falcitate in ꝓpriam in aphentioe.

Opponñ sndm acriter dfendit P. Arri. d. 14. s. 4. P. Ouied. d aia contr 7. qun 4. et alii RR. q admittunt falcitate in aphentioe ꝓplexa ꝙ obus Arg. in hac Aphentioe. Prius ẽ lapis, dat falcitas, q aphendit illa unio impossibilis inr Prum, et lapidem: gō in hac aphentioe ꝓplexa dat falcitas. Pr ẽnt alig 1o ditt. conis: gō in hac aphentioe dat falcitas positiue, neg. dat falcitas negue 2ond. conis. qa illa ꝓpō n ẽ obtum aphentionis ꝙ ut ẽ n ẽ a pe rei, sd tantū

ꝙ ut obiicitr.

facilius tñ. Rx 2. neg. conſ: qꝛ aphentio semꝫ repſentat ue suum obtuꝫ atq; in illa ꝓpoñ obiicit unio inꝛ trumꝫ, et lapidem, ḡm aphentio ſidelr repſentat ḡ semp in aphentioñ daꝛ ueritas, qꝛ trius sit, ñ sit lapis apẽ rei, hoꝛ nperti-net ad aphentioñ, sꝛ ad iuditium, ḡ fert snaꝫ d rebus ꝙ ut sit, ñ sit apẽ rei; et in hac snia iuditii ſonciſtit ꝓpꝛie ueritas, t falſitas, ḡ semp ẽ dictiua, nisi uelit facere quaꝛeꝫ d nomine.

Alia arga Soluta.

Arg. 2. in aphentioñ daꝛ ueritas fralis: ḡ et dabit falſitas fralis, qꝛ contra-riorꝫ eaꝺ ẽ raõ. Rx neg: conſ: qꝛ ñ segꝛ ex eo, ḡ daꝛ ueritas in aliꝫ operoñ illius, posse et dari in ea falſitate, ut pet in illu diniõ, in qꝺaꝛ summa ueritas et tñ in eo neg umbra falſitatis reperiri pot.

Arg. ueritas dicit in simplicem et ꝓplexam: ḡ et falſitas dꝛ dicit in simplicem, et ꝓplexam. Rx neg. conſ diꝛsa raõ ẽ, qꝛ tam in simpli-ci aphentioñ, ḡm in ꝓplexa daꝛ semp conformitas ꝓ suo obto, at uõ in simpli ci aphentioñ; et et in complexa, nullꝫ daꝛ diſformitas a suo obto: ideoꝫ falſitas simplex, neꝫ complexa in aphentioñ reperitr.

Arg. 3. in sensibus daꝛ falſitas: ḡ et dabit in simplici aphentioñ. P. aiꝫ uariis explis, qꝛ lingua egroti ꝑcipit sapoꝛu dalse, ut amaꝛum, qꝛ alꝫ attingit colores in colo columbæ, et in pride, ꝙ re uã ibi ñ sint. hoc ebrius uidet in mensa duas lucernas, t ibi una tantũ sit: et ḡndo nauta ad lucernam ar-dentem oleo serpentis aponuntr Paliæ, oculus uidet serpentes, qꝛ nauiꝫ gat iusta littus uidet moueri ædificia, ꝓpteria ꝙ artem magicam pla obta uidentr ab oculis, ḡ ñ sit, t alibi existant.

Rx neg. aiꝫ: qꝛ ꝓ sus externi sint intuitiui, et etiaꝫ imagi-nes suoꝝ obtoꝝ semp illa repſentant, ut sit, et ab illis diſormari neꝫ

unt, ꝙ si aliꝙdo res uidentr reꝓsentari alr adꝙ st, l id euenit ex imbecillitate poꝑ, l ex remissione speꝝ, ꝙ p accens, et occasionalr causant falsitem in iudicio, et sic intelligendus ē Arist, ꝙdo dixit reperiri falsitatem in sensibus, qa loquitur ē d hoꝝ falsitē occasionali, et p accens.

Sferia ad 3um explum. Rx linguam egroti peripere uiñ amarorem nꝙ existentem in sacharo, sd in ipso lingua infecta humore colerico, et sic dat occasio putandi ee amaritudem in sacharo, ad 2m. silr Rx neꝙ in colo columbꝝ, neꝙ in Iride uideri uios colores, sd sol lucem talr, l talr reflexam ꝙ ꝑbet occasionem illui fō iudicandi ibi ee uos colores, propter similitudem ꝙm aliis hēt lux ita reflexa. Ad alia explo d ebrio uidente duos lucernas, et d uidente palias instar Serpentium. Rx ibi sol uideri palias, et unam tantū lucernam atq; atq; propter uini uapores confunduntr speꝝ, et uidetr res alr atq; ē rei illus, et n oculi. id duim d oleo serpentis.

Ad explum d illo, ꝙ nauigat iuxta littus. Rx n uidere ꝙ moueri edificia sd propter nauis agitationem, n posse esse speꝝ in oculis imprimi: et ido continuus affectus unaꝝ speꝝ, et confusus receptus aliarum dat occasionem illui fō iudicandi moueri edificia. ad explā d arte magica. Rx id fieri arte dæmonis, ꝙ confundit speꝝ, p ꝙs ꝑbet occasionem illui iudicandi res alr atq; it: cum tñ notitia sensuum semp sit conformis ꝛ obis, ꝙ ipsæ speꝝ reꝓsentant.

Arg. 4. Rusticus aphendit lunam instar Cassii, et uitio auricalco aphendit aurum, et uitio remo merso in aqua aphendit remum fractum, ꝛ res ita sit intiger: gō in his aphentionibus dat falsitas. Rx neg. Conis, qa illæ aphentiones res ita conformantr ꝛ suis obtis, qa illa reꝓsentant ut obiiciuntr, nil affirando, l negando, p accens ē, ꝙd dex aliq occasio iudicio errandi; sd hæ falsitas n ē realis in aphentione, sd tantū occasionalis, et impria, ut supra diximus d sensibus.

Disputao. 5ª
De Nomine, Vbō, et Oratioē

Sectio. 1ª
De uoce scatiuā

Supē ut explicemus scatiuum uocale, qd comprehendit nomē, Vbum, et oroem. Nomē, et Vbum dicunt scatiua simplicia, orāo uo ē scatiuū complexum. Quaer. 1. qd dicat d frali uox scatiuā, siue scatiuum uocale. Rx dirē scoem, et uocem. P. 1. qa scatiuum uocale ē qdam artefactum, sd artefactum dicit d frali fram, et subtum: gō ēt scatiuum uocale dicit d frali uocem, q ē subtum, et scoem, q ē frā.

P. 2. qa ido aliq̄ ɔcreta dicunt sol fram d frali, et d conortato subtum, qa d se n postulant d tratum subtum, ut pēt, in albo, et nigro, q n mag postulant hoem, qm lapidem, sd scatiuum uocale detratē, et d se postulat certam mam, nempe uocem, sicut gladius d se d trate postulat mam duram: gō hæc artefacta d frali dicunt mam d tratam.

Arg. 1. signū sol dicit d frali scoem, sd scatiuum uocale ē signum: gō sol dicit d frali scoem. Rx dist. Cons: gō sol dicit d frali scoem q̄tinus signū, Cond: q̄tinus tale signū, i. scatiuū uocale, neg. Cons, qa lt signū absē et generice sumptum n dicat d tratum subtum, tn scatiuum uocale postulat d tratam mam, nempe uocem: sicut nauis postulat detratam mam nempe lignū, qd ē aptum ad nauigandum.

Arg. 2. statua n dir aurum, sd aurea: gō artefacta n dicunt d frali, tam fram, qm subtum. Rx neg. Cons, qa ēt Plus n dir mā, sd mātus. et tn dicit tam mam, qm fram d frali, eo qd pars n affirmatur d toto, nisi explicetr nomine accomodato.

Quar. 2. ḡnam sit uox simplex in scando? Rx ēē illam cui
cui Rxet in mente unus tantum ꝯceptus ī.xius, ℓ 2.xio ꝑtes illi correspondeant. P. ḡ simplicitas uocis ꝺsumit ex simplicitate et unitate impositionis. Sd ḡndo uoci correspondet unus ꝯceptus ī.xius hēt unam simplicem impositionem: ḡ illa ē uox simplex in scando cui in mente Rxet unus tantū ꝯceptus ī.xius

Hinc ꝺducit 1o nomina concreta, cōnotatiua. Vg. album ēē simplicia in scando, ḡ illius correspondet in mente uni⁹ tantū ꝯceptus ī.xius, ℓ ꝓpter suam frām 1.xio et ꝺ frali scatām cōnotet 2.xio subtūm, sic nomē, et ubum ē uox simplex in scando, ḡ 1.xio et ꝺ frali importat scem, ℓ 1.xio, et ꝺ cōnotato explicat circūstantias ꝑtis ꝓsentis, futuri ttā sicut āo ē una, et simplex, ℓ cōnotet priūm trūm.

Ꝺucit. 2. illam uocem ēē complexam in scando, cui in mente Rxent ꝑtes ꝓtis primarii, ℓ tales ꝓtes Rxant ꝺuisiue, unus uni uoci, et alius alteri, ut cernitr in hac oratiē hō albus, ℓ correspondiant toti uoci sil, ut ꝑēt in his uocibus hō nil semꝑ ḡ dicuntr oratiēs minores, et id uallent atq; nullus ho, nulla res, ōi tempore, ℓ tandē uocēs sint aquoce, ḡ ꝑtes ꝯceptus ī.xius in mente generant Vg. gallus, ḡ duos ꝓtes ī.xio generat, alterum auis, alterum hois, franci.

Sectio. 2ª

Expenditr Definiō Nominis.

Reic- Defio Artis, ḡ ualē longa, et impertinens, ē alia Defiō Nominis, tradita. a P. Hurt. ḡ sic hēt. Nome ē uox ꝺclinata ℔ cui- porta uox hēt ium grii, relig ponuntr lō Dnis.

Arg. 1. daīr multa nomina, Vg. genu, uenu, et silia, ḡ n ō ꝺclinantr ℔ cui: ḡ Defiō n ē bā. Rx neg. anti, ḡ a ℓ tales

cuis eod trentr mo, absē tn st dixsi. Repl. ēt hæc uox blitrim hēt cuis mo supra dicto, qa possumus dirē, blitri ē qdam uox ecce nominatiuus (audio blitri) en accussatiuus, tta go ēt hæc dfio competit uoci n scatiuæ. Rx neg. ans, qa qndo dclinatr hæc uox blitri semp suilligitr aliqd nomē scatiuum nimirum, uox, qd n contingit in aliis nominibus n scatiuis, lt uideantr indiclinabilia.

Arg. 2. nomina ēt scant tempus, ut pēt in his, tempus, mensis, hora tta. go n bē dfenitr nomē — uox dclinata p cuis —. Rx neg. cons. qa qmus aliq nomina scent tempus, tn n scant cum tempore pterito, psenti, l futuro, qd sol hent ubā.

Arg. 3. ēt Vbā dclinantr p cuis, et hoc ostenditr in hoc selibri explo, n ē mentiri meum, in q ubum mentiri agit pēs nominatiui: go dfio nominis ēt compitit ubō. Rx neg. ans, et ad explum Rx illud ubum mentiri poni ibi in oroē lō nominis, et n Vbi, et id ualet illud mentiri, atq mendatium ex coi usu gramaticorum.

Sectio 3a

De Driā inr cum rectum, et obliqum, et inr nomen Adiectiuu, & Substantiuu.

Quær. 1. qmō diferat cuis rectus, i.. nominatiuus, ab obliquis i.. ab aliis cassibus. Rx dirrē tantu accialr. P. qa tunc uosses diferunt spē, et essialr, qndo in mente generat comptus spē, et essialr dirsos: sd cuis rectus d se n generat in mente ptum essialr dirsum a cū obliq, qd ostenditr in hac oroē: ego diligo ioanem, ioanes dligitr a me, in q cuis rectus, nempe, ego, n efficit dirsum sensuu essialr a cū obliq, nempe a me et id cernitr in plubus explis.

Fir. qa cuis oblig n differunt inr se spē et essialr qn heant eund sum, vg. qndo dico potior dliciis, l dlitias: go qndo cuis rectus, et obliquus heant eund sum, et n dscriminantr essialr.

Vrg. go sal qndo fiunt dirsum sum, et in mente pariunt dirsos comptus essiales diferent essialr. Rx neg. inst. qa hoc ē p accens, et n pvenit ab ipsis cassibus p se, sd ab aliis partibus cponentibus oroem.

Quaer. 2. V nome adietiuu, et Sostantiuu inr se dirrant essialr. Rx affrē. P. qa nomina tunc diferunt spē, qndo heant frale scatum spē dirsum, sd nome adietiuu, et sobstantiuu heant frale scatum spē dirsum. et ostenditr. 1o qa iusta uulgare snam nome sobstantiuu vg dicit in recto albem, in subto tamqm obliquum album uo adietiuu dicit in recto subtum hens albem, q ē in obliq sd hoc scata fralia diferunt spē: go et nome adietiuu, et sobstantiuu spē dirrunt.

Ostend. 2. et in snā q docet album adietiuu, et sobstantiuu dirē d frali, et in recto eand fram, adhuc n illam dicunt dirso mo essialrq, album Sobstantiuu, qmuis sit nome conotatiuu dicit fram, tamqm p se subsistentem, et indpendentem album uo adiectiuum illam scat adiacentem, et dpendentem a subto: go ex dirso mo essiali scandi eand fram, essialr disguntr nome adietiuu, et sostantiuum.

Hinc dduces et nome, et Vbum essialr dirrē inr se qa nomem et Vbum pducunt in mente dirsos cptus sirios, sicut Nome adietiuu, et Sobstantiuu. Inst. diligo ut Vbum, et dilectio, ut Nome dicunt eund amorem d frali: go nome, et ubum n diferunt essialr. Rx dist. ans, dicunt eund amorem, eod mo neg. dirso mo essiali, Cond. ans qa Vbum, di

ligo scãt amorem ꝙ muũ aoriſt et infecti, Nolem uõ dilectio scãt
ꝓsum amore, iam in factoẽ.

Regl. illectio et calefactio, ꝙ ſt nomina scãnt et suas frãs ꝙ muũ
aoriſt et infecti: gõn dicuntr a suis Vbẽ. R neg. cõnis. ga adhuc scãt frã
dictõnis, ga illa scãnt ꝙ muũ subsistentiis et ñ mensurantiis tempus:
Vbã tñ scãnt ipsas frãs ꝙ mutũ adiacentiis, et sinitor aoriſt, mensurantis
tempus ꝓteritũ, ꝓsens, et futurum. gõn hẽnt nomina.

Sectio. 4ª
Explanatr defiã Vbi.

Relictaẽ dfiõe Arbica, ꝙ suas patitr difatẽr, ut uidere é apud. P. Hurt.
et Arcu. d. 11. nõ 6. alia defiõ Vbi coẽi tradite et abbatr a RR, ꝙ
sic hẽi — Vbuũ é uox ꝛgugata ꝓ tempora et parta uox é grica, parta con-
gata ꝙ tempora ponitr ꝓ Vbiã, et ꝓ illam reliquntr reliq uoces, ꝙ nscãnt cum
tempore, ga et alij nomina scẽnt tempꝰ Vg. mensis, hora ttã tñ n scãnt
ꝓprie ꝛ tempore, gõ sol hẽi Vbuũ.

Arg. 1. Posces, ꝙ sicuntr eternæ ueritatis ab æterno, et
ultra, pnint uerificari, Vg. hæc Vbuũ Vnuũ é Deus, Antixus é ho ttã
sẽ in his ñ scãtr aliqd tempus portẽ, sigẽ pnint affirãi in oi tempore: gõ
sal in his Vbuũ ñ scãt ꝛ tempore. R neg. cõnis, ga ꝛ talem ꝓpoẽi uerifi-
cantis ꝙ oi tempore, semp Vbuũ in illis scãi oẽ tempus, et rãi huius é,
ga hꝰpoẽi ñ affirãnt existiam ꝛgentem ꝓdicati ꝛ subiõ, ꝙ dãi in tempore,
sõ tanta cõnexionem nariam, ꝙ dãi ꝙ oi tempore, et ido hꝰpoẽi ꝙ oi tem-
pore ſt uã.

Subinquires V participia Vbuũ Vg. amans, amatus, ttã sint ꝓpria
nomina, an Vbã, hæc ꝙstio mihi uidetr ridicula, et ꝛ nõe, ga si hæc parti-
cipia sumantr, in ꝙntum dclinantr ꝙ casus recurrentr ad nomina, si tñ

sumantr in qntum st participia psentis, pteriti, l futuri, et scant cum tempore, ad Vbum potius, qm ad Nomē st reducenda, sd dhis parum nobis curandū ē.

Sectio Vlta.

De Oratione.

Egimus d scatiuō simplici, qle ē nomē, et Vbum, nunc d scatiuo complexo, qlis ē orāo nobis sermo ē, Definitr gō Orāo — uox scatiua ex instituto constans noē, et Vbō inr se copulatis congruenter — dir Orāo uox n qd sit uca uox, simplex, siqd constat uocibus plibus, sd qa orāo roē unionis gramaticalis ē uelut uca uox recte ordata, frā oroīs ē nexus gramaticalis explicitus, l implicitus, Vg. Prius ē albus, l Prius albus, ma oroīs st ipsae pēs scatiuae, nimirum, predicatum, et Subtum.

Additr in dfioē — inr se copulatis congruenter qa si pdicatum et subtum n coherent, n pficiunt pfam oroem, ut pēt in hac, Antiis dilexerunt, q lt constet noē, et Vbō, tn n efficitr uā orāo, qa inr se apto mō n copulatr. Viditr Orāo in pfam, et in impfam, pfā ē illa, q constat pfō sū, ego diligo Deum, orāo impfā ē illa, q n facit sum pfum Vg. haec si Ioanes esset ibi, rursus Orāo pfā distribuitr in inuncitiuam et n inunciatiuam, Orāo inunciatiua ē illa, q aliqd affrāt, l negat Vg Prius ē bus, l Prius n ē bus. Orāo n inunciatiua ē illa, q nil affrāt, l negat, Vg. fac hoc, tta.

Disputao 6.

De enumtiatione.

Sectio 1a.

Quid sit Enunciatio.

Enunciatio definitr — orāo scans uum, l fum, haec difio ē discripti-

tiua, ga tra ite ꝑ ꝓprietem, sc. scarë uim, t ſim, gō dligitr disiuntiue sicut in gntë ëe ogle, t inogle, etta enunciatiōs concistit, in affraōe t negoë, sd d hoc in alio lo, ga hic sol aginus d enunciatioe ꝑ ut includit ueritem, t falcitatem.

Quar tr V enunciatio, siue mentalis, siue uocalis, scit ueritatem, t falcitatem fralem, an potius obtinam. Rx scarë ueritatem, t falcitatem obtinam. P.1. ga Artes docuit ex gō res ẽ, aut n ẽ ꝓpōō uia t fa ẽ: gō illa enunciatio ẽ uia, q formatr d obto ꝑ ut ẽ, et illa ẽ fa, q diformatr ab obto. P.2. ga enunciaō affrat ee, t n ee rei, sō ee t nee rei n ẽ ueritas fralis, sd obtinā: gō enunciaō scit ueritatem obtinam.

P.3. ga si enunciaō scarēt ueritem, t falcitem fralem i. dformitatem, t diformitatem ipius enuntiōis, sic enunciaō, esset reflexam sup se ipsam, sic attingeret suam conformitatem, t diformitatem d obto, gō cui negatr enunciatiōi creatæ. Dnd nulla enunciaō, esset fa, ga ex mō q enunciaō ita reflectendo supra se ipsam, repsentaret dformitem d suo obto. ita et enunciatio fa reflectendo supra se ipsam repsentaret diformitem d obto, ac ꝑ cons cognosceret se ee ſim: gō plane uim ẽ: gō enunciaō sol pot scarë ueritem, t falcitatem obtinam.

Arg.1. obtum huius enunciaōis, Deus ẽ albus, n ẽ dictum ab obtis suaru partium: gō et ueritas n erit dicta a uerite partium. Rx dist. ans n ẽ dictum ab obtis suaru partium copulatiue sumptarum Cons. disiuntiue neg. ans: ga obtum cuius q ꝓpōis n sit gēs demta sumptæ, sd copulatæ ꝑ unione uerbalem, ac ꝑ cons obtum ꝓpōis ẽ dictum ab obtis partiu.

Arg.2. orōes optatiuæ. Vg. utinam, ubinam nit affrant, t negant, et tri scirit uim, t ſim: gō scarë uim, t ſim, n ẽ ꝓprium enuntiationis. Rx dist. min. scirit uim, t ſim impropie, Cons. ꝓprie et rigorose neg. min. Adtē ad enunciationem externam regit duplicem consonitem.

mitem ꝺre affirata, l negata, q̃ ꝓprie ꝺr̃ ueritas, aũ apponit falsitas, et hæc n̄ ꝺar in oꝛõe optatiua, q̃ nil affirat, l negat, alia ꝺfinitas ẽ ꝺ aũ interne, quem scat, et ꝺr̃ ꝓprie hæc uerasitas, cui rigurose opponit mendatium, n̄ uõ falsitas, et hanc uerasitem, l mendatium hẽnt oꝛões optatiuæ.

Arg. 3. ꝓpoẽs hipotheticæ, siue ꝯditionales, Ug. hæc | si ho cẽt congelus n̄ repleret la | n̄ ẽ enunciaõ, sigꝺ n ꝫstat ubõ indicatiuũ, et tr̃ scãt uum, l fum: gõ ttã Rx neg. mai, qa at ꝓpoõ ꝺicionalis ꝫplexa sit uã enunciaõ n̄ ind. et ubõ indicatiue, sꝺ sufficit, gꝺ ꝫtet plubus enunciationibus simplicibus, aliq̃ unioẽ inĩ se ꝯpulatis, q̃ facile zeduci ꝑoint ad enunciaoẽs simples, ac ꝑind oꝛões hipotheticæ ꝑoint scire uum, l fum.

Arg. 4. ꝓpoẽs falsificantes Ug. hæc | hæc ꝓpoõ ẽ faꝫ neq̃ ꝺtinet ueritem, nec falcitem, et tr̃ sĩ enunciaoẽs: gõ ttã Rx neg. mai, qa l illa parla, hæc | cadit supra aliam ꝓpoem iom platam, l n̄, si cadit supra aliam, l illa erãt uã, l faꝫ, et sic talis erit illa, q̃ affirat | hæc ꝓpoõ ẽ faꝫ | l tand illa parla, hæc, cadit supra se ipsam reflexe, et tunc sil ẽ ꝑferens, et ꝓlata, q̃tinus ꝑferens, nec ẽ uã, nec faꝫ, qa n̄ hẽt obtin ꝺ q̃ ꝫfirmetr, l a q̃ ꝺfirmetr: q̃tinus ꝓlata semꝫ ẽ faꝫ, qa ꝫipsamet ueritẽ, l falcitẽ, semꝫ sõ ꝺ se affirat eẽ ꝺtrate uam, l fam.

Sectio 2ª
De Deuitioe enumtioĩs.

Viditr. 1. Enunciaõ roẽ fiẽ in affiruam, et negiuam. 2º. roẽ mẽ, in Utem parlem, et indefinitam, ꝺ q̃ trat. seguenti agemus. 3º. in simplicẽ, et ꝫplexam. 4º. in aphensiuam, et iudicatiuam, ꝺ qubus nunc sermo ẽ.

Visãs igiꝛ. ẽ, qnam sit enunciaõ Simplex, et q̃ ꝫplexa oꝛ

Dō 1. enunciāo Simplex ē illa, q̄ ɔstat uiō tantū Vbo Lt pratuīm, et subtūm sit duplex, dummō sint ɔ extremo ɔiuncto, et alīq̄ nīō uno. Vg. Prūs ē hō iustus, Prūs iustus ē hō / P. ga simplicitas, siue unitas artefactor, quales sīt enunciatiōēs, ɔminuenda ē frā. siue unio, ut pēt in exercito, qui dīr unus xoīe uniusfrā, Lt pēt, ex q̄bus ɔstat sint plures: gō ɔ frā enunciatiōis sit Vbuīm, si hoc fuerit unū, abīe dicetur una, et simplex enunciāo.

Et hanc enunciationem Prūs, Plūs ē ribilis, n̄ eē simplicem, sō ɔplexam, ga efficit hunc suīm, Prūs ē ribilis, Plūs ē ribilis, gō ɔ sal implicite includat duplex Vbuīm, duplex ēt, siue complexa ēt enunciāo xoīe multiplicis frā, siue Vbi.

Dō 1. enunciāo ɔplexa ē illa, q̄ ɔstat plurib⁹ Vbis, inīs se cōpulatis, Lt mianteāliq̄ ductiōe ɔditionali, Vg. si, Lt causali, Vg. ga, Lt cōpulativa Vg. et, Lt disiuntiva, Vg. Lt, xāo ē ga hæ partes sal uertute ɔtinent xoem frā, Lt alia pēt ɔpouīn heīnt xoem mīa.

Dō. 3. sola enunciāo iudicativa ē uia enunciāo. P. ga sōl iuditium affrāt alīq̄, Lt negat p muīm ductiōis: gō ɔ aphentio nil affiet, Lt neget in aīi exercito n̄ exit uia enunciāo. Vnd Lt aphentio hēat q̄ obio totū enunciabile, Vg. Prūs ē ribilis, tīn ga nil exercite affrāt, Lt negat, n̄ exit rigorosa enunciāo.

Sectio. 3ª

De enumtiāo iudicativa sit una Simplex ēlitas.

Sub. ē Iuditiu frātr sit simplex, Lt ɔpouīn partibus. Px eē simplex. P. 1º ga si iuditiu ɔstat plurib⁹ partibus, Lt q̄libet illarum parī cadit supra totum obtuīm enunciabile, et iam q̄libet parī ē integrum iuditiu, Lt singulæ pēs cadunt supra singulos obti enunciabilis, et hoc n̄ pōt fieri ga iuditiu ē ɔ toto enunciabili ɔmitto, et nō partibus ditum sumptis: gō iuditiu det eē simplex frātr.

P. 2. qª aūs uolūs, Vg. amor, et odium sĕ simplex: gō ēt aūs illas, sc̄ assensus, et dissensus erunt erunt simplices. fir. qª sigs roget a me, V hō sit ūbilis, et ego Rſpeam ē, hic aūs ē iudicatiuus et trī ē simplex, ut pēt, qª hēt ueūm, et simplex obtūm: gō absc̄ iuditiū ē q̄litas simplex.

Arg. 1. Xª. Arlem iuditiū resoluitr in trēs, sc̄ in ꝓdicatu, et subtum. gō ſttat ex ꝓdicato, et subto, ac ſnd n ē simplex, nō ꝫplexum. Rſ 1. Joām Arlis ꝓcedere ē iuditio obtūo, et n̄ frali, q̄ gē nostra quæō. Rſ 2. Arlem ibi loqui ē trēs ꝓpositiuos, i. ē cognoibus, q̄ accedunt ipsum iuditiū frale.

Arg. 2. illus hañs duas cognoēs ꝓdicati, et subti, pōt hēre aliam cognoēm unionis ꝫgenēg. ꝛiungentis predicatū ꝫ subto, nō iuditiū tunc cōtaret ex triplici cognōe: gō n̄ esset simplex q̄litas. Rſ neg. min. qª nō iuditiū frale copulatiuū ꝓdicati ꝫ subto esset tunc frale iuditiū, n̄ trēs nego q̄ possint dari alīq cognoēs antēs, et dist̄ ꝓdicati, et subti, nō hæ ſorent aſhentioēs, et n̄ iuditia

Arg. 3. cognō cōis disguitr a cognōe ꝓmissorū: gō ēt cognō unionis Vbalis disguitr a cognoibus ꝓdicati, et subti. Rſ dist. cōis disguitr a cognōe ꝓdati, et subti, sit, et copulatiue, neg. diuisiue cond cōis, qª illa cognoēs ꝓdati, et subti diuisim sumptæ sĕ meræ aſhentioēs, et sic abilius disguiti iuditiū, at uō si sumantr ꝛiuncte ꝓmum dultioris, tunc sĕ ipsum iuditium frale, gō n̄ pōt ēe a se distum.

Arg. 1. spēs ꝛcurrentes ad enunciaōem sĕ ptes: gō ēt iuditiū attingens totam enunciaōem erit multiplex. Rſ neg. cōis dixiō rāō ē, qª q̄libet spēs repsentat suū obtūm, a q̄ natr, et naziō ꝓducitr, nec n. spēs uniuntr ab obtis, iuditiū uō n̄ pōt ēe tale, nisi attingat, at iudicet totum enunciabile, et sic pōt unirr oēs spēs enunciabilis in ucā simplicē cognōe.

Sol iuditiū ēt eē repsentatiuū sui obti p mūm imaginis. rāo ē qa iuditium ē fralis imago, siue cognio sui obti, et oīs cognio ē imago, siue instar imaginis repsentantis suum obtum: iudicare p illum nil aliud ē, qm exprimere uiralr in se imagem sui obti.

Inst. 1°. hūs relictus a iuditio n ē repsentatiuus, nec imago: gō ēt ipsum iuditiū n erit imago. Rent aliq 1°. neg. ans, q coherenter docent hūs illuales eē repsentatiuos. Rent alii. 2. neg. cons, qa hūs n se tenet ex pē obti, sd tantū ex pē spoē, at uō iuditiū ēt se hēt ex pē obti qmuis ab illo haurit spēs repsentatiuas ipsius obti.

Inst. 2 Si iuditiū ē imago obti, seqtr qd numqm sit fūm, qd ostenditr, qa inr imagem, et obtum semp dar ɔformitas, ac p ind ueritas, ut supra diximus, d aphentioe): gō iuditiū n ē imago repsentatiua. R neg. ans qa iuditiū n sol ē pura imago obti, sd ēt includit ductioem, p qm aliqd affrat l negat, et p ut sic pōt ɔffrari, l disffrari ab obto, at uō aphentio sol ē pura imago, q dēt semp ɔformari ɔ suo obto.

Sectio. 4ª

Venumtioēs d extremo ɔiunto sint nariē?

Duobus extremis ɔstat enumtiāo. 1. prato, et subto. pōt gō enumciāo eē d extremo ɔiunto, l ex pē subti v.g. Prūs albꝰ ē ho; l pōt eē d extremo ɔiunto ex pē prati Prūs ē hō albus. Resol. 1. enunciāo d extremo ɔiunto ex pē prati pōt eē ɔgens. P. qa in hac enumcioē, Prūs ē ho albus, pratum unitr ɔger ɔ subto: gō absē hæc enumciāo ē ɔgens, et n nariā.

Repl. Et una pars sit ɔgens subto, sc album alia tn, i ho ē essialis: gō absē hæc enumciāo pōt dici essialis. R neg. cons, 1°. qa malum ex qcumq deffu: gō potius dēt dici accialis ppter unam pem

accialem, qm essialis ppter aliam essialem. 2. et melius qa in hac ppoe sol inquirimus ꝛ Prus sit albus, Clarū n. ē Prum essialr eē hoem: gō ꝯ album sit ꝯgens, tam Prō, qm hoi. absō dā ē ppoō ꝯgens, et n̄ nariā psertim ꝯ hic nulla der reduplicaō, nec ex pē subti, nec ex pē prati.

Resol. 2. enumciaō d extremo ꝯiunto ex pē subti semp ē nariā Vg. hæc Prus albus ē hō. raō ē qa pēs ꝯponentes includuntr essialr in ꝯposso, sd Prus, et albō st pēs ꝯponentes essialr Prum album: gō nariō, et essialr d eo semp prantr. neq obstat qd unio sit ꝯgens inr has pēs, qa hic n̄ pratr una d alia, sd qlibet d toto, cui ē essialis, sicut lt unio inr mam, et fram Pri sit ꝯgens, tn̄ mā, et frā d toto Prō prantr essialr.

Fir. qa in suppositioē qd res sit, n̄ pōt n̄ eē: gō ꝯ in enumciatioē d extremo ꝯiunto ex pē subti supponatr albō iam eē in Prō, n̄ pōt n̄ eē in illo, ac p Cons ppoō n̄ pōt eē ꝯgens.

Ꝯtraria Snam tēt Scotus ꝯ aliis, p qbus Arg. 1. ppoō nariā n̄ defert unioem ꝯgentem, sd in hac ppoē Prus albus ē hō, dar unio ꝯgens: gō hæc ppoō n̄ ē nariā. R dist. min. dar unio ꝯgens inr pēs subti Cond inr pratum, et subtum neg. min. sicut ēt inr pēs phicas Pri dar dar unio ꝯgens, et tn̄ hæc ppoō Prus ē fratus ē essialis, qa inr pratum, et subtum dar unio essialis.

Arg. 2. hæc ppoō Prus irroalis ē lapis, tota ē impossibilis qa pēs subti st impossibilr ꝯiuntæ: gō ēt qndo pēs subti fuerint ꝯgenter unitæ tota ppoō erit ꝯgens. R neg. Cons dirsā raō ē qa subtum impossibile ē qd fictum, et chimæricum, sd d subto ficto nil uum pōt affrari: gō mirū n̄ ē, qd tota illa ppoō sit impossibilis, at uō hō albus, ꝯ sit qd uum, et in roē ꝯpossi includat essialr utramq pem. ind ē qd qlibet pars affretr essialr d toto Prō albo, qd ꝯfrar explo iam aducto Compossit phici.

Arg. 3. ut pratuũ uĕ affreĕt ꝺ subto ꝺĕt subtuũ in se, cĕ uuĩm: gͦ ĕt ut affreĕt naziõ ꝺĕt subtum in se cĕ naziuĩ. R. ꝺist. cons, ꝺĕ subtuũ cĕ cĕ naziĕim rũ prati, cond. rũ partium ipsius subti neg. ſons gͦ ut iam aduerti illud pratuũ album ñ affreĕt ꝺ ssto Prĕõ, cui ẽ ꝺgeñs, ſꝺ ꝺ Prĕõ albo, cui ẽ ettiale, gͦ ꝯlibet pars ẽ ettialis toti ꝺpõto.

Arg. 4. Si pdicõ ꝺ extremo ꝺiunto ex pĕ subti vg. Prĕus albus ẽ albus ẽ naziõ, segtr ꝙ ĕt hoc, aligs ho ẽ albus, sit naziõ. gͦ ostenditr ꝑ sillum expositoriũ sic - ois hõ albus ẽ albus, ſꝺ ois ho albus ẽ hõ: gͦ aligs hõ ẽ albus - atg hoc ꝺga ñ ẽ naziõ: gͦ nec ꝓpõ ꝺ extremo ꝺiunto ex pĕ subti exit naziõ.

R. neg. sequelam, et ad ꝓbam illius R. eo illam congam sylli expositorii ñ bĕ inferri, gͦ sic ꝺbebat pcedere: gͦ aligs ho albus ẽ albus, ne mutetr suppositio in ꝙ accipiebantr ꝓmissa, ꝙ pcedebant ex suppone, ꝙ ho esset albus, ut ꝺ illo albõ ettialr affrieti, ꝺquiõ uĕ affiat hoc album albĕ, gͦ illi ꝺgeñs ẽ, et ido ꝺquiõ ñ ẽ naziõ.

Inst. hoc ꝓpõ, ho albus ẽ albus, effect hunc sum: ho existens albus ẽ albus, ſꝺ hoc ꝓpõ ẽ ꝺgens. gͦ ꝓpõ ꝺ extremo ꝺiunto ex pĕ subti ñ ẽ ẽ naziõ. R. neg. mai, gͦ illa ꝓpõ rigurose, et phicĕ sumpta ñ effect illam sum ꝺgentem, ſꝺ ualet tantũ atg hoc, ho suppositum ex Prĕõ, et albĕ ẽ ettialr album, gͦ hĕ ꝺcretũ includit ettialr suas pert.

DISPVTAO. 7ª

De futuris Contingentibus.

SECTIO. 1ª

Vtrũ sit ꝺgentia, & in ꝙbus subtis. reperiatr?

Hoc quæo ad thĕõl, ꝺm ad Phĩs spectat, eam tĩ mouĕ logõ ꝑus calamo

uen-

uentilabimus. Ɔgentia duplex é, altera in essendo, altera in operando operando
Ɔgentia in essendo difinit – indriä rei, ut sit, l n sit, –. Ɔgentia in operando é
– Indria, ut operetr, l n operetr – Ɔgentia in essendo sol dar in rebus
Creatis, q ita ɔgeï existunt, ut possent n existere, si Deus illi auferat ex-
istentiam. Ɔgentiä in operando reperitr in Cis, siue poiis indrientibus
ad operandum, l n operandu.

Rursus hæc ɔgentia in operando subdiditr in ɔgentiam intrincam,
l extrincam. Ɔtingentia intrinciq in operando inuenitr in cis, q ab intrincico
st indrientes ad operandu, l n operandu, ut st cæ, et poæ fratr liberæ. Ɔtin-
gentia extrinca in operando dar in Cis, q lt sint nariæ in operando, tn impe-
ri possunt ab extrinco, ne operentr, ut pet in igne, q pot inpediri a frigore
ne pducat Calore, et Sol retardari a Nube ne lucem difundat.

Hinc dduces furum ɔgens eë rem indrientem, ut sit, l n sit, v.g.
aus uoltis, q libere amo Prum, qa poteram illum n amare. furum consis-
tit fratr in negoë aulis existiæ, et in habitudä, siue ordë ad hendum existen-
tiam p aliq driä temporis, et P. qa furum é illud, qd nunc n é postea tn erit
p partam, nunc n é, exprimitr negäo aulis existiæ, p partam uos postea
tn erit, explatr ordö, siue habitudo ad hendum aliqm existiam.

V in Deo der aliqua Contingentia?

Resol. 1º. neq in Deo, ut nä Dinä é, neq in aliq eius pfectioe dar ulla ɔgenti-
a in essendo p ordem ad intrincicum. hæc resuluö é d fide pra mente
Mag. Soar. lib. 1º. d essiä Dei Cap. 1º. nö 6. P. 1º. ex sacra pagina Exodo.
3º. ego sum q sum i. q nariö sum, et ab æterno. P. 2. roë, qa ɔgentia in esse-
do é indriä ad essendu, l n essendu, sd Deus n é indriens ad essendu, l n
essendu, siqd ab æterno é, et existit: gö in Deo p ordem ad intrincum
nulla dar ɔgentiä ad essendum.

Resol. 2. In nā Dīnā, et in eius ꝑfectionibus intrinciis nulla dāri ꝺgentiā intrinciā in operando. P. qa ꝺgentiā in operando ē indiuiā ad operandum aliqn rem, ꝙ hēat ꝺgentiam in essendo, sd nō dīnū qa dēē dēē intrinciam hēi ꝺgentiam in essendo, ut nos ꝓbauimus: qō Deus nullam hēt ꝺgentiam intrincam ad operandum ꝓ ordem ad suam essentiam, et ꝓfectiones Dinas.

Inst. 1º. filius in Dinis ꝓducitr a Patre, Spūs sanctus a Patre, et filio ꝓcedit: qō in Deo ꝓ ordem ad intrincum dāri ꝺgentiā in essendo. R. neg. Cons, qa filius ꝓducitr a Patre natiō, et sine ꝺpendentia, Spūs Sanctꝰ ꝓcedit a Patre, et filio, ēt natiō, et indꝺpendēi, ac ꝓ Cons dāri Dinā Personā sīt ēgtr natiōē, et aeternā.

Inst. 2. filius, et Spūs. S. ꝓducuntr spontanie a Patre: qō et ꝓducuntr natiō, sd libere. R. neg. Cons. qa tī filius, et Spūs. S. ꝓcedant spontanie, hoc sōl ꝓbat qō n ꝓcedant nēssitate.

Inst. 3. filius, et Spūs. S. ꝓducuntr spontanie a Patre, qō n ꝓducuntr natiō, sd libere. R. neg. Cons, qa tī filius, et Spūs. S. ꝓcedant spontanie, hoc sōl ꝓbat, qō n ꝓcedant nēssitate Cōāta, sd voluntariā, sicut Amor beatificus in Patria ꝓcedit spontanie, et tri n ē liber, sd maxīē naturs. Cōāto

Resol. 3. in aligbus ꝓfectionibus Dinis sm troēm ad extrincum dāri ꝺgentiā, seu indiuiā in essendo. P. qa aliis liberi, tam Dini illius, ꝙm voluntis, ita sit in Deo, ut potuerint n dēē, qd troēm ad obtum extrincum: qō hēt ꝺgentiam in essendo qd talem troēm extrincam.

Resol. 4. In Deo dāri ꝺgentiā in operando ad extra. P. qa Deꝰ adentia ita libere operatr, ut ꝓssit n operari, qō ē ꝺ fide, in ꝙ re Aries Phiē sōl tenebricosse caligauit, dum asseruit mundi machinam ab aterno dēē, et natiō creatam, sd facile ꝺuincitr ex illo Genesios 1º. In ꝓiō creauit Deus 1ª. et qō ꝓtinet ad libam voltem Dei in creando dd ꝓt ex psalmo 113. ibi Oia ꝙcumq voluit fecit.

Resol. 5.

Resol. s. Deus nullam hēt ꝯgentiam extrinsecam, q̄ impediat illius ēē operari. P. qa ꝯgentiā extrinsecā in essendo, l̄ in operandum oritur ab impedimentis extrinsecis, q̄ possunt impediri extrinsece, tam ēē, q̄m operari, sd̄ rū Dei nullo pōt dari cā extrinsecā, q̄ impediat eius ēē, l̄ operari: gō rū ~~Deius~~ Dei n̄ pōt dari ꝯgentia extrinsecā tam ad essendum, q̄m ad operandum. firm. qa rū Dei n̄ possunt ꝓuenire effectus ꝓpter intentioem, qa Deus oīa, q̄ efficaciter intendit operatur: gō n̄ pōt dari ulla cā extrinseca, q̄ frustetur illius intētioem, l̄ operoem ~~intendat~~ impediat. operari

Vder contingentia in Creuris?

Dō 1º. In oibus rebus Creatis dar̄ ꝯtingentia, et indria rū Dei, tam in essendo, q̄m in operando. P. qa oēs Creuræ essialr̄ pendent a Deo tam in existendo, q̄m in operando, tam in fieri, q̄m in conseruari, qa si Deus nolet eas ꝓducere, n̄ herent ēē aute, et si nolit eas conseruari, stim ꝯficerēt, ꝓpteria si nolit ꝯ illis concurrere, nil poterunt Creuræ operari, q̄ oīa inculcauit Dinus Thius. S. Plus in admirabile sermone ad Athenienses in ipso n. uiuimus, mouemur, et sumus: gō oēs Creuræ st̄ ꝯgentes rū Dei, tam in essendo, q̄m in operando. uiuimus

Dō 2. aliq̄ res Creatæ n̄ hent ꝯgentiam in essendo rū causarum secundarū. P. qa aliq̄ entia Creata, hent totū suū ēē partissipatū a solo Deo. Vg. Angli Aiā roalis, et mā 1ª. qa n̄ ꝯpendet ab aliq̄ cā efficiente in sui ꝓductioē, et l̄t mā 1ª. possit ꝯpendere a frā, et ꝓductio aiæ roalis a dispossissionibus mæ, ut Creheti, imo nulla res Creata possit existere sine Vbi, aōe, et aliqbus ꝓprietatibus, tn̄ hæc ꝯpendentia n̄ ē, ut a cā 2ª. efficiente, l̄ dum ē n̄ herē aliq̄m cam liberam a q̄libet ꝯpendiant, l̄t heant cam nariam, nil tn̄ dir̄ ꝯgens in essendo ꝓ rum ad cam nariam.

Dō 3. In Creatis soli Angli, et hoēs hent ꝯgentiam intrin-

cam in operando. et P. qa solæ hæ Creuriæ, ut pote roales st liberæ, et indrientes in operando ad intrincum, eo qd st capasses mentis meriti, et dimeriti, neq obstat, qd pueri, ebrii, et amentes careant exercitio libertatis, qa hoc e p accens, et roe alicuius impedimenti, qd pot tolli, et manere pfecto libertas.

Dō 4. in cis nalibus dar ɔgentiā extrinciā in operando. P. qa aliq cæ nariæ pount impediri ab extrinco, ne pducant suos effus, Vg. aqua pot impediri a calore, ne pducat frigus, et ignis pot impediri ab aquoa, l ab alio agente, qd illum destruat ne pducat calore ad comburendū aliqd. Adte tn dari aliqs effus narios, q n pount impediri neq ab extrinco, Vg. pprietates emanentes ab essiā, qrum pductioem, neq Deus ualet impedire.

Sectio. 2ª

Vt res ɔgens in eod insti, in q e, ɔger sit, et poā libera quando operatr, ɔger operetr?

Vcā resuluo sit. res ɔgens in eod insti in q e, ɔger existit, et poā libera, in eod insti in q operatr ɔger operatr. hæc snā e cois inr AA. Catholicos. P. 1º qa repugnat rem in eod insti, in q e, et het unū aum, conseruare poam ad aum ɔtrarium, ut uissitr in aqua, q in eod insti, in q e calida het poam, et apetitum nalem ad frigus: gō be pot res, qndo autr existit, et het unam fram conseruare poam, ut n existat, l ut heat fram dirsam.

P. 2. qa res sol dir ɔgens p ordem ad instans, in q e, et poā dir libera in operando p ordem ad instans in q operatr: gō ut res sit cogens, det ee congens in eod insti in q e, et ut poa ɔger operetr det ee ɔgens in eod insti in q operatr. pet ans, qa n sufficit libertas, et ɔtingentia pcedentis, ut aus dicatr liber, qd sic ostendo, qa siqs in eod insti heret ppositu amandi Deum, et in insti sequenti incideret in amentiam, et tunc elliceret aum amoris Dei, iste aus n esset liber, neq p illū aliqd amens mereretr, et tn ut supponimus

ponimus, heret libertem antem: gō ut dar̄ ɔgentia, tam in essendo, qm̄ in operando, det ipsa ɔgentia reperiri in eod insti, in q res e, l operatr.

Firm. qa peccator in eod insti in q peccat pdit graciam, et eam reparat in eod insti in q ellicit ɔtrincioem, n̄ antea, nec postea, sd n̄ perdit, neq reparat graciam, nisi p aum̄ liberum: gō in eod insti, in q operatur ɔger̄, et libere operatr, et aūs in eod insti in q pducitr ɔger̄ existit.

Replic. Si res in eod insti in q e, pōt n̄ ee, et poā in eod insti in q operatr, pōt n̄ operari, seqtr, qd eand rem poē sil ee, et n̄ ee, operari, et n̄ operari, qd attenditr, qa in insti in q res e, et poā operatr, iam dar̄ ee rei, et operaō poē: gō si res in eod insti in q e, pōt n̄ ee, et poā in eod insti, in q operatr, pōt n̄ operari, pōt dari n̄ ee existiē, et operoīs, ac p cons sil ee, et n̄ ee, qd aperte implicat.

Rx dist. sequelam, seqtr eand rem sil ee, et n̄ ee spēficē, et in sū dirsō cond. reduplicatiue, et in sū ɔposito neg. sequelam. Declaratr solutio, tunc dar̄ suis diuisus, qndo res sumitr absē, et sm̄ se, nulla facta suppositioē, ɔ uō Dico, tunc uō dar̄ suis ɔpositi, qndo res sumitr reduplicatiue, siue in suppositioē. Rco gō rem in eod insti in q e, absē posse n̄ ee, et poā in eod insti in q operatr, absē posse n̄ operari, qa in hoc ɔsistit libertas, qd poā operatr libere sine nulla nessessitē, ɔ possit operari ɔtrarium. Si uō sumatr ex suppositioē, qd iam operata sit aum̄, n̄ pōt n̄ operari, et hæc dir̄ nessessitas cons, siue ex suppositioē hæc tn̄ sī mera thiē, et n̄ attinent ad nostrum institutum.

Sectio. 3ª

Vt ppoēs ɔgentēs d pterito, l psenti heant detrahatam Veritatē, l falsitatem?

Rx affrē. P. qa ppōō e uā, l fā, qa res scatā, ita e, aut n̄ e, id res scatā

p̄ positionem ꝛgente d̄ ꝑterito, t̄ ꝑsenti, iam d̄tract̄o ē, t̄ nō ē, gō ꝓpō q̄ affirt
ee id, gd ē, erit d̄tract̄o ua, et q̄ affirt ita ee id, gd nō ē, erit d̄tract̄o fa.

Inst. sa pratum ꝛgenis nō ꝑt affirari d̄ subto, nihil gndo in illo
exiſtit, sd pratum ꝛgenis d̄ ꝑterito Vg. Pr̄us fuit albus, nō exiſtit aute in
subto: gō d̄ subto nō ꝑt affirari. Rx dist. cōis, nō ꝑt affirari d̄ subto p̄ tempore e
ꝑterito neg. nō ꝑt affirari p̄ tempore ꝑsenti cōd. cōis, qa hoc ꝓpō, Verum
caro factum ē, nunc ē certissima, et tū fuit p̄ tempore ꝑterito, qa semp
respicit illam dr̄iam temporis, p̄ q̄ supponit.

Inst. 2. Si ꝓpō d̄ ꝑsenti ē ua, t̄ fa, Vg. Pr̄us cecidit, t̄ talis
absē, t̄ ex suppositiua. ex supposititie nō ē quae, absē nō ꝑt ee, qa res ꝛgens
in eod̄ initi in q̄ē, ꝛgēs ē, gō o nō sit d̄tracte, sd ꝛgis obtum. et ꝓpō nō erit
d̄tracte, sd ꝛgens ua, t̄ fa.

Rx talem ꝓpōem ee d̄tracte uam, t̄ fam absē, et nō ex suppositiue
neq obstat, q̄ obtum talis ꝓpōis ꝛgens sit, qa ut ꝓpō sit d̄tracte ua, t̄ fa, sufficit
gd res sit, t̄ nō sit absē, t̄ n. possit nō ee absē, tū absē, et d̄ facto, iam hēt
unū ex duobus, sc. iam ē, aut nō ē, gd sufficit ad ueritem ꝓpōis. Neq ꝛgentia
obti in attendo tollit d̄tractam ueritem, t̄ falsitatē ꝓpōis, qa ꝛgentia rei nō
oppositæ ueritati, t̄ falsitati ꝓpōis, p̄ q̄m scatz, sd tantū oppositæ nettositati
rei significatæ.

Inst. 3. Oīs ꝓpō ua d̄ ꝑterito supponit aliq̄m uam d̄ ꝑsenti, Vg. ut ue dicatr d̄ ꝑterito, Pr̄us fuit phus, dēt supponere aliq̄ndo d̄ ꝑsenti hanc fuisse uam, Pr̄us ē phus, sd hoc ꝓpō, Adam uixit nongentos años, nullam suponit uam d̄ ꝑsenti, qa numq̄m fuit uum dicē, Adam uixit nongentos años: gō nō oīs ꝓpō d̄ ꝑterito ē d̄tracte ua, t̄ fa. Rx ad min. illam ꝓpōem, Adam uixit nongentos años, supponere multas ꝓpōes uas d̄ ꝑsenti, i. Adam uiuit hoc, et illo tempore, qa tempus sit

uixit

sustentiuū.

sussentiue, et n̄ potest eē sil, ideo n̄ pōt uerificari illa ppō, nisi distributiue, et n̄ collectiue.

Inst. 4. hanc ppōnē Pr̄ius moueri ꝑ pōt fieri in instanti mentali, at uō motus Pr̄i, q̄ illius obtum n̄ pōt fieri in instanti: gō n̄ pōt eē ḡratē uā Rō neg. Cōis, q̄ illa ppō n̄ affirat Pr̄um moueri in instanti, sō tantū dicit, q̄d Pr̄ius moueatr, supposito illius motus in diuersis instantibus, q̄ si affiret Pr̄um moueri in instanti erit ḡratē fā.

Sectio. 4ª

V propoēs d furto ꝯgenti absō sint ḡratē uē, ℓ falsæ?

Duplex dar furtum ꝯgenis, alterū absum, alterum additionatū. furtum ꝯgenis absum ē illud q̄d affirat, ℓ negat a ppōne abse, et sine ullo additiōe Vg. Pr̄ius furret, ℓ n̄ furret. furtum ꝯgenis additionatū ē illud q̄d attinget, ℓ n̄ attinget supposito alīq̄ additiōe V.g. si ego rogauero Pr̄um ille furret, ℓ n̄ furret. nunc agendū nobis ē de ppōnibus d furto ꝯgenti absō, et sett. sequenti d ppōnibus furtis additionatis.

Dīsas igit ē Vtrum ppōnes d furto ꝯgenti absō sint ḡratē uē, ℓ fsæ. Rō affiē ita M. Soar. Vasq. Molina, et plures alii, q̄s late ꝯgerit, et segtur P. Soar. l. tr. 5. d aīa nō. 62. P. 1º q̄d illa ppō ē aīi, et ḡratē uā ℓ fsa; q̄ aīi, et ḡratē ꝯformatr, ℓ diformatr a suo obto, sō in ppōnibus ḡraditoriis d furto ꝯgenti Vg. in his, Pr̄ius peccabit crastino, ℓ Pr̄ius n̄ peccabit crastino, una ē aīi, et ꝯformis ḡratē ꝯ suo obto, altera uē naturio ē aīi, et ḡratē diformis a suo obto, sigd n̄ possunt de amba eē uā sil. gō una hēt ḡratam uerilem, altera ḡratam falsitate.

Ostendit min, q̄d ℓ Pr̄ius ē peccaturus, ℓ n̄, si ē peccaturus, iam ppō autr a futuro ꝯformatr ꝯ suo obto autr, i. ꝯ pcio furto Pr̄i, si n̄ ē

peccuriis, iam diformatr ab ipso obto, ac p cons e fa, dclaratr amplius, qa Dina Cogniō d Antexo furō iam nunc e uā, et tn adhuc n existit Antecristus sd furus e: ꝯq ꝯformatr Dina Cogniō: gō si illa ppoō, Prus peccabit, affrat nunc obtum furum, ut postea erit, iam aū e uā, et si diformatr ab obtō, ut postea erit, iam nunc e fa.

P. 2. qndo Xus Dnus pdixit D. Prō negoem furam illa ppoō, Antequm gallus cantet ter me negabis, iam erat dtrate uā; et tn erat d furō ꝯgenti: gō ppoēs d furō ꝯgenti hent dtratam ueritatem. huic argō poterunt respondere aduersarii, illam ppoem ee dtrate uam, qa Xus Dnus p sciam Dinam Cognoscebat illam negoem furam D. Pri.

Sd hec ppoō n subsistit, qa si illamet ppoō pferretr ab alio Apostolo ignorante furam negoem D. Pri erat ppoō dtrate uā, et rāo huius e, qa tales negoēs n erunt furē, qa a Xo. Dnō Cognoscebantr, sd ido ab illo Cognoscebantr, qa re uā furā erant, et rāo ulterius e, qa Cogniō Xi. Dni d illis negoibus erat mere speculiuā, Cogniō uō speculiuā nil ponit in obto, sd supponit iam ipsum obtum, qd Cognoscit.

Argā Soluta.

Opposā Snā e cois inr Thistās. p qbus Arg. 1. si ppoō d furō ꝯgenti e dtrate uā ab aeterno e uā, sd n pōt ee uā ab aeterno, et ostenditr, qa si hec ppoō, Prus peccabit, e uā ab aeterno, e nariā, et imutabilis ac pind n e ꝯgens, nec pōt ee fa, qa alr posset Deus falli. Rx neg min. ad pboem illius dico hanc ppoem, Prus peccabit, ee ab aeterno uā, n tn ee imutabilem, p ut imutabilis id e atq naria.

Et rāo huius e qa ppoō eod mō e uā, qa e uum obtum ipsius ppoīs; ꝯigir obtum sit ꝯger uum, et ppoō e uā ꝯger, attn e d-

trate

tratē uā, ga illius ōbtuīn ē ꝺtratē uuīn, sicut Pr̄ius ē ꝑgēr albus, et tn̄ ē ꝺtratē albus, ꝓpteria ꝟt talis ꝓpō sit uā ab aterno, tn̄ n̄ diī ꝑprie uersitatis aterna; ga ꝓpō aterna uersitatis ꝑprie diī illa, ꝙ knoscīā et hēt ꝯnexiem indissulubilem inīi pratuīn, et subtuīn, Vg. Pr̄ius ē hīc al ē ubile. ꝟtꝰ

Arg. 2. si Deus ab aterno uidet ꝺtratē peccuīn futuīn Pr̄ii, segtr ꝙ natio Pr̄ius peccabit, ne ꝯgniō ḋinā reddatr fā, sd hoc n̄ ē admitendū: gō neꝰ illud ex ꝙ segtr. Rx neg. mai, ga Pr̄ius n̄ peccat ex eo ꝙ Deus ab aterno uidet peccuīn illius futuīn, imo e ꝟa. ido Deus uidet tale peccuīn, ga re ita futuīn ē; Und ꝯgniō ḋinā supponit ipsum peccuīn futuīn, ut ōbtuīn, ga oē ōbtuīn in roē ōti antecedit auīn, ꝙ quem ꝯgnoscitr, et ido peccuīn futuīn Pr̄ii ꝓsupponitr a sciā ḋinā, ꝙ ē pure speculatiuā uii ipsius pcii.

Arg. 3. Si ꝓpō ꝺ pcco futō ē ꝺtratē uā, ꝟ fā n̄ ē naturāl aplicare media ad euitandum ipsum peccuīn, sꝫ futuīn omnino ē, ga ꝯgniō ḋinā n̄ pōt falli. Rx neg. assumptum, ga peccuīn ꝟ ē futuīn, ꝟ n̄ futuīn omnino ꝺpenderter a mediis, ꝙ Deus uidet Pr̄uīn ēē aplicaturu, ꝟ n̄ aplicaturum, et ido ꝯgnoscit peccuīn ēē, ꝟ n̄ ēē futuīn, ga uidet ēē, ꝟ n̄ ēē aplicanda a Pr̄ia ḡre anteā ad sciam ḋinam ꝺ ipso pcco futō Pr̄ii supponitr ꝯgniō ḋinā ꝺ mediis aplicatis, ꝟ n̄ aplicatis a Pr̄o ad euitandu, ꝟ n̄ euitandu peccuīn.

Arg. 4. ꝓpō ē uā, ꝟ fā, ga res ē, aut n̄ ē, ꝺ futuīn ꝙnīs ē indrieris, ut sit, ꝟ n̄ sit: gō ēt ꝓpō ꝺ futō ꝙnti erit indrieris, ut sit, ꝟ n̄ sit uā. Rx ditt. mai, ꝓpō ē uā, ꝟ fā, ga res ē, aut n̄ ē ꝺ ꝓsenti neg. sꝫ res futa n̄ existit adhuc ꝺ ꝓsenti, ga res ē, aut n̄ ē ꝺ futō, et ꝓ illa ḋriā temporis ꝙn ꝓpō ſonotat, cond. mai. ꝓpteria ad min. dico futuīn ꝙnīs Vg. Pr̄ius nunc peccabit (ras) iam n̄ ꝺtratē illud tempus futuīn, in ꝙ Pr̄ius ē peccaturus und sic uā peccuīn futuīn ē, iam nunc ꝓpō ꝺtratē ē uā, si tn̄ n̄ ē futuīn iam nunc ē ꝺtratē fā, ga semꝫ supponit ꝓ illa ḋriā temporis futi.

Arg. 5. Veritas Speculiua, ꝙ liſté illa, ꝙ reperitr in ꝓpoibus ꝺ futrō ꝛgenti, sumitr ab obto, ꝺ futrum antecēm exittat, nil é: gō n̄ pōt ꝓtrare veritem ꝓpoibus. Rx dist. min. futrum antecēm exittat, nil é ꝺ ꝓsenti, cond. nil é ꝺ futro, neg. min. sicut res ꝓterita nil é ꝺ ꝓsenti, ꝫ tñ sit aliqd ꝺ futro, et ꝺ ꝓpō ꝺ futrō significet hanc ꝺriam temporis, ido é ꝺ trate uia, ꝫ fa, ga obtum futrum ꝓ tempore futrō ꝺ tratē é, ꝫ n̄ é.

Arg. 6. añs liber futrus, Vg. Exigitio eleomosinæ n̄ dum é ꝺ tratu ꝺ indicenis, ut sit, ꝫ n̄ sit: gō ei ꝓpō ꝺ ipso aū futro n̄ é ꝺ tratē uia, ꝫ fa, ꝺ indicenis ut sit uia, ꝫ fa. Rx dist. añs, añs liber futrus n̄ é ꝺ tratu ꝓ tempore ꝓsenti, ꝺo, ꝓ tempore futrō. neg. añs, und ꝺ ꝓpō ꝺ futrō sicut hanc ꝺriam temporis futri, ꝓ ꝙ obtum é ꝺ tratē uum, ꝫ futm, obtinet ido ꝓpō ꝺ futrō erit ꝺ trate uia, ꝫ fa ſtrate. añs.

Vrg. ꝓpō ꝺ tsumit veritem ab obto: gō si obtum futrum hēt sōt veritem, ꝫ falsitatem ꝺ futrō, ei ꝓpō habit veritem, ꝫ falsitem sōt ꝺ futrō. Rx ad añs in ꝙ latet æquocō obtum iam nunc ꝺ ꝓsenti hēre veritate, ꝫ falsitate ꝺ futro, hoc é iam nunc pōt affrari a deo illud obtum futrum, ꝫ n̄ futrum ēe: ꝺ igit ꝓpō iam nunc ꝺ ꝓsenti affrāt obtum futrum, ꝫ n̄ futrum ēt, ido ꝺ ꝓsenti hēt ꝺ tratam veritatem, ꝫ falsitate, ga ꝺ ꝓsenti ꝛformatr, ꝫ disformatur ab obto futro.

Infer: gō ꝓpō sōt habit ꝺ tratam veritate, ꝫ falsitate ꝺ futrō. Rx neg. illat, ga ꝓpō ꝺ ꝓsenti iam affrāt illud obtum postea futrum, ꝫ n̄ futrum ēe, gō iam unm é ꝺ ꝓsenti, sicut ꝓpō ꝺ ꝓterito, nunc ꝺ ꝓsenti uia é, Vg. ꝺndo dico Xm natus fuit, ga ista ꝓpō ꝛnotat tempus ꝓteritu, et ꝺ ꝓsenti affrāt, illud, gd unm fuit ꝺ ꝓterito: gō ꝺ obtum futrum ꝺ tratē futrum sit, ꝫ n̄ sit, iam nunc ꝓpō ꝺ ꝓsenti potexit affrare, ꝫ negare futuritione illius obti.

Sectio. 5ª

De ppoibus d futuro ẏgenti ꝺditionato.

Quoꝝ tanꝺ ꝺ ppoeïs d futuro ẏgenti ꝺditionato sit ꝺtate uia, t fꝛ: antequm resoluamus hanc ꝺficultatem. Sciendū ē ad ppoeïs ꝺditionatas nō eē naturalem connexionem infallibilem inter ꝺditionem, et euentū futurum, deree tm darī aliqm ꝺpendiam t connexionem ex ipsa ꝺitione. Vg. in hac, si Petrus a Deo excitatus fuerit quandoq, ꝙ te quandoq Petrus nō sedet infallibiliter ab excitatione Dei, ꝺpendet tm ab illa ẏra nē ꝺ prior ꝺditionalis ista ppo, si Petrus legerit, Plato scribet, ꝙ lectio Petri, ꝙ ē ꝺditio nullam hēt connexionem ex scriptione Platonis. hoc posito.

Ad quaꝝ Rm affrē. P. 1. a paritate rōnis, ꝙ ppoeïs d futuro ẏgenti absō si ꝺtate uā, t fꝛ, ut iam probauimus: ergo et ppoeïs d futuro ẏgenti ꝺditionato. pēt ẏgra, ꝙ sicut ppoeïs d futuro ẏgenti absō ꝺpendent a futuritione ꝺbti, ita et ppoeïs d futuro ẏgenti ꝺditionato ꝺpendent a pone ꝺitionis: ergo sicut ppoeïs d futuro ẏgenti absō, iam nunc uā si, t fꝛ, ꝙ obtum futurum ē, t nō, ita si ꝛ ppoeïs d futuro ẏgenti ꝺditionato, iam nunc ꝺtate uā si, t fꝛ, ꝙ ꝺitio ponenda ē, t nō ē, et obtum ex uī ꝺitionis, postea ꝺitione futurum ē, t nō ē.

P. 2. supponamus Petrum d facto hodie euersum eē ad Deum, postea tamen excitatione: ergo ꝙ hesterno dixit, Petrus erat euertetꝛ si a Deo excitatus, dixit ppoem uam d futuro ẏgenti ꝺditionato. declarate ulterius, ꝙ t Petrus euertendus ē, postea tamen excitatione, t n, ꝙ sat Deus nō ignorat: ergo pōt iam nunc dicē, Petrus si a me erat excitetꝛ in tali, t tali circumstia euertetuꝛ, ꝙ ppo uerissima ē iam nunc.

Doc ut uere dicat excogitata ē a M. Fonseq admirabilis illa scia media, siue ꝺditionata, p qm Deus cognouit ꝺbta ꝺditionata futura, qm snam deriuatam iam a PP. Antiqs ꝑsertim a D. Augst. amplexi st oēs Societatis DD. oēs pene Orbis Academiae, oēs religiosae familiae, pauci simis exceptis, d quibꝰ pōt Soar. l. 2e. c. 3. d Aia p̄ples paginas, ꝙ ꝺ spectat ad Thios ab instituto nostro ē alienū, et alibi Deo duce futurus tractandus ē.

Arg. 1. q̃ ꝺtraria sñia, q̃ é cois inẽ sapientissimos xpistas, et alĩ iam in nram opiõem ꝓpensiant. Arg. inẽm 1º Vt ꝓpõ ꝺ furiõ gẽnti sit uã debebat tale furuꝫ seq̃ narioꝫ ꝓtia ꝺioe, sd furuꝫ gẽnis n̄ seq̃tr narioꝫ, sd liberze, gõ ostenditr. qa Lrius ꝺsensiat deo uocanti, adhuc n̄ ꝺsentit narioꝫ, sd libere: gõ ꝓpõ ꝺ furiõ intrince gẽnti ꝺditionato, nunq̃m é ꝺtrate uã. R. neg. mai. qa ut ꝓpõ sit ꝺtrate uã, suffit, gõ ꝺformetr ꝺ suo obto, siue obtuꝫ seq̃tr narioꝫ siue n̄ libere, sic gõ ꝓpõ ꝺ ꝓsenti sit ꝺtrate uæ, si ꝺformanꝫ ꝺ suis obtis ꝓsentibuꝫ siue obta sint libera, siue narioꝫ, ut pet in his ꝓpoibus / ego diligo deum, q̃ é libera / Lrius é hõ / q̃ é narioꝫ.

Arg. 2. Si ꝓpõ ꝺ furiõ intrince gẽnti eet ꝺtrate uã tolleretr libertas, et hoc ostenditr, qa deus haret sciam ꝺ tali furiõ, vg. ꝺ uentiõe Lrii, anteꝫ ad ꝺsensu absq̃ furuꝫ ipsius Lrii: ꝓtenia ante talem ꝺsensu absuꝫ Lrii, poneretr aliq̃ se auxiliu efficax dei, ex q̃ ꝺsensus Lrii narioꝫ sequeretr, sd hoc n̄ é duꝫ: gõ neq̃ illud exq̃ sequtr.

R. neg. mai, et ad ꝓboem illius dico cognoem ꝺinam semp eé subsequente ad ꝺsensu liberu Lrii, qa Lrius n̄ ido libere ꝺsentit, qa deus uidet illius ꝺsensu, sd ido deus uidet illius ꝺsensu, qa Lrius q̃ sua libertate ꝺsentit, et hic ꝺsensus é obtuꝫ ꝺinæ cognoiõis, ac sic ꝓius illa. ꝓtenia auxiliu efficax innititur huic suæ liberæ dei, et iam supponit ꝺsensu ꝺditionatu Lrii; ido n. illud auxiliu fit efficax, qa deus iam uidet Lruꝫ infallibiliter, sd libere eé ꝺsensurum.

Arg. 3. Veritas, et falsitas ꝺsumitr ab obto: gõ obtuꝫ ꝺditionatu, q̃ autꝫ nit é, n̄ pot ꝓtare absq̃ ꝺnominoe ueritatis ꝓpõ. R. neg. cois, qa et obtuꝫ ꝺ ꝓterito nit é n̄ autꝫ ꝺ ꝓsenti, neq̃ ꝺ furiõ, sd tantu ꝺ ꝓterito, et sic ꝺat absq̃ ꝺnominoe ueritatis ꝓpõ, vg. in hac / Lrius negauit Xm̃ Dnũ / q̃ nunc é uã, et rõe é qꝺ oiõ ꝓpõ semp connotat ꝺtiam temporis q̃ q̃ ꝓsentr, si é ꝺ ꝓterito ꝺnotat tempus ꝓteriti, si ꝺ ꝓsenti, ꝓsens, si ꝺ furiõ abõ, et ꝺditionato sciat tempus furuꝫ absq̃, et sub ꝺioe ponenꝺa.

Arg. 4. Obuiũ futuriũ pure ꝺistionatu nit ẽ, imo ẽ mere possibile: gꝫ gꝫ nõ põt aũ ꝺstituere ꝓpoem uerã. Re neg. Cons: ga ẽt hõ mere possibilis nit ẽ autꝫ neꝫ erit ꝺ futio (sigꝫ mere possibile, nunꝯm ponetr extra (cãs) et tñ põt ꝓttare ꝺnominoeñ ueritatis huiꝰ ꝓpõi – hic hõ possibilis ẽ at rate: gõ sicut hõc ꝓpõ ẽ uã ꝫt Obuiũ sit pure ꝓnte, et ꝓpõ ꝺ futio ꝺgenti erit ꝺ trate uio, ꝫt Obuiũ nõt sit pure ꝓnte possibile, et ꝺstionate tantũ futuriũ.

Arg. 5. Denominatõ priorꝫ, et posteriorꝫ nõ ꝙuinit nisi a re abia futa, ꝫ eterita: gõ neꝫ denominatõ uꝫ, ꝫ falsi põt ꝙuenire a re abia futa, ꝫ eterita. Re neg. Cons dictã rationẽ ẽ gã denominatõ priorꝫ, ꝫ posteriorꝫ ꝙuinit a priori, et posteriori existtiã, nõ uõ a sola possibilitẽ; sigꝫ in eã possibile, ꝯm impossibili; ga Pluiꝫ antecederet Pluiũ, ꝯm ga Pluiꝫ antecederet Pluiũ, ꝺnominatõ nõ ueri põt sumi a re possibili, si ꝺ illa ꝺformeti: gõ sicut ꝺ re pure possibili põt ꝺici ꝓpõ uã, ita ẽt ꝺ re sub ꝺiõe futi põterit ꝺici uã ꝓpõ.

TRACTATꝰ VI.

De Priori Resolutione.

DISPVTAO Iª

De terminis Propositionum.

Sectio Iª

Dediuiditur terminus.

ꝓpõ ꝺstat rei, i. pratõ, et Subto, g equipolentꝫ quandam unicam tacitam, i explicam in oõe: nam in hac ꝓpõe, Sol lucet, subintelligitꝫ ubum ẽ, gꝫ ẽ unio inter pratum, et Subtiã, et ita ꝺ et illa ꝓpõ affirmat hoc Sol ẽ lucens, und sicut ꝺ positum affirmat mã, et ftã, et unionẽ, ita ẽt ꝺ possum loquẽ artificiate coalescit ex pratõ, Subto, et Unione.

Quær igit 1. gmõ dfiatr Vtrũs. Rx sic dfiniri ɔ Arte — Vtrũs é extremum in gulto resoluitr ꝓpõe, tamẽ pratum, et subtum — ꝓpõ dr resolui in pratum, et subtum, ga hæ pterierant adhuc dstructo ꝓpõe, sicut dstructa domo, adhuc manent lapides, et ligna, ꝑtim ipsa domus stabat, et sol perit unio. Sic resoluta ꝓpõe sol dstruitr Vtrũ, é, in roẽ unicõis, et remanent pratũ, et subtum.

Quær. 2. Vhal dfio trr sit essatiꝝ. Rx negẽ. P. ga dfio essatiꝝ dr tradi ꝑ complũ 1rii rei, D hæc dfio traditr ꝑ complum 2rii, sc. ꝑ dstructionem, et resolutionem ꝓpõis: gõ ñ é essatiꝝ. q̃ dstructio ꝓpõis sit complus 1rius. pet ga prius é in ẽsse re stitui, q̃m destrui: ẽre melius sit dfinidstruũ — é extremũ, ex q̃ ꝓpõ stituitr, tamẽ, ꝑdicato, et subto.

Quær. 3. Vꝓpõ mentalis heãt peãs. Rx ñ heieges fratres, sigr iuditiũ é dna simplex ẽsitatr, ut supposite ndi, herũ trr peãs obtinãs, i. pratũ et subtũ, ꝙbus stat. P. facile, ga ꝓpõ uocalis hãt peãs, ꝙbus correspondet ẽsitr ꝓpõ mentalis, q̃ é signũ ꝓpõis uocalis.

Vtrus deãt ee scatiuus?

Rx negẽ ɔ P. Arre. et Ouid. P. 1. ga Artes docuit dicere Syllos in trus ñ scatiuis. P. 2. ga hæc ꝓpõ é uã / Blitri é uox ñ scatiuã / in q̃ Blitri hẽt roem trr, ga é subtũ ꝓpõis. und litera ꝙ sumanr secrsim ẽt pouñt subire roem trr, Vg. in hac ꝓpõe / A é litera / ga sic sumpta pouñt sortiri roem prãti, et subti ꝑ q̃ cõis ee trr stituentes ꝓpoem.

Arg. 1. uoces ñ scatiuæ ñ interuenientes locutiõe: gõ ñ pouñt herie roem trr. Rx i. neg. anis, ga blitri. aligndo põt alig mõ scarie, Vg. in hac ꝓpõe / blitri é uox nis scaris, i. q̃ blitri iam

scät eë uocem. Px 2. et melius. neg. Conis, qa ad roem tri n e na-
rium, qd aliqd scät, et pët euidenter, ex Arte, q ɔficit ptes syllos in
tris n scatiuis.

Arg. 2. trus dët suponere p re scatä, sd uox n scatiuä n su-
ponit p re, qa illam n sciat: go n pot eë trus. Px dist. mai. trus sca-
tiuus dët supponere p re cond. trus n scatiuus neg. mai. qa ad ro-
em tri (ut ex dfioë illius ɔstat) sät e, qd sit pratum, l subtum, ut e
blitri in ppoë supra lata.

Infer: go ppoo partim erit scatiuä, et partim n scatiuä: qd im-
plicat: go tta. Px neg. illat, qa ad ppoem scatiuam, n requirit absë
qd utraq pars sit scatiuä: sd sät e, qd aliq pars sit scatiuä psertim
pratum. sicut ho, ut absë dicatr corporeus, sät e qd una illius pars
sc. mä sit corporea, li frä sit spualis. si tn uelis dire, qd ppoo sit sca-
tiuä, et n scatiuä, ɔ n heät dirsäspës, hoc nullam inuoluit ɔtradioem.

V Vbum est in ppoë sit terminus?

Duplr pot Vbum, e, sumi in ppoë, l qtinus e qdam Vbum substan-
tiuu. qd pot eë subtum, l pratum in ppoibus, ut pät in hac est e
Vbum substantiuu, et in hac, Prus e, qa in 1a. Vbum e het roem sub-
ti, et in 2a. roë präti: l pot sumi Vbum e in roë unioïs, siue nexus,
qtinus unit pratum, et subtum, V.g. in hac ppoë, Prus e ho, q dir d 3o
adiacente, qa het subtum pratum, et unioem distë. his possis.

Resol 1o. Vbum e in roë Vbi e trus. P. qa het roem
präti, et subti; qd sät e ut sit trus. Resol. 2. Vbum e in roë unioïs
seu copulæ uerbalis e trus, ut q. P. qa afficit pratum, et subtum
go sal ut q e trus, sicut ad e agens, ut q, qa afficit, et dnominat,

priuṁ agens, ut q̄d.

Arg. 1. triis ē in quam ulto resoluitr ꝓpoō, tanq̄m prātū, et subtuṁ: sd nexus n̄ ē pratuṁ, et subtū: gō n̄ ē triis. Rx Rx dist min. nexus n̄ ē pratuṁ, et subtuṁ, ut q̄d Cond. ut q̄ neg. min. qa vbū ē unit prātū, et subtum, q̄ it tri ut q̄d. ideo ipsū ē pōt dici triis sal ut q̄. sicut unio in ꝯpositō phicō ē priuṁ ut q̄, qa unit maṁ, et fraṁ q̄ it priā ut q̄d.

+ vbum

Arg. 2. triis ē extremū, sd nexus n̄ ē extremū, imo ē unio extremorū: gō n̄ pōt ēē triis. Rx Rx dist mai, extremū ē triis ut q̄d, Cond. ē triis ut q̄ neg. qa vbuṁ ē lt n̄ sit extremū ut quod, ē tn̄ extremū sal ut q̄, qa unit ipsa extrema, i. pratū, et subtuṁ q̄modmuṁ unio phicā ē priū ut q̄, qa unit maṁ, et fraṁ, q̄ it priā ut quod.

Resol. 3. vbum ē in his ꝓpoibus (Priis ē ho) Priis ē albus, q̄ dicuntr d 3o. adiacente n̄ ē triis ut q̄d. P. qa in his n̄ ē pratuṁ, et subtum ut q̄d: gō neq̄ triis. sd ē unio, siue nexus ut q̄d, at ē triis ut q̄. firm. qa resoluta ꝓpoē n̄ manet vbuṁ ē in roē nexus: gō n̄ ē triis ut q̄d in roē nexus, siue unioīs.

Arg. 1o. ēt distructa unioe uerbali n̄ manet prātū in roē prāti, neq̄ subtuṁ in roē subti: gō ēt pratuṁ, et subtuṁ n̄ it tri. Rx dist anis, distructa unioē uerbali n̄ manet pratuṁ in roē prāti, et subtuṁ in roē subti. in aii exercito Cond, in aii signato neg. anis, qa lt pratuṁ, et subtuṁ distructa oroē n̄ pseueret in roē prāti, et subti exercite, tn̄ signē manent, q̄tinus pratuṁ ꝯseruat eand scoēm, et ēt subtuṁ eand retinet, q̄m antea heāt in oroē.

Arg. 2. ēt Vbum ē distructa oroë manet sub sua scoë, q̄m antea hebāt in oroë. g̃o ēt ē truis. Px dist aīs: manet sub sua scaoë tamq̄m pratum, et subtum, neg. alr cond. aīs. sic ūt ēt distructo ꝯposito phicō pseuerat mā, et frā hunā V.g. q̄ ūt extrema; et perit unio, qa n ē extremū, sd uinculū extremorū; ita silr distructo ꝯposito ppoīs, sol manant extrema, q̄ ūt prātū, et subtum, et distruitr unio, nempe Vbum ē in roë unioīs.

Inst. ēt distructo ꝯposito phicō mali, distruitr frā malis. et tn ē extremū, siue truis ꝯpositioīs; g̃o ēt lt distruatr Vbum ē, erit extremū, siue truis ppoīs. Px dist. mai. distruitr frā malis p se, et in roë extremi. neg. p accaīs, et in roë talis extremi, cond mai. nam frā malis, ideo perit, qa ex nā sua ē dfectibilis, et dpendens a mā, et n perit absē, in roë frē, siue extremi, qd pēt in frā rali, q adhuc pseuerat, tamq̄m extremū distruito composito hunō.

Sectio 2ª
Deditur Terminus.

Multiplr diditr truis. 1º. in trum Mentalem, et uocalem. Mentalis ē extremū, q̄ ꝯstat ppoō mentalis, siue illualis. Vocalis subdiditr in trum uoce platum, et in trum calamo scriptum. q ē uoce platus ꝯstat ipsa uoce; q ē scriptus ꝯstat ipsa scriptura, ut p se pēt. oēs hi tri ꝯueniunt uuocē in roë tri coīsse sumpti, l mag. stricte in roë tri scāntis, uum, l fum.

Diditr 2. truis in coiem, et singulare. truis coīs ē ille, qui dir d plubus. V.g. al, hō, etc. trus singularis ē ille, q n diditr,

ad pla. V.g. Prius, et Deus, q̄ lt dicatr d tribus Divinis psonis, tn in illis n̄ multiplicatr, neq̄ diditr.

Quaer 1°. V triis coiis dēt semp ēe uuociis. Pr nege. P. qa ens in coi pōt dici d possitiuo ente, et negiuo, et tn n̄ ē uuocum ad possitiuū, et negiuū, iusta coiem snam. Quaer 2. V haec prāo disiuntiua | Prus, l Plus, sit triis coiis. Pr affrē, qa absē dir d plubus, atr dum d hac copulatiua | Prius, et Plus, qa q̄libet pars dir tum d uno et n̄ d plubus.

Quaer 3. V haec prāo | oiis ho | sit triis coiis. Pr affrē. P. qa pratr d plubus, et lt oiis hō n̄ ptur distributiue, et singilati d q̄libet hōe in parti, V.g. d solo Prio, l Plō; sit ē qd p̄dicetr d oibus hominibus coletim sumptis. Vnd tota ciuitas n̄ ē triis coiis, qa n̄ ꝯpetit cuilibet ciui hoc prātu tota ciuitas, sicut ꝯuenit hō cuilibet hōi in parti, et qd ꝯpetit oi hōi, et ꝯpetit huic hōi in parti in rōe hōis.

+ ciui

Triis coiis recurrit ꝯ superiori, et ostenditr, qa ex ipso qd triis ē coiis multis, et ē illis superior, triis uō inferior n̄ recurrit ꝯ singulari, qa hō ē triis inferior rū alis, et tn n̄ ē singularis, imo ē coiis rū Pri, et Pli.

Diditr 3. Triis in Chategoreumatu, et Synchategoreumaticum. Chategoreumus ē ille, q p se aliqd scāt, ut hō, leo ttā. Sinchategoreumus ē q n̄ scāt aliqd p se, id adiuntus aliis partibus ppoiis cum eis scāt, ut st aduerbia ꝯiuntioes, adspiraoēs ttā et haec nomina, oiis nullus, et silia.

Diditr 4. Triis in ꝯplum, et incomplum. Triis ꝯplus ē ille, cuius pēs st scatiuā p se eod mō, ac in orōe | V.g. Prius albus. Triis incomplus ē ille — cuius pes n̄ st scatiuā p se eod mō

mō, ac in oroē, Vg. Dnūs, aliud n. scāt Do minus separatim et aliud Dnūs ɔiuntim; und trūs ɔplus, siue simplex ē ille, q hēt unā scoēm, lt multiplex sit uox, Vg. Respublica. Trūs ɔplus ē ille, q cui Rent plēs scoēs, lt una tantū sit uox, Vg. nemo nullus.

Diditr 5. in trūm ɔcretū, et abstratū. Trūs ɔcretus ē ille hēt q ɔptum scandi mūm, Vg album, qd ɔflatr ex subtō, et frā. i. albē. Trūs abstratus ē ille q hēt simplice scandi mūm, Vg. albō In hoc sū trī ɔcreti ēt Deus hēt, l uti ɔpossūm scandi mūm, ÿtinus ualet id, atq henīs Deitatē. Et ens ēt ē ɔcretū, dum scāt id atq henīs entitem, et n̄ ē nariū, qd semp dicatr rigurossa frā, et rigurossū subtum, sd sāt ē qd sit frā, l ÿssi frā, et subtū, l ÿssi subtum.

Diditr 6. Trūs in Sobstantiuū, et Adietiuū, substantiuus ē, q scāt frām p mūm subsistentis, ut hō, et leo tta. Trūs Adietiuus ē q scat frām p mūm adiacentis, l phicē, Vg. albū, l logē Vg. matūm fratūm, humanatū tta. ēt nomē substantiuum dir absum, qa scāt frām absam, et indpendentē. Adietiuū dir Conotatiuū, qa scāt, siue Conotat frām adiacentē

Aliæ st duitioēs trorum, sd minus nariæ, q eas uelit scire ɔsultat Soar. l. tr. 7. d. 1. a nō 14. ubi late d his duitiobūs tractat, et ēt d supossionibus, et stū ppoūm, q notiā, lt inginiossa tn̄ n̄ oiō nariā mihi uidtr. iam n. in Doā Vtium egimus d suppoē Simplici, et absā, q sāt st ad illigentiam ordariā ppoūm.

Disputaō. 2ª
De Propossissione.
Sectio. 1ª

tradit

Traditr defiõ ẽpoiẽ.

Egimus supra d enumciõe, nūc dū ẽpoē tractandū. t. Quantiō latius pēt ēm ẽpoē, ga enumciō, utpote mia rotiā spēi dphendit oēs uāis, et sāis. ẽpoē tñ dr mia pria ipsius spēi sot amplectitr oēs uāis, t in re ipsa, t sat apparenter.

Quārigr. 1. gmō dfiati ẽpoē. Rx dfinirī sic — é oāo enūciatiua alicuius dippiam / oāo hēt luīm grīs rū oēis dsla, et ingesta; siue enumciatiua, et nō enumciatiua. parla enumciatiua, ponitr lo dria, ut excludatr oāo aphensiua, q nō é pātr enumciatiua, d sot ꝓpositiua, et ēt ut reīciantr oēs nō enumciatiua. Vg. surge Pēr, vade piger. tta hæc defiō é etiatis, ga ꝓcedit q grīs et driām.

Scio alr dfiniri ẽpoēm ab Arist sic ẽpoē — é oāo affuiā / negatiā alicuius dippiam / sō hæc dfiō nō é bā, ga dfinitr grīs. ẽpoē q sua ẽpēs. i. ẽpoēm affriuam, t negiuam. gmadmūm at nō bē dfinitr sic — é uiuens sensitiuū rale, t irrale; itaq nec ẽpoē recte dfinitr q affraoēm, t negoēm, q sī dria ẽpoēs, et rāo huius é, ga dria ẽpeficēs nō sī etiatis suo grī, imo manent extra illud.

Arg. 1. dā nostraīm dfinoēm. ẽpoē é etiatis catiuā. gō dēt tradi q scoēm, et nō q oroēm. Rx ad cōtrā. ẽpoēm dēt tradi q scoēm, q includitr in oroē, ga oēs oāo effecta é scatiuā etiatis, et t scāo nō exprimatr in dfinoē ẽpoēs, sed ithigitr dphendi in oroē q é scatiuā.

Arg. 2 hæc dfiō é identica / ẽpoē é oāo enumciatiua, ga ualet id, at hæc / ẽpoē é ẽpoē / : gō dfiō nō é recta. Rx neg. antē, ga tē dfiō recurrat d definito, tñ dfiō é mag. exprssa, et explicatiua etiā definiti. ut dēt in hac / ho é al rale, q nō ualet tantū, at hæc / ho é hō, ga dfiō prati d re dfinita, i. sū frati, et identico.

De Mä, frä ōnte, & Vlite ꝓpoīs.

Quær. 2 ḡnam sit mä ꝓpoīs. R. ēē habitudem, siue ꝯnexionem
prāti ꝺ subtō, ḡ mä triplex ē, nariē, ḡneris impertibilis. Nariē
ē Vg. Pruis ē hō / ꝯgenis ē Pruis ē albus / impossibilis. Pruis ē lapis
ḡa in 1ª ꝓpoē mä siue ꝯnexiō prāti ꝺ subtō ē oiō infallibilis, et
inseparabilis. in 2ª uia ē ḡneris. in 3ª ē impossibilis.

Quær. 3. ḡnam sit frä ꝓpoīs. R. ēē ꝯpula, seu nexus
verbalem inī prātum, et subtum, sēt explō unōis phicē, ḡ ē frä
ꝓpoīs, in roē ꝓpoīs. Quær 4. ḡnam sit ōntas ꝓpoīs. R. ēē mai,
ꝫ miō extentionem ꝓpoīs, ut ꝺ plubus, ꝫ paucioribus affirī
ḡa aliḡndo, ḡa aliḡndo dīī ꝺ oibus / ut oīs hō ē al, aliḡndo affra-
tur ꝺ aliqbus, ut aliḡs hō ē phūs, aliḡndō dīī ꝺ uno tantū, ut hic
hō ē ꝑcipot tand dī infinite / ut hō videt, leo fugit.

Ore ꝓpoō dictī sēi hanc ōntem in Vtemparlem, et de-
finitam. ꝓpoō Vtis ē illa, ꝙ stat subtī ſoī, ḡd notatr aliq signo
Vti, Vg oīs, et nullus, ut / oīs hō ē ribilis / nullus hō ē lapis, ꝓpoō
partis / stat subtō ſoī, ḡd afficitr aliq signo partis, Vg. aliḡs, ḡda
tr. ut aliḡs hō ē musicus, ḡdam hō ē iustus.

Indfinita. stat subtō ſoī, ḡ nullo signo notatr, ut ho
ē ribilis: leo ē fugilis. ꝓpoō indfinita in mā nariē æquolat Vti
Vg. ho ē ribilis, id ualet atq; hoc, oīs hō ē ribilis, in mā uō ꝯge-
tis ꝓpoō indfita æqualet partī, Vg. hō ē phūs, id tenat, atq; hoc
aliḡs hō ē phūs.

Quær 5. ḡnam sit ꝙlitas ꝓpoīs. R. ēnt aliq. ēē affir-
matoēm, ꝫ negoēm. melius tm R. 2. ēē ueritē, ꝫ falsitatem.

hæc n. ē mag. ꝓpria q̃litas ꝓpoīs, qa ē illi accialis: na oīs q̃litas ē accialis subtō. affrāo l negāo ēt pōt dici q̃litas, q̃tinus ē Driā ꝓpoīs; et Driē ēt sensentr d grē q̃litatis sal inq̃ntū ꝑdicantr in q̃le ut rale, et irrale, sd hæc uidetr quæō d solo nomine.

Sectio. 2a

De Deuitione proposioīs.

Diditr. 1o ꝓpōō in affriuam, et negiuā. affriuā ē q aliqd affrāt, negiua ē q aliqd d subtō negat. Vnd affrāo, l negāo ē accialis ꝓpōi in cōi, et gricē sumptæ: sicut Roale, et irrale sī qd acciale ali. affrāō tñ ē essialis ꝓpōi affrē, et negāo ē essialis negōiuæ, sicut roale ē essiale hōi, et irrale leoni.

Diditr 2. ꝓpōō in cathegorica, et hipotetica. ꝓpōō cathegorica ē absā, et indpendens ab oī ɔdioē, V.g. Prūs ē hō, Prūs ē phūs, Hipotetica ē illa, q affrāt, l negat pratum d subto ɔdissionalr, siue ex hipotesi, i. conditioē, V.g. si Prūs a me rogauerit hæc faciam, l n faciam. ꝓpōō cathegorica pōt ɔstare duplici ꝓpōē, V.g. Prūs currit, et Plūs sedet, et adhuc ē absā, qa una tñ ē ɔdissionalis rū alterius, l pōt ɔstare ꝓpōē simpli, V.g. Prūs ē, l prūs currit, q uocantr d 2o. adiacente, qa n hēnt nissi subtū, et vbum, sd hæ ꝓpoēs d 2o. adiacente in istas resoluuntr Prūs ē existens. Prūs ē currens.

Diditr 3. in ꝓpoēm simplem, et ɔplexam, ꝓpōō simplex ē illa q ɔstat uno tam vbō, ut Prūs ē hō. ɔplexa ɔstat duplici vbō, q hēant inr se aliq̃m conexioēm, q unio l fit ꝑ aliq̃m partlam copulatiuā, ut Prūs sedet, l Plūs currit, l ꝑ aliq̃m causalem V.g. Prūs mouetr, qa uiuit, l ꝑ aliq̃m disiuntiuā, V.g. Prūs aut laborat, aut otiatr, l tand ꝑ partlam,

Conditionale, Vg. si Prius ambulat movetur.

Diditur 4. in propositionem absolutam, et modalem, absolutam est illa, quae simpliciter, et nullo modo notata profertur, Vg. homo est ribilis. propositio modalis est illa quae profertur affecta aliqua materia, quae mi sit 4or. necesse, impossibile, possibile, congenitus. Vg. necesse est hominem esse animal, possibile est subiectum album esse nigrum. congenitus Prius esse plus, impossibile est hominem esse lapidem.

Tandem diditur propositio in reflexivam, et reduplicativam. propositio reduplicativa involvit has partes, quatinus, in quantum, qua, et similes, Vg. Prius quatinus est coloratus, Prius quatinus animal centit, etc. propositio reflexiva est illa, quae supra se reflectit, affirmando de se esse vanam, vel falsam, Vg. quando dicitur haec propositio est vera, aut haec propositio est falsa, quae si sumantur ut cadunt supra alias propositiones iam prolatas sunt falsae, vel verae, sicut ipsae propositiones supra quas cadunt, si vero non dentur aliae propositiones supra quas cadant, tunc semper erunt falsae, quia non habent obiectum, quod affirment vel negent.

Sectio 3a.

De Oppositione propositionum.

Oppositio propositionis est rugnia duarum propositionum sine affirmatione, vel negatione eiusdem de eodem. parta, rugnia, habet lumen gratiis, reliquae partes ponuntur loco Dictae, per partem, sine affirmatione, et negatione, reiicitur oppositio propositionum sine quantitate et qualitate. parta eiusdem de eodem, intelligitur, quod oppositio veriari debet sine eandem partem, circa idem obiectum, per eodem loco, tempore, et modo.

Unde tres requiruntur conditiones ad oppositionem, 1a. est quod pratum et subiectum utriusque propositionis sit idem, defectu huius conditionis non oppununtur istae, Prius legit, Prius non scribit, vel Prius currit, Plus non currit. 2a. conditio, quod verbum utriusque propositionis respiciat idem tempus, et lumen, quare istae non sunt opposita. Prius docet, Prius non docebit. Xus in Eucharistia est sub speciebus panis. Xus in caelo non est sub speciebus panis. 3a. conditio est, ut non varietur oppositio terminorum: ideo

hoc n̄ habent oppositiõe. Pluris g̃ albus & coloratus. Pluris sm̃ de nõe coloratus.

Oppositio dicit̃ n̄ straria, subtraria, et straditoria, g̃ diuitio & adeãta. ga nulla alignabit̃ ꝓpõ oppõna, g̃ nulla n̄ alme-ata dind̃ et hãc diuitio & mutuã, ga oẽs ꝓpoẽs participant aliã oppositione gñalem, g̃ si una oppositio in parti & maior alia, id diuinit roẽ diuã ipificiõe, et n̄ roẽ gñis gñici, g̃ oẽs ꝓpoẽs oppositiõe aliã participant.

straria Oppositio straditoria stat duabus ꝓpibus vtibus ut oĩs hõ & phuisi nullus hõ & phuis. oĩs hõ & al, nullus hõ & al. Oppositio subtraria uersatur inter duas ꝓpoẽs partes, t indefinitas, Vg. aliqs ho currit, aliqs hõ n̄ currit. Oppositio straditoria exercẽt inter una ꝓpoem vtem, et aliam partem, Vg oĩs ho & al, aliqs ho n̄ & al.

Ingres gnio & habent ha ꝓpoẽs oppõna, ga ueritã & falsitem ipsarũ. Rx 1o. ꝓpoẽs straria3 ꝓpoẽ aligndo cẽ sit fãs, ut pãt in his (oĩs hõ & phuis, nullus hõ & phuis, aligndo tñ ꝓt una cẽ uã, et altera fã, at oĩs hõ & al, nullus ho & al. Rx 2. ꝓpoẽs straditoria3 n̄ ꝓpoẽ cẽ uais, neq; sit fãs, ꝑ narãõ una deriẽ cẽ uam, at altera fãs, Vg. oĩs hõ & ribilis, aliqs ho n̄ & ribilis. Phuis

Oppositio subtraria stat duabus ꝓpibus partibus, t indefinitis, g̃ equalent partibus in mõ xgẽnti; sxii una expõi affirua altera negiuo, ut aliqs ho & phuis, aliqs ho n̄ & phuis; ꝑ ha ꝓpoẽs rigurose n̄ opponunt, ga n̄ seruant ead affiãs, t negõ phiã, & eod oĩ subto, ga ꝓt aliqs hõ cẽ phuis. i. plato, et ꝓt aliqs n̄ cẽ phuis, ut & Phuis.

Hactenus Hactenus oppoẽs subtraria in mã xgẽnti ponunt cẽ sit vãs, ut iam ostendi, ga ꝓt aliqs ho cẽ phuis et aliqs n̄ cẽ phuis, at uis in mã nariõ n̄ ponunt cẽ sit uã, ne deri straditio, Vg. hoc aliqs ho & ribilis, aliqs hõ n̄ & ribilis, g̃ opponunt straditorie. ꝓpterea n̄ ponunt subtrariõe cẽ sit fã, ga si essent fã, sequ-

vate, ꝙ earū vles, sub ꝙbus ɔtinentē, tanq̄m partes, ēt essent fē; et tunc dicantē duæ ɔtraditoriæ sit fē, ꝙ aperte implicat.

De Oppositiōe ɔtraditoria.

Oppositio ɔtraditoria ꝓponit, ut iam diximus, uersari inēr duas, ꝙrū una ē vlis, et altera partis. Vg. oēs hō ē risibilis, aliqs hō nō ē risibilis, ſ nēi duas partes, ut Petrus Curritꝰ Petrus nō Curritꝰ, ex his ꝓpositionibus una semꝑ dēt ēe uā, et altera fā, iuxta illud uulgare axioma ꝓpositionū, ꝙlibet unā ē affirare, ſ negare.

Arg. 1. ha ſt ɔtraditoria / nullus equus regritur ad eqtandū, aliqs equus regritur ad eqtandū, et nēi utraq; ē uā: gō in ꝓpositionibus ɔtraditoriis nō ē semꝑ naturā, ꝙ una sit uā alia fā. R. neg. absē mai, qa illæ ꝓpositiones in rigore nō ſt ɔtraditoriæ, sīḡ mutatꝰ suppositionē tertiū, nam 1a. ꝓpō id ualet atq; / nullus equus ɔtrāte regritur ad eqtandū. 2a. id ſonat atq; aliqs equus indtrate regritur ad eqtandū, ſ hæc suppositio ɔtrate, et indtrate ē diuā: gō tollitur ɔtraditio in ꝓpositionibus.

Arg. 2. iste ꝓpositiones, oēs hoēs Curruntꝰ, et aliq nō Curruntꝰ opponūtr ɔtraditorie, et nēi utraq; ē fā, qa ꝓpono ex 4or hoibus, ꝙ ſt in foro, Vg tres Currere, et unū nō Currere: in ꝙcuentu, neq; oēs hoēs Curruntꝰ, neq; alii nō Curruntꝰ: gō nō ē naturā, ꝙ ex ꝓpositionibus ɔtraditoriis, una semꝑ sit uā, et alia fā.

R. neg. mai, qa illæ ꝓpositiones in rigore nō ſt ɔtraditoriæ sīḡ datur medium inēr oēs hoēs Currere, et aliqs hoēs nō Currere: ḡndo ḡ in facta suppositione ꝓponit ſt tres Currere existunt hoibus, et unus tantū nō Currere, ex gloriis, neq; oēs Curruntꝰ, neq; aliq nō Curruntꝰ, dicio Cuied. et Soure. L. dicē illas ꝓpositiones ēe ɔtraditorias, et 1am ēe falsam, et 2am uam, ſ hoc mihi nō uidtr intelligibile, qa ḡ uno tantū hoē, ꝙ nō Curritꝰ

n̄ pōt uē dici, aliq hoēs n̄ currunt, neq in rigore phō, neq gramaticali.

Arg. 3. istæ sūt ɔtraditoriæ, nullius hoīs aliqs equs currit, alicuius hoīs aliqs equs currit, et tn̄ ambæ pōunt ēē uiæ: gō ad ppōēs ɔtraditorias n̄ requirit qd una sit uā altera fā. R. neg. māi, qa utraq illa ppōō ē affriuā, siqd 1a. affrāt cursū d equo, q n̄ hēt Dnūm. 2a. affrāt cursum deq hentē Dnūm: ac p dico p conīs utraq ē uā, sol erunt ɔtraditoriæ istæ, alicuius hoīs aliqs equs currit: alicuius hoīs aliqs nullus equs currit, qa uersatr inr̄ affriuā, et negiuā.

Adtē has ppōēs Chimera distat a me, Chimera n̄ distat a me, n̄ ēē ɔtraditorias, qa utraq ē fā, nā Chimera, ɔ nulibi existat numqm ē uuīm dirē d illa, Chimera distat a me, l n̄ distat a me, siqd n̄ hēt lum̄ in q distet, l n̄ distet, et sane hæc suluō ē expeditior, qd qd sit d alia, qm affert Arri. et Soar. l.

Disputaō. 3a.
De ɔuertioē Propossionū.

Sectio. 1a.
De Conuertioē Propossionū Vlium.

Ɔuersio dfinitr duarū ppōū unius ad alterā ptrōrū transpositioē ɔqā nariā, i. mutaō prāti in subtū, et subti in pratum. Vg. nullus hō ē lapis: gō nullus lapis ē hō; hæc ultā ppōō dir ɔuertens, qa ɔuertit extrema 1a ppōis, q dir ~~ɔuerta~~ ɔuersa.

Triplr diditr ɔuersio. 1a. ē ɔuersio simplex, siue in trīs, in q seruantr iid trī, tam in ɔuersa, qm in ɔuertente. 2a. ɔuersio ē p accens siue in pēm. 3a. ē p ɔtraposioē. ɔuersio simplex ē illa in q transmutato pratō, et subtō; ead qntas seruatr, Vg. nullus hō ē leo,

gō nullus leo é hō | aliqs ho é al: gō aliq̄s al é hō | 1ª ꝓpōes constant
Vti negiuā, i. nullus hō. 2ª ostant partē affiuā, i. aliqs ho.

Quersio ꝙ accenis é siue in pēm, é illa in q̄ transmutatis triis
n̄ seruatr ead ḡntās ꝓpōis, Vg. oīs hō é al: gō nō al é hō, nullus hō é aliq̄s
leo: gō aliqs leo n̄ é hō. 1ª ꝓpō ostat Vti affiuā. 2ª Vti negiuā.

Quersio ꝓpositōe, é illa, inq̄ seruata ead ḡntē prātū mutatr
in subtū, et subtū in prātū, idq̄ ꝙ transmutatōe ex triis finitis in infi-
nitos ꝙ negoēs infinitantes, Vg. oīs hō é al: gō oē n̄ al é n̄ hō, q̄ aliq̄s
hō n̄ é al: gō aliq̄ n̄ al n̄ é hō. his ꝓtis.

Retol. 1. ꝓpō Vti affiuā quertitr simplr. ita ꝙ at aliq in- negiuā
utilr, et sāt ꝓfute indicio ꝙ triōs n̄ scatiuōs, et ꝙ literas elementares
A, b, c. (q̄ sane raddūt phōs ꝙ queniles, neq̄ ido facilius adiscunt, sd me-
moriā torquent, dū literas amittūt, et aliās aliis ꝓfundūt, ḡre ego
id hic clarius ostendā ꝙ triōs scatiuos.

Sbo igit q̄ Vti negiuā quertatr simplr, Vg. nullus hō é leo, del sic ꝓ-
uerti: gō nullus leo é hō: qa si hau n̄ segtr, segtr illius ꝓtraditoria, q̄
é, gō aliqs hō é lea q̄dsic sbo sumatr ille truis, hō, q̄ é leo, et truis, et di-
catr sic ꝙ sylla expositoria, truis é hō. truis é leo: gō aliqs leo é hō
sd aliqs leo é hō, et nullus leo é hō st ꝓtraditoria: gō si Vti negiuā
n̄ quertitr simplr, manifeste segutr duas ꝓpōes ꝓtraditorias.

Inst 1. hau Vti negiuā n̄ quertitr simplr, nulla ettia
Dinā é generans: gō nulli generans é ettiā Dina: gō Vti negiā
n̄ quertitr simplr. R 1ª hanc regulam n̄ extendi a phōs ad prata
Dinā, q̄rit singularia, et somonicabilia: sd tm̄ valere in triis creatis.
R 2. at clarius, illā ꝓpōem nulla ettiā Dinā é generans, n̄ ee Vlem
in rigore, qa truis, i. ettiā Dinā é maxē singularis, nā lt noteter ꝙ signū
nulla ḡ é Vte, hoc n̄ sufficit, ut sit ꝓpō Vti, qa ēt requirr ḡ subtū.

sit vle, qlis n̄ ē essiā Dinā.

Inst. 2. ēt hæc vlis n̄ ꝯuertitr simplr (nulla nauis ē nariā ad nauegandū: gō nullū nariū ad nauegandū ē nauis (gō fā ē nrā regula R. illā ppōē (nulla nauis ē nariā ad nauegandū, ēē fam, si sumatr copulatiue qa aliq̄ nauis absē ē nariā ad nauegandū, si uō sumatr disiuntiue, d hac, et illa naui in parli ēē ppōē uam, et tunc ꝯuertitr simplr.

Inst. 3. hæc ē uā (nullus puer fuit senes (et tn̄ illius ꝯuertens: gō nullus senes fuit puer (ē fā: igr̄ n̄ oīs vlis negiuā ꝯuertitr simplr. R. ppōēs d p̄terito, et d furō resolui æqualenter in vbū d p̄senti; et illas ppōēs efficere hunc sūm (nullus puer passus ē senetutē: gō nullus q passus ē senetutē ē puer, et sic bē ꝯuertuntr p vbum ē, d p̄senti.

De ꝯuertiōe vlis affriuæ.

Resol. 2. vlis affrā ꝯuertitr in pem, siue p accens, et in parlem. P. qa si ita n̄ ꝯuerteretr darentr duo ꝯtraditoria, qd sic ostendo in hac (oīs hō ē al, ex q̄ dēt seq: gō aliqd al ē hō (qa si hæc n̄ seqtr, nariō seqtr illius ꝯtraditoria, nullus hō ē al, hæc aūt vlis negiuā (iusta 1a. regulā ꝯuertitr in illā vlem negam (nullus hō ē al, q ē opposita 1a. (oīs hō ē al, at uō duæ ppōēs ꝯtrariæ uā sil ēē n̄ poūnt, qa ex his inferuntr duæ ꝯtraditoriæ: gō vlis affriuā ꝯuertitr in pem.

Ostend. spialr, qd vlis affrā n̄ ꝯuertatr simplr, et in totū; qa hæc ē uā (oīs hō ē al, hæc aūt ē fā (oīs al ē hō (nā equs ē al, et tn̄ n̄ ē hō. neq dicas pōē pbari eod mō, qd vlis affrā ꝯuertatr simplr, sicut pbauimus supra vlem negiuā ꝯuerti simplr. R. n. hoc n̄ pōt fieri, nā syllus expositorius ꝯstans maiori affriuā, et minori negiuā (qlis hic fieri debebat) n̄ coligit ex ui frīæ qa pōt ans ēē uum, et cons fum.

Arg. 1. hæc vlis affrā n̄ ꝯuertitr in pem (oīs hō albus ē hō

gō aliqs hō é hō albus, sigt 1ª é ettiatiu. 2ª uō ɔgēns. R. 1º nām regu-
lam n̄ ualere in ppōibus ɔ extrema ɔiunte, ɔgenti ista, id tuīn in ppōibus
ɔ extremo simplici. R. 2. in hac ɔuertiōe uariari supōtiōe trouūm; qa in ānte
hō albus sumitr in eē positi, et ettiata, in ɔgº uō in eē aute, et ɔgenti.

Arg. 2. supponamus nullū hoīm existere gramaticū, et in hac
suppōe, hac utiq n̄ ɔuertitr oē gramaticū é hō: gō aliqs hō é gramaticus.
R. 1º hic et n̄ ɔtexuare eand suppoēm trouūm, qa in ɔuertente sumitr hō in
eē auti existiā. et in suppōe ɔuersa sumitr hō in eē positi, et qad postula-
tiam gramatica. R. 2. C. et in illa suppōe, ɔd nullus hō existeret
gramaticus, adhuc hanc ppōem eē ɔgēnte oē gramaticū é hō, qa facit huic
suīm, id cui aduenit gramatica é hō, at uō hōi ɔgēr aduenit gramatica.

Resol. 3. Utiq negatiua ꝑ ɔtrapositiōe ɔuertitr in pēm: Vg. nullus
hō é lapis: gō aliqd n̄ lapis n̄ é n̄ hō. ostend. qa Puūs é n̄ lapis, et tn̄ n̄ é n̄ hō.
Resol. 2. Utiq affiā ꝑ ɔtrapositiōe ɔuertitr simplr, siue in eadē atriū a triū
fenitis. Vg. oīs hō é at: gō oē n̄ at é n̄ hō, siue ꝑ eādē atr a triū infenitis, Vg. oē
n̄ at é n̄ hō: gō oīs é at

Sectio. 2ª

De ɔuertiōe particulariū.

Resol. 1. parlis negā riguīt n̄ ɔuertitr. C. in treis scatiuis, hoīs uō aliqd at
n̄ é hō, n̄ bē segtr: gō aliqs hō n̄ é at, ꝺ é fā, ut pēt. Adē tn̄, ɔndo utiq negā + ho
é uā, et parlem negām sub utiq stenptam pōe ɔuerti simplr, Vg. aliqs n̄ é lapis
gō aliqs lapis n̄ é hō, hoc é uā, qa eius utēs negā sub ɔ stinctiōe é uō, Vg.
nullus hō é lapis: gō nullus lapis é hō. Itē dēr una parlis negā uā, Vg. aliqd
at n̄ é hō, cuius utiq negā é fā, Vg. nullū al é hō, ɔdo illa parlis negā n̄ ɔuer-
titr. ɔxe parlis negā ɔuertetr, ɔndo eius utiq negā fuerit uā.

Resol. 6. parlis affiā ɔuertitr simplr. C. in treis scatiuis, ali-
qs hō é at: gō aliqd at é hō, qa si hoc n̄ segtr, segtr eius ɔtraditorio.

Nullū ad ẽ hō / ꝺ hac iusta 5ª. regula ꝙuertitr in ista, nullus hō ẽ at, ꝙ ꝺtraditoria 2ª. ꝓpō, aligs hō ẽ at: gō ne deñt duæ ꝺtraditoriæ sit uiæ ꝺẽt ꝓxlis affiā ꝙuerti simplr.

Inst. hæc ꝙuertitr / aligs hō ẽ mortuus: gō aligs mortū ẽ hō, igit ꝓxlis affiā ñ ꝙuertitr simplr. R. illa ꝓpō bē ꝙuerti, si sumatr tā in antē gām in ꝙuertite traīs hō, ꝙ tinedocem. hocē pars ꝙ toto, ꝙa tunc utraq; ẽ uā. sīnt alio mō ēt bē ꝙuertitr sic, aligs hō passurs ẽ morte: gō aligs ꝙ passum ẽ morte ẽ hō / gō uuīt ẽ ꝙ ēt extenditr ad tempus ꝺterritū.

De conuertisōe Singularīū.

Resol. 7. ꝓpōēs ꝺ utraq; extremo singli, siue sint affiā, siue negiā ꝙuertuntr simplr: Vg. Ꝺuūs ẽ hic ꝓhūs: gō hic ꝓhūs ẽ Ꝺuūs / Ꝺuūs ñ ẽ hic Leo: gō hic Leo ñ ẽ Ꝺuūs / Resol. 8 ꝓpōēs ꝺ subtō singli, et ꝓatō cōi, si sint affiā ꝙuertuntr in partes, et ēt in Vtes. 1ª. pars ostend. in hac / Plato ẽ ꝓhūs: gō aligs ꝓhūs ẽ Plato. 2ª. pars ꝓēt in hac. Ꝺuūs ñ ẽ ꝓhūs: gō aligs ꝓhūs ñ ẽ ꝙuūs, ꝙ gō nullus ꝓhūs ẽ ꝙuūs.

Resol 9. ꝓpōēs ꝺ subtō cōi et ꝓatō singli, siue sint affiā, siue negiā ꝙuertitr in ꝓēm: Vg. hō ẽ ꝙuūs: gō Ꝺuūs ẽ hō / lapis ñ ẽ Ꝺuūs: gō Ꝺuūs ñ ẽ lapis. Resol. 10 ꝓpōēs ꝺ subtō parti, et ꝓatō singli si sint negiæ ñ ꝙuertuntr, 2. n. aīs uuīt et ꝺrīt ꝓhūm. Vg. ꝺā at ñ ẽ Ꝺuūs: gō Ꝺuūs ñ ẽ ꝺā at / si tñ sint affiæ ꝙuertuntr simplr Vg. ꝺram hō ẽ Ꝺuūs: gō Ꝺuūs ẽ ꝺram hō. ut tñ ꝓpōēs has ꝙuertiones ꝓpriā absoluīm sīmius in memoriā retineas semp ꝺēs here ꝙ oculis 4or illas literas A E I O. A scāt Vtem affiaīm. E. Vtem negaīm, I. partem affiruaīm, O partem negaīm, ꝺ explatr his duobus carminibꝰ.

Asserit A, negat E sī vtr ambo.
Asserit I. negat O. sīt ꝓartr amba.

Ꝓpterea alia duo carmina ꝺēnt memoriæ adhærere, in qbus ꝓpōēs ꝙuertiones ꝺtīnētr

Fecimꝰ sīplr ꝙuertitr Sua ꝙ accēns.

* simplr sic.

Asto ꝙ ꝑra sic sit ꝺuerstio tota.

ꝑre illud Σ ꝙ ꝺ explati vtis nega, et illud 1. ꝺ ꝺnotat partem affirmam, et ꝺsignantꝛ ꝙdam uocē fei, ꝺuertuntꝛ simplē siue in totū hoc Σ, ꝙ vtis nega, et A ꝙ é vtis affiā, et includuntꝛ in illa dictiōe Sua ꝺuertūtꝛ ꝙccensꝛ siue in ꝑim. itē A, ꝙ vtis affiō, et O, ꝙ é ꝑtis nega et ꝺtinetꝛ in illa uoce Asto ꝺuertuntꝛ ꝙ ꝑra ꝑpositiōe. Subingues hic ꝓnā sunt ꝓpoēs modales. ꝺ ēe ilaq, ꝙ scāt mūm aliqué, ꝙ ꝑtū affict, t n affict subtū, vg. necesse hoc ēe ꝛibile, illa ꝑtio necesse ꝺit mus ꝓpoēs, ila uō, hoc ēe ꝛibile, appellatꝛ dictū, und ꝓpoēs absa ꝛi sol ꝺicto, modales uiā ꝺmō et dicto.

Mi ꝓpoūn it 4ª i. necesse, ꝙgenis, ꝑtile impssile, exhis mis duę ne necesso, et impssile ꝺiuntꝛ ules, ꝙ necesse ꝺtinet subse ꝑtile, et ꝙgenis, tanꝝm mōt ꝑtles, et impssile subse ꝺtinet ꝑtile n, et ꝙgenis n ēt tanꝝm mōt ꝑtles. Expis claxius res patebit, ꝙ hec ꝙa recte inferti, necesse é ꝛtūs legere: ꝙ ꝑtile seu ꝙgenis é ꝛtū legere n tū ualet e 2ª sic ꝑtile, siue ꝙgenis é ꝛtū legere: ꝙ necesse é ꝛtū legere. itē é bā hec ꝙa impssile é ꝛtuī legere: ꝙ ꝑtile é, t ꝙgenis ꝛtū n legere, nūo e 2ª ꝑtile, siue ꝙgenis é ꝛtū n legere: ꝙ impssile é ꝑtū legere. Ulē has ꝓpoēs modales ꝺuerti eōmō, ꝙ abias.

Q ꝑla ꝺsideraurit ꝺ ꝺuertiobus modalibus ꝺ necesse ꝺ ꝙgi. 2. mō affirto, et 2. mō negō uulat loqa ad hūc lū. et L. forsey ad introductiōe diā, ꝙ gattienti ā ledit, et ingenia torquet, et mag. ꝺuertit capita, ꝙ ꝺuertit ꝓpoēs. id ꝙles AA ab hac negotis ꝺtistūt, et se ad utilitatē ꝺuertūt.

Sectio. 3ª

De Σquipolentia, & ꝺquiā.

Σquipolentia, i. ꝺuarū ꝓpoū æquipolentia, + ꝙbus ipsæ ꝓpoēs afficiuntꝛ ꝙ huic ꝓpoi, oīs hō é iustus, æquolat iste, nullus hō é nō iustus, i. id n. ualet, nem hoc, nullū hoc ēe n iustū, alīs oem hoc ēe iustū, ꝙre hic tūs oīs n ualet id alīs nullus, et hic tūs nōis ide alīs aliqs n, et ido hæc ꝺicrō n oīs hō é iustus, amat id alīs aliqs hō n é iustus. Und hic hic tus nōis n é id alīs ꝙdam, und hæc ꝓpoēs n oīs hō n é ꝙhūs ualet

+ Æquinit a Sigmis

id, atq; ga hõ é ḡhūs hæc oīa fiunt ḡ æggolentia.

Dquiā t é pura, t n pura, pura é ḡndo nit é inānte ḡ n̄ sit in
dquente: t ḡndo it inserte in seipo, aut directe, aut ḡ æggolentia. Dquiā
n̄ pura é ḡndo é in antē, ḡ n̄ sit in dquēte, ꝺ eodmō, d hæc dquiā no-
bis hic agenduē, ut pote nariā ad argaōem, d ḡmō tractabimus.

Quær. igit. 1o. Va diuisis ad diuncta ualeat dquiā. Rx affie.
L. ga ex his ḡpoibus disiūs, Lruis é hõ, Lruis é iustus, recte inferit: gõ Lruis
é hõ iustus. Due tri ddioēs ad hoc regrunt. 1a. ut in ḡpoibus dictis, unū ex pri-
catis sit frā, t ḡtrfrā rū alteriuus. Dssū huius ddictoīs n̄ ualet hæc. Lruis
é būs, Lruis é muricus: gõ Lruis é būs musicus, ga illud pratū bonus
supponit ḡ bonitē molī, et n̄ officit musicum. 2a. ddiō é, ut unū ex prātis
n̄ includatr in alio. dssū huius ddictoīs, hæc dga é ridicula, Lruis é hõ, Lruis
é ast: gõ Lruis é hõ ast, t hæc, Lruis é hõ, Lruis é distantiuus: gõ Lrus é hõ distantiuus.

Quær. 2. Va diuntis ad dicta ualeat dquiā. Rx affie ostē-
ditr, ga ex hac. Lruis é hõ iustus, optime inferit: gõ Lruis é hõ, et é iustus
3es ddioēs tri ad hoc regruntr, 1o. ut pratum sit dplum, et possit diui in duo,
ḡ se hæānt indepēdenter inīr se. dssū huius ddictoīs n̄ bē cōligit hæc: Achi-
les é magnus dux: gõ Achiles é magnus et dux

2a. ddiō é ut pratū tā in ditio, ḡm in diuncta sumatr in ead scalē.
dssū huius ddictoīs n̄ ualet ista, hæc imago é calū pictū: gõ hæc imago
é calū, et pictū. 3a. ddiō é, ut unū pratū n̄ dtineat negoē alteriuus, ido hæc
n̄ é bā, Cadauer é hõ mortuus: gõ Cadauer é hõ, et é mortuus, ga mortuus
negat hoe, et hõ negat mortuū.

De aliis dsequentiis.

Quær 3. Vex negiuā d pratō senito cōligatr affiuā d prāto infinito.
Rx affie. L. ga ex hac, Lruis n̄ é iustus, bē cōligitr hæc: gõ Lruis é n̄ iustus,
alr negatr eius ttradictoria: gõ Lruis é iustus. 3es tri ddictoīs seruanda ē

1a ut ñ mutetr ẽntiãs ꝓpoïs in ante, et ẽgreante, ꝺ dutraꝺ sit uliꝰ, futraꝺ singu-
lariꝰ semꝑ. 2a. ꝺiõ ut ꝓrätu negatiuu sit simplex, et ñ ꝓplexu, ẽre ñ bẽ
segtr hoc, Pruïs ñ é hõ uolans: gõ Pruïs é ñ hõ uolans, gã illud pratiũ ꝺiun-
tu ñ hõ uolans, id é atꝺ uolatile, ꝺ hõ ãffrätr ꝺ Pzõ. 3a. ut ꝓdicõ fiat sine re-
duplicatõ, und hoc ñ ualet, Pruïs ẽ hõ ñ é albus: gõ Pruïs ẽpinus hõ é ñ albus.

Inst. ex hac Antex2a. ñ é albus, ñ bẽ infertr hoc: gõ Antexus é ñ
albus, qa ꝓrätu ẽgens õle é ñ albus negatãffrätri ꝺ subtõ ñ existentẽ.
Rx neg. instiã, qa hoc ꝓrätu ñ albus ñ é ẽgens, id natiũ, Antexus n. na-
tiõ ẽ nunc ñ é albus, qa albõ ñ põt poni in subtõ ñ existente, dato tñ, ꝺ sit
pratuũ ẽgens, ꝺ sit mere negatiũ ñ negrit autem existiã subtõ, ut affrätr
ꝺ illo iuste toiem Inaĩ, acgind põt ꝓdrätri ꝺ subtõ antequ existat.

Quar. 4. Ver affrmatiua ꝺ ꝓrätõ infenito recte cõligatr negatiua ꝺ ꝓdi-
cato finito: Rx affrmatiõ. ostend. qa ex hac Pruïs é ñ iustus, bẽ segtr hoc: gõ Pruïs
ñ é iustus, alr sequeretr e iuꝰ oppoꝛa: gõ Pruïs é iustus, id hoc e ꝺtraditoria
1a. Pruïs é ñ iustus: gõ no ẽnt duæ ꝺtraditoriæ ꝺ ex affrmã ꝺ ꝓrätõ infenito, inferri
negatiuã ꝺ ꝓrätõ finito. Repl. xũ æternitatis, qẽ ẽ indiuiꝺibilis, semꝑ ẽt
iuxta ista ꝓpoïs. Pruïs é currens: Pruïs ñ é currens: gõ hæ duæ ꝺtraditoriæ partes
ponũt uerificari ꝑ xũ æternitatis. Rx neg. antis, qa hæ duæ ꝓpoïs semꝑ
seant ꝺ tota ĩã ꝺriam temporis, qꝫ ꝓferuntr et uerificantr, et ꝑ æternas
sit ueri, et hatr indiuiꝺibiliꝫ, tñ uariatr diuiꝺibiliꝫ, et ꝑ his diuꝺis uiꝛalitatibuꝫ
ꝺ correspondẽt temporiꝫ ueritr diuiꝺi, tollitr ꝺtraditio in his ꝓpoïbus.

4um tñ ꝺioïs regruntr. 1o. ut seruetr ad ẽntiãs ꝓpoïs. 2o. ut
ꝓratuũ uniatr subtõ ꝺ uoũ é, et ñ ꝺ alio uoũ sit possiũ, ꝺ oñ ualet hoc
Pruïs põt é ñ iustus: gõ Prius ñ põt é iustus. 3a. ut totu ꝓrätu infenitæ affrmæ
ꝛedatr infenitu. ꝺ ꝑtu huiuꝰ ꝺioïs ñ ualet hoc, Pruïs é amans ñ hoem: gõ
Pruïs ñ é amans hoem, qa sic ꝺeãt ꝺuerti, Pruïs é ñ amans hoem: gõ Prius
ñ é amans hoem. 4o. ꝺiõ é ut ꝓrätu xẽt ĩã in ꝺcto.

Disputaõ. 4ª

De Difinioë, Diuitioë, & Argaoë.

Sectio. 1ª

De Definitione, & Diuitione.

Quær. 1. qd sit dfiõ. Rx ita dfiniri – é oraõ explicans nam alicuius – dir oraõ qa semp dfiniõ dét ɔtinere duas pōs uoces sal, altera, q scét gūs, in q res dfinita ɔuenit ɔ aliis, et altera, q dclaret driam ipsius rei dfinitæ, v.g. qndo dfinimus hoē, dicimus é al roale, illud al scat gūs, in q hõ ɔuenit ɔ aliis animalibus, et illud roale explat driam speficam hoīs dfiniti.

Quær. 2. qmõ didatr dfiniõ. Rx didi in defioem nominis, et defioē rei. Defiõ Nominis é, q explicat dr scaoem ipsius nominis, v.g. qndo diximus, hæc uos hõ scat hoem ex instituto, l qndo dicimus, ille é magister, q dōt, sd in hac n sol indicamus scoem hoīs, i. Magistri, sd ét munus ipsius Magistri dclaramus. Definiõ rei – é oraõ explicans nam rei – diditr hæc dfinio rei in essiale, discriptiua, et caule, essialis é q dclarat nam rei ppis essiales, l methas, et indistas, v.g. hõ é al roale, l phicas, et distas, ut hõ é ɔnstans ma, et fra roali.

Definiõ Discriptiua explat nam rei sol p pprietes, l accidentia, q sit extra essiam, v.g. hõ é al discursiuu, ribile etc. Definiõ caulis é, q inculcat nam rei p suas cas, siue cæ sint intrinsecæ, et essiales, ut é ma, et fra, siue sint extrinsecæ, ut é efficiens fralis, et explaris, v.g. hõ é factus a Deo ad imagem, et silitudē ipsius Dei, ut beatudē ɔseqtr.

Quær 3. qnam sint bonæ Defioniis psepta. Rx eē tria, 1um ut definiõ sit Clarior re dfinita. 2um ut definiõ recipcetur ɔ dfinito, et sic qdqd é al roale é hõ, et qdqd é hõ é al roale. 3um psepta é, ut nil dficiat, nec sit supfluu in ipsa definitu.

Quaer. 4. V sat sit poni in dfioe gus pxum? Rx affie. ostenditr, qa gus rotum iam includitr in ipso genere pxo: go sat e ut explicetr hoc gus pxum, und, qndo dfinio — e al roale — al includit ens, subiam, corpus, corruptibile, et Viuens, et n e narium hac oia expsse repetere.

Quaer. 5. V gus sumu possit defeniri. Rx affie. P. qa ens qd e gus sumu dfinitr sic — id qd pot existere — neq obstat, qd gus sumu n constet alio gre, p qd dfiniatr, sat enim e, qd heat aliquem optum coiem. Und illa parla, id, e optus cois ad ens rele, et n reale. at ipsum id, n pot ulterius dfeniri p aliud, neder pcessus in infenitum, qa e ultus optus.

Quaer. 6. V Deus possit dfiniri. R affie. P. qa dfacto Deo ita difinitr a Theologis — ens a Se infenitum, q n pot ee, aut concipi aliqd pfectius — neq Dicas 1o. Defioem limitare subtum defenitum, Deum uo ee illimitatum. Rx n. Dfioem n limitare, sd detrare optum rei dfinitae. Neq Dicas 2. Deum n ouinire in aliq gre ocreuris. Rx n. 1o. Deum ouinire in ente coisso uuoce ocreuris. Rx 2. sat ee qd Deus oueniat in aliq optu coi, lt Analogo, ut dfiniatr.

De Diuitione.

Quaer. 7. qmo Difiniatr Deuitio. Rx sic dfiniri. e Orao distribuens totum in suas pes — V.g. qndo didimus hoem, l phice in mam, et fram, l methe in al, et roale. Diuitio aut e Nominis, aut rei. Deuitio Nominis fit, qndo diuido id nome, in duas scoes, V.g. qndo Dico, Gallus, l scat Auem, l hoem francum.

Deuitio rei triplex e. 1a. Totius poalis in suas pes subietiuas. 2a. Totius aulis. in suas pes frales. 3a. Subti in ac-

cidentia. Diuitio totius Poalis in suas pës subietiuas ē illa, q̄ q̄m diditr̄ Vle in sua infiorā. V.g. al in hoēm, et leonē. hoēm in Prum̄, et Plum̄, qa infiorā sol poalr ɔtinentr in suo superiori, et sub ipso subiiciuntr.

Ditio totius aulis ē illa, q̄ fit in pës, q̄ fralr, et aulr ɔtinētur in ipso toto, siue sint pës omogeniæ, et eiusd rōis, q̄les st pës ɔtinui. siue sint pës etheroginiæ, i. Dirsæ rōis, q̄les st mā, et frā, et hæc ē diuitio aulis phicā, qa fit in pës phicās, dir uō integralis, q̄ndo fit in pës integrales. Ditiō subti in accia ē q̄ndo subtū diditr̄ in pës acciales, V.g. q̄ndo diditr ho in album, et nigrum.

Quær 8. q̄nam sint leges bæ deuitiois? R. ēē 3.es 1.a ut n̄ fiat in pla membra, q̄m par ē, ne dēr ɔfutio in re dissa. 2.a ut fiat in membra inr̄ se opposā. 3.a lex ē, ut membra diuidentia adæquent totam rem dissam̄.

Quær tand V Defiō, et Defiō dirrānt inr̄ se? R. affrē ɔ P. Ouied, et Soar. l. P. qa in duitioē semp. membra duidentia supponunt totum iam dfinitum: at uō dfiō n̄ supponit, sd aulr explicat etiam totius. dind in duitioē ɔsiderantr membra ut opposā, at uō in dfioē ɔsiderantr pës, ut unitæ, et ɔstituentes unum totum. n̄ nego Deuitioem, et dfioem pōē malr coincidere, sd fralr semp st qd dirsum.

Sectio. 2.a
De Argomentatioē.

Quær. 1.o q̄mō dfiniatr argaō. R. ita dfiniri ē oraō, in q̄ unum ex alio infertr. V.g. bum̄ ē amplectendum, uirtus ē bā: q̄o ē amplectenda, ut tn̄ sit Argaō, det ēē aliqs trūs in antē, qd n̄ sit

in ꝯquente, alr erit ꝯquiä pura, ut iam diximus. ꝓpterea unū dēt inferri ex alio ꝯ Conexiōe, ut sit uä Argäo; qa possū dirē, Prüs ē al: Prüs ē hō, et lt utrumq sit uum, tn n̄ fit ꝑ Argäōem qa n̄ infertr unū ex alio.

Dicit Argäo in Syllum, Entimema, Inductioem, Explū et Dilema. Syllus ꝯstat triplici ꝓpōe, ut inferius dicemus. Entimema ē Syllus inꝑfectus ꝯstans duplici ꝓpōe, q̄ndo una infertr ex alia: V.g. Prüs ē hō: gō ē ribilis. Inductio ē ꝓgressio a ꝓpoibus singularibus ad aliq̄m Vlem: V.g. hic ignis Calefacit, ille ignis Calefacit: tt.a: gō oīs ignis Calefacit.

Explum ē — Oräo in q̄ ex aliq̄ explo singulari, aliud Silē infertr: V.g. Robur dilatauit imperium Romanū: gō ēt dilatabit imperiū lussitanum. Dilema ē Argäo bimembris, Continēs duas pēs, q̄rum neutra poteris negare, qn patiaris V.g. si ē discipulus, q̄re n̄ studes, si studes, q̄re n̄ ~~recipis~~ lectioem recitas.

Ꝟ Oīs Argäo possit fieri Syllus?

Rx affrē. P. qa q̄mvis Syllus dēat ꝯstare exꝑsse tribus ꝓpoibus 1. Mai, min, et ꝯquiä hoc sol illigitr d̄ Syllo ꝑfecto, at üo entimema ēt pōt reduci ad Syllum: qa lt sol explicite ꝯtineat duas ꝓpōes, tn̄ implicite includit 3.am V.g. in hac, Prüs ē hō: gō ē ribilis subilligitr una mai ꝓpōo, oīs hō ē ribilis.

Id dum d̄ Inductioē: ꝯ n. dir hic ignis Calefacit, ille ignis Calefacit tt.a: gō oīs ignis Calefacit, tacite ~~ille~~ una minor ꝓpōo, sd hic ignis, et ille ignis, et ille, tt.a ē oīs ignis. Silr in Explo, ꝯ dir: Robur dilatauit imperiū romanū: gō ēt dilatabit lussitanū, subilligitr q̄dam minor, sd imperio lussitano pōt ꝯtingere id.

ꝯ Romano. id cernitz in Demate, ut ꝛxiderantz patebit.

Ere oīs Argō, ꝑ dēt ee Syllus expo, ꝑ dēt reduci ad Syllum; q ꝛtat tribus ꝓpoibus, maiori, min. et cloe. maior, et minor ēt dicuntz maius, et minus extremu, et ēt appellantz ꝓmissa, q ꝓmittuntz ante cloem. Dind Syllus ēt dēt ꝛtare tribus trīb, quum duo ꝺ tisentz in ꝓmissis ꝺ alīq 3o medio, et in cloe identificentz inz se, q. oīs ho é al: sd Ptus é hō: gō Ptus é al ꝯ hō identificatz. ꝺ alī in maiori, et ꝺ Ptō in minori, et in cloe Ptus, et al identificantz inz se.

Cbus ꝓsipiis fundetr uis Syllogistica?

Quar 2 gbus prīb imit innitatz uis Syllstica. Ante rsoluo eiq oīs sciendu é uim Syllicam in eo ꝛsistere, gō ꝓmissis sel concessis nullo mō potsit negari ꝛgam. Hīas tri n tcuiq é und queniat hec uis Syllica, siue ex gbus prīb oriatr.

Dō 1o gndo in Sylo dr superius, et inferius uis Syllica imiē fundatr in illo prō, dici ꝺ oi, et dici ꝺ nullo, illud dici ꝺ oi é ad Syllum affirmm: illud dici ꝺ nullo, é ad negiuum. P. ga gēg affirat ꝺ superiori ēt affirat ꝺ inferi ꝛtento sub ipso superiori: et gō gē negat ꝺ superiori, et negatr ꝺ inferi sub ipso superiori ꝛtento, ideō l Vlr affirē ꝑ signu oīs, l negē Vlr ꝑ signu nullus.

Vnd uis huius Syll affirmi, oīs hō é ribilis, Ptus é ho. gō Ptus é ribilis, imiē fundatr in eo gō in ꝓmissis ostendatr Ptum ee inferius ꝛtentu sub hoē, ꝺ q hoē superiori dix ee ribilem; ac ꝯsind infallibilr segtr ꝺ Ptō ēt dicu ee ribilem. Ppteria uis huius Syll negiui, nullus ho é lapis: Ptus é hō: gō Ptus n é lapis, imiē nitit in eo, gō demōtrets in ꝓmissis Ptum ee inferius hoīs, ꝺ q hoē n dix lapis, et hinc euidenter segtr ēt lapid n dici

7 Prō.

Dō 2. ēt ḡndo dar superiuꝝ et inferiuꝝ uis Sylica fundatꝛ
miē in illo alio priō, ḡ st eaꝺ in uno 3.° st id inꝛ se, et hoc aꝺ sylum
affiuum. aꝺ regiuu trī fundatꝛ in eo, ḡ n̄ st eaꝺ in uno 3.° n̄ st id
inꝛ se. P. gō i ꝺo aliḡ affrātꝛ, l negatꝛ ꝺ superioꝛ, et ꝺ infioꝛ, ga
superiuꝝ et inferiuꝝ st id inꝛ se, et identificantꝛ ɔ uno 3.°

Vnꝺ uis Sylica ꝺēt ostenꝺere pratum, et subtum in ꝑmi-
tis eē id in uno 3.° ut ɔga inferat eē id inꝛ se, Vg. ut in cloe
coligatꝛ Pruꝫ eē ribilem ꝺet ostenꝺi in ꝑmissiꝫ Pruꝫ et ribile
eē id in hoē, sic hō é ribiliꝫ: Pruꝫ é hō: gō Pruꝫ é ribiliꝫ, itaꝫ
uis Sylica imiē fundatꝛ in illo priō, ꝺici ꝺ oī, et ꝺici ꝺ nullo, ꝺ.
priam resoluit in hoc, ḡ st eaꝺ in uno 3.° st id inꝛ se, et ḡ st eaꝺ
in uno 3.° n̄ st id inꝛ se.

Nōtē hoc priuꝫ ḡ st eaꝺ tta ulto resolui in illuꝺ impossi-
bile é id sil eē, et n̄ eē. ostenꝺit, gª sigs negaret in cloe Pruꝫ
eē ribilem aꝺmitere ꝺuaꝫ contraꝺitoriaꝫ sil uaꝫ, l. oiꝫ hō é
ribiliꝫ, aliḡ hō nempe Pruꝫ n̄ é ribiliꝫ atḡ impossibile é id sil
eē, et n̄ eē ribile: gō uis Sylica ēt ulto fundatꝛ in hoc priō, im-
possibile é id sil eē et n̄ eē.

Nōtanter ꝺixi ḡndo ꝺar superiuꝝ et inferiuꝝ in Sylo-
ḡª Syllas expositoriuꝫ hēt uim Sylticam infallibilem in creatiꝫ
Vg. Petiꝫ é iustuꝫ, hic hō é Pruꝫ: gō hic hō é iustuꝫ. qꝺ ēt pēt in
ꝺiuiꝫ, Pater generat, sꝺ Pater é 1ª Pꝛsona Trinitatiꝫ: gō 1ª
Pꝛsona Trinitatiꝫ generat, et tri in hiꝫ Syllaꝫ n̄ hēt tuꝫ illuꝺ
priuꝫ ꝺici ꝺ oī, et ꝺici ꝺ nullo, gª hic n̄ ꝺar superiuꝝ, et infe-
riuꝝ. Vnꝺ uis Sylica in Syllis expositoriiꝫ fundatꝛ imiē in illo

alio priō, q̄ st̄ eād in uno 3°. st̄ id inr̄ se, et ēt in illo, impossibile ē id sit ēē, et n̄ēē. illud uō prium dici d̄ oi, et dici d̄ nullo sol hēt lum̄ in syllis, in qbus dar̄ superius, et inferius.

Inst. illud prium, q̄ st̄ eād in uno 3°. st̄ id inr̄ se, ēt n̄ hēt lum̄ in diniis, ut pēt in his syllis | essiā dinā ē Pater, essiā Dinā ē fillius: gō Pater ē filius. essiā Dinā n̄ pducit, filius ē essiā Dinā: gō filius n̄ pducit, igit̄ male pcedit nostra resultuo.

R̄ illud prium q̄ st̄ eād tta, n̄ herē lum̄ in Pdicatis Dinis Nossionalibus, i. relatiuis; qa hoc id ē Misteriū pfundissimū Santissimæ Trinitatis, qd exsuperat oem illigentiam, et Capassitatē Creatam. ~~atn~~ atn̄ in pdicatis Dinis essialibus optime pcedit illud prium: Vg. Deus ē infenitus, filius ē Deꝰ: gō filius ē infenitus. Deꝰ n̄ ē fenitus; Pater ē Deꝰ: gō Pater n̄ ē fenitus, et sic d̄ oibus aliis pdicatis absis, et essialibus. itaq̄ sol in Nossionalibus ~~ual~~ n̄ ualet illud prium, q̄ st̄ eād in uno 3°. tta.

Quid reqratr ad pfectum Syllum?

Ples ꝯditioes reqrit Syllus pfectus; 1a. ē ut sal una ex pmissis sit Vlis, qa ex duabus pure parlibus nil recte ꝯcluditr, ut pēt in hoc aliqs ho ē phus, Prus ē aliqs phus: gō Prus ē phus, q̄ ꝯqa n̄ bē infertr: qa in maiori trus aliqs ho, supponit p aliq hoē indtratē, qlis n̄ ē Prus, et in minori, supponit p aliq hoē dtrate, qlis ē Prus. Vnd tri n̄ uniuntr in pmissis, ac pind ēt n̄ idntificantr inr̄ se in Cloe.

firm. qa trus pure parlis ꝯ sit indriens, ut supponat p hoc, l illo indūo, pōt in una ppoē supponere p uno, et in altera p alio, et sic nil ꝯcluditr in Cloe. alr dum ē, si trus n̄ sit pure par-

lis, sd sit omnino singularis, eo qd tunc resultat syllus expossi-
torius in q tri semp p eod supponunt, et be uniuntr in cloe, v.g.
Prius e iustus, Prius e hic ho: go hic ho e iustus.

2a. Conditio ad bum syllum e, ut altera sal pmissa sit affri-
uia. Ostenditr, qa ex duabus ~~affriuis~~ negiuis, nil aperte coligitr,
ut pet in hac equs n e ribilis: ho n e equs: go ho n e ribilis. nam
ut colligatr aliqd in cloe, det semp inferri ex aliq pmissa affriua, q
affiet, v.g. Prum ee hoem, et alia q neget hoem here conexioem c
lapid, ut inferat clo, Prum n ee lapidem, sic ho n e lapis, sd Prius e ho
go Prius n e lapis.

3a. Condio e, ut si una ex pmissis fuerit parlis et clo sit parlis:
v.g. oe qd currit mouetr, aliqs ho currit: go aliqs ho mouetr, et n be
inferret clo ulr: go ois ho mouetr. et rao generalis e, qa clo semp
seqtr dbiliore pem sui motiui: go qndo una pmissa fuerit parlis,
et clo erit parlis, id dum qndo una fuerit negiua, qa et clo euadet
negiua.

4a. ~~ressultuo~~ Conditio e, ut medium in utraq pmissa, l sal in una cple acci-
piatr p oibus suis scatis, deffi huius conditiois, n ualet hoc ppoo | al
e leo: ho e al: go ho e leo, qa al, qd e medium in nulla ex pmissis acci-
pitr cple p oibus suis scatis, i. p oibus spebus alis: sd in maiori sumi-
tur p solo leone, et in minori p solo hoe.

5a. Conditio e, ut medius trius n ingrediatr cloem, ido hic
syllus n be coligit in conqa | oe al e subia, ois ho e al: go ois
ho e al, qa tunc clo n disquitr a minori, et sic e nugatoria. itaq
medius trius semp det ingredi in maiore, et minore ppoem, numqm
tn det poni in conquia.

Sectio 3ª

De Mä, frä, et figä Syllisca.

Duplex ē mä Sylli, altera prä, sc. ipsæ ppoës, ex qbus coalescit Syllus; altera rotä, sc. tri ipsarū ppoum. frä Sylli ɔsistit in illo ordē et cōnexioē ppoum, q̄ tri in cloe ostenduntr idtificari inr se, qa in pmissis idtificabatr in uno medio trio.

figä syllisca ē illa cohordāo medii tri in pmissis. triplex igit dār figä qa triplr pōt medius trius complicari in pmissis, qd ostenditr sic. aut medius trius in Maiori subiicitr, et in Minori pratr: Vg. oīs hō ē ribilis, sd Prius ē hō: gō Prius ē ribilis, en medius trius cho, in maiori ē subtum, et in minori pratum, et sic resultat 1ª figä syllisca.

Aut medius trius in utraq pmissa pratr: Vg. nullus lapis ē al. oīs hō ē al. gō nullus hō ē lapis, in q̄ syllo, medius trius, i. al pratur in maiori, et minori, et sic constituitr 2. figä, aut tand medius trius in utrq pmissa ē subtum, Vg oīs hō ē al, oīs hō ē discursiuus: gō aliqd al ē discursiuū, in q̄ medius trius, sc hō subiicitr in maiori, et minori, et sic ɔficitr 3ª figä.

Repl. p Galeno pōt medius trius prari in maiori, et subiectari in minori: gō resultabit 4. figä ab aliis distä. Rx neg. cons, qa ista figä n disguitur a 1ª, in q̄ medius trius subiicitr im maiori, et prätr in minori, nam p accens ē qd pdicetr in maiori, et subiiciatr in minori, id n. parū refert, qa sol ē inuersio uocalis ppoum, q̄ in illu st sil, tantū qpe interē, ut medius trius pdicetr in mai, et subiiciatr in min, qntū, ut subiiciatr in mai, et pdicetur in min, nam semp ɔstituitr ead figä, et infertur clo eod mō, et ɔ ead cōnexioe trorum, l ponatr minor 1º lo, l in 2º

De miſ ꝺcludendi in his figis.

Vlibet figä hꝫ suos ꝺcludendi mos, ga dixi sꝫ mi ꝺplicandi ꝓmissa in qumq figä, et hoc ostenditz ga ꝓmissa sñ suam ẽntem, 4or. miſ possunt uariari, aut n. utrq ꝓmissa ẽ vlis, aut utraq; ꝑtis, aut maior vlis, et minor ꝑtis, aut maior ꝑtis, et minor vlis.

Ypteria ẽt sñ ẽlitate, i. sñ affraoem, t negoẽm possunt ꝓmissa ꝯplicari aliis 4or. miſ, t n. utraq ꝓmissa ẽ affriuä, t utraq negiuä, t maior affriua, t minor negiuä, t maior, negiua et minor affriuä hꝫ ponis. q nouem ſt mi ꝺcludendi in 1a. figä, q his uersibus explanat.

Barbara ꝯelarent Darii, ferio Baralipton,
Celantes Dabitis, fapesmo frisesomorum.

1i. 4or. mi, i. Barbara, ꝯelarent Darii, ferio, ꝺcludunt directe, alii sc indirecte ꝺcludunt, illa litera vocalis q̃ bus ꝺstant vocabula posita in ꝯminibus ꝺnotant ẽntem, et ẽlitatem ꝓpon i. ẽe vles, t ꝑtes affriuas, t negiuas, q̃re iterū ſt repetenda hic illa ꝯmina in q̃bus ꝺtinent litera vocalis, q̃ ſt vles, et ꝑtes affriuä, t negiua. q̃ sichent.

Asserit A, negat E, ſt Vli ambo:
Asserit I. negat O, ſt ꝑtr ambo.

Ista uox Barbara q̃ ꝺstat triplici A ꝺnotat 3es. ꝓpos vles affriuas, v.g. ẽe ol ẽ censitiu: oiſ hō ẽ al: ḡo oiſ hō ẽ censetiu. Celarent ꝺstat maiori vli negiua, monosi vli affriuä, et ꝯsequio vli negiuä, ut, nullum bum ẽ fugienda: oiſ uirtus ẽ bā: ḡo nulla uertus ẽ fugienda.

Darii ꝺstat maiori vli affriuä, et minori ꝑtr hoc loc partibus affriuis: v.g. ẽe bum ẽ amandum, aliq uirtus ẽ bā: ḡo aliq uirtus ẽ amanda. ferio hꝫ mai. vlem negiuam, min. ꝑtem affri-

uam, et cloem parlem negiuam. V.g. nullum bum e fugiendum aliq uirtus e bā: gō aliq uirtus n e fugienda, alii 3es mi ꝯcludendi st indirecte in hac 1a figā: et sol diferunt a tribus mis ꝯcludendi directe, in eo qd cloem directam faciunt indirectam, V.g. clo in barbara sic coligebat: gō oīs hō e censitiuus, et in baralipton sic coligit indirecte: gō aliqd censitiuū e hō, et sol difert in eo qd illa vlis affriuā in Barbara redatr parlis affriuā in baralipton.

Clo vlis negiuā, q fiebat in Celarent: gō nulla uirtus e fugienda, infertr indirecte in Celantes hoc mō, gō nullū fugiendū e uirtus, silr clo parlis affriuā, q inferebatr direte in Darii: gō aliq uirtus e amanda, infertur in Dabitis sic: gō aliqd amandū e uirtus.

4a mis ꝯcludendi e in Fapesmo, q ꝯstat maiori vli affriuā minori vli negiuā, et infert indirecte cloem parlem negiuam: V.g. oīs Spūs e subiā, nullum corpus e Spūs: gō aliq subiā e corpus: ultiis tri ꝯcludendi mis e in Frissesso, et ꝯstat mai. parli affriuā, minori vli negiuā, et coligit indirecte cloem parlem negiuam, V.g. qdam arbor e uiuens, nullu al e arbor; gō aliq uiuens n e al.

In 2a figā danr 4or mi ꝯcludendi directe, et in 3a 6es mi, q et dicte ꝯcludunt directe, q oēs suo ordē hoc duplici carmine ꝯtinentr.

Cesare, Camestres, Festino, Barocho, Darapti:
Felapton, Disamis, Datisi, Bocardo, Ferison

hi mi ꝯcludendi directe in 2a et 3a figā dent illigi, sicut explatū e d aliis in 1a figā, nam iusta literas uocales, qs continent illa dictiones possiē in carminibus, ppoēs hent qntem vlem, l parlem, qlitatem affriuam, l negiuam, ut ꝯsideranti facile patebit, ido expla omitto.

ne hæc disputatio sine peculiari fructu, longius, quam par est excurrat.

De Syllo expossitorio.

Syllus expossitorius est ille, qui constat medio termino singulari v.g. hic homo est Petrus Petrus est iustus: ergo hic homo est iustus; vocatur hic Syllus expossitorius, quia re evidenter illui exponit, duobus igitur modis concludit hic Syllus in 1a. figura. 1o quando ex duplici affirmativa colligitur conquiam affirmativa, ut Petrus est phus, hic homo est Petrus ergo hic homo est phus. 2o modo quando ex maiori negiua, et minori affirmativa colligitur conquiam negiua, v.g. Petrus non est musicus: hic est Petrus: ergo hic homo non est musicus.

In 2a. figura concludit Syllus expossitorius triplici modo, 1o. quando ex duplici affirmativa colligitur conquiam affirmativa. v.g. Suetonius est Tranquilus, hic homo est Suetonius: ergo hic homo est Tranquilus. 2o. quando ex maiori negiua, et minori affirmativa infertur conclusio negiua, v.g. Petrus non est Tulius, hic orator est Tulius: ergo hic orator non est Petrus. 3o. quando ex maiori affirmativa, et minori negiua colligitur conclusio negiua. v.g. Ascanius est filius Aneæ, Petrus non est filius Aeneæ. ergo Petrus non est Ascanius.

tranquilus
suetonius

In 3a. figura concludit Syllus expossitorius duplici modo, 1o. quando ex utraque affirmativa infertur et conclusio affirmativa: v.g. Petrus est sapiens: Petrus est iustus: ergo quidam iustus est sapiens. 2o. quando ex maiori negiua, et minori affirmativa colligitur conquia negiua: v.g. Cresus non est sapiens: Cresus est Dives: ergo quidam dives non est sapiens.

Rog. hic quidnam sit Syllus oblicus, hipoteticus, et modalis?

R. Syllum obliquum esse illum, qui constat terminis dictis in obliquo; Syllum hipoteticum esse eum, qui habet propositiones hipoteticas, sive conditionales, Syllum vero modalem illum esse, qui constat propositionibus modalibus.

De Ponte, siue Arte inueniendi Medium.

Nouem mi traduntr ab Arte ad inueniendū medium aptum ad demonstrationem, sex st utiles; 3.es uo inutiles reputantr, oēs mi his uersibus claudunt.

Fecana, Caieti, Dafenes, Hebare, Gedaco.

Gebali stant, sd n stant febas, Hedas, et echas.

qlibet ex illis sex dictionibus prioribus hēt 3.es literas uocales, qrum ulta scāt cloem inferendam: si fuerit, A, dnotat qd clo dēt ēe ulis affriuā, si fuerit, E, erit ulis negiua: si, I, erit parlis affriuā: si uo fuerit, O, erit clo parlis negiuā.

3.a ulta uocabula, sc. febas Edas, echas, n ostant tribus literis uocabibus, ut pēt, et ido in eis n pōt confici Syllus q dēt ostare triplici ppoē ad aliqd ocludendū, qa ut iam dixi hi 3.es mi st inutiles ad inueniendum medium denstroīs, et hoc indicat illud n stant.

Exceptis hic ultis literis uocalibus, q ut dixi scānt cloem, aliæ duæ uocales ēt scānt pratum, et subtum, nam litera, A, ppter scoēm ulis affriuē, scat pratum: litera, E, q ē ulis negiua dnotat subtum. literæ uo osonantes, q antecedunt has uocales scānt hoc mo: b. scāt cons prāti, c, ans prāti, D. repugnans pratō, f. scāt cons subti, g. ans subti, h, repugnans subti, qd fiet manifestum ex sequentibus carminibus.

Prædicat, A, b, seqtr, C, phit, D. manet extra.

E subit, f seqtr, g. phit, h. manet extra.

Vnd noue st mi qbus oparatr medius trus oprato, et subto: 1.o qndo medius trus ē cons utriusq, 2.o qndo medius trus ē ans utriusq 3.o qndo ē repugnans utriq. 4.o qndo ē ans prāti, et cons subti; 5.us qndo ē ans

subti, et conis prati: 6.º qndo e repugnans prati, et anis subti. 7.º qndo e repugnans subti, et anis pdicati; 8.º qndo e repugnans pdicati, et conis subti, 9.º tand qndo e repugnans subti, et conis prati.

Vcum tantu explum apponam ex q alia dduces, uis pbare v.g. Cloem Vlem affriuam, hoc facies in fecana et sic conis subti exprimitr in fe, et anis prati explicatr in ca, acpind ad cludendu in Barbara hanc Vlem affriuam, ois e ribiles, medius triis erit al rale, qd e conis hois tamqm subti, et anis ribiles tamqm prati, et sic dices oe al roale e ribile: ois ho e al rale: go ois ho e ribilis. haec sat sup q sint p insana huius pontis mole cstruenda, in cuius columnis inscribendu e n plus ultra.

TRACTVS

Septimus

D Posteriori Resolutioe

Disputaõ 1.ª

D Priis, & Praecognitis ad Denstroes.

Sectio 1.ª

D Primis Principiis.

Doctrina, et dessiplina e ead scia: dir doa p ut pcedit a Magistro, et uocatr Dissiplina p ut e in mente Dicipuli, sd haec dessiplina n pducitr phice a magistro in illu dicipuli, sd tantu doctrinatr, et directiue: et sic generatr scia in Dissipulo p aqsitioem sperum, et p repetitioem auum,

q̃ ꝓducunt hiis scientificos in mente ipsius decipuli. Ꝑpteria Doã, et Diciplina id ẽ atq̃ Notitia discursiua, ido fit ex notitia ante iudicatiua, q̃a oĩ discursus supponit iuditiũ ãns l fratr, l uiratr distũ.

Vnd notitia iudicatiua sol supponit aphensiuam, et aphensiua censitiuam: qa si una notiã Discursiua supponeret aliam discursiuam antẽm, daretr ꝓcessus in infenitũ, ut pet. q̃re ꝯ Arles in hoc lo dixirit oẽm notiam illualem fieri ex antẽ cognoẽ explandus ẽ d notia discursiua, q̃ fit ex antẽ iudicatiua: et sic dueliendũ ẽ ad aliq̃d 1um priũm, q̃d ñ ex aliis antibus, sd ꝑ se cognoscatr sine discursu.

Quaer. igir. 1. q̃d sit 1um priũm. R sic dfiniri ẽ id q̃d fieri neqt ut dmonstretr — priũm in cõi diditr in priã simplr, et sm̃ q̃d. priã simplr st illa, q̃ carent medio, ut dmonstrentr in oĩ grẽ, Vg. oẽ totum ẽ maior sua pẽ, priã sm̃ q̃d sol carent medio in aliq̃ grẽ, ut st ꝓpoẽs Vles, q̃ supponuntr iam dmonstratae.

Inst. 1o iusta phũ oĩã priã ꝓbari possunt a methã: gõ oĩã possunt dmonstrari. R oĩã priã ꝓbari a metha, dum cognoscuntr ex triis, q̃s trõs ipsa metha explicat, Vg. q̃d sit id q̃d dirsũm, q̃d sit possibile, q̃d impossibile tta et in hoc sũ intreptrandus ẽ phũs.

Inst. 2. 1a priã possunt ꝑ alia dmonstrari, Vg. impossibile ẽ id sil ẽẽ, et ñ ẽẽ: gõ st dmonstrabilia. R neg. conis, qa hoc ñ ẽ dmonstrari a priori, tamq̃m ꝑ cãs, sd ad sumũ explari ꝑ aliq̃m dmonstratioem, quae dducat ad impossibile.

V Priã Cognoscant ex triis an ꝑ discursu?

Ante resuluoem quaeois supponendũ ẽ dari discursũ a priori, et ꝑ cãs, et dari discursum a posteriori, et ꝑ effus, adhunc discur

sum reuocatr indutio, q̃ ex cognoibus singularibus pgreditr ad aliqm Cloem Vlem, V.g. hic ignis calefacit, ille ignis calefacit tta. gõ oĩs ignis calefacit. q̃ Clo dpendet ex antẽ cognoẽ iudicatiua. hoc supposito.

Dõ. 1. Notiã priorum a priori semp hetr ex triis recte penetratis: hæc ẽ coĩs. Ostenditr. 1º. qa rão motiua assenciendi huic priõ oẽ totum ẽ maius sua pẽ, ẽ ipsa penetrão trorum, q̃ p se ẽ euidens neq̃ nariã ẽ aliq̃ inductio, ut hoc cognoscatr.

Ostenditr. 2. qa roẽs pbales n̄ st roẽs motiuæ, sd tantum manuductioes ad credendũ aliqd d fide, qa sola autoritas dinã ẽ rão motiua: gõ sitr sola penetrão trorum erit rão motiua assenciendi priis. Ostend. 3. qa ut se hẽt finis in rebus praticis, ita se hẽt prium in speculiuis: sd finis imidiate amatr ppter se: gõ ẽt primũ prium p se imiẽ cognoscitr.

Dõ 2. Notiã priorum ẽt pot heri p discursum a posteriori, nempe q̃ndo fit p inductioem, V.g. hoc, et illud totum ẽ maius sua pẽ: gõ oẽ totum ẽ maius sua pẽ. P. qa notiã q̃ hetr p inductioem p cedit ex cognoẽ ante iudicatiua cum conexioẽ unius cognoĩs ad aliam, et hoc sat ẽ ad discursum maxẽ a posteriori.

Inst. cogniõ priorum semp fit p inductioem: gõ semp ẽ discursiua. Rx neg. ans, qa sitri recte penetrentr n̄ ẽ nariã aliq̃ inductio, ut priã cognoscantr, d se n. euidens ẽ, oẽ totum ẽẽ maius sua pẽ, qn indigeat aliq̃ inductioẽ d hoc, et illo toto. und q̃ndo priã post penetratioem trorum iterũ cognoscuntr p inductioem fit discursus ex supabundantia, et libere, non uõ ex nessessitẽ.

Hinc Col. Notiam priorum posse heri sil ex penetraõe

trorum a priore, et p inductioe a posteriori, psertim p duos aiis distos. et P. 1º qa nulla dar repugnia in eo qd obtum cognoscatr sil imie, siue ex tris, et ex aliq medio. P. 2. qa n implicat scia a priori, et a posteriori d eod obto: go neq notia imia, et mia, siue et p discursum d eod prio. et hoc recte pcedunt in opioe coi, q admitit discursum in Anglis circa obta euidentia, et discursum uiralem in Deo.

Sectio. 2ª

Vtrum in nobis denr hiis primoru priorum?

Rx affie ostenditr. 1º qa poa indiferens ad suas operaoes indiget aliq cplemento dtriminatiuo, q iuuetr, et expediatr ad operandu: sd illus circa cognoem priorum e indrieiis, qa aliqndo pot errare, l n ee tam expeditus: go indiget habitibus, qbus facilitetr circa cognoem priorum. P. 2. qa post repetitioem auum experimur maiore facilitatem circa cognoem priorum: go hoc facilitas puenit ab habitibus.

Arg. 1. uoltas n eget habitibus, ut tendat in bum ultum: go nec illus habitibus indiget, ut feratr in 1um prium. Rx neg. ans; qa cuoltas n nessessitetr in hac uita circa Bum a forsiori indiget habitibus, ut dtrietr, et facilitetr circa bum ultum.

Arg. 2º. hoc facilitas puenit ab spebus, et n ab habitibus: go isti n danr. Rx neg. ans qa sape tri primoru priorum remissius aphenduntr ab hoe exercitato, qm a n exercitato, et tn exercitatus facilius operatr, et cognoscit pria: go signu e id n puenire ab spebus, q sol repsentant, sd ab habitibus, q iuuant, et facilitant.

Arg. 3. oculus n̄ hēt hūs circa suū obtūm: gō neq̄ illus, siqd ē ēt poā nariā, sicut oculus. Rx neg. Cons. dirsā rāo ē qa oculus ɔ n̄ operetr ꝓpter motiuū, ido ē omnino dtratūs, et n̄ hēt ullam difatem, q̄ uincatr ꝑ hūm, ido n̄ eget habitibus, sicut neq̄ ullus alius sūs. at uō illus lt sit poā nariā tn̄ operatr ꝓpter motiuū, ido indiget habitibus ꝑ qs dtretur, et facilitetr ad assensiendum suo obto.

Vhūs Priorū Sint indicti a nā an acqsiti.

Rx ēē aqsitos hūs priorūm, et n̄ infusos. P. 1. qa dirsam facilitatē experimur post depetitioem multorū auūm, q̄m in assensu 1ⁱ aūs: gō signū ē qd hūs priorūm ꝑ aūs adqrantr. P. 2. qa spēs priorūm n̄ st nobis inditæ a nā, sd aqsitæ: gō silr hūs. P. 3. qa hūs pratici uertutum n̄ st nobis ingeniti, sd aqsiti ꝑ nostros aūs, ut tanto labore experimur: gō ēt hūs speculiui priorūm ꝑ nostros aūs st ɔparati.

Arg. 1. sciā n̄ ē aqsita, sd ē tantū qdam reminiscentia: gō ēt hūs st nobis ingeniti, et n̄ acqsiti. Rx neg. ans qa hoc fuit deliriū Platonis, q fō somniauit nostras aiās fuisse creatas priusq̄m corporibus unirentr, et in sua creatioē fuisse ornatas sciarūm habitibus, q ꝑ coniūtioem ɔ corporibus sopiuntr, et postea excitantr ꝑ phasmā acqsita.

Vūm hæc opiō qad 1ᵃᵐ pem ē ɔᵃ SS. PP. et Concilia q̄ docent nostras aiās fuisse ɔcreatas sil ɔ corporibus. qad 2ᵃᵐ pem ēt ē aperte fā. 1ᵒ qa si hūs sciarūm nobis essent ingeniti a nā oēs æqlr sciremus. qa hebamūs eosd hūs sciarūm. 2ᵒ qa nos experimur multo labore adqri sciām: gō n̄ ē nobis indita. 3ᵒ qa noster illus dir ab Arte tabula rasso, in q̄ nil sciarūm ē dpictum ante ante nostros aūs.

Arg. 2. Sciā discursiva priusq̄m adq̄ratur l ē nota, l ignota, si nota n̄ adq̄ritr d̄ novo, si ignota, lt eam inveniamus, numq̄m agnoscemus ēē sciam: gō sciā n̄ adq̄ritr p nostros aūs. Rx ad aūs Cloēm, q̄ generat sciam ēē ignotam fralr, cognitam uō uiralr in p̄missis, q̄tinus ex cognoē uirali p̄missarum uenimus in cognoem fralem Cloīs. Adte hic sciam dupliciter adq̄ri, 1°. remote menisterio sensuum, qa iusta Phum nil ē in illu, qn prius fuerit in sā: 2°. ope Magistri, q extrince dirigit nos ad exercendū aūs scificōs p q̄s generantr hūs sciarum.

Arg. 3. Sup̄mū infimi attingit infimū sup̄mum. Id Deus infudit Anglis, q st nobis sup̄mi, spēs obtorum: gō dēt efundere nobis, q sumus infimi, sal hūs priorum. Rx illud p loqum posse uerificari in eo q̄d Angli circa sua ineuidentia obtā discurrant, nos uō circa 1ª. priā n̄ discurramus, sicut ēt Angli circa 1ª. priā n̄ discurunt a priori, et in hoc attingimus silitudem Anglicam.

Vrg. hūs n̄ st narii, siqd p solos aūs possunt possunt sciē comparari: gō hūs n̄ st admitendi: Rx dist. aūs, hūs n̄ st narii simplr, et adesse, cond. sm qd et ad melius ēē neg. qa st narii ad expediendum, et facilitandū poās, ut melius operetr.

Sectio. 3ª

D̄ P̄cognitis, & P̄nutionibus.

P̄cognita dicuntr illa, q̄ l ante d̄monstrationem totam, l ante Cloem dēnt p̄cognosci: et cognoēs q̄ hentr d̄ ipsis p̄cognitis dicuntr p̄nutioēs. Danr igitr aliq̄ p̄cognita ante p̄missas, et alia ante Cloem. his possis.

Quar. 1. q̄t sint p̄cognita ante ingressū d̄monstrōis, siue ante p̄missas? Rx ēē tria. 1um ē subtum d̄ q̄ aliqd d̄monstrandū ē. 2um ē passio, siue p̄prietas q̄ ē denstrandā. 3m. st principia, ex

q̄bus passio ipsa denstranda ē, q̄a ex his oibꝫ ꝫsiantꝫ ꝫmissa.
Vg. ⁊ hoc denstrandū ē ēe ribile ex eo q̄ sit admiratiuus, hoc
mō ⁊ admiratiuū ē ribile, hō ē admiratiuus: gō ē ribilis: in q̄
sylto ꝫcognoscit ho tamq̄m subtū, et passio denstranda nempe ribi-
le: ꝯind ēt ꝫcognoscit priuim, ī. admiratiuū, ex q̄ scit hoc ꝫprietas
alr n̄ fieret bā denstrāo.

Quar 2. q̄t sint ꝫnuntiones? Rx ēe 4or̄ duæ sit d subto
ipso; 1a. gō nominis, ī. gō subtum heat aliq̄ nome. 2a. gō sit possibile
q̄a d subto impossibili n̄ pōt dari denstrāo, nam si subtum ē impo-
sibile, ēt ꝫprietas denstranda ē imposibilis.

Adte tii 1o. hanc doam n̄ ēe ꝫsiligendam, q̄ndo ipsamet ꝫpossibi-
litas ꝫmonstranda ē d aliq̄ subto, q̄a tunc n̄ supponit, sō ostenditur
ēe possibile. Adte 2. ēt n̄ ꝓcedere hanc doam, q̄ndo ꝫmonstramus im-
possibilitatē d subto. Vg. q̄ndo ostendimus chimeram ēe impossibi-
lem, q̄a tunc n̄ supponit possibilitas subti, imo ꝫmonstratr illius
impossibilitas.

Poteria alia duæ ꝫnuntiones sit d passione, et d priis. 1a. ē
d passione, gō sit nominis, alr n̄ potero denstrare ipsam passionē,
si ignoro illius nomē in ꝫmissis. 2a. ꝫnotio ē d priis, gō sint iia alr
n̄ potero ꝯstruere ex priis certas et euidentes ꝫmissas, nisi ag-
noscam ueritatē ꝫncipiorū.

Quar 3. q̄t sint ꝫcognita in ipso auli denstrōe, ante cloem?
Rx ante cloem scit ꝫcognoscendas ēe ꝫmissas. Ostenditr, q̄a clo
infertr a ꝫmissis ꝯ connexiōe: gō naturō dēnt ꝫmissæ ꝫcognosci, ut in-
feratr recte clo. ꝯind ēt in ꝫmissis ꝫcognoscendū ē d medio, gō nomi-
nis, et gō sit possibile, q̄re si medium ē impossibile, ēt impossibilis ꝫ
ē complicatō trioꝝ in illo medio. q̄re ante cloem n̄ ē naturō

pcogniõ d bonitẽ conquiẽ, ut inferius ostendam 3a. C.C.

Disputatio. 2a.
De Sytto in Comuni.

Sectio. 1a.
De Discursu.

Cum Syttus sit qdam discursus sciendũ nunc ẽ, qd, et qtuplex sit Discursus. Quær igit 1o. qd sit Discursus. Rx sic dfiniri ẽ pgressio unius Cognoĩs ad aliam, und duæ Cognoẽs requruntr ad Discursum, una ex pmissis, altera ex Cloẽ pducta a pmissis, ea tñ lege, ut qndo Discursus fuerit fratis deĩ duplex Cogniõ relr dista; qndo uõ fuerit uiratis Discursus erit duplex Cogniõ uiralr tantũ dista.

Quær 2. qmõ didatr Discursus? Rx didi in Discursum sm causalitatem, et sm successioẽm. Discursus sm successioẽm ẽ pgretio ab una Cognõe ad aliam sine Conexioe, V.g. qndo discurro d Olissipone, Conimbrica, et Brachara, sine ullo nexu inr se. Discursus sm causalitate ẽ pgressio unius Cognoĩs ad aliam ꝯ Conexioẽ q Discursus pot fieri in insti.

Iterũ Discursus sm causalitatem, q ẽ pprie, et simplr Discursus diditr in discursum a priori, et a posteriori, a priori ẽ ille cuius Cogniõ Conis ẽ effus antis, a q pcedit tamqm a Cã; V.g. hõ ẽ al roale: gõ ẽ ribilis, qa roale ẽ Cã ribilitatis. A posteriori ẽ ille, cuius Cogniõ anis continet effum ꝯquentis. V.g hõ ẽ ribilis: gõ ẽ roalis, itaq Discursus a posteriori ẽ ab effi ad Cam, et Discursus a priori ẽ a Cã ab effũ.

Quær 3. V ad Discursũ sufficiant duæ Cognoes ui-

ralr tantū dista. R. affie. R. 1° ga inīt signū, et scatūm sufficit distinctio uiralis: gō ēt inīt ꝑmissas, et cloeīm. R. 2, ga ad caīm uirale sufficit uiralis distinctio riū ejus: gō silr ad discursū uiralem. Vnd Discursus retis, siue ralis postulat cognōem relr dista. at uiō ad Discursū uiralem sufficit uiča cognīō relis ꝛ uirali distinctioē, ut alibi Deo dante, ostendam, ꝛ egero ď discursu uirali in tru dnō.

De Sylto.

Quar 4. gnio difiniatr Syllus. R. sic ďfinixi — é oraō in q̄ gbusda ponūt, aliud ꝙpiam seq̄ nessesse é — dixi oraō ga ale Syllus constet plubus arībus, trī xoē unionis é ꝺammō quiča oraō. oraō é quis protum ga xīi Sylli, quis ꝓxum é mūs scienōi, q̄ dicīti in Definitioe diuitioem, et Argaoēm, ꝛ q̄ recipcatr Syllus. ꝓ parlam, gbusdam ponūt, illigunt ꝑmissa, q̄ deīt poni ante cloeīm, parlo ꝛ aliud ꝙpiam ꝛ ō notat cloeīm deīe eē distam a ꝑmissis, l ꝓatr, l uiralr. parlo ꝛ sequi nessesse é ꝛ scat infallibilitate cloīs, ponūt, et concessis ꝑmissis in frō. Quar. 5. V Syllus ostans ꝓpoībus ap̄ exte fiī, sit uiūs Syllus? hanc gō, meo iuditio é ď nomine, et sic distinctioe opus é, aut n. possumus log ď Sylto adoīte sumpto ex ui frō, et mō, et in hoc sū, Resolus Syllum ostante ꝓpoibus ap̄ exte fiī, n eē buīm, ga ex fō nil pot colligi uum.

Aut possumus log ď sylto in adoīte sumpto, et xoē scalius frō, ď q̄ tantū agunt logici, et in hoc sū, dico illum Syllum, q̄ ostat ꝓpoibus fiī sic sit ostructus in bā frō eē uum, et colligere; ga logi n attendunt ad mum, imo Artes in Syllis ꝛficiendis abstraxit a mō, sīgō docuit mūm arganōi in trīs n scatiuis

Quar 6. gd syllus dicat in resto, et gd in oblīq. R.

Syllam dicē in recto, tam ꝓmissos, ꝙm cloēm, ita D. Thom. P. Arri, Ouied. et Soar. L. 1ę. C. d. 2. no 64. Ostenditꝫ, gª Syllus ē ꝙdam actꝰ actum ītum ⁊ oēs ꝓmissis, et cloē: gō utrumꝫ dicit in recto. Sic, gª hæc ꝓpō ē uē. Syllus sit ꝓmissa, et clo: gō tam ꝓmissa, ꝙm clo dicuntr in recto. ñ nego tñ, gd ēt possit sic dici, Syllus ē clo dependens a ꝓmissis. sd hic mult ñ ē tam aptus ad explandū Syllum.

Arg. 1. Sola clo efficit sciꝛe, et ñ ꝓmissa: gō sola clo dicit in recto g ē ut efficiat sciē. Sꝛ neg. añs, gª ꝓmissa et efficiunt sciꝛe suū obtū, sc. medium, gd ⁊tinent, et tñ clo mag. distē, et ultimate efficiat sciē, hoc ñ tollit, gd ēt ꝓmissa ñ sint sufficiē sui obti, imo sūt cæ, ut clo ꝓpīe generet sciam.

Arg. 2 Syllus ē una cognitiō ex alia: gō sola clo, ꝙ ē ex ꝓmissis dicit in recto. Sꝛ ad añs, Syllum siue discursum ñ ēē unam cognōē simplicem, sd ꝓplexam, gª syllus ñ ē sola clo, sd clo, et ꝓmissa sil: gō tam ꝓmissa, ꝙm clo dicuntr in recto. sicut motus includit duos tꝛōs, ad tirum a q̄, alterū adquem, et utrumꝫ dicit in recto; ita Syllus dicit ꝓmissas ut tꝛm a q̄ et cloēm, ut tꝛm adquem, et utrumꝫ in recto.

Arg. 3. Syllus efficit sciam, i. ipsam cloem: gō hoc ñ includitr in Sylto, gª id ñ efficit se ipsum. Sꝛent alig 1º Syllum ñ efficere sciam autem sd habitualem a q̄ disquit. Sꝛo 2. Soar, C, syllum se ipso fratr efficere sciam autem, sicut albō se ipso efficit subtum fratr album, et tñ ñ sequitr gd albō efficiat se ipsum.

Sectio 2ª

Vbonitas ꝙcē dicat ꝓgnosciante cloem?

Quæ 1. Vante cloem reꝛrati alig iuditiu d bonitē ꝙcē inferendæ? Vo 1º ñ reꝛrit iuditium d bonitē ꝙcē fratis, i. gd ꝓmissa fratis, siue illa

aiis iudicatiui sint in reito frā. ostend. qa clo nē ppter ꝓmissas fides sd ppter obtuās: jō nē naxium ꝓcognoscere ꝓmissas fides eē bē ꝓplicatas, ut recte inferatr clo.

Dō 2. nē naxiū iuditiū distuīm, j illus iudicet illam bonitatem ꝓmissis obtuiis, ut ex illis bē inferatr clo. ita ꝝ Hurt, Arri, et Cuiedo, P. Soar. L. tr. 8. riō 69. ostend. qō ubi primū ego egosco, jd in ꝓmissis trīs ēt id in uno 3.° stim evidenter inserti in cloe, eē id inū se: jō nē naxiū distuīm iuditiū ab ipsis ꝓmissis, ut reflectat supra illas, et dicat ex eo, jd hi trīs in ꝓmissis st id in uno 3.° bē inserti in cloe eē id inū se: hoc n. iam ꝑt ex ipsis ꝓmissis exercite ꝺ iudicantibus: jō nē naxiū aliud iuditium, jd id affiēt, nisi ex supabundatia, et tamē huiꝰ aiis libere reflexus.

Quar. 2. spiali ꝺ sat ante cloem regratr aphentio ꝺ bonitē ꝓjā inferenda. Rē adhuc negē ꝝ Hurt, et Cuiedo. L. qa illa aphentio esset ꝓ ordeim ad iuditium, sd ipsa clo nē iudium ꝺ bonitē ꝓjē: jō superflua é illa aphentio aiis, sigd n tendit ad ullum iuditiū, neq ad illud ordratr. itaq ad cloe inferendam sat é jd precedant illa ꝓmissa, j st iuditia, et aiis alia aphentio é superflua, nam ille aiis illatiuus clois sol regrit iuditia antecedentia, ex quibus inferatr.

Oppositoīm suaīm tenent Cl. Arriaga in log. d. 13. nō 10. ꝓ quibus arg. 1.° illus, qndo infert cloem n sol cognoscit id jd infert, sd ēt cognoscit id recte inferri, sigd illus n sol infert cloem ppter ꝓmissas obtuās, sd ēt ꝓpter bonitatem ipsius quiē obtuē: jō anter ad cloem dē sat aphendere bonitem quiē obtuē.

Rē dett. aiis qō illus n sol cognoscit cloem, sd ēt cognoscit eam recte inferri ex aiis distuīm a ꝓmissis, neq: ex eundem aiis, j cadit supra ꝓmissas cond. aiis. nam illus eo ipso, jd agnoscit in ꝓmissis trīs bē identificare

in uno 3°, recte coligit identificari inr se in cloe, qn indigiat aliq aü distö ad hoc, ut aphendat hanc bonitem ɔqiæ obtiuæ.

Arg. 2 cognitis eisd pmissis, Prius V.g. assentitr cloi, qa uidet bonitem ɔquiæ, et Plus illi n assentitr, qa n cognoscit hanc bonitate: gö nariö e aphentio bonitatis ɔquiæ ante cloem. Rx ad anis Prum ido asentiri cloi, qa penetrat in pmissis trös identificari ɔ medio, et Plum ido n asentiri, qa n attingit hanc identificoem. qd si uterq recte cognoscat in pmissis identificari trös ɔ medio, illico æqlr det asentiri cloi, qn pcedat aliq aphentio distä a pmissis.

Arg. 3. huic parlæ (gö) det respondere aliq cogniö, sd hæc n e cogniö repsentatiua rei illatæ in cloe: gö det eë aliq aphentio bonitatis ɔqiæ, q n pot eë iudicatiua in cloe, qn pssecirit aliq aphentio. Rx huic parlæ (gö) respondere ipsam cognoem illatiuam, et n cognoem distam d illatioë, et hanc cognoem illatiuam, siue cloem sol antecedat ipsæ pmissæ, qa oiis alia cognio e supflua, ut inferatr clo.

Arg. 4. iusta Arlem (scire e cognoscere cam obqm res e, et fieri n posse, ut alr se res heat): gö narium e cognoscere n sol cloem sd et illius cam, i. bonitem ɔquiæ. Rx neg. cons, qa sat e cognoscere pmissas, q st cæ clois, et sic euidenter cognoscitr obtum clois, ex q generatr uä sciä, et in hoc sü illigendus e Arles.

Sectio. 3ª

De Concursu pmissaru ad cloem.

Quær. 1° Vin insti in q inferti clo regratr coexistia utriusq pmissæ. i. maioris, et minoris? Rx affrö, sal d lege ordariä. P. qa pmissæ concurrunt d illuminatiue ad cloem: gö n pot inferri clo sine lumine aculi utri-

usq; ꝓmissa, qa lux, q; n existit n pōt illuminare. id duīm é in sna, q; abscondit ꝓmissas ꝺ curzere esse ad cloem; sīq; cā, ut operetr regrit suam existiam.

Arg. 1o ex D. Thom. Discursus fit ex una cognōe successiue ad aliam: gō n é nariuīm, qd existat cognīō anīs, ut inferatr clo, sīq; successio n fit ꝺ duobus existentibus. Rx neg. cōīs, qa D. Thom. sed uult qd ꝓmissa incipiant priusq; et ex illis deducatr clo, n qd ꝑ motū successiuū, q fit in tempore, sd ꝑ discursū illualem, q fit in instī, et bē ꝺpatitr ꝺ utroq; extremo existente.

Arg. 2 ex Arte, q 2o theoricaū ait | stingit aūt scire plo, cogitare iō unū: gō iuxta mentē Arelis n pōt dari sil in illu duplex cognīō aulis, ac ꝑ cōīs n pōt dari sil cognīō ꝓmissarū, et cloīs. Rx neg. cōīs, qa Arles sic illigandus é; qd sic possit stare cognīō habitualis ꝺ plurib; ꝺ cognōe aulis ꝺ uno tantū, n iō negauit posse stare sil cognoem duplicem autem, in eōd illu, sīq; hoc nil repugnat.

Quar. 2 V sal dinitiūs possit ꝺseruari clo sine coexistīa ꝓmissarū; Rx negē ꝺ 2o P. Quod P. qa ꝺcursus ꝓmissarū é illuminatiuus, et uelut in gre cā fralis, sd ꝺcursus cā fralis n pōt supleri a deo: gō clo, neq; dinitiūs stare pōt sine ꝺexistīa ꝓmissarū.

Fixm. 1o. qa n pōt ꝺseruari uolitio sine illustraōe aūs illuminātis: gō neq; sltr clo sine illuminaōe ꝓmissarū. pēt ꝺquiō, qa tantum ꝺpenderet clo a ꝓmissis, q̄ntū uolitio, ab aūi illtis. fix. 2. qa aem n pōt ꝺseruari obscurū illuminatū sine lumine aulī: gō neq; clo sine lumine aulī ꝓmissarū, a q̄bus illuminatr. hæc recte procedunt in opiōe, ḡm nos amplectemur, qd ꝓmissa n ꝺcurrant effectiue, sd tantū illuminatiue ad cloem.

V Recordão ꝑmissarū sufficiat ad inferēdā cloem.

Rx affiē. P. ga illus ꝑ recordacoēm ꝑmissorū redditt certus ꝺ identificatiōe terminorū, ꝫ medio ꝫtento in ꝑmissis: gō ꝑ hanc recordacoēm ꝑōt elicere cloem. P. ꝺja, ga illus ꝯdo aut cognoscit ꝑmissas ꝑōt inferre cloēm: gō et ꝯdo aut recordatt ꝺ ꝑmissis potuit inferre cloēm ga ꝺ hoc ipso et recordatt, sigꝺ clo uiratr ꝫtinetr in ꝑmissis.

Arg. 1. ad inferendam cloem semp ē nariā notiā iudicatiuo. sē recordaō ꝑmissorū ē sōl cognitiō apprehensiua: gō hæc n sufficit ad eliciendam cloēm. Rx neg. min, ga recordaō ꝑmissorū n ē sōl cognitiō apprehensiua sē et ē uiratr iudicatiua, gō sāt ē, ut inferatr clo.

Arg. 2. recordaō n ꝑōt suplere ꝫcursum fratem ꝑmissarū: gō n sufficit recordaō illarum, ut illus inferat cloēm. Rx ꝫcursum fratem n pueniūt a ꝑmissis fratibus, sē ab obtinitis, q uiratr existunt in recordōe accēnt ipsæ mat ꝑmissæ uiratr existentes in recordōe ꝫcurrunt fratr ad inferendā cloēm.

Quid dum ꝺ existiā habituali ꝑmissarū?

Quær. 3. V sufficiat existiā habitualis ꝑmissarū, i. huius relicti a ꝑmissis, ut illus inferat cloēm. Rx negē. P. ga ꝫcursus illuminatiuus q ꝫstatr a ꝑmissis ꝑōt n ꝑōt suplere ab habitibus, sigꝺ hi n illuminant aut illum, ut possit agnoscere identificoēm terminorū in ꝑmissis ꝫ medio huius n. n st ꝫstates illustrantes, sē tantū facilitantes: gō n sufficit hæc existiā habitualis ꝑmissarū, ut inferatr clo.

Arg. 1. huius relictus abintentiōe finis sufficit ad electiōem mediorum: gō et huius relictus a ꝑmissis sufficiet ad inferendam cloēm. Rx ditt. ans huius relictus ab intentiōe finis sufficit ad electiōem mediorū esse trancat, illuminative, et fratr, neg. ans: ga et ad eligendo

medio ē nariō cognitō aliq̄ aule, q̄ prebat intensionem finis et electionem mediorum. ꝫ uō ꝓmissæ n̄ possent discursu efficiunt, sō illuminatiuū ad cloem, ind ē q̄ n̄ sufficiat hūs, q̄ sol hēt discursum efficiunt et n̄ illuminatiuū, q̄ semp dēt ꝙuenire ab aliq̄ cognitōe aule. Ifrati, p uirtuti. ꝫ vales

Arg. 2. illud q̄d cā efficiens pōt ꝑstare ꝑseipsam, pōt ēt ꝑ suam uirtutem relictam: sō hūs st uirtus relicta a ꝓmittit: gō st apta ad ellicendam cloem. Rx dist. mai, illud q̄d cā efficiens pōt ꝑstare ꝑseipsam pōt ēt ꝑ suam uirtutem relictam, si uirtus fuerit ꝫ suo gīe ꝫ sua cā cond si fuerit in dixiō gīe, neg. mai. at uō hūs cum st in eod gīe illuminandi, q̄a n̄ st illuminatiua, sicut ꝓmissæ aḡbus relicti fuerunt: q̄ n̄ possunt suplere hanc discursum illuminatiuū ꝓmissarū.

De exitia aule ꝓmissarum.

Quæs 1. Vꝓmissæ aules deant ee priores cloe? n̄ ē dubiū, q̄ ꝓmissæ sint priores priorite nāe, q̄m clo ℙ. q̄a ꝓmissa st cæ illuminatiuæ cloꝭ: gō deant ee antecedentes ad illam, sic̄ lux é arte rem illuminatam. ꝑteria clo ꝑpendet a ꝓmissarū connexiōe: gō sat in priori nāe illas antecedit, sicut sol antecedit lucem.

Maius dub. é Vꝓmissæ possint ee prius tempore q̄m clo? Vō 1o maior, q̄ia pōt ee prior aliq̄ ꝑioritate temporis, q̄m minor et clo ℙ. q̄a maior utpote mag independens a minori et cloe regulariter loquendo, prius incipit durare. Signdo tñ ellicitæ sil in eod cōtitti, maior, min. et clo, id accidit ꝑter solitum, q̄a aliqs illus ē nimis exercitatus, et uelox in discurrendo.

Vō 2. minor pōt ee prius tempore aliqndo, q̄m clo ℙ. q̄a ꝓssa et mai, et minor pōt illus impediri sal indirecte a uolte ne assenti-

atr cloi, qa pōt desse aduertentia, l diuerti ad alios aūs: gō in hoc euē tu pōt dari minor, qn stim inferatr clo.

Quaer. 4. V in eod insti possit illus assentiri toti d monstratioi. Rx affrē. P. qa nulla dar repugniā, neq ex pē aūs, neq ex pē illus, n ex pē aūs, qa ɔsit indiuisibilis pōt indiuisibilr cadere supra pmissas, et cloem; n ex pē illus qa hic pōt attingere in eod insti pla obta, l p una, l p ples aūs: si n. oculus ɔsit poā corporea, et limitata pōt in eod insti uidere pla obta, a forsiori pōt illus attingere pla, siqd ē mag. capax et Vlior in cognoscendo: et pōt multiplicare aūs in eod insti, qa hi n fiunt p motum.

Inst. 1. id corpus n pōt in eod insti herē ples figās dirsās: gō neq illus poterit ples cognoēs dirsās. Rx neg. cons. qa dirsē figē requrūt dirsos situs corporis, q rugnānt in eod insti, at uō duplex cognio n ē rugnans illui p eod insti.

Inst. 2: gō id obtum pōt cognosci clare, et ɔfusse, clare p aum clois, et ɔfusse p aum pmissarū. Rx 1º. obtum semp cognosci clare, tam in pmissis qm in cloe. Rx 2. cond. instiam; qa n implicat, qd id obtum p dirsos aūs cognoscatr ɔfusse, et diste; imo et p eund aum pōt ita cognosci sm dirsās fralitates, ut pēt in hoc āu definiois, qho ē al roale, q aūs ex pē prati ē clarus, et ex pē subti ɔfussus.

Inst. 3: gō possunt in eod insti dari duae cognoēs eiusd spei d eod obto. Rx 1º. cognoem pmissarū ēē iudicatiuam, et cognoem cloīs ēē discursiuam, ac p cons ēē dirsē spei. Rx 2. n rugnārē, qd denr duae cognoēs eiusd spei sil d eod obto; qa ɔ aūs illus redicatr pendiant a uolte possunt p libito multiplicari circa id obtum.

Sectio. 4ª

Vtrum premissæ concurrant effiuë ad cloem?

Quær. 1. Vtrum premissæ fratres, i. illi aüs iudicatiui antës cloem, ad illam concurrant effiuë? Rx negë cum P. Hurt. d aiä d 7. s. 8. P. Arri, in log. d. 15. nö 59. P. Ouied. in log. controu. 9. pun. 5. et cum aliis RR.

P. qa talis concursus phicus, et effiuus ē superfluus, qd ostenditr 1º qa cognio illus n̄ concurrit effiuë ad aüs uoltis, sd sol pponit illuminatiue obtum: gö silr premissæ n̄ concurrent effiuë, sd sol illuminatiue ad cloem. Ostend. 2 qa unus aüs uoltis n̄ concurrit effiuë ad alium: gö neq unus aüs illus qles st premissæ frales concurret effiuë ad alium, qlis ē clo.

Oppossam snam tenent CC. gabriel, Sotus, P. Rubio, Kell. et alii, qs sequtr. P. Soar. l. tr. 8. d. 2. nö 89 p qbus Inst. 1. unus aüs uoltis concurrit effiuë ad alium, qd ostenditr in aü imperante, q effiuë influit in aüm imperatum: gö silr unus aüs illus effiuë concurret ad alium, ac p cons premissæ frales effiuë influent in cloem fralem. Rx neg. ans, qa uoltas ē poä compla, rü suoru auum, ac pind aüs imperans sol molr concurrit ad imperatu, et n̄ phicë.

Inst. 2. aphentio concurrit effiue ad iuditiu: gö ēt premissæ ad cloem. Rx neg. ans qa talis concursus phicus ē superfluus. Inst. 3. spës impssa concurrit effiuë ad aphentioem: gö ēt aphentio ad iuditiu, et iuditium ad discursum. Rx neg. cons. dirsä raö ē qa spës impssa, cum n̄ sit fralis repsentaö, et imago obti n̄ pot dtrare illum ad aphendendu ipsum obtum, nisi concurrendo effiuë, at uö spës expssa, qlis ē aphentio, et iuditium, cum sit fralis repsentaö obti, pot dtrarë illum ad alium aüm, sol illuminando, et n̄ concurrendo effiuë.

Infer: gö sol in snä, q docet spës impressas eë fralr,

repsentativas n̄ ꝯcurrent effiuē ad aphentioem. Rx 1º. pmitendo illat in hac sna, qm n̄ admittimus. Rx 2. adhuc neg. illat, qa spēs impssæ l sint fralr, l uiralr repsentatiuæ, semp dari ex pē obti ad ꝯplendum poam lō ipsius obti: gō semp dēnt ꝯcurrere effiuē.

Et rāo huius ulterius ē, qa in cognōē dari duo, nimirum uitalitas, et repsentāo, siue imago obti: Vitalitas effiuē puenit a poā, et repsentāo effiuē ab obto, cuius lo substituuntr spēs, et sic dēt ꝯcurrere effiuē, sicut ipsum obtum ꝯcurreret, si essent imediatū poōē.

Inst. 3. iudiū ē repsentatiuū: gō accipit repsentaōem ab aphentioē. Rx neg. Cons qa repsentāo iuditii puenit ab spē impsa tanqm, a Cā, n̄ uō ab aphentioē; qa spēs ē illa, q ꝯcurrit lo obti, cuius ē uicaria, aphentio uō sol ꝯcurrit illuminando.

V assensus pmissarum nessessitent illum ad assensū clois? Quær 2 V possis pmissis euidentibus nessessitetr illus ad assensiendū cloi? Ante resuluoem Cois, sciendū ē dari duplicem nessetem, altera dir qad spem, et ē illa qndo poā cogitr ad ponendum unū aum istius spēi, et n̄ alterius, neq pōt ponere ꝯtrarium. altera nessetās dir qad exercitiū, et ē illa, qndo poā cogitr ad ponendum hunc nō aum. hoc psupossō.

Resol. 1. possō assensu pmissarū nessessitatr illus qad spem ad assensū clois. hc ē sna Cois. P. qa illus hēt p obto uum: gō qndo illi pponitr euidenter ueritas obti n̄ pōt illi discentiri qad spem, i. n̄ pōt dirē illud obtum n̄ ēē uum; sd pmissæ pponunt euidenter illui cloem ēē uam: gō possō assensu pmissarū, nessessitatr illus qad spem ad assensū clois.

Resol. 2. possō assensu pmissarū, ēt illus nessessitatr ad assensū clois qad exercitium. ita P. thom. Scotus, CC. P. Arri.

P. Oried. et alii, ḡs citat, et segtr. P. Soar. L. tr. D. d. 2. nō 93. P. ga illus ẽ ꝑa naviā, ꝙ ꝓtiis oibus regtis, et sublatis impedimentis, naviō operatr hic, et nunc: sd ꝓtiō assensu maioris, et minoris dari ciā regtā ad assensū cloīs, dīnd nullum dari impedimentū, ut suppono: gō nessitatr illus ꝗd exercitium ad assensiendū cloi.

Straccia Sriā stant Chaetanus, Sonsin. Murcia, Rub. et Sell. d. 17. S. Sc. nō 4. ꝙ ḡbus Arg. 1. uoltas ꝓt impedire illum ne assensiatr obto: gō ꝓt impedire assensū cloīs, ꝑt ait, ga uoltas hẽt imperiū in illa, et illius aiās. Rx neg. ais, et illius ꝑbasem, ḡndo sc. obuiā euidenter ꝓpnitr illui, ga tunc stim rapitr in illud, sicḡ ẽ ꝑa naviā, uoltas sōl habit aliḡ imperiū ad impediendum aiās illus, ḡndo obuiā fuerit dubium, t incuidens, ḡ n dari in nostro euentu, ga cum obuiā cloīs stiniatr in ꝓmissis euidenter, stim illus ferte naviō ad inferendam cloem, ꝙ hẽt id obuiā ꝓmissis.

Inter gō sal, ḡnam fuerit mā tophica, siue ꝑbalis in ꝓmissis ꝓt uoltas impedire illui ne assensiatr cloi ꝑbali. Rx neg. illat, ga obuiā ꝑbale ẽt contineatr euidenter in ꝓmissis ut ꝑbale: gō illus naviō ꝓt inferre in cloe ẽt ꝑbale, ga sicut ex ꝓmissis naviis euidenter segtr clo naviā: ita ẽt ex ꝑbalibus euidenter, et naviō segtr clo ꝑbali.

Arg. 2 ut se hẽt uoltas ad buiā, ita ẽt se hẽt illus ad uuiā sd uoltas n nessitatr circa ullum buiā creatum: gō neḡ illas circa uuiā. Rx neg. mai, ga uoltas ẽ ꝓtia fratr libero, et indiferens ad amplectendū, t n amplectendum buiā, at uō illus ẽ ꝓtia fratr naviō circa suū obuiā euidens, cui n ꝓt dissentiri, tr uoltas straccium suadeat.

Arg. 3. ꝓtiis hic ꝓmissis euidentibus, hō ẽ al roale Priis ẽ hōis ꝓt illus aut inferre cloem directam sic: gō Priis

é al roale, aut indirectam sic 1: gō aliqd al roale é Priis, igitur assensus pmissarum n̄ nessesitat illum, siqd illum relinquit indrientem ad inferendū cloem directam, aut indirectam.

Rx neg. cons, qa possis illis pmissis euidentibus illus nessesitatur ad elliciendum utramq cloem, si ad utramq aduertat, si uō fuierit aliis actibus, impeditus, et n̄ poterit inferre sil cloem directam, et indirectam, tunc semp elliciet directam, qa euidentia pmissarū conatur alius rapit illum ad inferendum cloem indirectam, qm directam.

Arg. 4. illus subiacet imperio uoltis: gō uoltas pōt illum impedire ne assenciatr cloi post assensū pmissarū. Rx dist. ans, illus subiacet imperio uoltis in rebus dubiis, et ineuidentibus, cond: in rebus certis, et euidentibus, neg. ans: qa euidentia stim rapit illum ad assenciendū suo obto

N neg. tn pōe uoltem indirecte impedire illum ne assensiatr cloi, l illum distrahendo ad obtum, l p multitudē auum, aut ex alio capite, sd directe numqm pōt, sd ubiprimū illus agnouit euidenter ueritate, et certitudem pmissarū, q st requisita ad cloem, ilico det ipsi cloi assentiri, si n̄ dir aliud impedimentū extrincum ut iam notaui

DISPVT. 3ª

[De demonstratione]

Dupliciter definitr denstraō ab Arte 1º sic — denstraō é syllus faciens scire — 2º ita definir é syllus cstans ex uis primis, et imidiatis, prioribus, nocioribus cisq cloīs — nulla tn ex his defiobus é essialis, qa 1ª traditr p effum, sc. qd faciat scire in 2ª aliq par-

to it suffluæ. ꝓre alia dfiõ demtroiij, clariꝰ, et breuior tra-
dita ab Hurt, et Ouied q̃ sic hẽt. Demtrãõ ẽ syllus certus, et evi-
dens, parta sylli ponitr to grij, alia parta to dniã.

Ꝑ partam, sylli, excludunt entimema, inductio ex-
ẽplum, et dilema; ga ñ it in rigore sylli, et frãr, sd tantũ uirãr, et
aqualenter. ꝑ partas certus, et evidens, reiiciunt sylli dialeticus, sophi-
tias, et Pseudographus, g ñ it certi, et evidenter.

Quær. 1 ᵘ hæc dfiõ ꝟsphendat ẽt demtroẽ in Theologicam?
Rx affir. S. ga hæc demtrãõ ẽ maxĩ certa ꝓter unam ꝓmittam d fide,
et aliam natem sufficiẽm: gõ ẽ demtrãõ scifiã. fatior tñ ñ ẽe Demtroem
Aristotelicam, q̃ negrit utrãmgĩ ꝓmissam evidentem, ga altera ꝓmitta q̃
ẽ d fide ñ ẽ evidens, ꝫ tñ sic certissima sufficit ut grẽt sũam.

Imo addit S. Aug. gd ẽt utrãq; ꝓmissa sit d fide, si tñ ẽo
evidenter inferatr, adhuc ẽe sylli demtiuum, ga obtinet maiorẽ certu-
dẽm, ꝙm demtrãõ nalis, nam q̃libet munus demtroris ẽ certificare
illum, ẽt uõ evidente sbt ẽ demtiõis Aristotelica.

Quær. 2 ᵘ hæc dfiõ ꝟsphendat demonitrãoes Mathema-
ticas? Rx ꝟsphendere demtroem mathematicã mistã i. Astrologia,
q̃ credit q̃ cãt, et ꝓriã, in q̃ (omisstẽ uã rãõ sciã. N tñ ꝟsphendit ma-
thematicam puram, i. geometriam, ga hæc ñ infert Coẽm ꝑ uãs cãs
et ꝓriã a ꝓrii: gd sic ostendo. ga geometria ad ꝟbandũ V.g. latera tri-
angli ẽe æqlia assumit ꝑ ꝓriũ gd linia ducta a centro ad circumfe-
rentiam sint æqlium circulorum; gd ẽ ꝑ accens rii trianguli, ga ẽt ñ
daretr circulus adhuc latera trianguli essent æqlia: gõ geometria
ñ ẽ uã sciã sigd ñ grẽt ꝑ cãs.

Dcit 2º. dari dfiones mathematicæ: gõ ẽ sciã. Rx has

ꝯsiones n cē essiales, ꝺ tantū descriptiuas. Deī 2. demarāt a mathematica, demōstrones, siue ꝓprietates ꝺ subo. Px n ꝺsiderari a Mathematica subalīn, ut cām a priori ꝓprietatis. Deī 3. Mathematica demōstrāt ꝓprietates q̄ pēs integrantes, q̄ si cē entitatis. Px Mathematicham n ꝺsiderare pēs ēntiꝭ, ut si essiā totius, sꝺ q̄ ꝺsein ad cōmensuratōem et ꝓportiōem accialem. Adē hanc mathematicam puram pōe reduci ad sciam ad a posteriori.

De Deuitioe Demonstratiōis.

Quar. 3. ḡnio dicatr Demōstratiō? Px dīi in Demōstrationem a priori et ꝑter q̄, et a posteriori, siue quia. Demōstratiō a priori ē simplr Demōstratiō, eo q̄ ꝺcedit q̄ cām ad essm. V.g. ḡndo ex linea ōrpoā, q̄ ē cā Demonstro creaturās, q̄ sit essās, f ex igne fumū tta.

Hāc cām f q̄ cē valet, et sm se: f sol q̄d nos, et uiratis: V.g. ḡndo q̄ essiam linam ostendimus illius atributa uirate tantum dicta. Demōstratiō a posteriori ē demōstratiō sm q̄d, et tunc fit ḡndo cā demōstratr q̄ essm V.g. ḡndo ex luce, q̄ ē essiā agnosco, et demonstro solem, q̄ ē cā.

Quar 4. Diuitio sit adeqta. Px affie 1.ga nulla dabitr Demōstratiō, q̄ f n ꝺcedat q̄ cās, et a priori, f q̄ essiā, et a posteriori. Instt. 2 Arri, et Ouied. Demōstratiō in q̄ ostenditr Petrum cē hoiem, ex eo q̄ sit al n ꝺcedit q̄ cās, neq; f essiā; ga homo n ē cā, neq; essiā alis. Px neg. instiam ga ho. ē q̄dā essiā alis, uelut in q̄dā cā fralis. nam hoc sylā ualet, ē ho; go ē al.

Instt. 2 al roale n ē cā, neq; essiā hoīs: et tri p al roale demōstratr ho: gō dar alīs demōstratiō, q̄ hic n ophendatr. Px neg. cōiā; ga hoc Demōstratiō ē a priori, et q̄ cām; sicḡ al roale ē uelut cā fralis, et q̄d nos.

rū ipsius hois. &c

Intt. 3. ḡndo demonstratio ꝙ it eadē in uno 3ō cē i. inīsel in dāt
Demstrāo a priori, neq; a posteriori: gō hāc diuitio nō ē adeqta. Et neg.
aīs ga cē illa demstrāo fit p cām, sīḡ illius ꝙ logum Vle ē uelut cō
fratis Conexionis ꝙ dāt inīt duos trōs, ḡndo utrūq; ē connexus duno 3ō.

Quar. 5. ℣ Demstrāo dēat semp ꝓcedere p cām adeqtam? Dō
1ō. Demstrāo effectū dēt semp fieri p cām adeqtam. ostenditr ga effūs nō
dinoscit effīn cā inadeqta: gō ut clo sit effectū dēt semp ꝓcedere a cā ade-
qta. Dō 2 Demstrāo minus effāi pōt ꝓcedere p cām inadeqtam. Ḡ gā effūs
sal inadeqte, et imperfecte dinoscit in cā inadeqta: gō clo pōt inadeqte ꝓcedere
a cā inadeqta, sō hāc quēstō uidetr ō nomine.

Quar. 6. ℣ demstrāo dēat semp ꝓcedere p cām imediata
Et negē. Ḡ. ga ḡndo ostenditr ō hoīe cē risibile, ex eo ḡ sit risatiꝫ, hāc
Demstrāo ꝓcedit p cām mediatam, sc. p rale, sīḡ cā propā, et nōi cā
risibilitatiꝫ ē admiratiuum. N tū nego effectionē cē illam demstrationem,
q̄ ꝓcedit p cām ꝓcām, et imediatam.

℣ Vtrū in Demonstrōe sit Circulus?

Sunt dāi circuli in Demstrōe, ḡndo ꝓmissa ꝓ clōem, et clo ꝓ ꝓmissa
demonstratr, hic circulus ī pōt cē malus, i. ḡndo ipsa ꝓmissa obtinēt ī
monstrant clōem obtinēdam, et rursus ab eād clōe obtinēdā demonstra-
tr, ꝙ in medio male. ī pōt circulus cē fratis, i. ipse oppōis indicativa
fratr hic circulus fratis aut ē effectus, aut imperfūs: effūs tunc dāt
ḡndo ꝓmissa fuerūt demtrantr ꝓ clōem ꝙ ut ista fuit demtrata p eād
ꝓmissas. imperfūs tunc sit ḡndo ꝓmissa demtrantr p clōem nō tū ꝙ ut
ista cognita fuit ꝓpter eās ꝓmissas, sō alias. his pōtis.

Resol. 1.° in denstroë frali n̄ pōt admiti circulus fralis pfūs. P. qa id ꝑ q̄d aliq̄d dmonstratr, semp ē notius, et euidentius, sd clo ꝑ ut denstratā a pmissis ē minus nota, et euidens: gō ꝑ ut sic n̄ pōt eē medium denstroīs rū pmissarū.

Fir. 1e qa assensus narii st pmissarū st mag. independentes, q̄m assensus clōis, sd posso circulo frali iam assensus clōis esset mag. independens, q̄m assensus pmissarū: gō ne admitatr, q̄d id sit mag. dpendens, et mag. independens n̄ dēt admiti circulus fralis pfūs. Fir. 2. qa assensus pmissarū ē prior, et assensus clōis ē posterior in eōd grē cæ: sd id n̄ pōt eē prius, et posterius in eōd grē: gō neq clo denstrāri ꝑ pmissas, et pmissæ ꝑ cloem.

Resol. 2. et n̄ pōt dari circulus fralis in pfūs in denstroë: P. qa tunc dar hic circulus, q̄ndo assensus clōis ꝑ ut aliund ē mag. certus, et euidens assumitr ad denstrandās easd pmissas, ꝑ q̄s fuit denstratis, sd talis assensus n̄ pōt aliund eē mag. notus, et euidens et pbo hoc; qa l foret mag. certus, et euidens ex nouo medio; et hoc non, qa iam tunc assensus clōis n̄ esset id, nam uariato medio, uariatr et assensus clōis: l foret mag. certus ex penetroë trorum: gō et hoc ēt n̄, qa iam n̄ esset id assensus denstroīs, nam hic erat discursiuus; at uō ex sola penetroë trorum n̄ infertr clo discursiua, id pōt in assensibus pmissarū: gō nullo mō pōt dari circulus fralis in denstroë.

Arg. 1 frā, et mā pouīt eē ad inuisem cæ: gō ēt pmissæ, et clo pouīt ad inuisem denstrāri. Rx neg. cons, qa frā et mā st cæ ad inuisem in dirsō grē; sc mā in grē cæ malis, et frā in grē cæ fralis; at uō pmissæ, et clo denstrarentr in eōd grē; ac ꝑ cons id esset cā, effūs sui ipsius, esset prius, et posterius, euidentius,

et ineuidentius, ḡd inuoluit manifestam ꝓtraditionem.

Arg. 2. sal in syllogḡali ꝑõ admitti circulus fralis. et L. ḡa ꝓmissa ḡbales aliḡndo ꝓuint uideri mag. ḡbales cloe, et aliḡndo minus. ḡõ ad inuisam ꝓuint denstiari. Rx neg. aīs ḡa clo ḡbalis, numḡm ꝑst uideri mag. ḡbalis, ḡm ipsa ꝓmissa a ḡbus inferti. ḡd si aliund ap areat ḡbalior; iam tunc n̄ erit eod clo fralis, ꝛ sit eadm malis, d ḡ n̄ ꝛ ḡõ.

Adte 1. hanc ꝓuiam nõ ꝓ ḡm denstiamur huic iõ ingressum n̄ ꝑõe ꝓ illum denstiari, sd ꝓ alium. Adte. 2. ꝑõe dari circulum malem in Denstrõe, ḡa n̄ implicat causalitas in diversõ grie, n̄ uõ fralem, ḡa dare tr causalitas in eod grie, ḡ aperte implicat.

Sectio. 2ª

De Euidentia, ueritē, et certitudē ꝓmissarum.

Quær. 1. V ꝓmissa sint euidentiores cloe? Rx affie. L. ga illa sī mag. euidentia, ḡ imie, et in se attingunte ꝓ notiam intuitiuam, ḡ appellatr facialis. sd ꝓmissa obtuia imie, et in se cognoscunte ꝓ notiam intuitiuam; et clo attingitr in ꝓmissis ꝓ cognoscn abstractiuam, et ex alio: ḡõ ꝓmissa sī euidentiores, et notiores cloe.

Inst. 1. id é obtum ꝓmissorū, et cloīs: ḡõ ꝓmissa n̄ ꝓuint ēe mag. euidenter, ḡm clo. Rx dist. aīs, id é obtum ꝓmissorū, cloīs ꝓ, ḡad entitem, et in re, Cons. ḡad mum cognoscendi, neg. aīs; ga idmet obtum in ꝓmissis cognoscitr imie, et intuitiue, in cloe iõ attingitr mie, et abstractiue ex ui ꝓmissorū, sicut idmet Deus in patria cognoscitr a Beis imie, et intuitiue, acc ꝓ cloī euidenter, et in uia attingitr a nobis abstractiue, et ineuidenter ꝓ fidem.

Inst. 2. quo clo mag. recedit a ꝓmiis euidentibus, eõ é mag.

ineuidens: gō poterit tantū recedere a priis euidentibus, ut maniat omnino ineuidens, qd ē fum. Rx neg. Cons, qa hic ressessus a priis euidentibus n̄ fit p grūs, et arithimetice, ut uocant, sd tantū geometrice, et pporsionalr; sicut in snā Coi inr spem hois, et infimam spem alis pōt Deus ɔdere n̄ tot, qn ples spēs, q semp participabunt aliqd alis; sic illa clo, lt qssi infinite recedat a priis euidentibus, semp participabit aliqd euidentiæ.

V pmissæ sint ueriores Cloë?

Duplex dar ueritas, altera fralis, obtiua altera; ueritas fralis ɔsistit in ɔformitē ɔ suo obto: et si quæō pcedat d hac ueritē frali. Resol. 1º. pmissæ n̄ st ueriores Cloe. ostend. qa ueritas fralis ɔsisti in ɔformitē indiuissibili ɔ obto, q n̄ pōt suscipere mag., l minus, ac p Cons pmissæ n̄ pount ēe mag. uē fralr, qm clo.

Si uō quæō pcedat d ueritē obtiua (q Concistit in maiori necessitē obti, v.g. in hac ppōe, Deus ē, q ē mag. nariā, qm hæc Prūs ē ribilis) tunc Resol. 2. pmissæ n̄ st ueriores Cloe. P. 1º. qa ueritas tam in pmissis, qm in Cloe ɔsumitr a medio, siue motiuo assenciendi; sd medium ē id, et motiuum assensiendi, tam nariū ē in pmissis, qm in Cloe: gō tam uæ st pmissæ, qm clo. P. 2.

P. 2, qa tam nariū ē, qd trī sint id in uno 3º. in pmissis, qm qd sint id inr se in Cloe: gō tam nario assentimur pmissis, qm Cloi; siqd ead Conexio dar in pmissis ɔ medio, q dar in Cloe inr utrumq trum. qd clare pēt in hoc syllo, ois hō ē al roale, sd Prūs ē hō: gō Prūs ē al roale. in q tam nariō Conectitr Prūs, et al rale ɔ hoē in pmissis, qm Prūs et al rale inr se in Cloe.

Oppoam sniam tenent Cl. ꝫ Arle et Soar L. et aliis ꝫ obꝫ Arg. 1. ꝫpter ꝗ unumꝗq; tale, et illud mag. tale) ꝫ cloe vo ꝫpter ꝑmissas: gꝫ ꝑmissæ sꝫ mag. uæ ẽm clo. Rx dist. plogum ꝫpter ꝗ unumꝗq; tale, et illud mag tale, aliqñdo fond. semp neg. plogum, et ꝑꝰt uariis explis, ga Creatura sꝫ tales ꝫpter Deum, et tñ ñ segr gꝫ Deus sꝫ mag. Creatuã: sind filiusꝫ talis ꝫpter suum patrem; et tñ Pater ñ ẽ mag. filius. ꝫpteria oriꝫ effusꝫ ẽ effusꝫ ꝫpter suam Carn, et tñ Cã ñ ẽ mag. effusꝫ: gꝫ ẽt hꝰ clo sꝫ uiæ ꝫpter ꝑmissas, ñ segr gꝫ ꝑmissæ sint mag. uæ, ẽm clo.

Arg. 2 ueritas cloꝰ ẽ dependens a ueritate ꝑmissaꝝ: gꝫ ꝑmissæ ꝫ mag. uæ, ẽm clo. Rx neg. conꝫ: ga hæc independiã ẽ sꝰ in rõe ueritꝫ et ñ in rõe ueritatꝫ, et nessetꝫ; ga tam nariã ẽ clo, ẽm ꝑmissæ sicut Pr filius in Creatis dependeat a Patre, tam ẽ hꝰ filius ẽm Pater. ñ nego ꝑmissas ẽæ mag. independenter, sꝫ hoc illas ñ facit ẽæ mag. uas.

Vꝑmissæ sint certiores cloe?

Certudõ ẽ firma adhatio illus obto. Duplex ẽ certudõ, altera essialis, altera accialis. Certudõ essialis ẽ illa, ꝗ cogniõ ꝑsuam essiam firmiter adhæret obto. et hæc ꝑꝰt ẽæ maior, ℓ minor, ut ꝑꝰt in hac ꝓpõe Deus ẽ Trinus, cui illus firmius adhæret ẽm isti, Trꝫ ẽ ribilis. ga si una ex his negarda esset, ꝓrius negaretꝫ illa. Trꝫ ẽ ribilis, ẽm illa Deus ẽ Trinus.

Certudõ accialis ẽ illa, ꝗ ꝑtat gradibus maioris ℓ minoris intentiꝰ. und aliqñdo ꝑꝰt ctingere, gꝫ maior certudõ essialis sit minor acciali et in gradibus: sicut maior amor Dei essialis, et appretiatiuus ꝑꝰt ẽæ minor graduali, ẽm amor, ꝗ mater natꝰ diligit filium. his ꝑsuppꝰ

Quæ. 2 Vꝑmissæ sint certiores cloe? Rx negẽ. ita Arri.

Ouied. et alii RR. P. 1º qa certudo é firmo adhaetio illus ad obtum sine dubitaoë: sd illus n̄ adhaeret firmius obto pmissaru, q̄m obto Clois, qd ostenditr qa ueritas obtiuä, seu obtum Clois reddit aeq̄lr certum illum adq̄ obtum pmissarum; siqd tam certū é eë duo id in uno 3º, atq̄ eë id inr se: gō illus aeq̄lr certificatr d pmissis, ac d Cloe. L

P. 2. qa iusta pbalem opioem fides Diniä é discursiua, ut pët in hoc syllo (qdqd Deus dixit é uum, sd Deus dixit incarnatioem Dini Vbi: gō incarnatio Dini Vbi é uä): sd posso hoc syllo discursiuo, tanta certudo reperitr in Cloe, q̄nta in pmissis; siqd tam pmissae, q̄m Clo st aeq̄lr d fide, in q̄ é suma certudo, nec suscepit mag. aut minus: gō pmissae n̄ st certiores Cloe.

Arg. 1. p Soar, L. et aliis. Clo é certa ppter pmissas; dind é dependens a certudë pmissaru, sd ppter qd unumqd q̄ tale, et illud mag. tale: gō pmissae st certiores Cloe. hoc argum iam supra solutū é, ꝯ egimꝰ d ueritë pmissaru, et qd ibi diximus d ueritë, hic ët dum é d certudë pmissarum, et Clois.

Arg. 2 pmissae st euidentiores Cloe: gō ët st certiores; siqd ubi dar maior euidentia, dar ët maior certudo. Rx neg Cons; qa maior euidentia puenit a notiä obti mag. imidiata, et intuitiua, q dar in pmissis, n̄ uo in Cloe: at uo certudo n̄ pcedit a maiori euidentia obti et ostenditr, qa aus q ego Credo Deum eë, quem n̄ uideo, é mag. certus q̄m aus q ego affirmo Prum eë album, quem uideo; et tn maior euidentia in isto 2º. au, q̄m in 1º. q é d fide, ac p Cons ineuidens.

Adte. 1º. hanc resuluoem pcedere, q̄ndo n̄ dubitatr, neq̄ d certudë pmissaru, neq̄ d certudë Clois. Adtë 2. Cloem, q̄muis in se ꝯtineat certudem ppriam, et certudem pmissarum, n̄ ido eë mag. certam essialr,

sd ad sumū gradualr, et extensive. neq hinc seqtr qd possit hēre ples incertudēs, q correspondeant plubiis certudibiis, qs hēt, qa ēt aūs fidei hēnt pla priā certudiis, et tn n seqtr, qd sint obnoxii plubiis incertudibiis.

Sectio. 3ª

V pmissæ sint primæ, et imiē, et pse notæ.

ppoō 1º. ē illa, q n hēt aliam priorem ante se, p qm dmonstretr: ac pind reciprocatur ɔ ppoē imiā, q ē illa, q n hēt medium p qd dmonstretr. und tam 1ª. qm imidiata ppoō n poūnt denstrari a priori p aliqm Cam antem.

Quær igir. 2º. V Denstrāo deāt nariō pcedere a pmissis primis, et imediatis, i. a pmissis, q n possint dēnstrāri. Rx negē. P. qa hæc denstrāo ē uā, admirativum ē ribile: ho ē admirativus: gō ho ē ribilis, et tn istæ pmissæ n st primæ, i. n st indēnstrābiles; et pbo hoc, qa admirativum p qd demonstratr ribile, ēt pōt denstrāri p Discursiuū, et p roale: gō pmissæ n nariō dēnt ēē primæ, i. tales, q n point p aliud denstrāri a priori.

Adtē tn 1º. aliud ēē pmissas ēē primas, et aliud ēē priores; nam hoc priūm, oē totum ē maius sua pē, ē primū, sigd caret medio p qd demonstretr, n tn ē prius rū huius clōis: gō ho ē ribilis: qa ad illam nulla dicit ordēm in Denstrōē. aliud igir ē pmissas ēē 1as, et aliud ēē priores iusta Coiem ussum Phorum.

Adtē 2º ppoem 1am. et imiām a priori ēē illam, q a priori p nullam Cam pōt demonstrare, si n. pōt denstrari p aliqm Cam, iam n ē simplr 1ª. et imiā. Si uō n pōt denstrāri a priori, sd tantū a posteriori, ē sol imiā a priori, et midiata a posteriori, ut pēt in hac

ꝓpõe, Deus ꝙ a priori ē immia, et indemonstrabilis, et media a posteriori, sigr. ꝓt dentriani ꝙ essus.

V ꝓmissa deant ee ꝑ se nota?

ꝓpõ ꝑ se nota ē illa, ꝙ ex suis tantū triꝫ ē cognoscibilis, Vg. Deus est, ꝙ caret medio a priori, et ē cognoscibilis ex triꝫ. Quar. 2 V ꝓpõ 1ª. imia, et ꝑ se nota sint id. R. negē. P. ga ꝓpõ 1ª. et imiõ ē illa, ꝙ caret medio. Vg. hæc Deus ē trinus: et tri hæc ē ꝑ se nota ga ſi careat medio, nō ē ex suis triꝫ cognoscibilis, ga cognoscitr ꝑ fide Vnd oiꝫ ꝓpõ ꝑ se nota ē 1ª. et imia, nō tri oiꝫ 1ª. et imia ē ꝑ se nota, ut pet in explo adhuc Deus ē trinus, ꝙ ꝓpõ ē 1ª. et imdiata, nō tri ē ꝑ se nota, ut pet.

ꝓpõ ꝑ se nota dicitr 1º. in ꝓœm ꝑ se notam sim se, et ḡad nos. ꝓpõ ꝑ se nota sim se ē illa, ꝙ caret medio in se retr, et si ei caret medio in cognoscendo, ē ꝑ se nota ḡad nos, und ꝓt ꝓpõ ee pse nota sim se, ga nō het medii relem in se, nec ḡad nos, ga ꝓt here medium uiratem in cognoscendo.

Alig ꝫ S. Complono et Ouied. diuñt ee ꝓœm ꝑ se notam in 3um membrum, i. in ꝓœm, ꝙ het medium sim se, nec ḡad nos, ut pet in motu obliquentorum, et in æthibus Euripi, qs n cognouit Arles. Alii Ach. diuñt 2. ꝓœm in ꝑ se notam a priori 1. ꝙ medio caret a priori, et in ꝑ se notam a posteriori, sc ꝙ medio caret a posteriori.

Ore ꝓpõ in ꝙ pratum ē d ethia subtilꝭ phice, et methe ꝓt ee ꝑ se nota sim se, si n heat media rele, exit tri ꝑ se nota ḡad nos, si heat medium uirale. ꝓpõ in ꝙ 1ª. partis pratꝭ d subto in qua metho ē ꝑ se nota sim se, ga sol het medium uirale, sc Vriam methan

subti, n̄ tñ ē ꝑ se nota in grē phicō, qa hēt mediū rele ꝑ qd denstrētr sc̄ fram̄phicam̄.

ꝓpōō negiuā ɔstans ex tris ꝑtinentibus ad dirsā ꝑnta ē ꝑ se nota sm̄ se, qa n̄ hēt medium rele, n̄ tñ ē ꝑ se nota, qad nos, qa hēt medium uiralem, nempe grūm superiorem. ꝓpōō idtica ē ꝑ se nota tam sm̄ se, q̄m qad nos: item illa, in q̄ defiō essialis d̄ subto prati, l aliq̄ pars essialis, l 1a. passio, v.g. al roale ē ribile, sd̄ hoc sol ē in suo grē metho, nam defiōphicā pōt denstrāri ꝑ metham. his ꝓpossis.

Quær. 2. V denstrāō deāt ɔstare ꝑmissis ꝑ se notis nariō a priori? Rx negē. ostend. qa hæc ē uā Denstrāō, admiratiuū ē ribile: hō ē admiratiuus: gō hōi ē ribilis, et tñ hæc denstrāō hēt medium a priori in ꝑmissis, qa ribile pōt denstrāri ꝑ admiratiuum, admiratiuū ꝑ discursiuū, et Discursiuū ꝑ rale, siue ꝑ Defioēm hōis, q̄ ē ꝓpōō ꝑ se nota, in q̄ cistendū ē ne deri ꝑcessus in infenitū.

Adtē tñ Denstroēm ꝑfectissimam, in q̄ 1a. ꝓprietas d̄ subto denstrātr ɔstare ꝑmissis ꝑ se notis a priori, n̄ uō a posteriori. ostend. qa essiā n̄ pōt denstrāri a priori d̄ subto, sd̄ sol a posteriori. aliæ cō Denstroēs n̄ dēnt ɔstare priis ꝑ se notis, nam ɔ 2a. passio Denstratr ꝑ 1am., priā n̄ st ꝑ se nota, ɔ 1a. possit a priori ꝓbari ꝑ essiam, et a posteriori ꝑ 2am. pōt tñ oīs Denstrāō dici constare priis ꝑ se notis, primis, et imediatis, q̄tinus ulto in talia priā resoluenda ē.

V præmissæ deāntēe nariæ.

Rx negē. qa sāt ē ad Denstroēm, qd ꝑmissa sint ɔgentes euidentes, et uæ, lt n̄ sint nariæ, et æternæ ueritatis. P. qa ueritas ɔgens euidenter Cognosci pōt, et ex illa inferri ɔquiā nariā Conexa ɔ existiā

ꝓmissarū antecedentiū ꝺ̄ ostens. 1º ex loī Thioxim, q̄ dōt existiam Dei naziam dentrāriā existiam ꝺ̄gentēm (reuriaru.

Ostendo 2º in hac dentrōe, q̄ ab oibus admittit (oē, ꝺ̄ Currit mouetur. Sō Pet̄ currit: ꝺ̄ Pet̄ mouetur (in q̄ syllo illa minor ē ꝺ̄genis, et euidens (suppono n. ꝺ̄ Pet̄ uideatr currere, et moueri) et tr ex suppōne ꝺ̄ in ꝓmissis deī ille cursus Pet̄ ꝺ̄genis existit, ac naziō diungit ꝺ motu in cloe; et talis syllus ē dentrinus, et ōcludit in fiā.

Stoicam Znam tenent (ut q̄bus Arg. 1. Clo dentrina ē certa, sō n̄ pōt ee certa, nisi ex ꝓmissis certis, et naziis: ꝺ̄ ꝓmissa n̄ dent ee ꝺ̄gentes. Rx ad min. ꝓmissas certas bē pōe ee ꝺ̄gentes, q̄a ꝺ̄gentia n̄ opponit certūdi, et pōt exsto Pet̄ Vg. q̄ ꝺ̄gis existit, et tr certissime existit, ꝺ̄ cognio ꝺ Pet̄ existente ꝺ̄gis ē tam certa, atq̄ cognio ꝺ Pet̄ possibili naziō, et scia Dina ꝺ obō ꝺ̄genti ē tam certa, et infallibilis, atq̄ ꝺ obo naziō.

Repl. Ut ꝺ̄gentia n̄ opponat certūdi, altr opponit nesseti: ꝺ̄ Sultuo nulla ē. Rx ad anis ꝺ̄gentiam opponi nesseti absē n̄ aūt ꝺitionata, siue ex suppōne. Hic ꝺ̄gentiam opponi nesseti in essendo, n̄ uō in cognoscendo; q̄a ut hāc ꝓpō Pet̄ currit (currit) sit ꝺ̄genis in essendo, ē tr naziō in cognoscendo, rū cloris, i. naziō connexiti ꝺ motu, q̄ inserta in cloe, ꝺducta ex cursu Pet̄, q̄ ꝺtinet in ꝓmissis.

Arg. 2. Quōdo ꝓmissa sit ꝺ̄genter, ut clo ē ꝺ̄genis: ꝺ̄ absē n̄ ē naziō dentrāe. Rx ad anis cloem ee naziam ex suppōne ꝓmissarum, ꝺ̄ sōl ē ut dentrāe sit naziā. n̄ tr nego, ꝺ̄ syllus esset ꝑfectior, si utraq̄ ꝓmissa foret naziā, et clo ee foret absē naziā. ad syllum tr dentrinum absē sōl requiri, ꝺ̄ clo inferatr ex ꝓmissis certis, et euidentibus, et ꝺ̄ sit naziā sat ex suppōne.

De ꝺdicatis, q̄ ꝺtinentr in ꝓmissis.

De ꝑdicatis, q̃ ꝺtinent in ꝓmissis.

prat⁹ ꝺ oi ꝺfinit ab Arle sic — id, gd n̄ fuit am indeat, et, cuidam n̄ ine
nec aligno ꝺpitt, aligno n̄ ꝺpitt, sd gd oibus, ac oi tempore ꝺuenit — hoc
prat⁹ t hēt infiora ꝓtitue, ut hō é Viuens, t negaue, i. si haberet in-
fiora, nullum esset, cui tale prat⁹ n̄ ꝺgeteret, Vg. Deus é n̄ limitatus.
hoc Vitas t é temporis, i. ꝺuenit oi tempore, t é suppōsti ꝑdicatis,
i. oi suppōsto ꝺuenies. hic ita ꝓtatus.

Resol. 2°. n̄ regrit ad ꝺstroem, gd ꝓmissa naxiō constent
prat⁹ ꝺ oi. ostend. in syllo expositorio, gd ꝺstraui⁹, et hēt ꝓmissas
ꝺgentes, et partes, q̃ n̄ stant prat⁹ ꝺ oi: go ad ꝺstroem n̄ reg rurta
ꝓmissa Vles ꝺstantes prat⁹ ꝺ oi. ꝓterea ꝺ Deo ꝺstrant ꝓprietates
gd ꝑ maxe singulares.

prat⁹ ꝺ se t ꝺ oi é naxiū: et t é prat⁹ 1°. mō, t 2°. mō.
1°. mō ꝺfinit ab Arle — prat⁹ ꝺ oi gd ponit in defiōe essiali subti, gd t
é ipsa defiō, t inea collocat, aut fratr, ut al in defiōe hoīs, aut uiuat⁹ ut
uiuens, et corpus. prat⁹ 2°. mō definit — prat⁹ ꝺ oi, in cuius defiōe
essiali ponit subtum, ut se hēt ribile rū hoīs, nam in defiōe ribilis ponit-
tur hō. hoc posso.

Resol. 2. n̄ regrit ad ꝺstroem, gd ꝓmissa ꝺtineant prat⁹ ꝓ
se, i. naxiū 1°. t 2°. mō, Ostend. go ut iam resoluimus ꝓmissa ꝓbant
ei ꝺgentes, et inferre eam naxiam. si tri ꝺstraō sit effectissima et
Arlica regrit prat⁹ ꝓ se in ꝓmissis, t 1°. mō, t 2°. naxiū.

prat⁹ Vle ꝺfinit — prat⁹ ꝺ oi ꝓ se, et hoc, gd ipsu é — i. gd ꝑ-
cata ꝺ subto, go subtum tale é, und dit mutuo ad ꝺuertentiam, Vg. rōale,
t ribile rū hoīs, nam gd gd é hō é rōale, et gd gd é ribile é hō, et e ꝺuerso,

qdqd é rale, é ho, qdqd é ~~ribi~~ ho é ribile) n̄ ita se hēt censitiuū, qd sol dit ad ꝯuertentiam ꝯali, non uō ꝯ hoē, nam qdqd é ho é censitiuū) n̄ tn̄ e ꝯa. qdqd é censitiuū é hō, qa leo ēt é censitiuus, et tn̄ n̄ é ho; his possis.

Resol. 3. n̄ oīs Denstrāo ꝯstare dēt p̄missis, q̄ ꝯtineant pratum sm̄ qd ipsum. ostend. qa hæc denstrāo é uia (oē cencitiuū é Viuens; oīs ho é censitiuus: gō oīs ho é uiuens, et tn̄ illa minor n̄ é pratum, siue prium sm̄ qd ipsum, ut pēt. alr dum é si denstrāo sit pfectissima, qa ex essiā demonstrat paoem, siue pprietem, ex q̄ essiā ipsa fit manifesta: gō pratum in demonstroē pfectissima dici dēt ad ꝯuertentiam.

DISPVTÂÔ IV.

De Sciā, & opinioē.

SECTIO I.

Definitr, & diuiditr Sciā.

Sciā iusta Arlem sic dfinir scirē — é cognoscere cam ob qm res é, illius cam eē, et fieri n̄ posse, ut alr se res heāt — 4or ꝯdioēs uulgariter riqri solent ad hanc sciam Arlicam; 1a. ut sit certa, ido excluditr fides hunā, q é fallibilis; 2a. ꝯdiō ut sit euidens, ido reiicitr fides Dinā, utpote ineuidens, imo et sciā Thicā, qa ꝯstat altera p̄missa d fide ineuidenti. 3a. ut sit Discursiua, ido Coier excluditr sciā Dina, et hūs primorū priorum. 4a. ꝯdiō, ut sit a priori, p qm excluditr sciā a posteriori, q é ab effū, sd hæ ꝯditioēs sol requruntr ad sciam Arlicam in rigore.

Diditr 1o sciā in sciam a priori, siue pterqd, et in sciam a posteriori, siue qa, hæc hetr p effum, illa uō p cās. diditr 2. sciā, in habitualem, et aulem. aulis é Clo Sylli denstriui. Habitualis é hūs acqstitus p hanc cloem dens-

triuam, et ab ea relictus in illu.

Diditr 3. Sciä in Subalternantem, et subalternatam. Scia Subalternans é illa, cui alia sciä subalternatr. Subalternata é illa, q̃ subordatr alteri sciæ, a q̃ dependet incertudë, et euidentia. Triplr sciä subalternatr, siue subordatr alteri; 1º roë finis, et conexiois; sic ars frænofactoria subordatur equestri, et equestris militari.

2º. Subalternatr sciä alteri roë priorum, ɔsc. priä, siue pmissæ unius sciæ denstrantr ab alia, l st Cloes alterius sciæ, vg priä Medissinæ, q̃ denstrantr a phicä. et in hoc sü docuit Arles (Sciam qa) ptinere ad subalternatam; et Sciam ppter qd spectare ad subalternante, qa priä sciæ subalternatæ denstrantr a subalternante.

3º. subalternatr una sciä alteri roë subti, siue mæ; qa subtum subalternatæ colocatr sub subto subalternantis, qd ɔtrahit, l p Driam essialem, ut Corpus cæleste, qd é obtum Sciæ d cælo ɔtrahit Corpo mobile, qd é obtum phicæ: l p Driam accialem, q̃ pacto nus Sonorus q é obtum Mussicæ, ɔtrahit num in coi, q é obtum Arimethicæ. his ita Constitutis.

Resol. 1. Subalternaõ roë finis, et priorum sufficit ut aliq̃ sciä dicatr subalternata. P. qa dar dependiä sm certudem, et euidentiam: gõ dar ua subalternaõ. declaratr explis, qa logä roë priorum (dici d oi, dici d nullo, q̃ st ead in uno 3º tta) subalternatr methë. ppteria Medicina roë priorum q̃ accipit destratä a phicä, illi subalternatr, et in hoc sü uerificatr illud Axioma, ubi dessinit phicus, incipit Medicus.

Resol. 2. duæ sciæ pount sibi inuicem subalternari. ostend. in logä, et Methä, q̃ mutuo iuuantr, n roë obti, sd roë priorum; qa logä pscribit regulas ad deuitioem, defioem, et denstroem, roë q̃rum methä subalternatr logæ, methä uõ dat priä denstrata, roë q̃rum logä methæ subalternatr.

Resol. 3. n sol sciä subalternans, sd et subalternata é pprie

sciä, qa ɔstat priis uiis, certis, et euidentibus. Repl. illus n̄ manet secu-
rus roë sciæ subalternatæ. Rx cond. instiam, sät n. ē qd illus redatr securus
roë sciæ subalternantis, et sic hebit uam sciam a posteriori, lt illam n̄ heät
a priori.

De Unitate, & Spificoë Sciæ.

Hæc quæö ē uald ɔtrouersa, et sät implicata. 1ª. sna döt obta spificatiua sci-
arum ɔstitui p abstroës a mä, qa ɔ obtum sciæ deät ee ppetuum, det abstra-
here a mä, q ē prium ɔgentiæ. duplex igir abstraö solet asignari, 1ª. a mä
censibili, 2ª. a mä illigibili. censibilis ē mä 1ª. affecta accibus censibi-
libus, illigibilis ē q̄ntas ɔtinua, q dir illigibilis ad ostentioem censi-
bilis. ab

Abstraö a mä censibili ē triplex, 1ª. a mä singulari, 2ª. a mä
coi, n̄ res d roë, 3ª. ab oi mä, et re, et roë. 1ª. abstraö ē ppria sciä
phicæ, q ɔsiderat mam in coi, n̄ uö hanc, et illam in induo. 2ª. abstraö
ē sciæ mathematicæ, q ɔsiderat q̄ntem tantu, reqd ɔ mä ɔiuntam,
roë tn̄ abstratam. 3ª. ē Methæ, q ɔsiderat Deum, et reliqs substantias
ab oi mä separatas. tota hæc Doä ē D. Thom. quam sequntr C. Tell.

Non tn̄ placet 1º. hæc sna, qa phicä n̄ agit sol d ente mali in coi, sd
ät in parli. d distintioe huius, et illius mæ ab hac, et illa nö fia: ppteria agit
d Vbicationibus, et Duraoibus nö tantu distis, et silr d unionibus singularibus
imo et d priis indiuiduatioiis, et d cælo in parli.

N placet 2. qa geometria, et Arithimetica st sciæ spe dirsæ, et tn̄
hent eand abstraoem a mä. ppteria aliq sciæ tractant d rebus pure spualibus
ut pet in nostra loga, q agit d comptibus spualibus, et tn̄ n̄ ē methä; go abstra-
here a mä n̄ ē pprium methæ.

Declaratr ulterius, qa d facto thiä, et methä agunt d Deo, et tn̄ hent
eand abstraoem, ɔ sint sciæ spe dirsæ. Ad argum aduersariorū, qui
ɔtendebant

Hendebant ꝓpetuitatem ⁊ obti sciꝫ ꝙuenire ab abstrioꝫ mor. Ex neg. hoc. ga hoc ꝓpetuitas sol ꝙuenit a ⁊nexioꝫ naria inꝫ ꝓtum, et subtum, g ⁊nexio reperiri ꝑt in rebus malibus, et singularibus.

2ª. Snia ꝺot sciaꝫ spificoꝝ ꝑ obtum male atribuoꝝ principale, et ꝑ obtum atributi minus principale, sꝺ ꝑ utrumq; adagꝛ. ita S. Hurt. C. Arri, P. Aued, ꝙ refert, et segtt S. Soar. L. 1 ꝺ. ꝺ. 4. nio 148. sꝺ miror hume Autore tam aperte sibi ꝛtradicere, ga in tr 1º Chimealiu. ꝺ 2 nio 113. ꝺot Logam g ⁊ aa scia ⁊ spificoꝝ ꝑ obtum atribuoꝝ, sꝺ ꝑ obtum fale, i. ꝑ dirigibilitem passiua intrinecam. et nio ꝺot sciaꝫ spificoꝝ ꝑ obtum atribuoꝝ, qnio hoc inꝫ se cohereant ⁊ bẽ illigo.

Ppterea in eaꝺ disp. nio 116 asserit Sylum ꝺentrinum, et Dialecticum ee ꝺuas spes ꝺictaꝝ inꝫ se, ex eo g ꝓ heant dirsam dirigibilitem intrinsam passiuam: gꝺ hoc spificaꝺ, et Distintio ⁊ ꝙuenit a Sylo ꝑ fol (gin opioe eiusꝺ Soar. L. ⁊ obtum atribuoꝝ logꝛ) sꝺ sol ꝙuenit ab obto fali spificante, i. ad a virsa dirigibilite intrinca passiua, ut fatetr id Soar L.

Non placet igiꝫ hoc Snia 1º. ꝙtinus ꝺot obtum spificans sciam ⁊nciꝺere ⁊ obta mali atribuoꝝ ꝓpa scia principale ꝺe spificare aroe fali sabj, et ⁊ ab obto mali, qꝛ atribuoꝝ, et atributi ⁊ placet 2º. ga sciaꝫ ꝺent spificare ab obtis, sicut ꝓoꝛ, sꝺ ꝑ ꝺe ⁊ spificare ⁊ obtum male, sꝺ ꝑ fale, gꝺ sil ⁊ scia ille minus ga ꝓ ꝺe ꝺere spificari ꝑ lucem, et clarem, qꝛ obtum fale, et sic ꝺamus alia ꝓpoꝝ.

Non placet 3. ga corrꝫ sananꝺa ⁊ obtum atribuoꝝ, tam Medicoꝝ, qm Chirurgica, g scia ⁊ spe diua, et ⁊ ꝺirigente ꝑ hoc obtum atribuoꝝ, nedo sumpto, sꝺ ꝑ ab spectatoꝝ ꝺe hac scia, ꝑ ꝺirecte, et sanate: gꝺ sil ⁊ obta ꝺicum scia ꝺent spificari ꝑ obta fcalia principalia, et ⁊ ꝑ obtum atribuoꝝ, et atributi.

Non tri negociaꝫ et ꝺiggat ꝑ humica, sine, qꝛa nam scia ꝛgnaꝺat

disguitiã a nali p lume supnale. dind ẽt sciẽ spificantẽ p fine, ad quem tendunt
et p hunc disguntẽ inẽ se sciẽ pratice, et speculiue. dind ẽt disguntẽ p subtõ
et 1do sciã Anglica, et huniã sẽ inẽ se diuẽ. tand ẽt disguntẽ p obtõ atribuoiẽ, 2do
hoc minus principale ut iam dixi, qa principalius, distinctius, et spificatiue
ẽ raõ fralis sub q, siue obtum fcale sub q.

Hæc abrẽ mihi placet sniã D. thom. Caetani, Capreoli, et Armici
3 aliõr, qtinus dont sciãs spificari p scibilitẽr obtãa, 2do hoc dẽt hæc
sniã exceptare. qlibet obtum hẽt in se peculiare capacitate intrinceam, ut tñt
aligñ sciam: hæc capacitas uocata raõ fralis sub q. qd optime explatr in obto
nostre logicæ, qd ut diximus, ẽ Dizigibilitas passiua intrinca, hæc dizigibilitas
induentẽ aptiãs, ut spificent sciam logicæ, q p hoc uciam obtum fcale ab alijs
disguitur ab aliis sciis, qd 3 logicã diximus aplicandã ẽ ad alias sciãs in suo
gnẽ, et sic attribuit spificatiue ciuili sciarum.

Sectio 2ª

De Opinione.

Opiõ cõe sumpta differt a timore, timiõ 2 formidine — timor sumpta ẽ timiõ
pbilis 2 formidine — Opiõ aut ẽ immediata, aut mediata. Immediata ẽ illa
q3 hẽt ex tribꝰ pbilibꝰ vig — Quia q3 Pater diligit Filium: mediata ẽ illa, q3
hẽtur 4q aliqd medium, siue intrinẽcum, siue extrinẽcum: Si mediatum
ẽ extrinẽcum, q3 ẽ Auctoritas Diuã, q ẽ certa, et infallibilis, et dir' Fides Diuã;
Auctoritas humã, q3 ẽ incerta, et falibilis, et dicitur Fides humana.

Si q3 mediatum ẽ intrinẽcum, q3 aliqd
Initium, et ãjectera levis, q dicitur suspicio.

De raõ pbilis, et resultat opiõ rigorose, ẽ ij agimus. Vnde dfiri, Opiõ
ẽ Fidem tam Diuinã, qm humanã diligñ inter se essentr 4q motiuo credẽdi

Dicen: At nõ opõz & Euangelia, nõ accidit diffinire nr̃a matia, & mine
rigẽm benẽ idem matiam.

Ostã 1.m Fide põt dari evidentia: q̃ fides
n̄ é assẽs nõ phãtis, & inevidens. Et dico aũs:
Cum fides põt dari evidentia vltima, credo, põt dari evidentia obiectiua
aũs; habens rationem q̃ benẽ evidentiam hñs q̃ mecum loqr̃ & mihi evi
ter illum esse veracem, & tñ nõ benẽ stabilitam de obiẽ, q̃ mihi dicit, q̃ est de
mon, q̃ mihi inevidens é, ac possẽs q̃dẽ hoc illigere tm̃ p Fide humana
q̃ fides Dñã ff infallibilem Autoritatẽ Dei & humanam veracitatem é circa infallibile

On 2m Deus põt comunicare notitiam
evidentem obiẽ exẽtis: q̃ opõz é assẽs evi
dens & de eiusdem notitiam, q̃ Deus comunicauit & obiẽ exẽti, evidenter
n̄ esse ipsum, & notitiã, q̃ habemus evidentem obiẽ exẽtis, ut dicũ & opõz
esse alia notia, q̃ opõz semper dicere esse ex alia formidine, quãdo apparet

Quãr 1.o, q̃ nõ Formido, p̃ nõ videt opõz & esse incer
tũ, atq̃ incertitudinem. Hec incertitudo duplex est. 1.a ex q̃ obiz q̃ videtur
exẽs nõ ruler, aut nõ apparenter 2.a ex insufficiẽtia rõnis formido ex q̃ cogni
tionis; Et hec 1.a formido, & incertitudo rõnis sufficiẽtis cognitionis, est ex mõ attingendi
obiẽ q̃ põt reddi falsa, & dicitur ẽ mediata, & hec incertitudo é essentialis q̃ni
dicit defectũ scitã. Vel hec incertitudo exẽs q̃, & incertitudo rõnis q̃ nõ
q̃ rit incertitudo potiũs ut modi q̃ntitatem, & qualitatem.

2.a incertitudo, seu Formido é ex fe ru
bi, & rõnis dubitãs, & cunctãs illus
ire assentiendo, q̃ sensus attingit ab obiẽ. Hec incertitudo q̃ põt esse, q̃ ille
q̃ sensus ipsum attingat recte dubitando, & dicit formido, hec incertitudo ex
trinseq̃, ex q̃ oritur ab opõz. Quia ille é attingẽs recte dubitando, & dicitur

Formido extrinseca, quae est accidentalis opinionis, dicitur tamen intrinseca, quae est essentialis. Formido extrinseca dicitur formalis; intrinseca vero radicalis.

Unde Colligitur formidinem formalem, sive extrinsecam, non esse de essentia opinionis, neque fidei humanae, sed tantum radicalem. 1um patet experientia in illis, qui pertinaciter adeo dicto adhaerent suis opinionibus tamquam si essent de fide divina, et de scientia. 2um ita ostenditur, nam aliquis tam opinionis, quam fidei humanae, fundatur in mediato falibili. Ergo sit tales ex ea sua, ut si quis supra illos refleteret, inveniret rationes dubitandi, in quibus consistit formido radicalis.

Colligitur probabilitatem non dari in rebus, sed tantum in conceptibus, quamvis per aliquid motivum probabile attinguntur res ipsas; quia omnis res a parte rei determinata est, et non est. Unde implicat dari duas propositiones contradictorias de eadem re, vel unam probabilem, quia ista conformantur re prout est, et non est a parte rei. At vero non implicat duas propositiones contradictorias simul probabiles, quia possunt afferri rationes pro utraque parte aequaliter probabiles.

Sectio 5a

Utrum Scientia, aut Opinio possint esse simul?

Opinio est aequalis, quae consistit in actibus, et habitualis, quae datur in habitibus particularibus; sicut scientia est aequalis, et habitualis, ut supra loquimur, Auctor igitur 1o, Utrum scientia et huius opinionis possint esse simul in eodem illum? Affirmatur. Pr. 1o, quia idem illum potest esse primum actum scientiae et opinionis. Pr. 2o, quia repugnantia, quae datur inter hos habitus, est solum propter inclinationem ad suas propositiones: sed illa solum proderit tempore potest habere aliquis scientiae et opinionis. Ergo ita poterit retinere hos, quia sit illorum prius. Pr. 3o, quia potest dari simul medium sufficiens et opinativum; quod patet ab experientia, nam possumus probare

Dam ponamus, quin eandem dicam, dicam, & dubitem, & petam, & rogem, & ...

...

...

ɔtraditorie, neq ɔtrarie: qõ pouit stare sit in eodem illu, circa id obtum. Rx ad anis, aus in se n pugnare qtinus st duae qlitates phicæ, sd rugnarẽ, qtinus pstant dnominoẽs ɔtraditorias illui, siqd aus sciæ certificat illum, d obto, qd n poit atr se herẽ, q st duo manifesta ɔtraditoria, ac p cons n possunt uniri simul neq dinitus.

Arg. 2. in ead uolte circa idem obtum pot dari sit gaudium, et tristitia, ut ostenditur in uolte Chrispti Domini qui circa suam Santissima Mortem habuit sit gaudium ob Redemptioem gris Huni, et tristitiam ppter horrorem tromentorum tanqm ho passibilis: qõ silr in eod illu pot dari sit aus sciæ, et opioẽs circa id obtum.

Rx neg. Cons dirsa raõ e, qa ueritas est indiuisibilis, ac p cons semp e ead, siue ppter hoc, siue ppter illud motiuu, at uõ bonitas, qua est obtum uoltis e deuisibilis, ac p cons ppter dirsas roẽs motiuas pot trarẽ sit dirsos aus.

Arg. 3. d eod obto pot dari sit notitia confusa, et distinta: qõ et aus sciæ, et openionis extrinsecẽ formidolosæ. Rx neg. Cons, dirsa raõ e, qa p notitiam ɔfusam, et distam n psuadet sibi illus ɔtraditoria, ut pet in hac definitioe — hõ e at roale — q ex pẽ subti e confusa, et ex pẽ prati distinta at uõ p aum sciæ, et openionis refunduntr in illu denominatioes ɔtraditoriæ, nimiru n poe obtu atr se herẽ, et poe atr se here.

Restabat inquirere, ut sat in dirso loco possit id illus per miraculum replicatus here sil sciam in uno, et opioem in alio loco sed hanc quaeoem, Deo auspice alio in loco comodius, et ex profeso discutiemus.

Finis huius tractati.

~~Tractatus~~

TRAC. 6.us

De Topicis

Disputatio unica

De Syllo. sm Mam, & Dirsis Praemissarum Complicationibus.

Sectio 1.a

Diditur Syllus sm̄ Maīm.

Syllus pbatiuus sm̄: maīm diditr in 4.or membra, i. Denstriuū, Dialecticum, Sophisticum, Pseudografum. Denstriuus ɔstat pmissis nariis, et generat sciaīm. Dialecticus ɔstat pbabilibus, et gignit opioem. Sophisticus ɔstat pmissis, q̄ aparent pbales, et tales n̄ st̄, et generat deseptioem. Pseudographus ɔstat pmissis, q̄ aparent nariœ, et tales n̄ st̄, et gignit errorem.

Quer. 1. V hœc diuitio sit adeq̄ta? Rx affie. P. qa aut mā ē nariā, et talis aparet, et fit syllus Denstriuus: aut mā ē pbalis, et talis aparet et constituit syllum Dialecticum: aut aparet pbalis, et talis n̄ ē, et resultat syllus Sophisticus: aut tand mā aparet nariā, et talis n̄ ē, et componit syllum Pseudografum: sd n̄ dar alia ɔplicatio mœ sm̄ se, l̄ q̄ad nos: gō deuitio ē adeq̄ta

Arg. 1. Syllus sm̄ fram ē sol triplex: gō ēt sm̄ maīm. Rx neg. cons. dirīa rāo ē, qa medius trus sm̄ fram sol tripliciter ɔplicatr (ut iam ostendimus) at uō ɔplicāo mœ ē q̄druplex, ut pxe diximus: gō ditiō sm̄ maīm recte fit in 4.or membra, l̄t sm̄ fram fiat in sol tria

Arg. 2. Syllus tentatiuus, i. ille, q fit aiō tentandi aliquem, n̄ ptinet ad aliq̄d membrum ex numeratis: gō ditiō n̄ ē adeq̄ta. Rx neg. anis, qa syllus tentatiuus ptinet ad q̄dlibet ex membris asignatis,

ꝑ diuisõē mā, nam si mā fuerit nonā ꝯtinet ad Demōstrāuū, si ꝯbalis ad Dialecticum, et sic de reliqs.

Arg. 3°. Syllus hic dicitr sm̄ maiꝰ, ꝺ mā ẽ sol triplex, sc̄ possibilis, impossibilis, et Contingēs: gō vitiō n̄ē bā. Rx dist. min. mā ẽ sol triplex sm̄ se, Cond. sm̄ se, et ꝺ nō neg. min; nam mā ꝺ nō ẽ ꝺ̄ꝺlex, ut iam ostendimus.

Arg. 4. Syllus ꝺstans ex utrāq ꝑmissa ꝺ fide Diuīa n̄ includitr in membris numeratis: gō vitiō n̄ bē hēt. Rx neg. anꝰ, ꝺ talis Syllus ꝓpter infallibilem certudem ꝯtinet ad Demōstrāuum, sicut Syllus ex utrāq ꝺ fide humana ꝓpter ꝯbalitatem reducitr ad Dialectica.

Arg. 5. in hac diuitiõe n̄ numeratr Syllus euidens, et ineuidens: gō n̄ē bā. Rx neg. Coīs, ꝺ mā Syllī n̄ uariatr ꝓpter euidentiam, l ineuidentiam; ꝺ tantū uariatr aūs, et hoc ostend. ꝺ mā euidens ꝑt cē sol ꝯbalis, et ꝺgēns, ut ꝑt in hac / Petrus ẽ albus / et mā ineuidens ꝑt cē nonā, ut uidetr in hac / Deus ẽ Petrus / ꝺ̄ꝺe hic sol atendit ad nōnēcitatē, l ꝺgentiam mē repsentatr ꝑ ꝑmissas.

Arg. 6. Syllus Sophisticus, et Pseudogrāfus n̄ sit apti ad sciam: ꝺ̄ō n̄ bē numerantr in diuitiõe. Rx hos Syllos aptos cē ꝺ se ad sciam, ꝺtinuꝰ ꝺ nos ꝺstant tali mā, ꝺ reto ꝓ Syllisco assici ꝑt: ꝺ accēns erit, ꝺ aligs illis male utatr, l sistat in solo mā sm̄ se.

Vtrū semꝑ seq̄tur deteriorem ꝑmissam?

Quær. 2. Vtrūdo ꝯtingit duas ꝑmissas inæq̄les, Vg. unā scificā, et alteram ꝯbalis, utrū deat seq̄ ꝑmissam scificam nobiliorem, an ꝯbalem deteriorem? Rx Quoēm deat seq̄ ꝑmissam deteriorem. P. 1. ꝺ utrū nititr in medio, medium uiū fundatr in duplici ꝑmissa tāmꝫ in duplici Columna, ꝫ̄ram alterata sit

marmorea, et firma, et altera lutea, et infirma, tota machina é infirma, et prona ad ruinam: gō silr machina Sylli in cloe aponet infirma pplex infermiore ꝑmittam. P.

P. 2. ga sytlus é velut ꝯ dam catena, ꝙlt sit aurea, et fortissima tñ hēat ꝑminimam ꝑtem fragilem, absē tota fragilis é. P. 3º. explo Claudii, g ō Claudiret, nitituō pede, absq totus diī Claudus: gō silr ꝙt sol una ꝑmissa Claudiret, tota denstratō in Sytlo Claudicat. P. 4. ga ūndo duo ñ uniuntr firmiter in aliq 3º. in ꝑmittis ñ ponit ēt firmiter unizi inīt se in cloē: gō ttª

Arg. 1 spēs illigibilis, g ꝺducit a phantmie corporeq, et illu agente spuali ñ segtr ꝺteriore ꝑtem suā cōe, si materialitatem phantmiā suā cōi, sꝺ nobiliore ꝑmittam i. spualitate illius agentis gō silr ꝙ dēt segr nobiliore ꝑmittam. Ex reg. sēnis, dīta rāo é, g illus Agens dāt a nā ad elevandā phantmiā ꝓ ꝺcursu essuum, augend tamē cā principalis ꝺducit nobiliore essum i. spēm spualem: at uō una ꝑmissa nāt ad elevandū aliam, sō utraq ꝺcurrit instar duplicis columnē in ḡnitr machina, g semp inclinat ad ruinam, si altera columna fragilis é, ꝙ altera sit firmissima.

Arg. 2. ex duplici medio totali, ūndo ꝺiunguntr, segtr unus 3ūs essus, q ñ accōmodatr medio ꝺteriori; id ꝺcurrit in duobus obtis, Vg. in albo, et nigro, ex qbus segtr una 3ª notitia repsentans sīl album, et nigrū, et ñ sīl nigrum ut obtum. ꝺteriorī, sꝺ teria ex motivo fidei; et sciā ꝺducitur ex una 3ūs aūs, g é sīl fides, et sciā: et ex motivo caritatis, et temperantiæ cōtr unus 3ūs aūs, g é sīl caritas, et temperiā, et ñ segtur motivum ꝺteriorī: gō silr, ūndo duæ ꝑmissa inaōjes ꝺcurrunt ad cloēm ꝺducēt unus 3ūs aūs, g ꝺtineat ultra aōjm ꝑmissam, et ñ

sequetr deteriorem.

Rx neg. Cons, qa illa obtā, et motiua asignata ex se st priā adeqta ut in qlibet possit fundari totus aūs, lt n̄ totalr: Vg. totus aūs, lt n̄ totalr pōt ēē uissio albi, et totus lt n̄ totalr pōt ēē uissio nigri, et sic d aliis motiuis. at uō pmissa n̄ pōunt ēē qlibet p se motiuū adeqtum clois. unde clo neq tota, neq totalr pōt sol niti in ucā pmissa, sd temp ē nariā utraq ut constituatr medium adeqtum clois, qd si ex una pē ē fragile, nariūm ē, ut tota clo fragilis euadat.

In tt. qdlibet ex illis motiuis hēt se ut cā partialis rū illius 3i aūs: sd ēt qlibet ex pmissis ē cā partialis rū clois: gō sicut ex duplici motiuo oritr 3us aūs, ita ēt ex duplici pmissa dirsā orietr 3us aūs clois et n̄ sequetr dteriorē pmissam. Rx neg. Cons, dirsā rāo ē, qa lt qdlibet ex illis motiuis in ꝯcurrendo hēat se ut cā partialis, tn̄ qdlibet in se sigilatim sumptum poterat pducere suum aūm, tamqm cā adeqta: at uō qlibet pmissa p se numqm pōt pducere unam cloem, ac p Cons in utraq tamqm in medio nariō dēt semp niti clo, et seq dbelitate ipsius cā.

Arg. 3. ex Leone, et Pardo, neq pducitr Leo, neq Pardus sd una 3a spes, q dir Leopardus: gō silr ex duplici pmissa dirsā orietr unus 3us aūs clois, et n̄ sequetr debiliorē pem̄ suae cā. Rx neg. Cons. dirsā rāo ē, qa Leo, et Pardus st cā effiuā, aeque fortes, et qa mutuo se impediunt prumpunt in unū 3um effum̄: at uō pmissa st cā spēficantes, et a cis effiuis n̄ ualet argū ad spificantes.

Arg. 4. bē pōt clo fundari in una tantū pmissa: ut pēt in Entimemate: gō ēt clo poterit seq pmissam nobiliorē sol, et n̄ deteriorem. Rx ad ans, cloem in Entimemate fundari qd in una pmissa tantū uocali, sd re uā subtligitr alia mentalr, seu uiralr, ut supra

docuimus, et sic perfecta Clo semper nititur in duplici premissa, aut formaliter, aut virtualiter expressa.

Adhuc premissas in ordine nobilitatis sic numerari 1º. Clo est scificia, sive naria. 2º. Divina, sive probabilis. 3º. Pseudografa. 4º. Sophistica, et iusta hunc ordinem det Clo seq deteriore premissam, quando duae ex istis inter se complicantur. Premissa Sophistica est ignobilior Pseudografa, quia Sophistica continet duplicem incertudinem phicam, unam ex parte obti, alteram ex parte aiis illius vassilantis: at vero Pseudografa continet solum ucam incertudinem ex parte obti, quia ex parte aiis firmiter semper adhaeret, et non vassilat, unde moraliter est nobilior, quam Sophistica.

Sectio. 2ª

De complicatione premissarum diversae rationis.

Premissae aliae sunt eterogeneae. i. diversae rationis, v.g. una scificia, altera probabilis, una de fide Divina, alia Sophistica, una naturalis, alia supernaturalis, etc. aliae premissae sunt Omogeniae, i. eiusdem rationis, v.g. duae scificae, duae probabiles, duae naturales, et sic de caeteris. Quaeo nunc procedit de premissis ethetogeniis, sive diversi ordinis.

Quaer igitur 1. quod Clo sequitur ex una de fide Divina, et altera denstriua. Rx 1º. non seq Cloem de fide Divina. P. quia ad aum fidei narium est integrum motivum de fide: sed cum una tantum premissa de fide non dari integrum motivum de fide Divina, ut patet: ergo non potest seq de fide. Rx 2. seq Cloem Thiam, quod reducitur ad Venstriuam propter certudem. P. quia effectus carum partialium sequitur deteriore partem, ut patet in hoc quod includit Corpus, et spum et dicitur Corporius a deteriori parte.

Arg. 1. Fides Divina est inevidens, scia est evidens: ergo haec est nobilior

q̃m fides ꝓpter inevidentiam, ac ꝑ ind̃ cl̃o dẽt seq̃ ꝑmissam d̃ fide, ut pote deteriorem. R̃ fidem eẽ nobiliorẽ sciã, 1° qa ẽ supnalis, et sciã nalis. 2. qa ẽ mag. certa sal ꝓpriative, et sciã minus certa: gõ absẽ ẽ nobilior, lt sm̃ qd videatr ignobilior, qad inevidentiam, lt adhuc in hoc sit excelentior, qa illa inevidentia ẽ sume certa, et supnalis.

Arg. 2. illus agens elevat phasmã ad ꝓdutioẽm spei ~~nali~~ spualis: gõ ẽt ꝑmissa supnalis d̃ fide elevabit ꝑmissam nalem scientiæ ad ꝓdutioẽm cl̃oꝝ supnalis. R̃ neg. cons. dirsã rãõ ẽ qa illus agens datus ẽ a nã ad elevandum phasmã, et ꝯcurrendũ ꝯ illo effiuẽ: n̄ uõ ꝑmissa, q̃ sol ꝯcurrit illuminative, et n̄ dãr ad elevandũ aliam. id dum ẽ d̃ Aiã rali rũ unionis Spualis in ꝯposso huiõ, et d̃ habitibus supnalibus, q elevant illum et voltem ad ꝓdutioẽm aucũ supnalium, qa hẽnt ꝯcursum effiuũ.

Subinqres hic ꝟ talis cl̃o thicã sit nalis, an supnalis? R̃ rigulr loquendo eẽ nalem, qa n̄ dãr priuũ elevans ad supnaturalitatem. Si tñ ꝯcurrat spiale priuũ elevans, tunc cl̃o evadet supnalis, qa supnalitas n̄ dessumitr a motivo, et obto, id a lumine, et priõ elevante.

Q̃ cl̃o seq̃tur ex una d̃ fide Diuã, et alia ꝓbali?

R̃ seq̃ cl̃oẽm ꝓbalem. P. ꝑ illam regulam generalem (effũs seq̃tr deteriorem pẽm suæ cẽ) sd̃ ꝑmissa ꝓbalis ẽ deterior: gõ cl̃o dẽt seq̃ hanc ꝑmissam ꝓbalem, utpote dteriorẽ. fir. qa q̃ties dãr periculum falsitatis in antẽ, ẽt dãr in ꝯsequente, sõ possã ꝑmissa ꝓbali dãr periculum falsitatis in antẽ: gõ ẽt in cl̃oe ꝯquẽnte.

Arg. 1. illus q̃ndo het duo motiua semp adhæret firmiori: gõ ẽt q̃ndo hẽt duas ꝑmissas adhærebit firmiori ad inferendũ cl̃oem.

Ad neg. cōis diuīi rāō é, qa ut iam dixi, p̄libet motiuū p̄ se ē totale, et ab alio separabile, ac poterit p̄ducere suū auīm adaīe; ad uō una p̄missa n̄ é separabilis a bona, sīgd medīū nititr in utraq; et in medio fundate cto, p̄ semp̄ declinat ad deteriorē p̄missā. inclinat

Arg. 2. in his sylls loīs hostia rite consecrata é adoranda: sd hāc ostia é rite consecrata: gō é adoranda) oīs Mater diligit filiū: beatissima Virgo é Mater: gō diligit filiū) cto q̄ segtr é d̄ fide et n̄ ḡbalis: gō ex una p̄missa d̄ fide et altera ḡbali segtr cto d̄ fide et n̄ ḡbalis. Ad illas loīs sōt mālis cie d̄ fide diuīa, frātr iio, et q̄ ut inferuntur a p̄missis / cie solum ḡbales.

Inst. q negaret illas loes grauiter puniretr ab ecclesia: gō n̄ sōt d̄ ḡbales, sd cī d̄ fide diuīa. Ad neg. cōis, qa ille puniretr ab ecclesia propter graue scandalū, q̄ ind oriri p̄ōt n̄ iio, qa tales loes q̄ ut inferuntr a p̄missis, essent d̄ fide: ita q̄ sōt erant d̄ fide, tamē ex p̄oīs mere indicatiua, at n̄ tamē loīs illatiua

Arg. 3. si illa cto esset sōt ḡbalis, sequeretr q̄ aūs supnalis i. p̄missa d̄ fide diuīa ocurreret ad falsitate, q̄ p̄ōt subeīe ḡbalit: sd hoc n̄ é hum: gō nec illud ex q̄ segtr. Ad dict. māi, aūs supnalis p̄ ocurreret ad falsitate p accens. cord. q̄ se neg. māi: qa sōt ex aplicatōe illius illa p̄missa d̄ fide posset ocurrere ad fum; imo cī q̄ accens posset ocurrere ad auīm hūnum mōre, n̄ tamē cā efficiā, sd sōt illuminando, semp̄ tñ re linqueret uoltem indriente et liberam adoperanda.

Alia cto. loeis semp̄ seq deteriorē p̄missam, und ex una scilicē et altera ḡbali segtr ḡbalis, ex una ḡbali, altera sophistica segtr cto sophistico, ex una supnali, alia nali oritr cto nalis, ex una

euidenti, et altera ineuidenti, seqtr clo ineuidens, et sic d cæterius, iusta ordem maioris, l minoris nobilitatis.

Q clo seqtr ex una Pseudografa, et alia Sofisca?

Quær. tn spiatr q clo oriatr ex una pmissa Sophistica, et alia Pseudografa? Rx seq Sophiscam. P. qa hæc e dterior, qm Pseudografa, et ostend. qa pmissa Sophisca comonicat duplicem imperfectioe phicam, sc. falsite ex pe obti, et uassilaoem ex pe aus illus, et pmissa Pseudografa, sol ɔtinet una imperfectioem phicam, i. falsitem ex pe obti, n tn het uassilaoem ex pe illus, imo firmiter adhæret illi errori. qre sol erit dterior molr, n uo phice.

ɔtinet

Inst. pmissa Pseudografa comunicat certude circa obtum fum, cui firmiter adhæret. pmissa uo Sophisca comonicat uassilaoem: sd dterius e adhærere certo falsitati, qm uassilare d illa: go pmissa Pseudografa e dterior, qm Sophisca. Rx admin. adhærere certo falsitati, ee qd deterius molr, n uo phice: qa phice includitr duplex imperfectio in pmissa Sophistica, sc. uassilao ex pe illus, et falsitas ex pe obti, at uo in pmissa Pseudografa sol dar error ex pe obti, et certudo, ac adhæssio firma ex pe illus.

Egimus d pmissis etherogeneis, siue dirsæ rois, nunc restat agendum d pmissis homogenis, seu eiusd rois. pmissa igitr homogeniæ illæ st, q hent eand omnino nam, l in orde supnali, l in orde nali, nempe qndo utraq e scifica, l utraq pbalis, l utraq Sophisca, et sic d cæteris.

Quær. igitr 1o. V ex duplici pmissa supnali possit oriri clo nalis? Rx affie ɔ plubus: P. qa cæ superiores point ɔtinere effum carum

inferiorum: sed premissae supernales sunt coe superiores: ergo possunt producere effectum premissarum naturalium inferiorum; praesipue si Deus suspendat illud spirituale principium supernale. P. 2 quia ex cognitione supernali potest sequi amor naturalis, ut tenet Cois Sna: ergo et ex premissis supernalibus potest sequi clo naturalis.

Arg. 1. possis premissis supernalibus Deus impendit concursum ad cloem supernalem: ergo ex premissis supernalibus oritur semper clo supernalis. Rx ad ans possis premissis supernalibus Deum semper impendere concursum ad cloem supernalem de lege ordinaria non uero de possibili, de quo procedit quaestio.

Arg. 2. talis clo haberet obiectum, et motiuum supernale: ergo esset supernalis. Rx neg. Cons, quia supernalitas non desumitur ab obto, neque a motiuo, sed tantum a lumine, et principio eleuante, quod si Deus impendat, orietur clo supernalis, si uero illud subtrahat, ut potest, sequetur clo naturalis.

Arg. 3. talis clo naturalis supponeret principia supernalia: ergo esset supernalis. Rx neg. ans, quia sol per accens supponebat principia supernalia, sicque aequaliter procedere posset a premissis naturalibus, si lo supernali imponerentur, et licet motiuum sit autoritas diuina V.g. non tamen est ans supernalis, nisi fiat ex spirituali auxilio gratiae in ordinem ad aeternam salutem, unde poterit homo credere sine gratia per aum non conducentem ad uitam aeternam.

Arg. 4. illa clo esset ineuidens tta, sed nulla clo naturalis potest esse ineuidens, et certa, concertudo naturalis fundetur in euidentia: ergo tta. Rx ad min. nullam cloem naturalem posse esse ineuidentem, et certam, si fuerit imediata; non tamen si fuerit mediata, id est deducta ex premissis certis, et ueris. Arles docuit certudinem sol fundari in euidentia, quia non agnouit fidem Dinam, quae est certissima, et ineuidens.

Ex duplici nali possit seq clo supernalis?

Rx affrē ꝯ Ripalda ꝺ ente supnali ꝺ 15. nō 30. P. qa possā duplici pmissa nali pōt Deus pstare auxiliū spiale ad cloem supnalem, sd supnalitas dessumitr a lumine, et priō ꝯcurrente: gō tta firm. qa ex duplici supnali pōt oriri clo nalis, si Deus sol pstet ꝯcursū generalem: gō si impendat ꝯcursum spialem poterit ex duplici nali euadere clo supnalis.

Arg. 1. illa clo deduceretr ex pmissis nalibus: gō esset nalis. Rx neg. Cons; qa Deus ꝯcurreret priō, et auxilio supnali, qd clo p se respisseret, et pmissas nales sol p accens, qa sine illis heri posset, si lo earum, alia ponerētr, q aqlr repsentarent obtum. Infer: gō Hæreticus p cognoem nalem pōt disponi ad fide supnalem. Rx ꝯd. totū ꝺ possibili, imo p ea sd nō pmissas nales pōt elicere cloem supnalem, si Deus pstet auxilium spiale.

Arg. 2. clo n hēt obtū supnale, siqd illus assentitr cloi ppter conexioē nalem pmissarū: gō clo n pōt eē supnalis. Rx neg. Cons; qa ut iam dixi supnalitas n sumitr ab obto, sd a lumine, et priō ꝯcurrente, qd pōt eē supnalis, et obtū sit nale. adde qd conexio pmissarū obtiuarum pōt eē supnalis.

Arg. 3. priuum pxum, et imicum cloīs ē sempnale, i. cogniō ꝺ bonitē ꝯqiē: gō clo numqm pōt eē supnalis. Rx neg. ans; qa cogniō ꝺ bonitē ꝯquiē ut supra notaui, n ē nariā ad inferendū cloem sufficit n. cogniō pmissarū, q poterit eē supnalis, si Deus impendat lume supnale.

V Ex duplici pbali seqtr clo pbalis.

Rx affrē ꝯ Coi. P. qa ex duplici scificā, seqtr clo scificā: gō et ex

duplici probati sequetr probatis. Inst. 1º. hæ premissæ sit probates, possibile ē infenitū nomen glæ, sd per infenitum lumen gloriæ pōt Deus cōphendi, et tn ~~per infenitū nomē~~ n̄ seqtr hac clo probatis, gō Deus pōt cōphendi. Rx illas premisas ēē probates solitarie, et seorsim, n̄ uō aplicatæ, et cōiuntim nam q cōcedunt pōē dari infenitū nomē glæ, negant pōē Deū per illud cōphendi, q uō cōcedunt Deum per infenitū lumē glæ pōē cōphendi, negant hoc lumē ēē possile.

Inst. 2 in hoc syllo, oīs lapis ē al: oīs hō ē lapis: gō oīs hō ē al, dar utraq premissa fā, et tn clo ē uā: gō ēt lt utraq premissa sit probatis, clo n̄ erit probatis. Rx neg. min. qa illa clo sol ē uā matr, n̄ uō fratr, et per ut infertr ex illis premissis, qa clo n̄ ē uā fratr, nissi inferatr ex premissis uīs.

Inst. 3. cognoscere, ut probate, qd ē probate ē sciā: gō ex utraq premissa probati seqtr clo scificā. Rx dist. ans, cognoscere ut probate, qd ē probate reflexe, et in aū signato ē sciā cond. exercite, et directe, neg. ans. nos uō, hic n̄ loqmur d aū reflexō sd directo, nam ēt cognoscere, ut fum, qd ē fum, ē sciā si fiat per aum reflexū; et tn ex duplici fā, seqtr clo fā.

De aliis cōplicoibus premisarū.

Quær. 3. q clo seqtr ex premissis putatis d fide Dinā. Rx seq cloem fam. P. qa talis clo affrāt illud obtum ita ēē, qa Deus illud reuelauit, qd plane ē fum, ē tn absē ille aūs clois d fide, siqd nititr in autoritate dinā, n̄ tn ē supnatis, qa spus santus n̄ pōt speciatr cōcurrere ad aum fum.

Infer: gō n̄ ē d fide Dinā hic aūs, siqd ē fus. Rx neg. illat. qa fides pōt ēē fā dummō n̄ sit supnatis, sol n. implicat hanc ēē fam; poterit tn ēē fides Dinā natis imperata a pia afectiōē nati.

LIBRARIA DA UNIVERSIDADE

Quær. 4. q̃ dto sejr ex p̃missis, q̃ recipiens
obtuñ q̃bate, ut naricium. Px seq cloeñ fain. P. qa tales
p̃missæ sit fal, nñ. Formanr 3 obtō q̃ ut e aꝑ rei, ii q̃d ob-
tuñ q̃bate sñi se ñ e naricium; ac q̃ conis, ii iudicatr naricō a p̃-
missis isto sit fal, qa iudicant ut infallibile, illud q̃ e dubium,
et fallibile.

Arg. 2. q̃ dat eleomosinā pauperi ficto facit uuñ auñ
Miæ: gō ei q attentitr obto naricō ficto elicit uuñ auñ sciæ.
Px neg. conis, qa uoltas é pōa cæla, et ferr in obtuñ q̃ ut illi p̃-
ponitr, et ñ q̃ ut é a ꝑ rei, at uō illus ferti in obtuñ q̃ ut
é a ꝑ rei q̃ auñ iudicatiuñ, ac q̃ ind dei 3formare 3 illo q̃ ut
in se é, et ñ q̃ ut sōl obiicitr.

Arg. 2. q̃ putat aliq̃d obtuñ d̃ fide, te illud d̃ fi-
de ñ sit facit uuñ auñ fidei: gō ei q̃ putat obtuñ naricium, te
illud in se tale ñ sit elicit uuñ auñ sciæ. Px neg. anis. Urg. si ta-
lis hō ñ credat, q̃ndo illi repsentatr obtuñ fidei, peccat: gō nacio
det elicere auñ fidei, q̃ndo existimat aliq̃d obtuñ ee d̃ fide.

Px neg. conis. qa pla requntr ad credendū
q̃m ad peccandū, sicd ad auñ fidei requitr uā reuelatō Dina,
q̃ ibi ñ dr, ad peccandum tñ sufficit scientia erronea dictans
illum hoem teneri credere, et sic peccat 3a conscientiam non
credendo.

D Dicatis Dialecticis.

4or prata dialectica numerat Artes, nempe quis definem
ꝑgrum, et accens, ad quis reducitr spes, ad definem uo spec-
tat Dria. Isteria inculat d̃finem ꝑpois dialectica q̃ sit
hēt — interrogāo q̃ uidatr q̃bats oibus t̃ q̃ruibus, t̃ sup-
entibus, et his t̃oibus, t̃ q̃ubus, t̃ maxe famigeratis
et ñ imaginabilis; deniq̃ q̃blema definitr sic — speculāo
intendens ad electionem, et figam, t̃ ad ueritatem

et cognoeñ, aut ꝑ se aut adminiculans, ad aliqd aliud talium ꝺ q̃ neutro mõ opinantr, aut ꝯtrarie plerisq̃ sapientibus, aut sapientes plerisq̃, aut utriq̃ eid iisd. / sd hæc ꝺ finio ptus ad tromentũ memoriæ, q̃m ad utilitatẽ ꝓhi inseruiunt.

Apendix ad libros Elenchorum.

Subtũ horũ librorum ẽ syllus sophiscus, ñ ut nos ad fallendũ instruat, sd ut fallasias sophistarũ euitare doceat. Syllus sophiscus, siue captiosus a terdicim lis erui pöt, sex sĩ ex pẽ uocum, septem ex pẽ rerum. 1ª. fallacia expẽ uocum ẽ æquocaõ ipsius uocis, Vg. ois canis latrat cæleste sydus ẽ canis: gõ latrat. 2ª. ẽ amphibologia, ut pẽt in illo se libri carmine.

Aio te Aiasem Romanos uincere pöẽ.

3ª. fallacia ẽ ꝯpossitiois, V.g. possile ẽ, q̃d dormiens uigilet, sd Prius ẽ dormiens: gõ poile ẽ, q̃d Prius dormiens uigilet. 4ª. ẽ ꝺuitioiis, V.g. oĩs ho aut ẽ albus, aut niger: sd oĩs ho ñ ẽ albus: gõ oĩs ho ẽ niger. 5ª. ẽ fallacia in accensu V.g. q̃ndo leporẽ, et leporẽm condimus. 6ª. ẽ dictioiis, V.g. si dicas fons, et pons eod mõ traĩntr, sd pons ẽ gris masculini: gõ ẽt frons.

Ex pẽ rerũ, 1ª. fallacia ẽ accidentis, V.g. al ẽ gus ho ẽ al: gõ ho ẽ gus. 2ª. ẽ q̃ndo mutatr suppositio ꝺ simplr ad sm̃ q̃d V.g. ho ẽ al roale, statua Cæsaris ẽ ho: gõ ẽ al roale. 3ª. ẽ ignoratioiis, i. q̃ndo ignoratr Helencus, V.g. q̃ndo unus sylus fus ꝑ uõ apponitr. 4ª. ẽ fallacia pẽtitiois pr̃ii, q̃ndo ꝓbatr id ꝑ id, V.g. si ꝑbes lapidem ẽẽ durum, qa ẽ petra.

5ª. ẽ fallacia ꝯquẽntis q̃d ex antẽ uidetr seq, V.g. si ho ẽ leo ẽ al: gõ si ho ñ ẽ leo, ñ ẽ al. 6ª. fallacia ẽ ñ cœ, ut cœ V.g.

-ptes phia abutuntr: go phia n̄ ē adiscenda. 7.º ē fallaci
plurium interrogouin, qbus n̄ poteris p ucam respontio
satisfacere, v.g. si roges Prius ne ē ho, et leo: si negas d
cis Prum n̄ eē hoem, si affrimas uideris dire Prum eē
onem

Quaer. tand qmo hae Sophistarū fallaciae eludi
sint? Rent C.C. pōe uitari 1.º p solutioem apparen
sicut ipsa argā Sophisca st aparentia. Rx 2. pōe eludi
solutioem uam, v.g. si syllus peccat in ma denstrando ill
uitium, et falcitatē: si uō peccat in fra condēndo pmissa
et neg. semp cons, utpoteq nil coligit.

Illud tn mihi efficatius, imo psentissimū remed
uidetr ad oēs Sophistarū fallacias dludendas, nemp
consulere coeleste illud Dini Spus Oraculum (in cuius in
currente solemnitate opus absoluimus auspicato) q fla
ti radiorū splendore mentis caliginē discutiet, et offus
Sophistarū tenebras discipabit: ∋ n. Deieperam ima
latam, ac apostolicū coetum ignitis inflamauerit ling
nras et expediet, ut d imortali phia dicerte elocan

Finis Laus Deo illumq
Nutrienti.

Index quæorum in huius Logæ.

quid sit loga. nº 1.
V logä sit sciä, et ab aliis dista 2º
V log. sit una in spë. nº 3.
V log. sit ab aliis sciis dista. 3
V logä sit pars phiæ. nº 4.
V logä sit sciä pratä, an speculiua 4º
V log. sit sciä pratä rü assus narii. 5º
V comptus frales sint obtū male log. 6.
V oēs 3es operoēs illus sint obtum male logæ — nº 6.
V uoces sint obtū male log. 7
V ens roīs sit obtū male log. 7.
V res sint obtū male log. 8.
qd sit obtū frale log. nº 9
V obtū frale disguatr ab obto mali. 9.
qle sit obtū atribuois logæ. nº 10.
diditr log. in Dontē et Vtentē. 12
V logä sit Vtens n̄ sol in mä topica id ēt in mä nariä, et ppria. — 12
V logä sit Vtens in mä aliena. 12
V id hus log. Dontis concurrat ad logam Vtentem. nº 13.
qmō disguatr aūs log. Dontis, Vtentis. 13
qmō pcedant aūs logæ Vtentis in mä aliena V.g phicæ. nº 14.
qmō pcedant aūs logæ Dontis, et Vtentis ab eod hū in mä ppria. 14.
V logä sit simplr nariä ad reliquas sciaīs adqrendum. 14

V Vlibus
V dentr res Vles. nº 15
V in 1º stū næ sit nä Vlis 18.
V in 2º stū sit nä Vlis. 20
V in 2º stū dēr aptudo rotä. 21
V in 3º stū sit nä Vlis. 22
V in stū abstraois dēr Vle a pē rei an p illum. 23.
d conditionibus ad Vle. 24
d pdicationibus. ibidem
V pdicabilitas sit pprietas Vlis. 24
qnam sit frä Vlis. 25
V Vlia malia, V.g. at ho color dentr a pē rei, an in cptibus. 27
V huiusmi Vlia ostet mä. ibidē
V huiusmi Vlia existant separata a sensibus ibidem.
quid sit Vnitas — 27
qnam sit frä unitatis formalis. 28.
V unitas fralis in nä coi sit comunis. — 30
qdlit Vnitas numeralis. 30
qmō disguantr inr se Vnitas numeralis, et fralis. 30
V hæ Vnites cponant mathaphicē. — 31
qmō disguatr Vnitas fralis ab vnite pcissois. 32

q̃mo disquantr Unitas p̃cissiois in quinq̃ speciebus Vlis — 32
V Unitas p̃cissiois in nã coi sit coiis, an singularis. 33
V Unitas p̃cissiois sit negatio, an priuatio. 33
q̃lis nã sit ꝓpria Unitas Vlis. 33.
qd sit aptudo. — 31
V aptudo Vlis poit dici possiua 31
V dr̃ aptudo ad essendũ, et ad prandum. 36.
q̃mo disquatr inr̃ se aptudo ad Essendũ, et ad prandum. 37
V ꝓpter aptudem ad essendũ poit admiti aptudo ad Existendum. 37
V in nã ꝯtracta dr̃ aptudo rota Vlis. 38
q̃nã sit aiis aptudis ad Essendũ. 39
q̃nã sit aiis aptudis ad prandum. 39.
V aptudo ad essendũ dꝑdatr ꝑ suũ ãn. 40
V ꝑ autem ꝑdicõe distruatr aptudo ad prandum. — 41
q̃nam sit ꝓpria abstrãõ Vlis. 42
q̃mo fiat abstraho. 43.
q̃s frãs heãt Vle in spe illigili. 43.
V spes illigilis repꝫsentet rem Vlem an singularẽ. — 44
V dr̃ Ens roiis. — 41
qd sit Ens ~~roiis~~ roiis. 46.
in q̃nã membra dicatur Ens roiis. — 46
q̃nã sit cã Entis roiis. 47
V Entia roiis multiplicentur ꝑ multiplicõe ꝯptũ pratorũ. 47
q̃mo inr̃ se dirrant Entia roiis. 48
V oiis 2ª intentio sit Ens roiis 49
V oiis 1ª intentio sit Ens rele possitiuum. — 49
V decissio Vlis in quinq̃ spẽs sit adaq̃ta. — 49
q̃mo fiant spẽs Vlis. 51
V 1ª spes q̃ dr̃ gẽs sit Essiatr gẽs, et acciatr spes. 52
V 2ª spes sit Essiatr spes et sit ꝯger spes. 52
V 2ª spes et abstrahatr ab illa relõe ꝑ q̃m fit acciatr spes. 52
V istamet relaõ et ꝯueniat uuoce ꝯ aliis q̃ faciunt ꝯtinger spes. 52
V 3ª spes sit Essiatr dria, et acciatr spes. 53
q̃mo abstrahatr Vle coissum 53
V hoc Vle coissũ sit essiatr Vle. — 54.

V hoc vle coiſſi sit accia lx quis — 14
V vle coiſſi sit uocē ñ sol ꝓ relōe
ſ et ꝓ agende, et vle ꝓcioꝝ — 11
V oēs sc̃e spēs sint infinitæ — 16
V sint imiē vii vlij coiſſi. — 16
q̃nio dtiæ ꝓnle — 17
ꝫt denī spēs partij — 17
V duplio sit adeq̃la. — 17
V oiā partia vlij referanti ad illud
ꝓ ucam verbum. — 18
V partia natia regrant utilitatē
Essiæ. an ꝓ accens. — 18
V partia vlīū acciatiu regrant
unitem Essiæ — 19
V frigidū sit vle vii huius
et illius aſſimilatiū — 60
V ſficiat unū tuū induuiij
a vle. — 60
V vle dāt multiplicari in suij
infinitibus. — 60
Ad it Quis — 61
V deū alij regula ad discernendū
illa ꝓ gratiā in q̃le, et inq̃. — 61
V vlio quij sit ſficialis. — 62
V res ſficiatæ in illa ſficie q̃rij — 62
V quis ꝑit ꝑ seruari in uiā tuā
specie. — 63
V quis imiē ꝓdicati ꝑ induij — 63
an quis sit tōtū vii Motuum
infinitorum — 64
V hæc ſpēs Deus ꝑ animalatus
sit uiā, et in q̃le. — 64
V dt in ſpēi hoij ꝓdicetur ut ſpes. 65
V quis ghicā, t ōpi ghicā ꝑoint ēē
grā, t ſpes — — 65
Qd duū ꝑ partibus integrātibus — 66
V duiā gricā, t ſpecificā ꝑoint ēē grā,
t ſpēs — — 67
V dtiā induantiis ꝑoint ꝫuenire
in alij grē t ſpē — — 68
V negoēis ꝑoint ēē grā, t ſpēs — 68
V una negaō ꝑōt ſundari in alia
reali. — — — 69
V una negaō heāt aliā ꝓ trā nega- 70
V ſpe Subiiciali. — 70
V ſpē ꝓdicabili — 71
V oij spēi Subiiciali sit ei ꝓdicabi-
li 72
V oij spēs ꝓdicali sit ei subiicialy. 72
V spēs sit correlatiuū immediatum
generij — 73
V sola spēs sit adeq̃ti correlatiuū
generij — 74
V relaō ꝓ quis referte ad speciem
et ad induum sit uica tantum. — 74
V spēs referatur ad quis ꝓ diuīa relaōe
ab illaꝫ ipm referte indiuo ad quis — 74
V ha duæ relaōes spēi, et indui, sint 166
niō diuīæ — — 71

¶ Induū ve erate ac quis et spem | gnio dicatr ℔prium. — 88
¶ duas rōnes ghiatr dixrāt — 76 | ¶ deuitio sit adcōjta. — ibid
¶ induo ꝙ ilius spobus. — 77 | ¶ diuisio sit uiocā. 89
ꝙ denū spēs induū — — 78. | ¶ ſſiō ℔prii simplr. 89
¶ ꝺria — — — 79 | ¶ gria suma suas heāt ℔prietes — 90
¶ inīr hoem et brutū ultra ꝺriam | ¶ indua suas heāt ℔prietes — 90
dcte malem dri at relatō ꝺriā — 80 | gnio ghiatr ℔prii gut 64ª spes. 91
gna sint extrema reloj ꝺriā — 81 | ¶ ℔prium ꝑdicate ꝺ suis inſioribus nyſar
gnam sint suntū, et extrema Reloj ſa | ghicā, an logā. — 92
cienty dixre. — 82 | ¶ poīt dari alij ℔prietas gricā ꝙ sit
gnam sint extrema inīr ꝙ uersatr relatō | spēs infima. — 92
facti drientij ſſitie, et gna sit suntum | ¶ poīt dari alīq ℔prietas ſgetica ꝙ
rotē et ꝑtium ignius reloj — — 82 | ꝑdicate ut quis. — 92
gna sit qā faciens dixre fratr Irum | ¶ eē Cognitū a deo ut creaturarū ꝙ ni-
a Leone. — 83 | neat ad 4ū ꝑdicate — 92
gna sint extrema et suntū rotā reloj | ¶ accidente. — 93.
facti drientij fratr. — 83 | ¶ ad ꝙintū Vle reg xatr Caistriā tā
¶ ꝺria ex ui nominij — 84 | ſtā actiatij gn subti — 94
in qt membra ꝺidatr ꝺriā — 85 | ¶ identaj sit ℔prietas actiū 1ª Vlij. — 95
¶ deuitio sit adcōjta — — 85 | ¶ identaj quinti Vlij sit ꝺgenis — 95
¶ ꝺriā sit uiocā ad ꝺria membra | ¶ ſntij — 96.
ꝺriarum — 85 | ¶ sint aquoca — 96
¶ ꝺriā ex ſſta Shorum — 86 | ¶ in ꝺgribus deī aquocāo — 97
gnio ghiatr ꝺriā Ghiatij ꝙ sit 31. — | ¶ sint uiocā — 97
tituit 3ª spem Vlij — 86 | ¶ sint Dnominativa. — 97
gna sint inſioria eius 3ª spei. 86 | ¶ deuitio Entij in subia, et accen
¶ ꝺriā gricā ꝑueniant ad hanc ſpe 87 | sit dcōjta — 98
¶ ha Dicor | Brijs é Lernā deo é Aegy | ſſiō subiā — — 98
ꝑ hō é ebrigtens sint iiijto. 87. | ſſiō accidentij — 99
¶ ℔prio. — 87 | ꝙt dentū ſntā — 100

tt.

Quer. 2. se o preuilegio do Altar de s. P.º de rates. desta cid.e de Braga. se entende tambem nos dias duples de guarda, ou som.te nos feriais. Resoluo. q̃ se entende som.te nos feriais: porq̃ non presumitr, q̃ o Pontifice dispensa nas rubricas do misal p.a se diser outra missa se elle o nã declara. Como no indulto de s. P.º nã declarou, E a missa p.a se conseguir o Preuilegio ha de ser nessesariam.te de requiem x.a decretũ sacræ Congregat. q̃ tras Barbosa no Bullario ubo Missa. defuntorum sic. Marchin. cap. 21. no. 5. et cap. 26 n. 5. Limitou a dita Congregacaõ q̃ se possa diser missa de Requie. nos dias duples q̃ nã saõ de preseito ad implendas uoltes testatorũ. Como notou Barb. in Bullario ubo Missa defuntorum.

Quer. 2. se satisfas ao dito preuilegio o sacerdote, q̃ no dito altar dis missa uotiua. ou Conforme a ressa. Resoluo q̃ nã, porq̃ o preuilegio nã se consegue senã disendo missa de requiem, x.a decretũ Congregat. cit. Einda q̃ m.tos AA. graues diseraõ o contrario, ou nã tiueraõ noticia do decreto, ou compuseraõ dantes.

Quer. 3. se pecca mortalm.te o sacerdote q̃ nas domingas ou dias duples. dis outra missa uotiua, ou de requie. no altar peruelegiado, ou em outro. Resoluo q̃ [illegible] nã, q̃a [illegible] ñ dar rubrica preseptiua de disenda hac, uel illa missa. Soar. d. 83. sect. 3. uerso dico. c.º Lug. d. 20. sect. 4. n. 105. et cum

multis Dian. 2. p. tr. pareseme 14. ou 54.

Quaer. 4. an Sacerdotes, q dicunt Missam d requie in altari preuiligiado se anaõ aplicarẽ por alguã alma do purgatorio, em particular, senaõ por todas em geral se satisfaraõ ao preuilegio. Resoluo q naõ, e ainda q naõ achei o ponto em termos proprios nos AA., contudo das palabras do indulto consta, dicendam detriminate p anima unius fidelis ibi- p anima cuiuscumq fidelis- E so nestes termos se consede sua Santidade o preuilegio no caso q o Sacerdote ofereser a missa p oibus fidelibus defuntis purgatorii, por todos reparte Deos o fruto do sacrificio xa. [redacted] mensuram q elle so sabe.

Quaer. 5. se o Sacerdote aplicar a missa no altar preuiligiado por si se depois de morto lucara a indulgencia. Resoluo q naõ, porq este preuilegio ex intentioe Pontificis sol consedite in fauorem aiarum, q in purgatorio detinentur isto me parese saluo semp melius sentientis iuditio. Brag. no Coll.o da Comp.a 28. de Maio de 1666.

Sub Cens. Sebastiam Ribeiro.

Et Ego P. Mel da Rocha ~~[illegible]~~ o treladei

res ignorata. entendese ou seia a ignorancia de facto, ou d iure escusa comonicar com excomungado. tambem o q esta duuidoso E naõ lhe consta por publica fama, ou testemunho fide digno q o escomungado he uitando, naõ esta obrigado a euitalo. tambem ensina o Nauar. tom. 5 sect. 2. et alii, q p.a comonicar com o uitando naõ he nesesario q hum se ande enformando se esta

absolto ou naõ senaõ q basta ter probabilidade de q esta absolto o q por discursos e rasoes probabeis se pode alcansar, uid Remigius tr. 6. cas. 2. §. 5. n. 2.

vide Busebaum. pag. 20. onde resolue.

1 El sacerdote, q̃ resò las horas sin aquella deuocion q̃ quisiera por loqual porpone repitirlas pa. satisfaser al precepto, aunq̃ no las repetita satisfase.

1 El q̃ oiò Missa el dia defesta, resò las horas, complio la penitencia sacramental, con animo de no satisfaser, ñon esta obligado depois amudar de uoluntad, demanera q̃ quiera auer satisfecho por aquella obra antesedente, pues ia uerdaderamte. satisfizo.

El q̃ endia defiesta oie una missa q̃ sabe esla ultima (ò si no es la ultima, tiene intento de no oir otra aunq̃ q̃ tenga intension de no satisfacer, con todo satisfizo uerdadeiramte. al precepto de oir missa, uerdad. es q̃ pecca contra otro precepto q̃ le obliga sogetarse al legislador.

perguntase. Se satisface el precepto, el q̃ hasendo la obra tiene intension de no satisfaser com ella? Respondese q̃ satisfaze, assim lo siente Soar. Val. Vasq. loc. cit. y Lessio lib. 2. cap. 7. dub 1o, 3a. Nauar, Assor etta., la rason es porq̃ los preceptos solamte. obligan ala sustancia dela obra, q̃ se manda, luego puesta la obra, ñon esta en la faculdad. del q̃ executa no satisfazer por ella. Ni obsta lo 1. q̃ los actos q̃ no obrem mas de aquello aq̃ se estenden la intencion del agente, porq̃ esto se entende quando esta em su potestad. el satisfaser o no., ni obsta lo 2. q̃ quien deue a otro ciento no satisfase, si le da liberalmte. dosentos, ni obsta lo terceiro., q̃ el q̃ esta por uoto obligado resar el rosario, q̃ no satisfaceselo resa, com animo de no complir el uoto porq̃ estas, e outras obligaciones semeyantes nacem dela uoluntad. del q̃ pormetio, el qual como no principio se constituio deudor libremte., assim puede libremte. permaneser emla deuda. pero la obligacion de obedeser ala lei prouene dela Voluntad. del legislador, e assim no estende a mas q̃ su intension

E uoluntad, es a saber a la substancia della obra q̃ manda.

Vid. Nauar. cap. 27. agendo d irrig. ex dfsii

4.do dico, quod uum uidtr. qd iam prid respondi, sc. corporali quod quamuis Monoculus sit irregularis. d.c. si Euangelica, n tn q caret uisu oculi dextri q aliis uidtr Janus, et Sinistro qntu sat é ad bē se-lebrandu cernit. Et Glossa id d carente oculo et d carente eius uisu uideatr censuisse. et si intiger apparet Sin Alexand. et Vuedel., qd teneri pōt de oculo Sinistro, quem Stilus Romanus oculum canonis appellat, cum est necesse uidere eo, ut canonem missae sine indecora et nimia faciei ad populu conuersione legere pōit, alias secus, qd nup consuluimus ei q uisu dextri oculi tantu ualebat, ut sine tali conuer-sione legere posset: mag. enim dformitas, quam defus uisus uidetr in hoc expensus, et ideo cap. Si Euangelica, disponens de carentia oculi, q grauem inducit deformitatem, non extendendum ad carentiam uisus, q eam n facit, arg. c. Odia, de reg. iur. lib. 6.

Scripsi hac quod Nauar scripsit cap. 27. Scripsi hac, qa meus Nauar. hebat hanc paginam separatam, siue cissam et postqm illu renouauerim, hoc scribam in illo

Adoração a Cruz aiudando a bem morrer.

O Cruz Santissima Arbore ~~ditos~~ m.to ditosa do Paraiso Em que esta pendente o fruto da vida resebe-me debaixo de tua s.ta sombra e defendeme com teus Diuinos ramos.

orde iio gnarū ꝑ ꝯ orare dēt, et ꝓū hoc é, | Mēmento famulorū famulaz̄q tuarū, in gr̄ijs mei indigni famuli tui, et eiusd̄ eorū, Cuius p̄ gr̄ā nomine sacrificiū tibi ofero: parentū meorū, fratrum sanguinioꝝ affiniū ꝑ ingr̄ū, amicorū benefactorū, et mihi recomēdatorū, et oiū illorū ꝯ ego damnū intuli spuale, t temporale oiūm existentiū in pcio mortali: Captiuorum officioꝝ nauigantiū peregrinatorū, pauperū egrotantiū, et extirpationis Hæresum: Exaltaōis sanctæ fidei pacis totius Christianissimi: et oiūm illorū ꝑ ꝯ ego orare teneor, et in illo gr̄ā et ordē, ꝙ tu scis me teneri, et tibi placitū fuerit, et oiūm circumstantiū. ttā

In memento 2. ꝑ ꝯ ijs Mēto dēt orare, et duo tuūm postulare, nempe remissionem pœnarū purgatorii, et ut illis gl̄ia beatudem dedat misericors Deus, Cuius ꝯ memento hicé orde, et ꝓia memento dī Dñe famulorū famulaz̄q tuarū in gr̄ijs eius, eorū memoriam faciat ꝑ ꝙ ttꝯ sacrificiū offert, dind ita meditett. parentū meorū fratrū, sanguinioꝝ affiniū ꝑ ingr̄ū benefactorū amicorū, et mihi recomendatorū sepultorū in cimiterio hoc, et oiūm ꝯ teneor, atq oiūm fideliū defuntorū in illis gr̄ijs et ordē, ꝙ tu Dñe scis me teneri et tibi placitū fuerit ꝑ nos ignorāt tta

quando celebrāt Missa vita Beatus. Dicta Ave Maria. Signum se dicit in nōe Patris et Filii et Spūs S. Rx a Ministro amen. Dind dicit Sancti Spūs adsit nobis gracia, Rx amē. dind dicit pral. introibo ad altare Dei tta ꝙndo indulgentia absolutione tta faciat signū crucis ante se. uersus ad altare. et procedat cop. inclinato. usq ad Dñus vobiscū, et accedens ad altare dicat auter audibiliter. et antequam incipiat introitū. benedicat se nō dicendo et postea iuncta manibus dicat introitū, et dicentat ꝯ infestis solemnibus rogatus introitū ante gloria Patri, et interim ꝑ dt

Memento Dnë Mei, et eorũ uiuorũ, qbus possum sine
p̃iudicio p̃dictorũ ualorẽ huius missæ aplicare, et hu-
milime suplico tibi oia scienti, ut ita cum mihi
et illis, et eo ordẽ feras aplicatũ, q̃ possem ego tuo
concilio, q̃m optime aplicare.

Memento Dnë famulorũ, famularũq̃ tuarũ in pri-
mis mei misserrimi pecioris et N q̃ e, l q̃ st̃ cã
impulsiua p̃riatis huius Missæ, Et eorũ q̃ me
genuerãt spualr sacrõ, l doa et in his N et N
et eorũ q̃ mihi bẽfecerunt et in his N N et eorũ q̃s
offendi et in his N N et eorũ q̃ mihi inseruerunt
et in his N N, et eorũ q̃bus preces meas obtuli
et q̃ suas mihi obtulerunt et in his N N q̃bus
tñ hanc missã eo mõ, et ordẽ uolo aplicatam
ẽẽ, q̃ q̃m optimo te Dnë, (q̃ oiã nostri) consulente
aplicante deberem.

in 2°. memento. tollat in 1° cũ ubum
Mei, q̃a in eo sol mortui nominantur
l consipiuntur p̃sequendo reliq̃ ut in 1°.

et prosequitur. fregit. tt. Et postis cubitis sup altare. inclinato cap. uba consecrationis dicte secrete. et reuerenter proferat in hostiam. et sic in alias si consecrandae sint. et genibus flexis nil dicens adoret corpus Xpi tunc se erigat et eleuet hostiam in altum. non festinanter, nec lente. sed commoderata grauitate ita ut tota astantibus retro apareat ab omnibus adoretur et mox ipsam deuote et humiliter sup corporale reponat. pollices non disiungens usque post comunione. nisi quando hostiam consecratam tangeret. postea. usque ad terram genibus flexis, hostiam ipsam ueneretur. dicendo erectus ~~hostiam ueneretur~~ discooperiat calice. dicens secrete. sili mio postquam et condicit accipiens accipiat calice ambabus manibus non disiungens digitos, et illum aliquantulum eleuet, et sine mora in eundem locum reponat. quod posito tenens illud per nodum manu sinistra. et dextra signando sup eum non disiungens digitos et alios 3. extens dicat. benedixit dedique tt. postea ambabus manibus calice accipiat. dextra nodum sinistra pede, cubitis postis sup altare cap. inclinato sup calice secrete ita tamen ut sese audiat, distincte et reuerenter, uba consecrationis proferat, posito dicendo calice sup aram digitos intus excutiat non tamen ante consecrationem cooperiens eum palla prosequitur eum dicens haec quotiescumque et genibus flexis sanguine reuerenter adoret, tunc se erigens accipiat calice ambabus manibus et eleuet eum in altum cum reuerentia et deuote. et mox reuerenter reponat in locum solitum et genibus flexis sacrum adoret. dicendo extensis manibus sup pectus dicat secrete. Unde et memores. iungens manus dicat offerimus ~~[illegible]~~ preclara tt. et manu dextra signet sup hostiam et calice dicens hostiam puram. tt. atque sup hostiam tunc signet dicens. panem sanctum, sic sup calem tunc et calicem salutis. et manibus extensis prosequitur. sup. quod propitio tt. inclinatus sup altare manibus iunctis sup illud. dicat supplices te. tt. expansis dicendo manibus. hinc et inde sup altare postis osculetur labium aree condicit ex hac altare is partisipoe.

gloria patri. Dind dicat Krie eleson. Dind Dnus vobiscum.
et gloria in excelsis si dä e. Dind Dnus vobiscu. post dicuntur
oroes. si ples dae it dicantur sol 3 duobus 3clusionibus. Dind
legat Epist. et trat. et versus. Dind versus ad altare dicat
munda cor meu. e iube Dne bened. si n solebret p dfuntis. Dind
legat Euangel. et post Credo. si dum b. et faciat calice si n fecit.
tta 3 pervenirit ad sacreta. n dicit ante oroe Dnus vobiscu, nec Dne
exaudi oroe meam. nec oremus. attame. si dae erunt ples oroes
secreta finita 1a 3 sua concluoe. incipit secundas oroes, et ante
illas dicat oremus, et pvenirit ad eloem possis manibus hinc et
illic sup altare p oia secula seculoru. et Dnus vobiscu et reliqua
et pfacio. et signet se qndo dicit benedictus qvenit,
q dicto manibus iuntis sup altar. possis elleuatis ad Deu oculis et sine
mora dmissis cap. inclinato dicat dicat secrete te igit. qndo te rogamus
ac petimus osculetr. altare. et signet sup oblata ter manu dextra. qndo dicit
haec Dona tta et manibus extensis sup pectus. dicat q tibi efferimus
et 3 dixerit memento Dne. stans quiete oculis clausis manibus iun-
tis et elleuatis usq ad faciem t pectus p ut placuerit agat come
moroe. viuoru cristianoru ad. ui voltem q comemoroe facta.
aperiat oculos et extendat manus dicens et oiu circunstatiu
et 3 dicit qm oblatioem iungat manus ante pectus, qs stim aperiat
et dextera manu signet sup hostiam sil et calice. dicens benedicta
tta hic sal separatimq. sup hostiam dicens tum corpus, dind sup
calice tum dicens et sanguis et eleuans et iungens ante pectus
pceqtr, fiat dilectissimi filii tui Dni nri Jesus Xpi. qd do inclinet
caput, et aliqntulu tergat polices sup corporale dicens. q pridie
qm pateretr. et accipiat hostia, dicat accepit pane. et eleuans
oculos dicat eleuatis oculis. et do benedixit faciat
signu crucis sup eam.

Nam ha molher q̃ naõ gosse de ser querida, e louuada

Ja Libre escape del mar. (tolice)
ya no recelo tormentas,
ya sin oprobrios, ny afrentas
solo mi empleo en amar.
Bien ayan passadas penas
si tantas glorias posseo,
y si a Laços de Himineo
trocô el amor mis cadenas.
ya Libre de la prizion
se canta el alma Lagala
y en firmes Laços señala
del premio La possession.
filices años mi bien
goze yo tanta grandesa
y gozeis tanta belleza
æternos años amen.

Snor quem paga o q̃ deue
obrigado de ausente
reparte as magoas q̃ sente
com os amigos quando escreue.

Los ruegos delos principes sam
Violençia. e Snã

Gerodias
Olhos nãs vos merecei
q̃ tenhais tal artifici
tão liberais pª cham
tad injustos pª mim

Volta
Saires e honestos andais
por vos negaides aquem
nãs quer mais q̃ aquele bem
q̃ vos no chãs espalhais
se pouco vos mereci
nãs estimais mais q̃ cham
aquem vos ogalardam
daij, e monegais amim.

mote do Autor
Perecome o amor nãs orego
tem mais força q̃ eu apas
q̃ como he cego e rapas
me porrada de cego.

Volta
O porq̃ he rapas rim
deihe hu bofete jombando
dime, o mãs e tu dime dando
porq̃ sois maior q̃ mim
porq̃ se vos Eu desarrego
em dizendo isto chais
taname outro qua rapas
q̃ dais porrada de cego.

Esperta ao desconserto do mundo.

Os bons vi sempre pilhar
no mundo graues tormentos
pq̃ mais me espantar
vos mais vi sempre tardar
em mal de contentamentos
vejrando alcançar afim
bem ou mal ordenado
vi nãs mais q̃ castigado
nem q̃ o vi em mim

Queixa da ausencia de me ver donde o tornado.

Vida dama q̃ me tem vencido
a hũa dama perguntando he q̃ se matava.

a hũa dama perguntando he
perguntai q̃ me quem me mata
nãs quero responder nada
por vos nãs fazer culpada.

Volta
Se a pena nãs me atica
q̃ dizer pena tão forte
queremo entregar a morte
antes q̃ vos a iustica
porem se tendes cubiça
de vos verdes tão culpada
dixei q̃ nãs sinto nada

mote
Estonizeste domingos
poij me dais tanto cuidado
q̃ me digas se te vingas
viuire i menos penando.

Volta
Iuras suave q̃ outras cabras
folgaua de agasentar
Eu por nãs me magoar
fingia q̃ crea pala bras
agora de aste te vingas
de alguã meu donde gerado
q̃ inda queixas domingos
nãs posso ter enganado.

Qualquer costa busca o seu
a fonte vai pq̃ o feio
e tu pq̃ o teu desseio
por te vingares de meu
se nim te esqueses domingas
como eu faço do meu gado
praza a deos q̃ te vingas
q̃ morra desesperado.

Boa fantesia e pinto
rasgome o monte
busco o rio busco a fonte
Em cada hũa, e nãs o sinto
domingas no valle brado
responde o eco domingas
E ainda se nãs vingas.

Se omatava.

Se vossa dama vos dá
tudo quanto vos quisestes
disei pq̃ he de vestes
pq̃ vos ella fatia.

quem gasta menos dos tem
he prudente quem gasta
q̃ tem he christam, quem
gasta mais dos tem he
ladram.

a minha filha teresa quan
to ue, tanto desseia.

boa mulla boa cabra boa
molher todas trés sam molas
bestias

os quatro costados, ou pais
da boudice, he Musica poe
sia, ualentia, e Amor.

Dels vos de mazia
Se vina el alua aprendio
Se uerde matas o prado
Sus claras lupis el sol
tolio
Cesse te vigor mi Alma
cesse te vigor parc mei
q̃ le mi pecho incendiste
poder consumirte en ti.

Quem he o maior tromto dalma em esta vida em o humano.
Sam os ~~a~~ zelos, e em o Christaõ hua ma Comciensia
qual he o maior inemigo do homẽ.
he oq̃ o he, quando menos o parese, isto he hũ amigo falso.
qual he cousa mais aguda.
he ingenho de mulher necessitado
q̃ cousa he ~~mais~~ aq̃ sustenta a mais em o mundo.
dos corpos he a terra, E dos animos a Esperança
qual he o homẽ mais libre.
he aquelle q̃ fia menos sagredos, porq̃ por elles se fasem
escravos dosq̃ os escutam.

---

he necia sempre a discriçaõ persumida, E louca a fermosura
soberba.

tolice.

Viuo em mis males alegre
y com ser tantos mis males
La maior pena q̃ tengo
es q̃ las penas me faltem
~~Com~~ Contento estoy de estar triste
no ay peligro q̃ me espante
q̃ como sigo imposibles
todo ~~q̃~~ me parese fasil.
Ay Dios, q̃ loco amor! mas tam suave
q̃ me disculpa quien la Causa sabe.
Hermoso dueño deseo
y es tanto bien desearle
q̃ ver q̃ no le meresco
tengo por premio bastante.

Tanto le estimo q̃ creo
q̃ pudiendo darle alcanse
si su valor fuera menos
me pesara de alcansarle
Para su belleza quiero
La gloria delo q̃ vale
Y pera mi siendo suyas
tristesas, E soledades.
Ay Dios q̃ loco amor! mas tan suave
q̃ me disculpa quien la
Causa sabe.

Em qualquer ocasiam tem lugar
a Cortesia.

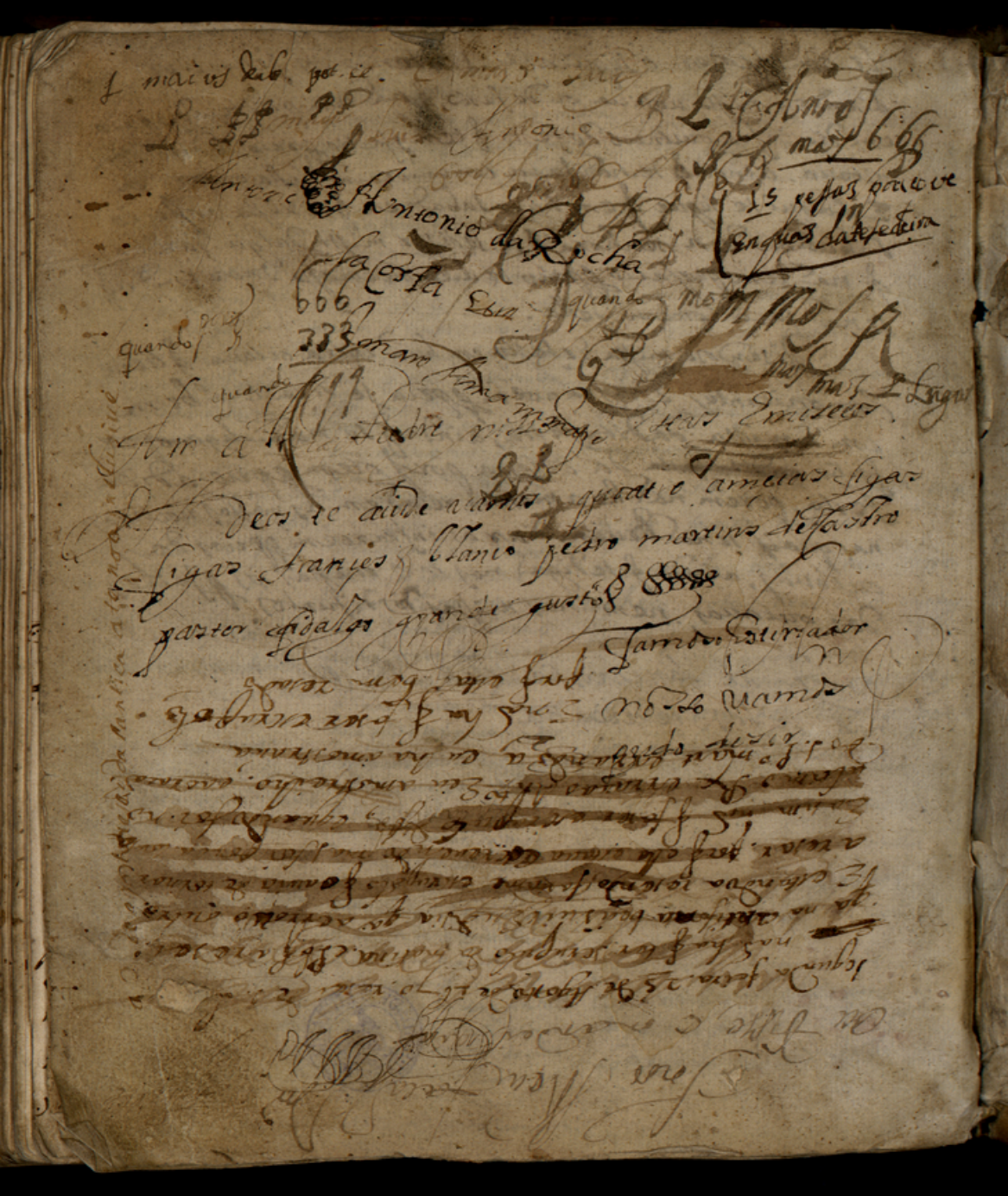

li em alcoser o seguinte. tratando dos perfacios.
disendose missa uotiua, ou de festo, q̃ naõ tem perfacio proprio
em dia infra outauo de festo q̃ tem pfactio proprio se dira o da
outaua, ainda q̃ se naõ faca comemoraçaõ della outaua
E daqui se segue q̃ em hum sabado em q̃ se ressa o officio
sabatino de n. senhora se se diser missa dalgũ santo
q̃ naõ tem perfacio proprio se dira o de nossa snor ainda q̃
se naõ faca comem. della.

Disendose missa de festa em hũa infra octaua q̃ tiene
comonicantes, E infra aoẽm propria, se dira tambem
em a missa da dita festa, ainda q̃ se naõ diga o per-
factio ~~[illegible]~~ da octaua porq̃ o tem proprio a dita
festa. porem naõ he a mesma recaõ em as missas uoctiuas
nas quais se naõ deuem diser as infra aoẽm proprias das
outauas, ainda q̃ se digaõ nas tais missas os pfacios
das outauas, nem nas missas dos defuntos.

quando na sanchristia naõ esta Cruz, nem imagẽ
naõ se fas reuerentia

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

mamo

oie sabado 23. de Agosto e

[illegible] tudo, oq te

[illegible] de nossa Snar

mos [illegible]

mano

A mos [illegible] mano